

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΑΡΑ ΜΠΟΝΙ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΝΑΝΕΤΤΑ πήρε το πλεχτό της κι' έκατσε στο παράθυρο. 'Ο πατέρας της, έτοιμος να φύγει, της είπε:

— "Αν δεν γυρίσω ως τις 8, μπορείς να φας..."
Κι' έβλεπε, χωρίς να σηκώνει καν το κεφάλι της, του άποκριθηκε:

— Καλά, πατέρα...
'Ο Ροζέ Λεγκραντίε της έβριζε μια λοξή ματιά. Πόσο τον έκνευριζε η κόρη του με το ταπεινό και ύποταχτικό ύφος της! 'Η άλληθεια είναι ότι απ' τον καιρό πουχασε τη γυναίκα του, η κόρη του του πρόσφερε άνεκτημένες υπηρεσίες. Χάρης σ' αυτή το σπίτι ήταν πάντα καθαρό και συγυρισμένο. Ωστόσο τον ένοχλούσε κάπου-κάπου το φέρομο της ντροπής κι' αμύλητης Νανέττας, που είχε πατήσει τα τριάντα, χωρίς να δείξει μια φορά πως ένοιωθε μέσα της έστω και την παραμικρή νεανική φλόγα.

'Ο Ροζέ Λεγκραντίε ήταν περασμένος στα χρόνια. Μα φρόντιζε τον εαυτό του κι' ήθελε να περνάει για νέος. 'Η Νανέττα πάλι είχε τη μανία της μακριάτσας της μητέρας της. Παρουσιάζοντας μπροστά του σε στιγμές άκαταλληλες, σε στιγμές που η παρουσία της ήταν περιττή κι' ενοχλητική. 'Η γυναίκα του άνοιγε, λόγου χάριν, την πόρτα, τη στιγμή ακριβώς που εκείνος έβριζε ένα κρυφό φιλί στην υπηρέτρια. Έμφανιζότανε στο σαλόνι ξαφνικά και διέκοπτε την ερωτική έκδηλωση, που είχε αρχίσει να κάνει ο άντρας της σε μια όμορφη έπισκέπτρια... Θά έλεγε κανείς ότι το ένστικτό της την ώδηγούσε να πιάνει πάντα τον άντρα της επ' αυτοφώρω! Μα δεν θύμωνε. "Εκανε πως δεν έβλεπε. Ποτέ δεν του παρενοχλήθηκε. Μονάχα, που έλυωνε μέρα με την μέρα από τον κρυφό καύμο της, ώπου πεθανε.

'Ο έγωισμός του Ροζέ δεν τον άφηνε να διακρίνει τα πραγματικά αίτια του θανάτου της γυναίκας του... Τον πείραζε όμως η σιωπή, που κρατούσε τώρα και η κόρη του.

Η περιφρονημένη

ακολουθώντας το παράδειγμα της μητέρας της. 'Η Νανέττα ήταν ένα άψυχο πλάσμα. Πολλές φορές είχε τσακώσει τον πατέρα της να φιλήσει διάφορες γυναίκες του καλού κόσμου και του λαού. Μα ποτέ δεν του είπε να σεβαστεί τη μνήμη της νεκρής. Και η σιωπή αυτή έκνευριζε το Ροζέ, που ήθελε να θάψει τη γυναικα του χαρά κι' εθυσία.

Την ημέρα εκείνη δεν κρατήθηκε και τη ρώτησε ξαφνικά:

— Μα δεν λές, επί τέλους, τίποτα κι' εσύ, Νανέττα;

— Τι να πω, μπαμπά; του άποκριθηκε εκείνη με το ήρεμο και πειθήνιο ύφος της.

Μπορούσε να την αφήσει σπίτι πέντε και έξη μέρες δλομόναχη. Την ίδια απάθεια θά έδειχνε. Δε θά του παραπονιόταν. Το κορίτσι αυτό ήταν ένα κομμάτι πάγος...

Κι' ο Ροζέ Λεγκραντίε συλλογιζόταν πως και όταν ακόμη θά θρίσκει σε λίγο με την τελευταία κατάκτησή του, τη Ζανέτ, θά νοιώθει στη θερμή αυτή γυναίκα την παγερή πνοή, που σκορπίζει άπάνω του η νεκρική απάθεια της κόρης του.

Μα γιατί να μη θάγαινη κι' εκείνη έξω; Γιατί να μην προσκαλή φίλες της στο σπίτι να περάσουν μαζί το απόγευμα ή τη βραδιά; Ζούσε πάντα μόνη, συγκεντρωμένη στον εαυτό της. Μόνο τα μεγάλα μάτια της ζούσανε — μια ζωή αινιγματική.

Ναι, ο Ροζέ δεν χάνευσε την κόρη του, όσο την έλεπε να κάθεται σκυθρωπή κι' αμύλητη. Μαθημένος ο πενηντάρης αυτός Δον Ζουάν να θάψει τη γυναικα του εθυσία, ζούσε πάντα μόνη, συγκεντρωμένη στον εαυτό της. Μόνο τα μεγάλα μάτια της ζούσανε — μια ζωή αινιγματική.

Ναι, ο Ροζέ δεν χάνευσε την κόρη του, όσο την έλεπε να κάθεται σκυθρωπή κι' αμύλητη. Μαθημένος ο πενηντάρης αυτός Δον Ζουάν να θάψει τη γυναικα του εθυσία, ζούσε πάντα μόνη, συγκεντρωμένη στον εαυτό της. Μόνο τα μεγάλα μάτια της ζούσανε — μια ζωή αινιγματική.

ΑΡΓΟΠΟΡΙΑ

Ερωτευθείς μανιωδώς ώραιότατην χήραν και σφόδρα βασίζομενος εις την γνώστην μου πείσασκέφθην κι' απεράσιον μετά χαράς άρρήτου ν' αναπληρώσω το κενόν, ω Ζεφί! του μακαρίτου. Τούτέστιν απεφάσιον ευρέως κι' ευχερώς να καταστώ ο σύζυγος ο νέος της χήρας κι' αὐτίκα νυμφευόμενοι μερίμνη τῶν ἰδίων ν' ανοίξωμεν περίσπτον οικικόν τσαρβίον. Εφ' ω την ρενδιόταν μου βάλων πρό ημερών κι' ως γοής ακατάσχετος κι' ανήρ αϊθεροβάμων, έσπευσον εις τὸν οἶκον της χαρίεις προχωρών ίνα προτείνω εις αὐτήν ερωτοφόρον γάμον. Καί καταπλεύσας καθίδρωρ, λοιπόν, έντος ολίγου καί ών έν ώψει της χήρας, της προσεχούς συζύγου: — "Ω χήρα! άνεφώνησον, έμπλεος εις όρμην, να σάς ζητήσω νυμφευσιν λαμβάνω την τιμήν! "Ηγουν αίτιούμαι παρ' ώμών, ευγενεστάτη χήρα, να στηριχθῆτε νυμφικός στην δεξιάν μου χείρα κι' εις τὸν έμόν βραχίονα ός οὐδαμώς (λυγὰ... Πλὴν αὐτή μου απήντησεν: "Ω! "Ηλθατε

— "Ηλθον άργά; ήρώτησον, παρατηρών κι' άφου τετράκις έψεξον (την χήραν (μου μοίραν: — Πότε, λοιπόν, άνεκράδον, θά έδει να (ήρχομην; Κάκείνη, φεύ! θωπεύουσα την μελανήν της (κόμην: — "Επρεπε να έρχόσαστε, είπεν με φρά- (σεις λίγες κατὰ τὸν μήνα Αύγουστον, που ήταν πα- (χειές οι... μνίγες! Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΠΙΟ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΕΣΧΙΣΕ ΤΗ ΜΑΓΧΗ

'Η 17χρονη αυτή φοιτήτρια από τὸν Καναδά, ονομάζεται Κλώντια Μάκ Φέρσον και θεωρείται η πιο τολμηρή νέα της ηλικίας της, γιατί καθ' ύλην της, αρχίζουν να κάνουν τα νάκρια τους. Θέλουν να έρξουν. 'Η έπιθυμία τους αυτή έκδηλώνεται με φλογερές ματιές και με νευρικά γέλια! 'Η Νανέττα καταλαβαίνει τότε ότι δεν έχει καμιά θεία μέσα στη γενική αυτή εθυσία. 'Ο πατέρας της εξακολουθεί ακόμα να κάνει εντύπωση στις κοπέλλες. Γι' αυτό και η Νανέττα δε θέλει να δεχτεί στο σπίτι καμιά φίλη της.

Ναι, η Νανέττα θά ζήσει και θα πεθάνει κοντά στον πατέρα της, χωρίς να ενδιαφερθεί κανείς για την τύχη της. 'Ετσι της ήτανε γραφτό.

Μόλις έφυγε ο πατέρας της, η Νανέττα ένοιωσε μια παράξενη ταράχη στην καρδιά. Θυμήθηκε πως πριν κοιμηθῆ, έπρεπε ν' άνεβῆ στο δωμάτιο του πατέρα της. Κι' εκεί...

Εκεί θάκανε κάτι κακό, κάτι που δεν μπορούσε να το άποφύγει...

Το ίδιο γινότανε κάθε βράδυ που έλειπε ο πατέρας της από το σπίτι. Πραγματικά όταν πέρασε λίγο ή ώρα, η Νανέττα ανέβηκε στο δωμάτιο του πατέρα της και κάθισε μπρος στο γραφείο του.

Είχε λάβει ο πατέρας της καινούργια ερωτικά γράμματα: Νά, αυτόν τον μπλε φάκελλο πρώτη φορά τον έβλεπε η Νανέττα. Νά κι' ένας άλλος ρόζ φάκελλος.

Είναι ερωτικά γράμματα από όμορφες γυναίκες. Άλλα είναι λιγλόγια και δειλά, άλλα σεινά και προκλητικά μαζί, άλλα κυνικά και απαιτητικά κι' άλλα, τέλος, ίκετευτικά... Μα, όλα είναι ερωτικά γράμματα. Κάτω απ' αυτές τις γραμμές, διαβάζει κανείς μια μοναδική λέξη. Μια λέξη που σκεπάει όλα τα άλλα τα άσκοπα λόγια. Τη λέξη: Αγάπη!...

Διάβασε τα γράμματα κι' ύστερα τὰ πέταξε στο συρτάρι. Κρύβοντας κατόπιν το πρόσωπό της μες στα χέρια της της, άρχισε να κλαίει πικρά.

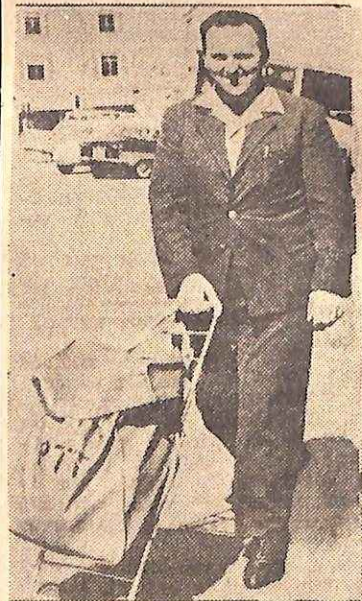
Πώς ήθελε να λάβει κι' αυτή ένα γράμμα! Μα κανείς δεν της έγραψε ερωτικό γράμμα! "Ενα μονάχα ποτέ! Κι' ούτε ήξερε κανένα νέο για να του στείλει εκείνη ένα φλογερό γράμμα.

Και η Νανέττα κλαίει, κλαίει τη χαμένη της νεότητά.

Αύριο, όταν ξαναερεθθῆ μ' ρόζ στον πατέρα της, θά ξαναφορέσει τη μάσκα της απάθειας. Κι' εκείνος, που κολακεύεται να πλῆτει ότι ξέρει καλά τις γυναίκες, θά σκεφτεί:

— Τι κρύο, τί άναίσθητο κορίτσι!

Α. ΓΚΑΡΝΙΕ

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Οι ταχυδρομικοί διανομείς της Γενεύης χρησιμοποιούν από την περασμένη εβδομάδα μια νέου τύπου ασκά, για την έκτέλεση της εργασίας τους. "Οπως φαίνεται στη φωτογραφία η ασκά είναι δεμένη πάνω σ' ένα μικρό δίτροχο άμαξάκι, που υλοβέτσης ή έλβετική υπηρεσία ταχυδρομείων, για να διευκολύνει το προσωπικό της και να του έπιτρέψει να κάνει τη δουλειά του πιο άνετα και πιο έξοφωραστα. Ασφαλώς οι ταχυδρόμοι όλου του κόσμου θα ζηλέψουν την τύχη των Έλβετών συναδέλφων τους.

ΜΕ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην αρχή του νέου σχολικού χρόνου. 'Η έποχή αυτή είναι για τους μικρούς μαθητές μια περίοδος γεμάτη άγωνίες και γτυποκάδια. 'Η παιδική γαρά παθαίνει αυτό τον καιρό μια εαφνική κάυση. Μια άδίοροστη θλίψη σφίγγει τις παιδικές καρδιές. Με το άνοιγμα των σχολείων παρουσιάζονται ένα σωρό προβλήματα για τους γονείς, τα παιδιά και τους δασκάλους. Είναι προβλήματα, που ζητάνε έπιτακτικά τη λύση τους. Και όχι όποιoαδήποτε λύση, αλλά την σωστή και την ψυχολογημένη, γιατί άλλωστικά οι άγνες και τρυφερές παιδικές ψυχές κινδυνεύουν από ψυχικά τραύματα και έπιζημία συμπλέγματα.

Τα λάθη των γονέων που προξενούν ανεπανόρθωτες ζημιές στον παιδικό κόσμο άρχίζουν να γίνονται πιο αίσθητά τον Σεπτέμβριο. Ένα άκουη δεν έχει τελειώσει ή περίοδος του παραθερισμού και τα παιδιά παίζουν στις έξοχες, οι υπήκοες για να τα υαζέψουν από την ξενοισία των παιδιών τους, τα φοβερίζουν και πως έτσι:

— "Είνοι σας, λίγες μέρες έμειναν ακόμη, κι' άρχίζουν τα μαθήματα. Δεν διαβάσατε τίποτε και θά πάτε στο σχολείο σας σαν κούτσουρα!...

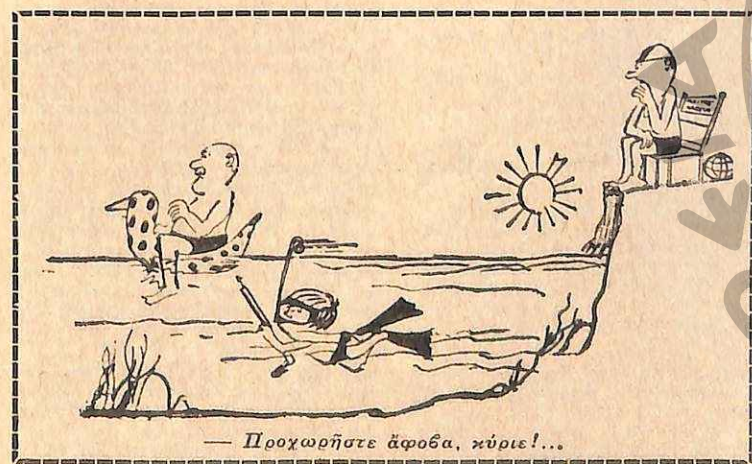
Τα λόγια αυτά, όσο απλά κι' αν φαίνονται, διαπερνούν σαν βέλη τις παιδικές καρδιές και τους φέρνουν την άγωνία του σχολείου.

Οι γονείς, από άγνοια, ενώ προσπαθούν να προσφέρουν βοήθεια στα παιδιά, με την άρξισή τητά τους, ευφάνταστον — με τον τρόπο τους και τα λόγια τους — το σχολείο, ως μέσον εκδίκησης. Με τέτοιες συνθήκες οι μικροί μαθητές δεν μπορούν να χαρούν ολόκληρα τα παιχνίδια τους. Αυτό σημαίνει ότι δεν ζουν φυσιολογικά το στάδιο της ηλικίας τους.

Ένα άλλο μεγάλο λάθος, που κάνει ή άγωνή της οικογενείας είναι ή σύγκριση. Άρκετοι πατέρες και πολλές υπήκοες λένε στα παιδιά τους:

— Μην κυττάζης έσύ τους άλλους! Αυτοί είναι καλοί μαθητές. Μια ματιά να ρίξουν στα μαθήματα τους, τα μαθαίνουν άμείσως. Έσύ δεν είσαι σαν κι' αυτούς. Άρσες τὰ παιχνίδια και μαζαίψου, για ν' άνοίξης τα μαθήματα σου. Τελείωσαν πια τα παιχνίδια!...

Το παιδί που άκούει αυτά τα

— Προχωρήστε άφοβα, κύριε!...

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ Γονέων, παιδιών καὶ δασκάλων

Προσοχή στα παιδικά συμπλέγματα

λόγια, πληγώνεται. Άρχίζει να χάνει την αυτοπεποίθησή του. 'Η σύγκριση τα μειώνει. Άρχίζει σιγά-σιγά να πιστεύει ότι δεν είναι τίποτε, ότι είναι ένα μηδενικό. Το συναίσθημα αυτό με την πάροδο του χρόνου θά κάνει το παιδί άνικανο κι' άτολμο στη ζωή. Οι δυνάμεις του και ή ζωτικότητα του θά εξουδετερώωνταν από το σύμπλεγμα της κατωτερότητας.

Έξ άλλου, αυτό το άψυχολόγητο σύνθημα: "Έέουα, τὰ παινίν' δια!", σκοτώνει την ξενοισία και την έπιθυμία των παιδιών.

Οι γονείς τα βλέπουν αυτά άσήμαντα. 'Η ψυχολογία όμως έχει αντίθετη γνώμη. Μας μαθαίνει ότι, άπό τὰ εισερχόμενα στη συνείδηση δεν νάνεται τίποτε, αλλά τα πάντα παραμένουν εκεί για να καθορίσουν το παρόν και το μέλλον κάθε ανθρώπου.

Μια άλλη δυσκολία, που συναντούν στο έργο τους οι γονείς και που συνήθως άποτυγχάνουν, είναι ή "βηθισμένη" αλλαγή του τρόπου ζωής, που προσπαθούν να έπιβάλουν στα παιδιά τους.

Προσπαθούν να άπομονώσουν τα παιδιά από τις συντροφίες τους, να τ' άποτραβήξουν από τα παιχνίδια και τὰ σπρώχνουν στην έντατική μελέτη. Αυτό όμως δε μπορεί να γίνει έτσι βιαστικά. 'Η μια ζωή, της ξενοισίας, με την άλλη, της φροντίδας, πολύ άπέχουν μεταξύ τους.

Τα ζωρά παιδιά αντίδρούν. Φωνάζουν, διαμαρτύρονται. Δεν είναι "κακά" παιδιά όπως συνήθιζουν να τὰ λένε. Έκφοράζουν με τὸν τρόπο τους την ψυχική τους διαμαρτυρία.

Υπάρχουν όμως κι' άλλα παιδιά, που, από φόβο, δεν μιλάνε. Θέλουν να παίζουν, και δεν τ' άφήνουν οι γονείς τους. Θέλουν να πάνε με τις παρέες τους και δεν τους το έπιτρέπουν. Έτσι μαραινόνται, κυττάζοντας πίσω από τὰ τζάμια των παραθύρων τους τα άλλα παιδιά, που ζουν χαρούμενα. Και ή καρδιά τους πλημμυρίζει από άνεκπλήρωτες έπιθυμίες. Οι άνεκπλήρωτες αυτές έπιθυμίες κατακαβίζουν στο ύπνυσινέητο και ρυθμίζουν έπειτα τα θλιβερά, τὰ ζωή τους.

'Η άρχή του σχολικού χρόνου

— Γιωργάκη, δεν διάβασες, σήμερα... Θά τὰ θαλασσοψή-!...

φέρνει και ένα άλλο ψυχολογικό πρόβλημα, που κατά κανόνα δεν το πολυπροσέχουν οι γονείς. Μιλάνε μπροστά στα παιδιά για τις οικονομικές τους δυσκολίες, που αντιπεριπαίζουν για την άγορά των βιβλίων, για την μαθητική ποδιά και τ' άλλα σχολικά έξοδα. Τα παιδιά παρακολουθούν τη συζήτηση και συμμετέχουν στη στενοχώρια των γονέων τους. Βλέπουν τους εαυτούς τους σαν ένοχους αυτής της στενοχωρίας κι' άρχίζουν να προβληματίζονται. Τὸ να σκέφτεται ένα άβωο πλάσμα τὰς τις άνάγκες και τις δυσκολίες της ζωής τόσο πρόωρα, είναι πολύ θλιβερό. Τὸ σωστό είναι να μη συμμετέχει από τόσο μικρό το παιδί στα βάσανα της ζωής. Οι γονείς να μη παρουσιάζουν τραγική την κατάσταση μπροστά στα παιδιά τους. Υπαρκή γι' αυτά καιρός να τὰ μάθουν όλα, αλλά σιγά-σιγά.

Μα και το σχολείο έχει ν' αντιστοιχίσει τα προβλήματα του. Μερικοί εκπαιδευτικοί — ελάχιστοι — βέβαια θέλουν από την άρχή, να μπουν αμέσως στη διδασκεία. Αυτό είναι βασικό λάθος. Οι μαθητές χρειάζονται στην άρχή ένα είδος ένγλωσσισμου στη σχολική ζωή. "Ας γάσουν τα παιδιά και μια και δυο μέρες μαθημάτων. "Ας τους βοηθῆ η εκκαίρια να μιλήσουν για τὸ καλοκαίρι και τις χαρές της έξοχης. Θά μπόρεσουν έτσι ελεύθερα να εκφράσουν τὰ συναισθήματά τους για τὴ ζωή, τὸν κόσμο, τὴν έξοχή και γενικά τὴν πατρίδα τους. Οι μικροί μαθητές αισθάνονται την άνάγκη να τὰ πουν όλα. Για τὴν τὴν τους ατερόσυλη αυτή την ευχαρίστηση. Κι' έπειτα σιγά-σιγά, φυσικά κι' άόιστα, άνοίγει ο κύκλος της διδασκείας.

Στην στοιχειώδη εκπαίδευση δεν γίνονται πολλά λάθη, γιατί οι δασκάλοι έχουν άκατέψυχο λογική υόφορση για την ηλικία του παιδιού.

— Κυρία, δεν πού πήρε ο πατέρας μου τὸ βιβλίο. Μὲ άλλα λόγια οι μαθητές

πρέπει να νοιώθουν άνετα στο σχολείο τους.

Έπίσης οι πολλές συμβουλές, όταν δίνονται άστοχα και συνεχώς, προκαλούν μονάχα αντίδρασεις και φέρουν αντίθετο άποτέλεσμα. Αυτά τὰ γιλιεπιτωμένα:

— "Γιωργάκη, δεν διάβασες σήμερα! Γιωργάκη, θά τὰ θαλάσσω σήως... Αύριο θά τὰ πούμε! Διάβασε, γράψε! Κλείσου στο δωμάτιό σου. Θά τὸ πῶ στο δάσκαλό σου..."

"Όλα αυτά έκνευρίζουν τὸ παιδί. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη για

να μπορέσει κανείς να παιδαγωγήσει με την άγάπη. 'Ο Γκάιτε έλεγε: Μαθαίνει κανείς τὰ πάντα —νο από εκείνον που άγαπάει!...

Οι γονείς όμως έχουν αντίθετη γνώμη. Παρουσιάζουν τὸ δάσκαλο τιμωρό και τὸ σχολείο τόπο εκδίκησης. "Όλα αυτά είναι σοβάρα λάθη!...

Μα και το σχολείο έχει ν' αντιστοιχίσει τα προβλήματα του. Μερικοί εκπαιδευτικοί — ελάχιστοι — βέβαια θέλουν από την άρχή, να μπουν αμέσως στη διδασκεία. Αυτό είναι βασικό λάθος. Οι μαθητές χρειάζονται στην άρχή ένα είδος ένγλωσσισμου στη σχολική ζωή. "Ας γάσουν τα παιδιά και μια και δυο μέρες μαθημάτων. "Ας τους βοηθῆ η εκκαίρια να μιλήσουν για τὸ καλοκαίρι και τις χαρές της έξοχης. Θά μπόρεσουν έτσι ελεύθερα να εκφράσουν τὰ συναισθήματά τους για τὴ ζωή, τὸν κόσμο, τὴν έξοχή και γενικά τὴν πατρίδα τους. Οι μικροί μαθητές αισθάνονται την άνάγκη να τὰ πουν όλα. Για τὴν τὴν τους ατερόσυλη αυτή την ευχαρίστηση. Κι' έπειτα σιγά-σιγά, φυσικά κι' άόιστα, άνοίγει ο κύκλος της διδασκείας.

Στην στοιχειώδη εκπαίδευση δεν γίνονται πολλά λάθη, γιατί οι δασκάλοι έχουν άκατέψυχο λογική υόφορση για την ηλικία του παιδιού.

— Κυρία, δεν πού πήρε ο πατέρας μου τὸ βιβλίο. Μὲ άλλα λόγια οι μαθητές

πρέπει να νοιώθουν άνετα στο σχολείο τους.

Έπίσης οι πολλές συμβουλές, όταν δίνονται άστοχα και συνεχώς, προκαλούν μονάχα αντίδρασεις και φέρουν αντίθετο άποτέλεσμα. Αυτά τὰ γιλιεπιτωμένα:

— "Γιωργάκη, δεν διάβασες σήμερα! Γιωργάκη, θά τὰ θαλάσσω σήως... Αύριο θά τὰ πούμε! Διάβασε, γράψε! Κλείσου στο δωμάτιό σου. Θά τὸ πῶ στο δάσκαλό σου..."

"Όλα αυτά έκνευρίζουν τὸ παιδί. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη για

να μπορέσει κανείς να παιδαγωγήσει με την άγάπη. 'Ο Γκάιτε έλεγε: Μαθαίνει κανείς τὰ πάντα —νο από εκείνον που άγαπάει!...

Οι γονείς όμως έχουν αντίθετη γνώμη. Παρουσιάζουν τὸ δάσκαλο τιμωρό και τὸ σχολείο τόπο εκδίκησης. "Όλα αυτά είναι σοβάρα λάθη!...

Μα και το σχολείο έχει ν' αντιστοιχίσει τα προβλήματα του. Μερικοί εκπαιδευτικοί — ελάχιστοι — βέβαια θέλουν από την άρχή, να μπουν αμέσως στη διδασκεία. Αυτό είναι βασικό λάθος. Οι μαθητές χρειάζονται στην άρχή ένα είδος ένγλωσσισμου στη σχολική ζωή. "Ας γάσουν τα παιδιά και μια και δυο μέρες μαθημάτων. "Ας τους βοηθῆ η εκκαίρια να μιλήσουν για τὸ καλοκαίρι και τις χαρές της έξοχης. Θά μπόρεσουν έτσι ελεύθερα να εκφράσουν τὰ συναισθήματά τους για τὴ ζωή, τὸν κόσμο, τὴν έξοχή και γενικά τὴν πατρίδα τους. Οι μικροί μαθητές αισθάνονται την άνάγκη να τὰ πουν όλα. Για τὴν τὴν τους ατερόσυλη αυτή την ευχαρίστηση. Κι' έπειτα σιγά-σιγά, φυσικά κι' άόιστα, άνοίγει ο κύκλος της διδασκείας.

Στην στοιχειώδη εκπαίδευση δεν γίνονται πολλά λάθη, γιατί οι δασκάλοι έχουν άκατέψυχο λογική υόφορση για την ηλικία του παιδιού.

— Κυρία, δεν πού πήρε ο πατέρας μου τὸ βιβλίο. Μὲ άλλα λόγια οι μαθητές

πρέπει να νοιώθουν άνετα στο σχολείο τους.

Έπίσης οι πολλές συμβουλές, όταν δίνονται άστοχα και συνεχώς, προκαλούν μονάχα αντίδρασεις και φέρουν αντίθετο άποτέλεσμα. Αυτά τὰ γιλιεπιτωμένα:

— "Γιωργάκη, δεν διάβασες σήμερα! Γιωργάκη, θά τὰ θαλάσσω σήως... Αύριο θά τὰ πούμε! Διάβασε, γράψε! Κλείσου στο δωμάτιό σου. Θά τὸ πῶ στο δάσκαλό σου..."

"Όλα αυτά έκνευρίζουν τὸ παιδί. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη για

να μπορέσει κανείς να παιδαγωγήσει με την άγάπη. 'Ο Γκάιτε έλεγε: Μαθαίνει κανείς τὰ πάντα —νο από εκείνον που άγαπάει!...

Οι γονείς όμως έχουν αντίθετη γνώμη. Παρουσιάζουν τὸ δάσκαλο τιμωρό και τὸ σχολείο τόπο εκδίκησης. "Όλα αυτά είναι σοβάρα λάθη!...

Μα και το σχολείο έχει ν' αντιστοιχίσει τα προβλήματα του. Μερικοί εκπαιδευτικοί — ελάχιστοι — βέβαια θέλουν από την άρχή, να μπουν αμέσως στη διδασκεία. Αυτό είναι βασικό λάθος. Οι μαθητές χρειάζονται στην άρχή ένα είδος ένγλωσσισμου στη σχολική ζωή. "Ας γάσουν τα παιδιά και μια και δυο μέρες μαθημάτων. "Ας τους βοηθῆ η εκκαίρια να μιλήσουν για τὸ καλοκαίρι και τις χαρές της έξοχης. Θά μπόρεσουν έτσι ελεύθερα να εκφράσουν τὰ συναισθήματά τους για τὴ ζωή, τὸν κόσμο, τὴν έξοχή και γενικά τὴν πατρίδα τους. Οι μικροί μαθητές αισθάνονται την άνάγκη να τὰ πουν όλα. Για τὴν τὴν τους ατερόσυλη αυτή την ευχαρίστηση. Κι' έπειτα σιγά-σιγά, φυσικά κι' άόιστα, άνοίγει ο κύκλος της διδασκείας.

Στην στοιχειώδη εκπαίδευση δεν γίνονται πολλά λάθη, γιατί οι δασκάλοι έχουν άκατέψυχο λογική υόφορση για την ηλικία του παιδιού.

— Κυρία, δεν πού πήρε ο πατέρας μου τὸ βιβλίο. Μὲ άλλα λόγια οι μαθητές

πρέπει να νοιώθουν άνετα στο σχολείο τους.

Έπίσης οι πολλές συμβουλές, όταν δίνονται άστοχα και συνεχώς, προκαλούν μονάχα αντίδρασεις και φέρουν αντίθετο άποτέλεσμα. Αυτά τὰ γιλιεπιτωμένα:

— "Γιωργάκη, δεν διάβασες σήμερα! Γιωργάκη, θά τὰ θαλάσσω σήως... Αύριο θά τὰ πούμε! Διάβασε, γράψε! Κλείσου στο δωμάτιό σου. Θά τὸ πῶ στο δάσκαλό σου..."

"Όλα αυτά έκνευρίζουν τὸ παιδί. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη για

να μπορέσει κανείς να παιδαγωγήσει με την άγάπη. 'Ο Γκάιτε έλεγε: Μαθαίνει κανείς τὰ πάντα —νο από εκείνον που άγαπάει!...

Οι γονείς όμως έχουν αντίθετη γνώμη. Παρουσιάζουν τὸ δάσκαλο τιμωρό και τὸ σχολείο τόπο εκδίκησης. "Όλα αυτά είναι σοβάρα λάθη!...

Μα και το σχολείο έχει ν' αντιστοιχίσει τα προβλήματα του. Μερικοί εκπαιδευτικοί — ελάχιστοι — βέβαια θέλουν από την άρχή, να μπουν αμέσως στη διδασκεία. Αυτό είναι βασικό λάθος. Οι μαθητές χρειάζονται στην άρχή ένα είδος ένγλωσσισμου στη σχολική ζωή. "Ας γάσουν τα παιδιά και μια και δυο μέρες μαθημάτων. "Ας τους βοηθῆ η εκκαίρια να μιλήσουν για τὸ καλοκαίρι και τις χαρές της έξοχης. Θά μπόρεσουν έτσι ελεύθερα να εκφράσουν τὰ συναισθήματά τους για τὴ ζωή, τὸν κόσμο, τὴν έξοχή και γενικά τὴν πατρίδα τους. Οι μικροί μαθητές αισθάνονται την άνάγκη να τὰ πουν όλα. Για τὴν τὴν τους ατερόσυλη αυτή την ευχαρίστηση. Κι' έπειτα σιγά-σιγά, φυσικά κι' άόιστα, άνοίγει ο κύκλος της διδασκείας.

Στην στοιχειώδη εκπαίδευση δεν γίνονται πολλά λάθη, γιατί οι δασκάλοι έχουν άκατέψυχο λογική υόφορση για την ηλικία του παιδιού.

— Κυρία, δεν πού πήρε ο πατέρας μου τὸ βιβλίο. Μὲ άλλα λόγια οι μαθητές

πρέπει να νοιώθουν άνετα στο σχολείο τους.

Έπίσης οι πολλές συμβουλές, όταν δίνονται άστοχα και συνεχώς, προκαλούν μονάχα αντίδρασεις και φέρουν αντίθετο άποτέλεσμα. Αυτά τὰ γιλιεπιτωμένα:

— "Γιωργάκη, δεν διάβασες σήμερα! Γιωργάκη, θά τὰ θαλάσσω σήως... Αύριο θά τὰ πούμε! Διάβασε, γράψε! Κλείσου στο δωμάτιό σου. Θά τὸ πῶ στο δάσκαλό σου..."

"Όλα αυτά έκνευρίζουν τὸ παιδί. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη για

να μπορέσει κανείς να παιδαγωγήσει με την άγάπη. 'Ο Γκάιτε έλεγε: Μαθαίνει κανείς τὰ πάντα —νο από εκείνον που άγαπάει!...

Οι γονείς όμως έχουν αντίθετη γνώμη. Παρουσιάζουν τὸ δάσκαλο τιμωρό και τὸ σχολείο τόπο εκδίκησης. "Όλα αυτά είναι σοβάρα λάθη!...

Μα και το σχολείο έχει ν' αντιστοιχίσει τα προβλήματα του. Μερικοί εκπαιδευτικοί — ελάχιστοι — βέβαια θέλουν από την άρχή, να μπουν αμέσως στη διδασκεία. Αυτό είναι βασικό λάθος. Οι μαθητές χρειάζονται στην άρχή ένα είδος ένγλωσσισμου στη σχολική ζωή. "Ας γάσουν τα παιδιά και μια και δυο μέρες μαθημάτων. "Ας τους βοηθῆ η εκκαίρια να μιλήσουν για τὸ καλοκαίρι και τις χαρές της έξοχης. Θά μπόρεσουν έτσι ελεύθερα να εκφράσουν τὰ συναισθήματά τους για τὴ ζωή, τὸν κόσμο, τὴν έξοχή και γενικά τὴν πατρίδα τους. Οι μικροί μαθητές αισθάνονται την άνάγκ

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αλέξανδρος γοητεύεται από την ομορφιά της Ασπασίας Μάνου, που είναι παιδική φίλη της αδελφής του 'Ελένης. Στην αρχή δεν σκέφτεται παρά να την κατακτήσει και μία φορά, στις Σπέτσες, την αρπάζει στην αγκαλιά του για να τη φιλήσει. Η 'Ασπασία, μ' όλο που κι' αυτή τον αγαπάει, τινάζεται άμεσως όρθια και του δείχνει την πόρτα. Ο 'Αλέξανδρος φεύγει ντροπισμένος. Από τότε, το πάθος που ένοιωσε πριν, μεταμορφώνεται σε μία βαθειά αγάπη. Προσπαθεί τώρα να ξαναβρεί την 'Ασπασία. Αλλά στην Αθήνα δεν γίνονται πια χοροί, ούτε δεξιώσεις. Ο έμφυλος διχασμός, που έχει αρχίσει, κρατάει όλους σε αγνία. Ο 'Αλέξανδρος αποφασίζει, τέλος, να τα πη όλα στην αδελφή του και να ζητήσει τη μεσολάβησή της. Η 'Ελένη, που ήξερε τον επιπόλαιο χαρακτήρα του, τον ακούει δύσπιστα. Αλλά ο 'Αλέξανδρος την βεβαιώνει πως αγαπάει την 'Ασπασία σαν τρελλός.

— Ποτέ άλλοτε δε μίλησα τόσο σοβαρά, όσο αυτή τη φορά. Η 'Ελένη σουφρώνει τα φρύδια. Είναι φανερό πως προσπαθεί να συναρμολογήσει τις σκέψεις της μέσα στο μυαλό της. Αλλά οι σκέψεις αυτές είναι τόσο αντιφατικές, που δεν τ'ο καταφέρνει.

— Για στάσου, 'Αλεξ, λέει ξαφνικά. Παραδέχομαι πως τ'ο αίσθημά σου είναι σοβαρό. Αλλά τι θέλεις να γίνει;

— Τι έννοιας, 'Ελένη; Αυτό τ'ο αίσθημα είναι καταδικασμένο. Τ'ο σκέφτηκες;

— Γιατί είναι καταδικασμένο, 'Ελένη;

— Ο πατέρας δε θα σου δώσει ποτέ την άδεια να παντρευτείς την 'Ασπασία. Άσε δ'αυτή τη μητέρα! Είναι ικανή να αναστατώσει τ'όν κόσμο, για να ματαιώσει αυτό τ'ο γάμο... Δε φαντάζομαι, βέβαια, να νομίζεις πως η 'Ασπασία μπορεί να γίνει φιλενάδα σου; Αλλά κι' αν ακόμη τ'ο ήθελε, θα την εμπόδιζα εγώ! Είναι τόσο αγνή, που πιστεύω πως είναι χρέος μου να την προστατέψω, ακόμη κι' από τ'όν αδελφό μου.

— Μην κάνεις τέτοιες σκέψεις, 'Ελένη, τ'ο δέχομαι ο 'Αλέξανδρος. Την αγαπάω την 'Ασπασία και θέλω να την κάνω γυναίκα μου. Τ'α λογαρίασα όλα κι' είμαι αποφασισμένος να παραμερίσω κάθε εμπόδιο.

— Αλλά ο πατέρας κι' η μητέρα δε θα σου δώσουν ποτέ τη συγκατάθεσή τους.

— Τ'ο κατά-κάτω, δεν είμαι διάδοχος τού θρόνου. Άς παντρευτούν τ'όν αδελφό μου, τ'ο Γεώργιο, όπως θέλουν. Εγώ, όμως, δεν είμαι υποχρεωμένος να τ'ους υπακούω.

— Λόγια! είπε η 'Ελένη. Δε μπορείς να παντρευτείς την 'Ασπασία, χωρίς την άδεια τού πα-

τέρα και της μητέρας.

— Έχεις δίκιο... Αλλά δε σκέφτομαι να μείνω εδώ.

— Αλεξ!

— Θα φύγω μαζί με την 'Ασπασία και θα πάμε στο εξωτερικό.

— Πού θα πάτε, 'Αλεξ. Όλη

κάτω, μέσα στο δωμάτιο. Ξαναπήγε σε λίγο κοντά στην αδελφή του.

— Μπορείς να μου πής γιατί ο πατέρας κι' η μητέρα δε θα μου δώσουν την άδεια να παντρευτώ την 'Ασπασία, τ'ο ρώτησε.

— Αλλά τ'ο ξέρεις, 'Αλεξ, ά-

Ο βασιλεύς 'Αλέξανδρος μετά την δακρυμυσία του (30 Μαΐου 1917).

ή Εύρωπη βρίσκεται σε πόλεμο κι' εμείς μπορεί να βγούμε από τ'η μία στιγμή στην άλλη. Ξεχάστε πως είσαι αξιωματικός;

— Και συ ξεχάστες πως είμαι άνθρωπος και πως έχω δικαιώματα στη χαρά και την ευτυχία; Βαρέθηκα να είμαι ένα πιόνι στα χέρια τού πατέρα και της μητέρας. Δεν ακούω παρά μόνο παρατηρήσεις κι' επιπλήξεις. Φαίνεται πως δεν κάνω τίποτα σωστό... Θάθελα να βρίσκουν μιλία μακριά από δώ, μαζί με τ'η γυναίκα που αγαπάω. Θα δούλευα και θα φτιάνα με τ'α ίδια μου τ'α χέρια την ευτυχία τ'η δική της και τ'η δική μου.

— Δε σε φανταζόμουν για ρωμαντικό, 'Αλεξ, είπε η 'Ελένη.

Ο 'Αλέξανδρος σηκώθηκε κι' άρχισε να φέρνει βόλτες επάνω-

πάντησε η 'Ελένη. Η 'Ασπασία είναι μιά κοινή θνητή...

— Κι' εμείς τί είμαστε; κάγχασε ο 'Αλέξανδρος. Θεοί; Άθλιοι; Είμαστε φτιαγμένοι από διαφορετική πάστα;

— Τέλος πάντων, κυλάει βασιλικό αίμα μέσα στις φλέβες μας, είπε στενοχωρημένη η 'Ελένη.

— Κι' αυτό τ'ο αίμα έχει διαφορετική σύσταση ή διαφορετικό χρώμα από τ'ων άλλων ανθρώπων;

— Από τότε έγινες επαναστάτης, 'Αλεξ; είπε η 'Ελένη, για να κρύψει την αμηχανία της.

— Από τότε που άρχισα να καταλαβαίνω πόσο μεγάλες είναι οι κοιταμάρες, που λέγονται εδώ μέσα.

— Θα ήταν καλύτερο αν έλεγες πως ο έωος σ'έκαμε επαναστάτη.

Ο 'Αλέξανδρος ξανακάθισε πλάι της.

— Η αγάπη μπορεί να μου δώσει τ'η δύναμη για να σπάσω τ'α δεσμά μου, είπε. Αλλά, αυτές τις ιδέες τις είχα από πριν... Άκουσε, αδελφούλα, τ'ο σκέφτηκα πολλές φορές. Η δική μας οικογένεια δεν κατάγεται απ'αυτό τ'όν τόπο. Ήρθε από μακριά. Είναι πολλοί, πάρα πολλοί εκείνοι, που μάς θεωρούν ακόμη για ξένους, γιατί δεν κάνουμε τίποτα για να συνδεθούμε με τ'ο λαό.

— Τί θέλεις να πής;

— Ο πάππος μας παντρεύτηκε Ρωσίδα, ο πατέρας μας Γερμανίδα, οι θείοι μας πήσαν επίσης ξένες και τ'ο ίδιο κι' οι θείες μας...

— Και τί ήθελες να κάνουν;

— Να παντρευτούν Έλληνίδες.

— Έλληνίδες;

— Μήπως δεν υπάρχουν μεγάλα ονόματα εδώ, ονόματα, που αξίζουν περισσότερο απ'όλους τ'ους πρίγκιπες τ'ης Εύρωπης; Έτσι, ο λαός θα μάς αγαπούσε, θα μάς έβλεπε σ'α δικούς του, γιατί πραγματικά θα είχαμε ενώσει τ'ην τύχη μας μαζί του.

— Ίσως έχεις δίκιο, είπε η 'Ελένη. Αλλά... δεν υπάρχουν εδώ ούτε πρίγκιπες, ούτε πριγκίπισσες...

— Σου κάνουν, λοιπόν, εντύπωση αυτοί οι ψευτικοί τίτλοι;

— Όχι. Αλλά η μητέρα δίνει μεγάλη σημασία σ'αυτούς. Δεν ξέρεις, ότι ήθελε να φιάζει κι'εδώ ένα σώμα από ευγενείς;

— Πού θα περιλάμβανε τ'ους αυλικούς της και μερικούς άλλους ευνοούμενους της. Οι μεγάλες οικογένειες, όλοι οι άνθρωποι, που οι πρόγονοί τους διέπρεψαν στ'όν αγώνα για τ'ην ανεξαρτησία κι'όσοι άλλοι διακρίθηκαν κατόπιν στα πεδία των μαχών, στ'α γράμματα, στ'ις επιστήμες, στ'ις τέχνες, δε θα καταδεχόνταν ποτέ αυτούς τ'ους τίτλους. Τους φτάνουν τ'α ονόματά τους.

Η 'Ελένη έμεινε συλλογισμένη.

— Η 'Ασπασία θα ήταν αξία να παντρευτεί και βασιλιά και πολύ περισσότερο έναν πρίγκιπα, που δεν πρόκειται να γίνει ποτέ βασιλιάς, συνέχισε ο 'Αλέξανδρος.

Σώπασαν για κάμποση ώρα.

— Και τί ζητάς από μένα; ρώτησε, ξαφνικά, η 'Ελένη.

— Μα πετύχησ'τη συγγνώμη μου από τ'ην 'Ασπασία.

— Δε μπορώ να τ'ης μιλήσω για τ'ο έπεισόδιο, που μου άφηγήθηκες. Καταλαβαίνεις, ότι αυτό δεν επιτρέπεται σε μιά νέα...

— Σωστά. Αλλά μπορείς να τ'ης μιλήσεις για τ'ην αγάπη μου, για τ'ους σκοπούς μου. Αυτή τ'η στιγμή, η 'Ασπασία με περιφρονεί. Πρέπει να καταλάβη πως η περιφρόνηση της είναι άδικη κι'όχι οί προθέσεις μου είναι άγνες...

— Θα προσπαθήσω, απάντησε η 'Ελένη.

— Πότε;

— Δεν πιστεύω να θέλεις να

ΕΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

τρέξω άμέσως στην 'Ασπασία, για να τ'ης πω, ότι ο αδελφός μου είναι λιγότερο κακός απ'ότι φαντάζεται κι' ότι δεν επιθυμεί τίποτα άλλο παρά να τ'ο δοθή η ευκαιρία να πείσει στα πόδια της...

— Δεν είπα αυτό.

— Πρέπει, λοιπόν, να έχω υπομονή.

— Μου είπες, ότι θα τ'ην καλούσεσ εδώ...

— Και θα τ'ο κάνω.

— Θέλεις ναρθώ να σ'ας βρω τ'ην ώρα που θα κουβεντιάζετε;

— Όχι. Αφ'ημέ με να τ'ης μιλήσω πρώτα. Θα δούμε κατόπιν πως μπορείτε να συναντηθήτε.

— Βασίζομαι σε σένα, 'Ελένη. Θα κάνω ό,τι μπορώ.

— Σ' ευχαριστώ, αδελφούλα.

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Η καρδιά μιάς έρωτευμένης είναι πάντα πρόθυμη στη συγγνώμη. Και βρίσκει χίλιες-δυο δικαιολογίες για τ'όν άνθρωπο, που αγαπάει.

Η 'Ασπασία δεν κατάλαβε πως αγαπούσε τ'όν 'Αλέξανδρο παρά έπειτα από τ'ο έπεισόδιο, που άφηγήθηκε.

Ός τότε, τ'ης άρεσε να κουβεντιάζει μαζί του, να τ'ο μιλάει για τ'α δειρά της, να ανταλλάσσει τ'ις σκέψεις της με τ'ο γοητευτικό πρίγκιπα. Αλλά τ'ο μικρό εκείνο περιστατικό τ'ην έκαμε να καταλάβη, ότι η 'Ελένη, που αίσθανόταν γι'αυτόν, ήταν ένα βαθύτερο αίσθημα, ένα από τ'α αποθέματα εκείνα, που μόνο μιά φορά ριζώνουν στην καρδιά τ'ων ανθρώπων.

Στην αρχή, η τολμηρή επίθεσή του τ'ην είχε λυπήσει. Αλλά έπειτα τάδελε με τ'όν εαυτό της, Μήπως τ'α λόγια της, τ'ο φέριμό της, τ'ο ντύσιμό της, ο τρόπος της, είχαν προκαλέσει αυτή τ'η θυελλώδη επίθεσή του;

Κι' αυτή η επίθεσις τί άλλο έδειχνε παρά τ'η βσιότητα τού πάθους του; Ήταν, βέβαια, άπρεπη. Αλλά ένας έρωτευμένος ξέρει ποτέ τί κάνει! Τ'ο πάθος του τ'όν σπρώχνει πολλές φορές σε χειρονομίες και κινήσεις, που η λογική τ'ις καταδικάζει. Η λογική κι' η αγάπη, όμως, είναι δυο διαφορετικά πράγματα. Κι' αυτό η 'Ασπασία τ'ο καταλάβαινε καλύτερα από κάθε άλλον. Δε θα ήταν σωστό να σκέφτεται τ'όν 'Αλέξανδρο. Κι' όμως η σκέψη της έτρεχε αδιάκοπα σ'αυτόν...

Αν μπορούσε να βρη κάποιον που να τ'η μιλούσε για τ'ο γοητευτικό πρίγκιπα με τ'α κερασένια χείλη και τ'ο καθαίο, σαν παιδικάστικο, βλέμμα του; Αλλά ποιόν; Οι άνθρωποι, που τ'όν πλησίαζαν, ήταν έλαχιστοι και δεν ανήκαν στο δικό της κύκλο.

Αυτές οι σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό της, όταν έλαβε τ'ην πρόσκλησις τ'ης 'Ελένης να πάη στα ανάκτορα.

Η 'Ασπασία δεν υπωπτεύθηκε ούτε στιγμή, ότι ο 'Αλέξανδρος είχε κάποια σχέσι μ'αυτή τ'ην πρόσκλησις. Τ'ο μόνο που σκέφτηκε ήταν, ότι θάβρισκε κάποιον, που θα τ'ης μιλούσε γι'αυτόν κι' ίσως-ίσως κατάφερε να τ'όν βρ.

Γι'αυτό έτρεξε με μεγάλη χαρά να βρη τ'ην παλιά τ'η φίλη.

Οι δυο νέες ξαναθυμήθηκαν τ'α παλιά, ότι κοριτσάκια ακόμη, έπαιζαν με τ'ις κούκλες ή έτρεχαν στ'όν κήπο. Η 'Ασπασία μίλησε κατόπιν για τ'ις σπουδές της στην 'Ελβετία.

— Έμαθα πως είσατε τ'ο καλοκαίρι στις Σπέτσες, είπε σε κάποια στιγμή η 'Ελένη.

τευμένος μαζί σας. Αλλά αν κατάλαβα τ'α λόγια του, φαίνεται, ότι σ'ας φέροηκε άσχημα.

— Όχι...

— Η 'Ελένη γέλασε.

— Μιλάει όλο για σ'ας. Και νομίζω πως η μεγαλύτερη επιθυμία του είναι να πείσει στα πόδια σας, για να σ'ας ζητήσει να τ'ο συγχωρήσετε.

— Δεν έκαμε τίποτα για να

Η πριγκίπισσα 'Ελένη, που ανέλαβε πρόθυμα να μεσολάβησεν για να συμφιλιώσει τ'όν αδελφό της 'Αλέξανδρο με τ'ην 'Ασπασία Μάνου.

— Ναί, απάντησε η 'Ασπασία. Πώς τ'ο μάθατε;

— Μου τ'ο είπε ο αδελφός μου ο 'Αλέξανδρος.

— Α!

Τ'ο πρόσωπο τ'ης 'Ασπασίας χλώμιασε και τ'ο κάτω χείλος της τρεμούλιασε.

— Πέρασα με πολύ άμορφο, τραύλισε για να κρύψη τ'ην ταραχή της.

— Ο 'Αλεξ γύρισε ένθουσιασμένος, είπε η 'Ελένη. Πως τ'όν βρίσκετε;

— Η ταραχή τ'ης 'Ασπασίας έγινε μεγαλύτερη.

— Ο 'Υψηλότατος είναι πολύ καλός, απάντησε σαστισμένη.

— Αυτό μόνο βρίσκετε να π'ητε;

— Τί άλλο;

— Ο 'Αλέξανδρος είναι γοη-

τευμένος από τ'η συγγνώμη μου, είπε η 'Ασπασία.

— Θα θέλατε να τ'όν ξαναδείτε;

— Θα ήταν μεγάλη χαρά για μένα... αν ο 'Υψηλότατος μου έκανε τ'ην τιμή...

Δεν κατάφερε ν'αποτελειώσει τ'η φράσις της.

— Καλά, καλά, είπε η 'Ελένη. Θα τ'α ξαναπούμε.

Δύο μέρες αργότερα, η 'Ελένη πήγε να επισκεφθ'την 'Ασπασία στο σπίτι της.

Αλλά δεν ήταν μόνη. Τ'η συνοδεύε και ο 'Αλέξανδρος.

Η συνάντησίς του με τ'ην 'Ασπασία ήταν εγκάρδια. Δεν έκαμαν λόγο ούτε εκείνος, ούτε αυτή για τ'ο θλιβερό περιστατικό τ'ων Σπετσών. Μίλησαν σ'α δυο καλοί φίλοι, που είχαν να πουν

δνα σωρό πράγματα.

Είχε κηρυχθ'η, εκείνη τ'ην εποχή, επιστράτευσις κι' ο 'Αλέξανδρος έπρεπε να πάη στο σύνταγμα του. Έφυγε. Αλλά όταν τέλειωσε τ'ην υπηρεσία του, ξαναγύρισε για να πάρη τ'ην αδελφή του. Έτσι, κουβεντιάσαν και πάλι με τ'ην 'Ασπασία.

Τ'ην επομένη, καινούργια επίσκεψις τ'ης 'Ελένης. Με τ'όν 'Αλέξανδρο και πάλι.

Η πριγκίπισσα έλεγε πως η βολή ατμόσφαιρα εκείνων τ'ων ημερών έκανε ανυπόφορη τ'η ζωή στ'α ανάκτορα κι' ότι ήταν ευτυχισμένη, που τ'ης δινόταν η ευκαιρία να ξεφύγη για λίγο απ'αυτήν.

Δεν έλεγε ψέματα. Αλλά η πραγματική αιτία αυτών τ'ων επισκέψεων ήταν άλλη. Η 'Ελένη είχε πάρει στα σοβαρά τ'ο ρόλο της κι' ήθελε να δώσει τ'ην ευκαιρία στ'όν αδελφό της και τ'ην 'Ασπασία να μιλήσουν για τ'ην αγάπη τους. Γι'αυτό, εύρισκε διάφορες προφάσεις για να τ'ους αφήνει μόνους.

Αλλά τ'α πράγματα δεν προχωρούσαν. Ο 'Αλέξανδρος κι' η 'Ασπασία ήταν ευτυχισμένη, που βρίσκονταν μαζί και δε σκέφτονταν τίποτ' άλλο.

Η αλήθεια είναι πως ο 'Αλέξανδρος δισταζε. Η 'Ασπασία τ'ο φερόταν με μεγάλη γενναιότητα και φαινόταν ευχαριστημένη από τ'η συντροφιά του. Αλλά θα δεχόταν, άραγε, τ'ην έρωτική έξομολογήσις του, η η ανώμνησις τού παλιού περιστατικού τ'ων Σπετσών, θ'α τ'ην έκανε επιφυλακτική;

Τ'ο κάκου, η 'Ελένη έλεγε και ξανάλεγε στ'όν αδελφό της πως η 'Ασπασία τ'όν αγαπούσε.

— Πως τ'ο ξέρεις; τ'η ρωτούσε ο 'Αλέξανδρος. Σου τ'ο είπε;

— Όχι βέβαια, απαντούσε η 'Ελένη. Αλλά είναι μερικά πράγματα, που τ'α μαρτυρεί κανείς.

— Ο 'Αλέξανδρος ήθελε να μάθ'αυτά λεπτομερώς.

— Κάθε φορά, που μιλάμε για σ'ας, η φωνή της τρεμούλιαζει και γίνεται όλοτε άσχημη κι' έλ-λοτε καταπορούνη, τ'ου ξεχνούσε η αδελφή του. Όλα αυτά δε δείχνουν πως σ' αγαπάει;

— Αλλά ο 'Αλέξανδρος δισταζε πάντα.

Μιά ολόκληρη εβδομάδα, η 'Ελένη πήγαινε κάθε μέρα με τ'όν 'Αλέξανδρο στο σπίτι τ'ης 'Ασπασίας ή τ'ην καλούσε στα ανάκτορα.

Αλλά και πάλι κοιμιά πρόσο-δος δεν είχε σημειωθ'η.

Είχε έρθει τώρα ο Σεπτέμβριος.

Η θερμοκρασία έπεφτε ραγδαία, ενώ η πολιτική κατάσταση γινόταν όλοένα και περισσότερο ζοφερή. Όλοι περίμεναν κάποια βίαιη λύσι. Αλλά κανείς δεν ήθελε πιά να ήταν αυτή η λύσι.

Η 'Ελένη, θέλοντας πάντα να διευκολύν'τους δυο έρωτευμένους, σκέφτηκε να οργανώσει μερικούς περιπάτους με αλόγο στ'ην έξοχ'η τ'ης Αττικής, που τόσο τ'ην άμορφαίνει τ'ο φθινόπωρο. Σ'αυ-

μόνο οι τρεις, ο 'Αλέξανδρος, η 'Ασπασία κι' αυτή. Η 'Ασπασία ήταν υπέροχη αμαζόνα. Άλλα πολλά φορές ο 'Αλέξανδρος την έφερε σε δύσκολη θέση. Μια τρέλλα τον έπιασε ξαφνικά κι' άρχισε να τρέχει ανάμεσα στα χωράκια, περνώντας πάνω από φράχτες ή πηδώντας μεγάλα χαρτάκια, με κίνδυνο να πέσει και να τσακιστεί. Ήρεμούσε κατόπιν και ξαναγύριζε κοντά στις δυο αμαζόνες, που άγωνίζονταν για να τον ακολουθήσουν στο τρελό τρέξιμό του.

Το πρώτο εκείνο είχαν πάει προς το Λιστέρι. Η 'Ελένη, όπως έκανε συχνά, άφηνε μόνους τους δυο αγαπημένους, για να τους δώσει την ευκαιρία να μιλήσουν.

Άλλα γινόταν τότε κάτι, που ήταν πολύ παράξενο: Σάπαιναν κι' οι δυο, σά να μην καταφέρναν να βγούν τα λόγια τους.

Έπειτα, ο 'Αλέξανδρος σπηρούνηζε το άλογό του κι' έφευγε σά βολίδα, ενώ η 'Ασπασία έτρεχε λαχανιασμένη για να μπορέσει να τον ακολουθήσει.

Μια μικρή στάσι σ' ένα χωράφι, δεν είχε καλύτερο αποτέλεσμα.

Η 'Ελένη άπομακρύνθηκε για λίγο, με την πρόφασι, ότι ήθελε να κυνηγήσει τις όμορφες φθινοπωρινές πεταλούδες. Άλλα όταν ξαναγύρισε, τους βρήκε και πάλι να σωπαίνουν. Ο 'Αλέξανδρος χτυπούσε με το μαστίγιο τις μπότες του, ενώ η 'Ασπασία φαινόταν βυθισμένη σε ρεμβασμό.

Τί πάθατε; τους είπε η 'Ελένη. Δέθηκε η γλώσσα σας; Κοντεύει μεσημέρι, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος. Πρέπει να γυρίσω.

Ξαναενέθηκαν στα άλλα τους και πήραν το δρόμο της 'Αθήνας.

Ο 'Αλέξανδρος προπορευόταν, όπως έκανε πάντα. Οι δυο αμαζόνες ακολουθούσαν.

Όταν έφτασαν στα ανάκτορα, έδωσαν τα άλλα τους στους ιπποκόμους και πέρασαν στο κίτρινο σαλόνι του ισουαίου, που ήταν συνήθως έρημο.

Πηγαίνω να βγάλω την αμαζόνα μου, είπε η 'Ελένη, που έφυγε άμέσως.

Ήταν μια καινούργια πρόφασις για να τους άφισι μόνους.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΙΓΜΗ

Η 'Ασπασία σάπαινε. Τό ένστικτό της την έκανε να μαντέψει, ότι είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή. Αυτή τη στιγμή την ποθούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της και ταυτόχρονα τη φοβόταν. Τον αγαπούσε τον όμορφο πρίγκιπα, αλλά ήταν κάτι, που δεν ήθελε να όμολογήσει ούτε στον ίδιο τον έαυτό της.

Ο 'Αλέξανδρος στεκόταν όρθιος μπροστά της. Η άμνηχανία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Κι' αυτός ήξερε, ότι είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή και πώς θα λέγονταν, θα είχαν άποφασιστική σημασία και για τους δυο.

— 'Ασπασία, θέλω να σου πω κάτι, είπε ξαφνικά. Η νέα κοκκίνισε. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος της.

— Σας άκούω, ψιθύρισε δειλά. Τό έχω σκεφτεί πολύ αυτό, που θέλω να σου πω, ξαναείπε ο 'Αλέξανδρος. Θα πρέπει να τό έχω μαντέψει...

Κόμπιασε και πάλι. Τα λόγια έβγαζαν με κόπο από τό στόμα του...

— Δεν είν' αλήθεια πως τό έχω μαντέψει; τη ρώτησε.

Η νέα βρέθηκε σ' άμνηχανία. Γιατί με λέτε έτσι;

στο είναι να μιλάνε οι άντρες κι' οι γυναίκες να καμώνονται πως δεν καταλαβαίνουν.

— Όχι, άπάντησε. Δεν καταλαβαίνω...

Λίγο έλειψε να τό χάσει ο 'Αλέξανδρος και να σταματήσει εκεί. Δεν ήταν συννηθισμένος σε έρωτικές έξιμολογήσεις. Οι περιπέτειές του ως τότε ήταν με γυναίκες, που είχαν την πρόθεσι να του παραδοθούν. Τα λόγια ήταν περιττά. Άλλα ξαναδούκε τό θάρρος του.

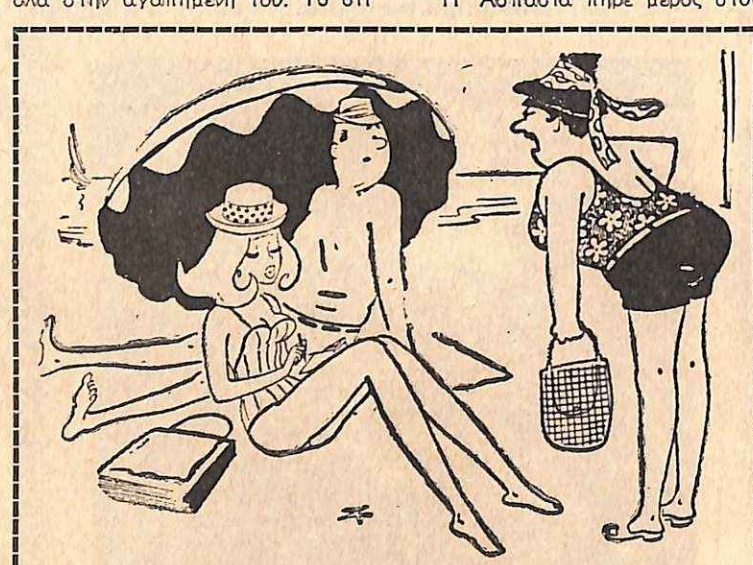
— Σκέφτηκα πως, μ' όλο που είμαι γυιός βασιλιά, έχω κι' εγώ δικαιώμα στην εύτυχία, συνέχισε.

— Τί σας λείπει, για να την άποκτήσετε; είπε δειλά η 'Ασπασία. Μήπως δεν τό έχετε όλα.

— Δεν έχω τίποτα όσο μου λείπεις εσύ, της είπε. Σ' αγαπάω, 'Ασπασία.

Η νέα χαμήλωσε τα βλέφαρα με τό γυριστά ματόκλαδα. Την είχε άκούσει, επί τέλους, τη λέξι, που τόσο την ποθούσε. Θάθελε να του άπαντήσει πως κι' αυτή τον αγαπούσε, μα δίσταζε.

Οι λέξεις έβγαζαν τώρα σά χείμαρρο από τό στόμα του 'Αλέξανδρου. Βιάζονταν να τό πη όλα στην αγαπημένη του. Τό ότι

— Όταν ο κύριος χρειάζεται και στην πλάξ γραμματέα, για να υπαγορεύη το ταχυδρομείο του;

την είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή, τό ότι βρισκόταν πάντα μέσα στη σκέψι του, τό ότι δεν ένοιώθε την εύτυχία χωρίς αυτήν.

Ήθελε ύστερα στο λεπτό ζήτημα. Δεν ζητούσε μια περιπέτεια κοντά της. Ήταν άποφασισμένος να την παντρευτεί. Δεν άγνοούσε, βέβαια, τις δυσκολίες. Θα τις κατανικούσε. Δεν τό ήλπιζε μόνο. Τό πίστευε. Μά, αν δεν πετύχαινε, θάφευγαν μαζί. Κάπου στον κόσμο θα βρισκόταν κάποια γωνία, όπου θα μπορούσαν να ζήσουν εύτυχισμένοι.

Η χαρά κι' ό ένθουςιασμός πλημμύριζαν τό στήθος του. Και, ξαφνικά, ένα όνομα άνέθηκε στά χείλη του. Τί σημαίνει αυτό τό χείλη του. Τί σημαίνει αυτό τό χείλη του. Τί σημαίνει αυτό τό χείλη του.

Οι έρωτευμένοι αισθάνονταν συχνά την άνάγκη να δώσουν ένα δικό τους όνομα στη γυναίκα, που αγαπούν. Ο 'Αλέξανδρος τό είχε φτιάξει με τέσσερα γράμματα του άλφαβήτου: Μπίκ. Ήταν κάτι σαν τρυφερό χάδι, σά μια πνοή αγάπης.

— Μ' αγαπάς, Μπίκ; τη ρώτησε.

— Μπίκ; είπε έκπληκτη η 'Ασπασία. Γιατί με λέτε έτσι;

— Μήπως ξέρω; της άπάντησε. Μά θα μ' άρεσε να σε φωνάζω έτσι... Πές μου, Μπίκ, μ' αγαπάς;

— Σας αγαπάω, του άπάντησε με σβημένη φωνή. Σας αγαπάω από πολύ καιρό... Δεν ξέρω ακριβώς από πότε... Άλλα σας αγαπάω πολύ...

Έκείνη τη στιγμή, η 'Ελένη, που είχε άλλάξει την αμαζόνα της μ' ένα άπλο φόρεμα, ξαναγύρισε στο κίτρινο σαλόνι. Καθώς άνοιξε την πόρτα, είδε τον 'Αλέξανδρο και την 'Ασπασία, που φιλιούνταν. Την ξανακλείσε τότε κι' άπομακρύνθηκε, πατώντας στις μύτες των ποδιών, για να μην κάνει θόρυβο.

Ο βιογράφος του 'Αλέξανδρου Χρ. Ζαλοκώστας, τοποθετεί αυτή την έρωτική έξιμολόγησι στις 16 Σεπτεμβρίου 1916.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ήμέρες σκληρές για την 'Ελλάδα. Ο άποκλεισμός, η πείνα, ή δυστυχία, ό θάνατος...

Τό γέλιο είχε πιά εξαφανιστεί από τα χείλη των ανθρώπων. Καθένας φρόντιζε για την επιβίωσι του.

Η 'Ασπασία πήρε μέρος στον

'Ασπασίας, όπου θα έρχόταν κι' ο ίδιος. Την προηγούμενη μέρα είχε γίνει ή πρώτη συνάντησι του πρωθυπουργού Ζαΐμη με τον ύπατο άρμοστή της 'Αντάντ Ζωνάρ, όπου ο Ζαΐμης φαντάσθηκε, ότι δεν έπρόκειτο να ζητηθεί από τους 'Αγγλογάλλους παραίτησι του Κωνσταντίνου παρά μόνο ή κατάληψι του 'Ιεθμού της Κορινθου, για να μη μπορέσει να περάσει στη Θεσσαλία ό στρατός, που ήταν συγκεντρωμένος στην Πελοπόννησο.

Ο βασιλεύς είχε καθισχύσει από τα τηλεγραφήματα, που έστειλαν οι πρέσβεις Λονδίνου και Ρώμης, ότι τάχα δε θα έκβρυνόταν, επειδή διαφωνούσαν οι Δυνάμεις μεταξύ τους. Κατά τη δεύτερη, όμως, συνάντησι της 29ης Μαΐου, ό Ζωνάρ έδειξε στον Ζαΐμη την πραγματική διακονία της 'Αντάντ, που άπαιτούσε την παραίτησι του Κωνσταντίνου και την αναχώρησι του από την 'Ελλάδα, μαζί με τον πρωτότοκο, τό Διάδοχο Γεώργιο.

Αν αυτά τα αίτήματα δέ γίνονταν αληθινά άποδεκτά, ό Ζωνάρ άπέληξε, ότι θα βομβάρδιζε την 'Αθήνα. Ο Ζαΐμης παράδωσε δακρυσμένος τη διακονία στο βασιλέα και ζήτησε να συνέλθι Συμβούλιο του Στέμματος, για να εξηγήσει στους πολιτικούς άρχηγούς γιατί θεωρούσε μάταιη κάθε αντίστασι.

Στό Συμβούλιο ριχτηκε ή ιδέα να μεταφερθεί ή πρωτεύουσα του κράτους στη Σπάρτη, απ' όπου ή άμυνα θα ήταν εύκολωτέρα. Άλλα, όλοι κατάλαβαν πως θα χυνόταν άσκοπα αίμα κι' ή πρότασι αυτή δεν υιοθετήθηκε. Για τό άσκοπο της αίμαδοχίας, άλλωστε, ήταν βέβαιος κι' ο ίδιος ό Κωνσταντίνος.

Έτσι, άποφασίστηκε να γινι δεκτό τό τελεσίγραφο της 'Αντάντ.

Αυτά τα νέα άνακόινωσε ο 'Αλέξανδρος στην αγαπημένη του του Ζαλοκώστα. — Αύριο φεύγουν όλοι για την 'Ελβετία, τους είπε. — Όλοι; — Ναι, ό πατέρας, ή μητέρα, οι άδελφοί μου, οι άδελφές μου... — Γίνεται, λοιπόν, δημοκρατία, όπως άκούσα να λένε; ρώτησε ή 'Ασπασία.

— Όχι, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος. Ο Ζωνάρ δέ ζήτησε τέτοιο πράγμα.

— Φεύγεις και σύ; — Όχι...

Η 'Ασπασία κι' ό Ζαλοκώστας κύτταζαν έκπληκτοι τον 'Αλέξανδρο. Πώς γίνονταν να μη φεύγουν μαζί μ' όλους τους άλλους, που ήταν πιά δυσάρεστα. Η έπιμονή του πατέρα του στην ύπερ-δετερότητα είχε έξοργίσει τους Συμμάχους, που έβλεπαν σ' αυτήν μια έμμεση ύποστηρίξι της Γερμανίας κι' έπαιρναν διάφορα μέτρα για ν' ασφαλίσουν τα νώτα τους.

Πού θα πήγαινε αυτή ή κατάστασι; — Θα τον διώξουν τον πατέρα μου, έλεγε ο 'Αλέξανδρος στην 'Ασπασία.

— Θα φύγεις και σύ; τον ρώτούσε.

— Και βέβαια, αν διώξουν τον πατέρα μου, της άπαντούσε.

Η καρδιά τους σφιγγόταν. Κάπου-κάπου, έτρεχαν με τό αυτοκίνητο στα περικόρια των 'Αθηνών. Άλλα, άδικα προσπαθούσαν να βρουν τη χαρά. Τα γεγονότα, που ξετυλιγόταν γύρω τους, άποροφούσαν όλη τη σκέψι τους.

Ένα κακό προαίσθημα έσφιζε την καρδιά της 'Ασπασίας.

— Δέ θέλω να γίνης βασιλιάς! έλεπε.

Καταλάβαινε πως αυτό θα ήταν ή καταδική της αγάπης τους.

Ο 'Αλέξανδρος την πήρε παράμερα και της μίλησε κάμποσο ώρα. Δεν ήταν στο χέρι του να γίνη ή να μη γίνη βασιλιάς. Έπρεπε να δεχτεί, για να διευκολύνει τον πατέρα του.

— Μά δέ μου είπες, ότι ό πατέρας σου παραιτήθηκε; ρώτησε ή 'Ασπασία.

— Όχι, δεν παραιτήθηκε. Δέχτηκε μόνο ν' άπομακρυνθεί από την 'Ελλάδα. Στο πόδι του θα μπό έγώ.

— Δεν καταλαβαίνω... — Πώς τό λές αυτό; — Γιατί οι Σύμμαχοι δέ θα σου επιτρέψουν να κάνης την πολιτική του πατέρα σου.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, Μπίκ, είπε ο 'Αλέξανδρος, σκυθρωπάζοντας.

Άλλα προσπάθησε ν' άποδώσει τις κακές σκέψεις από τό μυαλό του.

— Δέ σου άρέσει, λοιπόν, που θα με λένε «μεγαλειότατος»; έλεπε.

— Ένα πικρό χαμόγελο μισούσε τα χείλη της 'Ασπασίας.

— Θα προτιμούσα να μην άλλάξει τίποτα στη ζωή μας, ήταν ή άπάντησι της.

Για να γλυτώσουν από τις θλιβερές σκέψεις τους μπήκαν στο αυτοκίνητο, κατέβηκαν στις 'Ιτζιφίες κι' από κει τράβηξαν για τον Πειραιά. Στο βολάν, ο 'Αλέξανδρος και πλάι του ή 'Ασπασία. Στο πίσω κάθισμα ο Ζαλοκώστας.

Καθώς περνούσαν από τους δρόμους του Πειραιά, άκουσαν ζητωκραυγές ύπερ του Βενιζέλου.

Κοντά στη Σχολή των Δοκιμών, έστρεψε ένα λάστιχο. Ο 'Αλέξανδρος κατέβηκε για να τό αντικαταστήσει με τη ρεζέρβα.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκαν μερικοί ναυτικοί, που ξεφώνιζαν: «Βενιζέλος!».

Ο 'Αλέξανδρος χώθηκε άμέσως κάτω από τό αυτοκίνητο κι' έλεπε στο Ζαλοκώστα:

Κάνε τό άφεντικό και πές μου και μερικές βρισιές! Δεν πρέπει να μ' άναγνωρίσουν.

— Μά δέ μου είπες, ότι ό πατέρας σου παραιτήθηκε; ρώτησε ή 'Ασπασία.

— Όχι, δεν παραιτήθηκε. Δέχτηκε μόνο ν' άπομακρυνθεί από την 'Ελλάδα. Στο πόδι του θα μπό έγώ.

— Δεν καταλαβαίνω... — Πώς τό λές αυτό; — Γιατί οι Σύμμαχοι δέ θα σου επιτρέψουν να κάνης την πολιτική του πατέρα σου.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, Μπίκ, είπε ο 'Αλέξανδρος, σκυθρωπάζοντας.

Άλλα προσπάθησε ν' άποδώσει τις κακές σκέψεις από τό μυαλό του.

— Δέ σου άρέσει, λοιπόν, που θα με λένε «μεγαλειότατος»; έλεπε.

— Ένα πικρό χαμόγελο μισούσε τα χείλη της 'Ασπασίας.

— Θα προτιμούσα να μην άλλάξει τίποτα στη ζωή μας, ήταν ή άπάντησι της.

Για να γλυτώσουν από τις θλιβερές σκέψεις τους μπήκαν στο αυτοκίνητο, κατέβηκαν στις 'Ιτζιφίες κι' από κει τράβηξαν για τον Πειραιά. Στο βολάν, ο 'Αλέξανδρος και πλάι του ή 'Ασπασία. Στο πίσω κάθισμα ο Ζαλοκώστας.

Καθώς περνούσαν από τους δρόμους του Πειραιά, άκουσαν ζητωκραυγές ύπερ του Βενιζέλου.

Κοντά στη Σχολή των Δοκιμών, έστρεψε ένα λάστιχο. Ο 'Αλέξανδρος κατέβηκε για να τό αντικαταστήσει με τη ρεζέρβα.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκαν μερικοί ναυτικοί, που ξεφώνιζαν: «Βενιζέλος!».

Ο 'Αλέξανδρος χώθηκε άμέσως κάτω από τό αυτοκίνητο κι' έλεπε στο Ζαλοκώστα:

Κάνε τό άφεντικό και πές μου και μερικές βρισιές! Δεν πρέπει να μ' άναγνωρίσουν.

Οι ναυτικοί περικύκλωσαν τό αυτοκίνητο, ζητωκραυγάζοντας ύπερ του Βενιζέλου.

— Βενιζέλος! φώναξε κι' ο 'Αλέξανδρος, κάτω από τό αυτοκίνητο.

Αυτό ίκανοποίησε τους ναυτικούς, που άπομακρύνθηκαν.

Έτσι, ο 'Αλέξανδρος κατάφερε να αντικαταστήσει τό σπασμένο λάστιχο, χωρίς να τον άναγνωρίσουν. Ξανακαθίσε στο βολάν κι' έφυγαν. Κάποιο αυτοκίνητο τους παρακολουθούσε κι' άναγκάστηκε να λοξέψουν προς την 'Ακρόπολι, για ν' άποφύγουν την περιέργεια των έπιδοτών του.

Σαν να ήταν χτές, θυμόμουν όσα μες έλεπε ο 'Αλέξανδρος, γράφει ό Ζαλοκώστας. Φανταζόταν, ότι θα έχη την έχθρότητα των Βενιζελικών, μα πως οι Βασιλικοί θα του ήταν άφωτισμένοι. Έτσι, έλπιζε στην ύποστηρίξι μιας μερίδας του λαού, για ν' άντλή δύναμι και παρηγοριά απ' αυτήν.

Δεν πίστευε, ότι θάμενε βασιλιάς μετά τον πόλεμο, τοποτηρητής του θρόνου ήταν. Αν νικούσε ή 'Αντάντ, ίσως ό πατέρας του να μην ξαναγύριζε, αλλά ό διάδοχος Γεώργιος θάπαιρνε όπωδηδήποτε τη θέση του. Θεωρούσε τον έαυτό του ως τυχαίο σύνδεσμο δύο εποχών, σύμβολο άποραιπίτου στη διατήρησι της ελληνικής δυναστείας. Ένα κίνδυνο έδραπε: μήπως από άδεξιότητα του γίνι αίτια να τον διώξι κι' αυτόν ό Βενιζέλος κι' άνακηρύξει τη δημοκρατία. Αισθανόταν πως ή ευθύνη του ήταν μεγάλη και πρόβλεπε πως θ' άναγκασθεί να υποφέρει πολλά χάριν της οικογενείας του. Μιλούσε με τόση σοβαρότητα, ώστε φαινόταν γερασμένος. Όταν ξεκίνησε για τον περίπατο, ήταν

Επίμαχοι βίχλοι

ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΕΣ

Φθινόπωρο ξυθρίσε, χειμώνας είναι εν όψει και του κοσμάκη πρόκειται τα ήπατα να κινή. Διότι τα ύψαματα, τα μάλλινα ιδίως, έπληραν τον άνήφορον άνέτως κι' αϊφνιδίως...

Είς ύψη δυσθεώρητα άνέρχονται με φόρα και ρίγος χειμωνιάτικο μας πιάνει από τόωρα, γιατί καθώς πηγαίνουν τα μάλλινα... ύψαματα, θα γίνουν επιάλτες μας, βραχνάδες μας και... φάσματα!

ΕΝ ΔΙΚΑΙΩ...

Άπασχολεί τον Τύπον μας και πάλιν ή Σοράγια. που τον νησιών μας χαιρείται τα όμορφα μοναγία, διότι, λέει, ή γόησσα, παντού όπου άράζει την έλληνοπρεπέστατη την... σκορδαλιά ταραζει!

Για σκορδαλιά τρελλαινείται ή τέως «τεθλιμμένη» γ' αυτό και οι μνηστήρες της οι παραγκωνισμένοι κρυφιστενάζουν άλλοι τους και άλλοι κρυφολαίνε κι' εύλόγως, οι τάλαιπιοι «σκορδοπαιτη» την λένε!

ΙΔΕΕΣ... ΦΩΤΕΙΝΕΣ

Για να μη σημειώνονται παντού και πάντα θύματα και για να λιγοστεύουν της ρόδας τ' άτυχημάτα, προσεκτικά στους δρόμους μας οι πάχτες θα γυρίζουν και θα φορούν στα ούχα τους νομμιά που... φωσφορίζουν!

Οι μόδες θα μας κάνουν, τουτέστιν κι' ο τροχός να ξαναήσουμε όλοι με πρωτόγονη εποχή και στού κλεινού μας «Αστώς τις στράτες τις πλατειές κυκλοαμπίδες νάμους, κοινώς κωλοφωτίες».

ΕΡΩΣ... ΠΥΡΙΦΛΕΓΗΣ

Κάποια Πανάκα αγάπησε με πάθος τον Μαγκίτα, αλλά επειδή την τάγισαν εκείνος χυλοπίττα, του έπετέθη έξαφνα με την όρμη της όλη και του έριξε κατάμουτρα μιά φιάλη... βιτριόλι!

Με την καρδιά της πήγαινε να παίξει ό μνηστήρ της, αλλά τον εξεμάτισε με τό «υγρόν τό πυρ» της και στον... Μαγκίτα έδειξε όρθα-νορθά και ντρίτα, πως είναι αυτή πιο ζορική και πιο πολύ... μαγκίτα!

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

Άρχίζει κι' εξελίσσεται ραγδαίως τό εμπόριον κι' αφήνει έμμεταλλήνους μεγάλο περιθώριον. γιατί μας έπροσάθηκε να στείλουμε στα ξένα ταγάρια άραχωδίτικα όμορφοκενημένα...

Ταγάρια άς έτοιμάσουμε, λοιπόν, έντακτικώς, γιατί με τέτοιο εμπόριο διά παντός σωνομάστε και σ' όλους τους συμμάχους μας και φίλους γενικώς, θα πάσουμε για δάνεια... ταγάρι να γινώμαστε!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Τρεις νεαροί φερέλινδες των δέκα όχτώ χρονών, μέσ' στα γραφεία μπήκανε της «Δόξης» «Αχαρών» κι' από τα κάπας πρόχειρα και μπόσκια ταμεία της έπληραν είδη διάφορα και κάθε οικονομία της...

Της «Δόξης» απεγυμνώσαν τουτέστιν τα γραφεία, αφού τα παρεδίωσαν με τέχνη κι' ευστροφία, και ούτω πως απέδειξαν κι' οι τρεις των παραοήμα, την... δόξαν ότι έμίσησαν κι' ελάτρευσαν τό... χρήμα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΥΦΟΡΙΑ

Άγορές και άγορίτσες της χώρας όλοκληραν, χωρίς να καταβάλουν ούτε ποσόν ταλλήρου, μορφωτικά φυλλάδια, συντόμως, θ' άποκτησουν και τις όλίγες γνώσεις των δεοντως, θα πλουτίσουν...

Μορφωτικά φυλλάδια θα μπουν εις ένέργεια από τους άνοητους μας τους υπερωφωτισμένους και του λοιπού θα γίνετα της γής ή... καλλιέργεια από άγορές ώρμιους και «καλλιργνημένους»!

ΖΩΗΡΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Οι πτηνοτρόφοι άπαντες σφοδρώς διαμαρτύρονται και μερικοί τους, μάλιστα, άρχίζουν κι' εξεστρέφονται, διότι αδιάθετο το προϊόν τους μένει και ή τιμή του βρίσκεται πολύ χατανωμένη!

Παρ' όλ' αυτά του τόπου μας οι κύριοι μεγάλοι άπτόητοι θα μέινουν και θα τους ποήν και πάλιν ν' αφήσουν τα παρπάνα και τα παρπάλα τους και, κατά τό λεγόμενον, να κάτσουν «στ' άνά τους»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

άκόμη νέος 23 έτών, μα τώρα θα γυρίζε στο παλάτι άντρας, σαραντάρης. Λίγες ώρες αίσθησι της εύθυνης, ή οικογενειακή δυστυχία, τα δακρυά της 'Ασπασίας, που δέ σταμάτησαν να ραίνουν σιωπηλά τό πρόσωπό της, άρκέσανε για να προσθέσουν χρονών βαρύτητα στο βασιλόπαιδο.

Τό άλλο μεσημέρι έγινε ή όρκωμοσία, παρασταμένου του πρωθυπουργού Ζαΐμη και του ύπουργού των 'Εσωτερικών Φ. Νέγρη. Ο Κωνσταντίνος άάκρυσε, καθώς φιλούσε τό γυιό του.

Την ίδια μέρα, ή βασιλική οικογένεια έφυγε για τό Τατόι. Η επιβίβασι στη θαλαμγιά «Σακκηγία», που θα τους μετέφερε στην 'Ιταλία, θα γινόταν στον 'Ωρωπό.

Ο Ζαλοκώστας μας δίνει άκόμη τις άκούστες πληροφορίες για τον τελευταίο άποκαιρητισμό του 'Αλέξανδρου προς τους γονείς του:

«Την επομένη, Τετάρτη άπόγεμα, πήγε στο Τατόι ό 'Αλέξανδρος ν' άποκαιρητήσει τους γονείς του. Κλειδώθηκε επί μία ώρα στο γραφείο με τον πατέρα του και μίλησαν για όλα τα ζητήματα, που τους ένέπρεσαν. Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος του έξηγήσε τις δυσκολίες που θα συναντούσε και τον συμβούλευσε να καιροσκοπή. Του έπτε σ' παρλας ανθρώπους να έχη έμπιστοσύνη και παρλας να ύποπτεται. Του έκανε στρατιωτικό μάθημα για την πιθανή εξέλιξη του πολέμου. Μετά τη μάχη του Μάρνη, ό Κωνσταντίνος είχε σχηματίσει την έμνημονή ιδέα πως, αν ήταν ίσως δύσκολο να νικήσι πιά ή Γερμανία, ήταν άδύνατο να νικήθι. Ο πόλεμος θα τελείωνε γύρω στο 1919 από γενική εξέγερση των άντιπάλων. Έγώ ό ίδιος τον άκούσα, άρχας του 1917, να προβλέπει ειρήνη από εξέγερση. Συμφωνά μ' αυτή την πεποίθησί του, ή 'Ελλάδα δεν έπρεπε ν' άναμνηχθι στον πόλεμο, για να βρεθι δυνατή κατά τό συνείδηρό της ειρήνης, όπότεν όλοι οι έμπεδομοί θα είχαν εξασθενήσει. Έξώρκεισε τον 'Αλέξανδρο να ηρωιστεί όσο τό δυνατόν περισσότερο χρόνο ούδετερότητα. Ο Βενιζέλος, βέβαια, θα προσπαθούσε να τον άνακατέμνη άμέσως στον πόλεμο, αλλά εκείνος έπρεπε να του άντισταθι ως τό τελευταίο όριο. Δεν είχε τό δικαίωμα να θυσιάσει ό 'Αλέξανδρος τό θρόνο, γιατί δεν ήταν δικός του. Άντικε στον πατέρα και τον πρωτότοκο άδελφό του. Αυτός δεν ήταν παρά τοποτηρητής τους.

— Τό καταλαβεις; τον ρώτησε ό Κωνσταντίνος.

— Μάλιστα, άπάντησε ό πρίγκιπας.

— Δεν είσαι βασιλεύς, είσαι τοποτηρητής του θρόνου. Τό καταλαβεις καλά;

— Μάλιστα.

— Όταν τελειώσει ό Κωνσταντίνος τις όδηγιές του, ό 'Αλέξανδρος του όμολόγησε πως είχε άραβωνιάσει με την 'Ασπασία Μάου και τον παρακάλεσε, ως μόνο αταλλάγμα για όσα θα ύπόφερε, να του επιτρέψι να την παντρευτεί. Ο Κωνσταντίνος δεν έφερε αντίρρηση, γιατί έσπιμούσε και την ίδια την κοπέλα και την οικογένειά της, ζήτησε όμως από τον 'Αλέξανδρο να μην κάνει τό γάμο του παρά μετά τό τέλος του πολέμου.

Φεύγοντας από τό Τατόι, ό 'Αλέξανδρος είπε στο Ζαλοκ

ΜΠΑΤΣΙΑΜΙ!... Μπάτσιαμι!... (Φίλησέ με... φίλησέ με...).

Η φωνή του Ιταλού τραγουδιστή φτάνει ως έμένα από μακριά, μα μόλις αγγίζει τ' αυτιά μου, φαίνεται σαν να πολλαπλασιάζεται από αμέτρητα μεγάφωνα, ανοίγοντας και πάλι τη πρόσφατη πληγή της καρδιάς μου. Κρύβω το πρόσωπό μου ανάμεσα στα χέρια μου και κλαίω. Νομίζω πως θα κλαίω πάντα, όταν θα άκουσα αυτό το τραγούδι, όσα χρόνια κι αν περάσουν.

Με λένε Νίνα. Είμαι δεκαεννιά χρόνων, με μαλλιά πολύ ξανθά, σαν χρυσαφένια, με μάτια γαλάζια, και επιδερμίδα που είναι λευκή, όταν δεν είναι μωρισμένη από τον ήλιο. Είμαι ψηλή, λεπτή, με μακριά πόδια και αδύνατη "έμ". Όλοι όσοι με γνωρίζουν λένε πως είμαι όμορφη, μα εγώ πιστεύω πως είμαι μο-

ταί. Έμένα με λένε Άλικο. Θέλει να χορεύουμε.

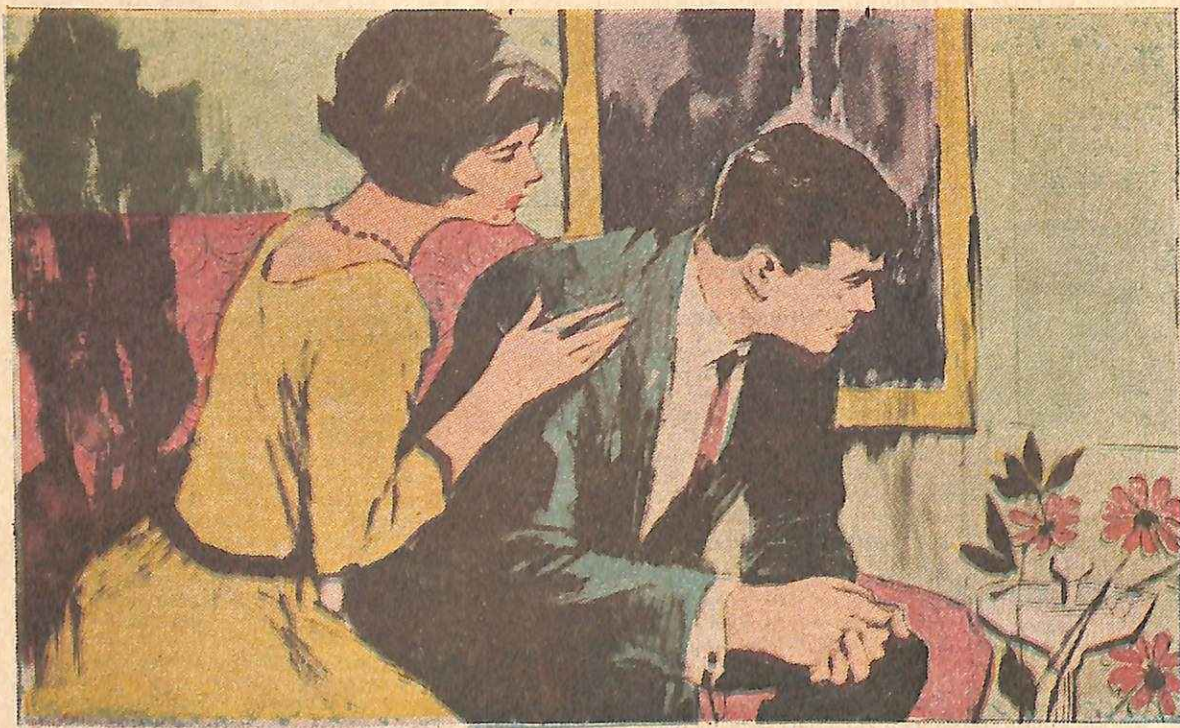
Με τράβηξε μαζί του στο ρυθμό του δίσκου, που είχε αρχίσει εκείνη τη στιγμή.

Χορεύοντας, είχαμε φτάσει σε μια σκιερή γωνιά του κήπου. Ο Άλκος μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και με φίλησε στα χείλη.

«Μπάτσιαμι!... Μπάτσιαμι!...», έλεγε η φωνή του τραγουδιστή κι' εγώ ένοιωθα ευτυχισμένη, άπειρυντα ευτυχισμένη.

Τό ίδιο βράδυ, στο ίδιο πάρτυ, γνώρισα και την Όλγα. Ήταν μια γνήσια μελαγχολική όμορφη με θαυμάσια κατάρματα μαλλιά και με πράσινα σμαραγδένια μάτια. Όταν η Μαίρη με σύστησε, λίγο αργότερα, πρόσδεξα πως με κτύπαζε παράξενα, μα δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Τό κατάλαβα α-

«ΜΠΑΤΣΙΑΜΙ!...»

— Τι σκέπτεσαι γά κάνης τώρα; τον ρώτησα πνιγμένα.

νάχα χαριτωμένη. Μέχρι πριν από λίγους μήνες ήμουν ακόμη ανεδόν παιδί, η καρδιά μου δεν είχε ακόμη μιλήσει. Ύστερα... αγάπησα τον Άλικο...

«Μπάτσιαμι!...» στέναζε τρυφερά η φωνή του Ιταλού τραγουδιστή κι' εγώ χόρευα στην αγκαλιά του Άλκου ευτυχισμένη. Τόν είχα γνωρίσει εκείνο το βράδυ, μάλιστα πριν από λίγες στιγμές, στο πάρτυ που έδινε η Μαίρη, η πιο αγαπημένη μου φίλη, στον κήπο της έσας.

Εγώ είχα φτάσει λίγο καθυστερημένα κι' έτσι, όταν μπήκα στο σπίτι, ο χορός είχε αρχίσει. Μα την ίδια στιγμή τον είδα να έρχεται προς το μέρος μου, ψηλός, αθλητικός, μελαγχολικός, με μαύρα γλαστρά μάτια και με άτακτη τρυφερά πάνω στο μέτωπό του.

Γεία σου, ξανθούλα, μου είπε. Είναι η πρώτη φορά που σε βλέπω, πως σε λένε;

Νίνα, του απάντησα, ενώ η καρδιά μου είχε αρχίσει, για πρώτη φορά, να χτυπάει παράξενα.

Για κτύπαζε! γέλασε εκείνος. Κι' εγώ νόμισα πως είσαι ξένη. Από πού τ'ά κλέψες αυτά τα γρουσ-αλλά;

Δεν τ'ά έκλεψα, μου τ'ά χάρισε η μητέρα μου, που ήταν Αγ-γλίδα.

Α, τότε το πράγμα εξηγεί-

γότερα, πολύ αργότερα.

Όταν χωρίσαμε, στο τέλος του πάρτυ, συμφωνήσαμε με τον Άλκο να συναντηθούμε και την επόμενη μέρα κι' εγώ, το άλλο πρωί, με τον ρομαντικό ένθουσιασμό της πρώτης αγάπης μου, πήγα κι' αγόρασα εκείνο το δίσκο, που μιλούσε για φίλια και που ακομπανιάρισε το πρώτο φιλή μας.

Έτσι άρχισε να περνά το καλοκαίρι. Κάθε μέρα όλοι και όλες της συντροφιάς συγκεντρωνόμαστε στην πλαζ για μπάνιο. Τον πρώτο καιρό έ-όταν και η Όλγα μαζί μας και πολλές φορές έπινα το βλέμμα της να με κινεί παράξενα σαν να ήθελε κάτι να μου πη, μα νόμιζα πως έκανα λάθος. Ύστερα, εξαφανίστηκε από την παρέα. Ρώτησα γι' αυτήν τη Μαίρη κι' εκείνη μου εξήγησε πως η Όλγα ήταν από επαρχία και σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο. Τώρα είχε τελειώσει τις εξετάσεις της και είχε φύγει. Θα ξαναγύριζε στη φθινόπωρο. Βρήκα ολόκληρα φυσική αυτή την εξήγη-ση και δεν ξαναθυμήθηκα πιά την Όλγα και το παράξενο βλέμμα των πράσινων ματιών της.

Στό μεταξύ, η αγάπη που με ένωσε με τον Άλκο, γινόταν όλο και πιο δυνατή. Δεν χωρίζαμε σχεδόν ποτέ. Όλη την ημέρα στο μπάνιο ή σε σύντομες εκδρομές μα-

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

ζι με τους άλλους και το βράδυ πάλι μαζί, αλλά οι δύο μας μόνοι, κινηματογράφο, στο θέατρο, σ' έναν ρομαντικό περίπατο. Μέσα στην καρδιά μου τραγουδούσε η ευτυχία. Ήμουν έρωτευμένη και σίγουρα για την αγάπη του Άλκου. Θα έπρεπε μόνο να περιμένουμε δύο χρόνια μέχρι να πάρη το πτυχίο του από το Πολυτεχνείο. Ύστερα θα μπορούσαμε να παντρευτούμε...

Δύο μήνες γεμάτοι όνειρα, γεμάτοι φιλή κι' ευτυχία. Όλα αυτά μέχρι πριν από τρεις εβδομάδες και ύστερα, ξαφνικά...

Η μεγαλύτερη αδελφή μου, η

Εκείνη με κτύπαζε για μια στιγμή, διστάζοντας, κι' έπειτα μου χάρωσε πάλι τα μαλλιά.

Νίνα, μου είπε. Γνωρίζεις, δεν είν' έτσι, κάποια Όλγα Μ.; Μιά όμορφη κοπέλλα με πράσινα μάτια...

Ναι, απάντησα παρανεμένη. Είναι γνωστή της Μαίρης. Πηγαίνουν μαζί στο Πανεπιστήμιο. Ερχόταν στη συντροφιά μας πριν από ένα μήνα, ύστερα έφυγε για την επαρχία της.

Όχι, Νίνα, η Όλγα δεν έφυγε για την επαρχία της. Νοίκιασε ένα φωτεινό δωμάτιο σε μια μακρινή γειτονιά για να κρύψει την κατάστασή της, που είχε άνοιξει να γίνεται φανερό. Γιατί... η Όλγα περιμένει ένα παιδί...

Και... ποιά σχέση έχει αυτό μέ... τον Άλκο; ρώτησα έπαναστατημένα, προσπαθώντας να κρύψω την αγωνία, που με είχε πλημμυρίσει στην ανάμνηση των ματιών της Όλγας, που με κτύπαζαν πάντα παράξενα, σαν να ήθελε κάτι να μου πη...

Χτές το βράδυ εκείνη η κοπέλλα θέλησε να αυτοκτονήσει, κόνοντας τις φλέδες της. Ευτυχώς, η σπιτονοικοκυρά της τη βρήκε πριν να είναι αργά. Πέρασα όλη τη νύχτα κοντά της κι' εκείνη, πάνω στις στιγμές της αγωνίας της χωρίς να φαντάζεται πως είμαι εγώ, για σένα, για τον Άλκο. Το παιδί που περιμένει είναι δικό του. Καταλαβαίνεις Νίνα;

Η φωνή της Νάντιας ήταν τρυφερή όπως πάντα, μα τα λόγια της μπήκαν στην καρδιά μου σαν μαχαίριες.

Όχι! ούρλιαξα σαν πληγωμένο ζώο, όχι!

Δυστυχώς, μικρή μου Νίνα, δεν είναι ψέματα. Ο Άλκος, πριν να γνωρίσει εμένα, είχε ένα προχωρημένο δεσμό με την Όλγα. Ύστερα σε συνάντησε, σ' αγάπησε και αποτραβήχτηκε από εκείνη. Συμβαίνουν αυτά, ξέρεις, στη ζωή. Και όρμησα έξω για να μη δει η αδελφή μου τα δακρύα μου.

★

Τώρα εκείνος βρισκόταν μπροστά μου, με τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες, με το κεφάλι σκυμμένο.

Τί σκέπτεσαι γά κάνης τώρα; τον ρώτησα πνιγμένα.

Δεν ξέρω, Νίνα, κοντεύω να τρελλαθώ, μουρμούρισε και στη φωνή του έτρεμαν λυγμοί. Εγώ αγαπάω εμένα, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

Και όμως, πρέπει να με ξεχάσεις, μου είπα, κατορθώνοντας να μιλά υπεράνθρωπη προσπάθεια να φωνάξω ήρεμα. Το καθήκον σου τώρα είναι Όλγα και στο παιδί, που περιμένει.

Σηκώθηκα κι' έκανα να φύγω, μα εκείνος με κράτησε από το μπράτσο:

Δεν θα μου δώσεις τουλάχιστον ένα τελευταίο φιλή, μου είπε παρακλητικά.

Δεν άρνήθηκα.

Την άλλη μέρα έμαθα από τη Νάντια, ότι ο Άλκος είχε γυρίσει κοντά στην Όλγα κι' ότι θα την παντρευόταν.

«Μπάτσιαμι... μπάτσιαμι... μπά- (ταίαμ)».

Το τραγούδι εκείνο φτάνει ακόμη στ' αυτιά μου και κλαίω με λυγμούς, με το πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια μου. Η Νάντια κάνει ότι μπορεί για να με βοηθήσει να ξεπεράσω αυτή την κρίση. Μου λέει πως στην ηλικία μου ο αίσθημα-τικο πόνο θεραπεύονται γρήγορα. Κι' εγώ προσποιούμαι πως την πιστεύω, μα ξέρω πως δεν είναι αλήθεια. Ξέρω πως ο δικός μου πά-νος δεν θα τελειώσει ποτέ.

NINA Z.

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο γάμος του Ντίνου και της Έλσας γίνεται ύστερ' από λίγες ημέρες και οι νεόνυμφοι καταφεύγουν σ' ένα ξενοδοχείο της Κηφισιάς. Ο Ντίνος είχε διαλέξει ειδικά το διαμέρισμά τους. Ήταν μία πελώρια κρεβατοκάμαρα με ιδιαίτερο λουτρό και δίπλα ένα σαλονάκι μ' ένα καναπέδακι, όπου θα μπορούσε να κοιμηθεί ένας άνθρωπος. Οι δύο νέοι δειπνούν στο διαμέρισμά τους και κατόπιν η Έλσα αποσύρεται στην κρεβατοκάμαρα κι' αφήνει το Ντίνου να κοιμηθεί στον καναπέ του σαλονιού. Η πόρτα όμως της κρεβατοκάμαρας δεν κλειδώνει από μέσα και η Έλσα ανησυχεί. Ο Ντίνος την καθησυχάζει πως δεν χρειάζεται να κλειδωθεί. Περνάει όμως άσχημη νύχτα άγρυπνος στον καναπέ. Ενα πλήθος σκέψεων τον βασανίζουν. Στο τέλος αποκοιμείται με τη σκέψη ότι μισεί την Έλσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Συμβαίνει τα ξημερώματα και βλέπει την Έλσα στο ανοίγμα της πόρτας. Η νέα του προτείνει να κοιμηθεί με τη σειρά του στο κρεβάτι της λίγες ώρες. Ο Ντίνος όμως αρνείται την προσφορά της με κακή διάθεση.

Ντίνου, έκανε μαλακά η κοπέλλα. Σε παρακαλώ, στο ζήτη για γάρι... Έλα να έσ' πλώσης λιγάκι, τουλάχιστον να ξεκουραστής...

Μα δε χρειάζεται...

Αν δεν έρθης, θα καταλάβω, ότι μου κρατάς κακία... Σε βεβαιώ, ότι είμαι στενοχωρημένη, που δεν έχεις κρεβάτι... Μήπως θέλεις να φύγουμε από δω, να πάμε αλλού...

Παντού θα είναι τα ίδια... της αποκρίθηκε. Δεν ξέρω να υπάρχω ξενοδοχεία, όπου να δινο-υστά άντρώγυνα τρία κρεβάτια!...

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

6ον

λακά η κοπέλλα. Σε παρακαλώ, στο ζήτη για γάρι... Έλα να έσ' πλώσης λιγάκι, τουλάχιστον να ξεκουραστής...

Μα δε χρειάζεται...

Αν δεν έρθης, θα καταλάβω, ότι μου κρατάς κακία... Σε βεβαιώ, ότι είμαι στενοχωρημένη, που δεν έχεις κρεβάτι... Μήπως θέλεις να φύγουμε από δω, να πάμε αλλού...

Παντού θα είναι τα ίδια... της αποκρίθηκε. Δεν ξέρω να υπάρχω ξενοδοχεία, όπου να δινο-υστά άντρώγυνα τρία κρεβάτια!...

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

Γι' αυτό σκέφτηκα να κοι-μάσαι κι' εσύ λιγάκι τις πρώι-νες ώρες... Δε μας βιάζει τίπο-τε... Όλες οι ώρες είναι δικές μας... Μπορούμε να σηκωθούμε στις δέκα! Έλσα, σε παρακαλώ...

Τό ύφος της ήταν τόσο παρα-κλητικό, που δε μπόρεσε να μνη υποχωρήσει.

Καλά, έκανε χωρίς χαμό-γελο. Θα ξαπλώσω λιγάκι. Μισή ώρα στα δυο μόνο...

Όσο θέλεις... του είπε χα-ρούμενη. Έλσα! Εγώ δε θα σ' ε-νοχλήσω καθόλου...

Τόν άπλωσε στο μεγάλο δωμά-τιο κι' έφυγε εκείνη στο μικρό, κλεινόντας πίσω της την πόρτα.

Έπεσε ο Ντίνος στο πελάρι-διπλό κρεβάτι και την πρώτη στιγμή ένοιωσε μία ανέκφραστη ήδωση, που μπορούσε να τοντώσει. Έπειτα, όταν ξεκουράστηκε λιγά-κι, άρχισε να σιόχναται μια άλ-λοκτη στενοχώρια...

Τό κρεβάτι ήταν χλιαρό από τό κομμάτι της Έλσας και μωσχο-βολούσε κάποια ανεπίσημη, ά-νόλογη μυρωδιά... Δίπλα στο μαξιλάρι ήταν δεκαεπτά ενα κρε-βελλάκι ρόζ. Σίγουρα, θα είχε δε-σει τα μαλλιά της τη νύχτα μ'

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

αυτό το κορδελάκι. Στο κομοδί-νο, δίπλα στο κρεβάτι, βρισκόταν ένα δαχτυλίδι... το δαχτυλίδι, που τόχα της είχε χαρίσει αυτός την ημέρα των αρραβώνων (τό είχε αγοράσει η ίδια), ένα μπουκαλάκι με μία λισόνη, ένα ψαλιδάκι... Σε μία κρεκίλα, παρέκει, ήταν ριγμένα μάλλον ακατάστατα, τα ρούχα, που φορούσε χθές η κοπέλλα. Τό φουστανάκι τό απλό, που είχε βάλει μετά την τελετή του γάμου, μία κομπινάζον, ένας στηθοδεσμός. Τά κτύπαζε ο Ντίνος με μάτια παρανεμένα, λες κι' είχε δη πρώτη φορά στη ζωή του γυναικείο ρουχισμό. Λες και στο σπίτι του, στο δωμάτιο της αδελφής του τουλάχιστον, δεν είχε δη ποτέ ριγμένα πρόχειρα γυναικεία ρούχα.

Τάχα τάχει άφισει όλα έτσι εδώ από άφελεια ή τό κάνει έπιτήδες, προκλητικά; Είναι δυνα-τόν να μην πάη ο νους της, πως μπορεί να με σκανδαλίσουν αυτά τα φουστάνια, πως μπορεί να έλ-θω σε πειρασμό να μην κρατήσω τό λόγο μου;

Εσφίξε τη γροθιά του.

Όχι! Καλύτερα να πεθάνω παρά να δείξω αδυναμία... Η συμφωνία μας, συμφωνία!... Έε άλλου τή μισώ... Θα της δείξω εως την τελευταία ημέρα, πως δεν πρέπει να περιμένει από μένα τί-

ποτ' άλλο παρά μίσος και περι-φρόνησι. Τό μίσος που έχει ο φτωχός, όταν αναγκάζεται να τ'α πεινωθή μπροστά στον πλούσιο. Και την περιφρόνησι που αισθά-νεται κάθε άντρας όταν τον βοη-θεί μια γυναίκα με τρόπο άναρ-μοστο.

Γύρισε στο πλευρό κι' έκλεισε τ'ά μάτια του. Θάβει να κοιμηθώ, να μπορούσε να κοιμηθώ πολλές ώρες μέσα σ' αυτό τό μαλακό κρεβάτι...

Πέρασε τό χέρι του κάτω από τό μαξιλάρι, ασυναίσθητα, για να βρη ακόμα μεγαλύτερη ανάπαυ-σι... Τό χέρι του έπιασε κάτι σκληρό. Ένα βιβλίο.

Τό πήρε μηχανικά, τό κτύπαζε. Στοιχεί! Στοιχεί το Ουγκώ... «Τά παιδιά».

Εσφύλλισε τό βιβλίο. Ουμμήθηκε μερικά από τ'α ποιήματα. Τά εί-χε μάθει όταν πήγαινε στο γαλλι-κό ινστιτούτο για γαλλικά. Ο Βίκτωρ Ουγκώ τραγουδούσε τή καρδιά που φέρνει τό ναυάγιο τό παιδιού στην οικογένεια. Ο Βί-κτωρ Ουγκώ έδρασκε λέξεις άπει-ρα τρυφερές για να ζωγραφίση την ευτυχία, που φέρνει η γέννησι ενός παιδιού...

Τάχα να πήρε τυχαία αυτό τό βιβλίο μαζί της;

Τό μυαλό του σταιμάτησε σ' αυτό τή σκέψη:

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

(Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης σε στιγμές που ταπεινάζουν.)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— «Αν κι' ο κόσμος διανύει, πηγαν γόνα οι συναυλίες Καραγιάν και... Μενουχίου, της Μπαχάουερ επίσης, κάναν «μπάμ!» τ'α ρεσιτάλ και σκορπά ποικίλες νότες τών εθνών τό φεστιβάλ...

Είς τό θέατρον Ηρώδου, και στίς αιθούρες μας όλες κάναν πάταγο τό πιάσο, τά διολιά κι' οι μπασαβιόλες κι', χωρίς φιλολογία, ο φτωχός μας Τουρισμός τείνει ναύαι τόν... ά- άνων διεθνής οργανισμό...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— «Αθονίαν είνου» δντως, ρεσιτάλ πολυποικίλων, προς επίδειξιν καμπάσων νεοπολιτών μουσοφίλων, που κατευθύνονται πιά τ'α χαράκια τους ντυπώνε κι' άς μη ξέρουν οι καμένο-τί... πεντάγραμμον σημαίνει κι' τά... τέσσαρα πού πάνε!

Επιλημύρισε η Άθνα με ρυθμούς και μελωδίες, με λογής - λογής ορχήστρες,

Επλημύρισε η Άθνα με ρυθμούς και μελωδίες, με λογής - λογής ορχήστρες,

ΑΘΗΝΑΓΓΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ -
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

— Παράξενη κοπέλλα! Κάθε άλλο βιβλίο θα περίμενα κοντά της, παρά αυτό. Θα τό βεβαιώσα πτό φυσικό πάγμω του κόσμου να είχε πάρει μαζί της κανένα ρομαντό πολύ ελεύθερο, πολύ μοντέρνο. Άλλά στείχους του Ουγκώ για τ'α παιδιά!

Γέλασε άθελά του.

Παράξενη γυναίκα!...

Επειτα σηκώθηκε. Οι πρώτες άχτίδες του ήλιου έμπαιναν κιά-λας από τ'α μισκλειότες γρί-λιες. Άνοιξε άπότομα τή μεσιά' η πόρτα.

Γιατί σηκώθηκε; τόν ρώ-τησε παρανεμένη. Δεν πρόσθε-σε να ξεκουραστής.

Δεν πειράζει, της αποκρί-θηκε, προσπαθώντας να πάρη ύ-φορ στεγνό, τυπικό. Δεν έχει νό-ημα να καθόμαστε έτσι μέσα εδώ. Θέλεις να έτοιμαστούμε και να βγούμε λιγάκι; Δηλαδή... πρέπει να βγούμε μαζί, κι' έπειτα...

Ετοιμάσου εσύ, του είπε. Πήγαινε εσύ πρώτος στο μπάνιο. Δεν θ' αργήσω έπειτα κι' εγώ.

Τήν ώρα που βρισκόταν αυτός στο μπάνιο, πήγε εκείνη κλεφτά και έκρυψε τό βιβλίο. Τό θυμή-θηκε πως τό είχε δεχάσει εκεί.

Κι' όταν τόν είδε, του είπε γε-λώντας, για να τή κατί:

— Ν' αγοράσουμε και κομμά-τι έφημερίδα. Ξέχασα να πάσω κανέ-να βιβλίο μαζί μου. Άς πάρουμε κομμάτι έφημερίδα.

Τήν κτύπαζε παρανεμένος και δεν αποκρίθηκε. Τού φάνηκε μ'ό-ναχα πως είδε τ'α μάτια της ύ-γρα.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Όσο ένοιωθαν άπάνω τους τ'ά μάτια τών υπαλλήλων τού ξενο-δοχείου, προχωρούσαν νειροπια-σμένα. Μόλις εστρώσαν, δίως τή γωνιά του δρόμου η Έλσα τρά-βηξε τό χέρι της από τό δικό του.

Πού θέλεις να

θελε να πάει κοντά της, να της χαϊδέψει τα μαλλιά, ν' ακουμπήσει το χέρι του στο μέτωπό της. Θα ήθελε να σκύψει να τη φιλήσει... Θα ήθελε να περάσει τα χέρια του γύρω στους ώμους της προστατευτικά...

Εσφίξε όμως τα δόντια του και χωρίς να γυρίσει πια να την κυττάξει, τράβηξε ίσια στο μικρό του κωμαριό.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Βασανίστηκε εκείνη τη βραδυά ο Ντίνος, όπως την πρώτη. Ένοιωσε μάλιστα περισσότερο την κούραση, ίσως επειδή ήταν η δεύτερη βραδυά της αγρυπνίας, ή ίσως επειδή ήταν κι αυτός ταλαιπωρημένος από τη βροχή. Όταν ξημέρωσε, σηκώθηκε και περίμενε. Ελπίζε πως σαν χθές, θα την έβλεπε νάρχατα να του προτείνει να ξεκουραστεί λιγάκι κι' αυτός. 'Η μεσιανή πόρτα όμως δεν άνοιξε. Κι' ο ήλιος άρχισε ν' ανεβαίνει στον ορίζοντο.

Στην άσκη των έπιασε ο θυμός. — Χτές μόνο ήθελε να κάνει την καλή. Σήμερα, προτιμάει να μείνει ή ίδια στο κρεβάτι.

Ένοιωσε κι' αυτός το κομμάτι του λιανισμένου. Σαν να μη τον έφτανε η κούραση κι' η ταλαιπωρία είχε άποψη και τα δνείρα. Την λίγη ώρα που τον πήρε ο ύπνος όλο και την όνειρευόταν, όλο έβλεπε πως την κρατούσε στην αγκαλιά του και πενοούσαν ποτάμια και θάλασσες μαζί... νερά, άτελείωτα νερά, που πλάταιναν μπροστά τους και γίνονταν ώκεανοί. Κι' εκείνη γατζωνόταν απάνω του, φοβισμένη. Κι' αυτός, όσο ένοιωσε το βάρος του κορμιού της απάνω του, τόσο καταλάβαινε τη δύναμή του να πολλαπλασιάζεται.

Φαίνεται ότι έδωσε τόση δύναμη στον ύπνο του, με τό' όνειρό του, που το πρωί αισθανθηκε αφάνταστη κούραση κι' αυτός.

Όταν έφτασε όχτώ ή ώρα, άρχισε ν' ανήσυχη. Τότε μονάχα σκεφθηκε πόπως είναι άρρωστη. Της χτύπησε ανάσφαρα την πόρτα.

— Έμπρός! άκούστηκε άμείως ή φωνή της πονεμένη, σιγανή.

— Άνοιξε την πόρτα και πήγε κοντά της.

— Πώς είσαι; τη ρώτησε χωρίς χαμόγελο.

Τόν κύτταξε με μάτια μεγάλα, φοβισμένα:

— Μου φαίνεται πως έχω πυρετό.

— Πώς το καταλαβαίνεις;

— Νά, καίω.. πιάσε το χέρι μου.

— Άπλωσε το χέρι της κι' ο Ντίνος τράμαξε. Πραγματικά έκαίγε πολύ.

Την κύτταξε κεραυνοχτυπημένος:

— Είσαι άρρωστη; Πρόφερε ταραγμένος.

— Ναί, άποκρίθηκε ή κοπέλλα με δάκρυα στη φωνή.

— Τώρα τί να κάνουμε;

— Τίποτε.. Θά μόνω περάση. Μερικά ζεστά χροιάζομαι και θα μού περάση.

— Αισθανόσαι τίποτα;

— 'Η πλάτη μου πονεί λιγάκι, οί κλειδώσεις μου..

— Τί πρέπει να κάνουμε;

— Κι' άλλη φορά μ' έπιασε βροχή. Βράνηκα και άρρώστησα. Μού πέρασε όμως άμείως, σε μία μέρα.

— Πώς;

— Νά, έμεινα στο κρεβάτι, πήρα δυό άσπιρίνες, κάμποσα ζεστά, κι' ή μωμά μούκανε μία γερή έντρίβη.

— Θέλεις να φωνάξω την καμαριέρα, τη ρώτησε στενωχωρή.

— Νόε.

ΕΝΑΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΜΕ ΧΡΥΣΑ ΔΟΝΤΙΑ

Τό προσωπικό του Ζωολογικού κήπου του Τόκιο κατάρθωσε να μάθουνε από τους τροφίμους του, το γαϊδάρη 'Ιχμίο ν' άνοιξη τό στόμα του, γιά να δείχνη τους έπικέτες τά χρυσά δόντια του. 'Ο 'Ιχμίο μπορεί να θεωρηθή τό πιο ήλικιωμένο γαϊδούρι του κόσμου, δεδομένου ότι έφτασε στο Τόκιο πριν άπο 25 χρόνια, προερχόμενος από την 'Ιαπωνία και ήταν ήδη τότε 4 χρόνων. Με την πάροδο των χρόνων ο 'Ιχμίο έχασε όλα του τα δόντια και ή διευθυνσι του Ζωολογικού κήπου, που έχει μία ξεχωριστή έκτίμησι στο συμπαθητικό τετράποδο, τό έφωδίασε με μία διπλή χρυσή όδοντοστοιχία, που στοιχισε πάνω από έκατό χιλιάδες δραχμές.

— Τί να κάνη;

— Νά σου κάνη έντρίβη! Τόν κύτταξε ή 'Ελσα μιά σιγανή έκπληκτη, έπειτα, ξαφνικά, έσκασε στα γέλια. 'Ενα γέλιο αυθόρμητο, που την έκανε να ξεχάση την άρρώστειά της.

— Δέν είσαι καλά. Ντίνω.. Νάμαστε νιόπαντροι και να φωνάξη την καμαριέρα να μού κάνει έντρίβη; Φαντάσου τί ιδέα θα πάρη γιά μας!...

Νάμαστε νιόπαντροι και να φωνάξη την καμαριέρα να μού κάνει έντρίβη; Φαντάσου τί ιδέα θα πάρη γιά μας!...

— Δάγκωσε τά χείλη του ο νέος και θυμωσε. Τί άστείο έβρισκε και γελούσε; Πώς μπορούσε να γελάση σε μία τέτοια στιγμή;

— Θέλεις, λοιπόν, να σου κάνω εγώ την έντρίβη, τη ρώτησε ειρωνικά.

Τό γέλιο έσβησε στα χείλη της 'Ελσας:

— 'Οχι του άποκρίθηκε γοη'γορα. Θέλω να μού φέρουν ένα ζεστό... τίποτ' άλλο!

Χτύπησε ο Ντίνος τό κουδούνι, παράγγειλε τό ζεστό και δήλωσε πως δεν θα έβγαιναν από τό δωμάτιο, επειδή ή κυρία ήταν άρρωστη.

Όταν έφυγε ή καμαριέρα, παρατήρησε πως είχε αφήσει τό κάλυμμα του κρεβατιού έξω, στον καναπέ. Τό μάζεψε γρήγορα κι' ή 'Ελσα, που τό άντελήθη, τόν κύτταξε με παράπονο.

— Τό έξήσασε, έ; Λες να τό πήρε είδησι ή καμαριέρα;

— Δέν φαντάζομαι..

— Πρόσεξε μιν έχης ξεχάσει και τίποτ' άλλο.

Πήγε ο Ντίνος, έκανε άλλη μία έπιθεώρηση έξω. Δεν είχε ξεχάσει τίποτε άλλο, μόνο δίπλω στο καναπέδάκι, μία καρτέλα, που την είχε χρησιμοποιήσει γιά κομμάτι, κι' όπου βρισκόνταν άκόμα τό ρολόγι του κι' ένα σπασμένο χροδοχείο.

Τά σήκωσε κι' αυτά γρήγορα και ήλθε.

καί τάρκωσε από την 'Ελσα. 'Όταν πήγε κοντά της πάλι, εκείνη τόν κύτταξε στενωχωρή.

— Ντίνω, του είπε σιγανά, δε θέλω να μείνης μέσα γιά κατήρι μου όλη μέρα. Δέν είναι σωστό να μείνης.

— Τί θέλεις να κάνω;

— Νά πές έξω, περίπατο. Πήγαινε όπου θέλεις.

— Δέν μπορώ να πάω όπου θέλω. Πώς είναι δυνατό να πάω στη δουλειά μου;

— Μά φυσικά, δεν έννοώ να πάς στην 'Αθήνα. Αυτό άποκλείεται! Λέω όμως, να κάνης εδώ μιά βόλτα.

— Τό προτιμάς; τη ρώτησε σουφρώνοντας τά φρύδια του.

— 'Όπως θέλεις. Πάντως εδώ μέσα θα στενωχωρήσης.

— Καλά, είπε τότε εκείνος παίρνοντας ένα ύφος έντελός ά διάφορο. Θά πάω βόλτα. Τί ώρα θέλεις να γυρίσω;

— Γιά μένα... δε με νοιάζει, του άποκρίθηκε με τό ίδιο ύφος κι' αυτή. Μού φαίνεται όμως πως γιά τά μάτια του κόσμου, θάπρεπε να πεταχτής τό μεσημέρι να ρωτήσης κι' κανών.

— Έν τάξει! Στη μία θα είμαι εδώ, θέλεις να παραγγείλω κάτι να σου φέρουν να φας στο μεταξύ, ή όταν έλθω εγώ;

— Έσύ θα φας έξω; τόν ρώτησε χωρίς να τόν κυττάζει.

— 'Όπως θέλεις. 'Όπως τό κανονίσης, της άποκρίθηκε με την προκλητική ύποταγή που τούδινε ένα ύφος έχθρικό.

— Έσύ γύρισε την πλάτη κι' ή ξαφνικά στενωχωρήμένη, όπως πρηνώς! 'Εγώ δεν έχω όρεξη δεν πιστεύω να φάω τίποτε.

— 'Όπως θέλεις.. Στη μία ά'κριδώς θα βρισκόμην εδώ..

ΕΝΑ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΚΟΡΜΑΚΙ

Η ήμερα ήταν άμφίβολη. Φοβόριζε πάλι να βρέξη, αλλά πότε, πότε έσπαγαν τά σύννεφα κι' ο ήλιος έκαίγε τότε σαν καλοκαιρινός.

Γύρισε άσκοπα όλη την Κηφισιά ο Ντίνος. Οί φάρες του φαίνονταν άτελείωτες. Σε άλλη περίπτωση θα χαιρόταν την πεζοπορία στον καθαρό άέρα. Τού άρεσε ο δρόμος κι' ή έξοχη κι' όταν έμμενε κλεισμένος στο γραφείο του, όνειροπολούσε μιά τέτοια έλευθερία. Τώρα όμως που την είχε, δεν ήξερε τί να την κάνει. Οί φάρες του φαίνονταν άτελείωτες και κάθε πέντε λεπτά κύτταζε τό ρολόι του. Στη μία μιά παραβριόκταν κιάλας απάνω στο δωμάτιο.

— Μιά άκριδώς! της είπε, γιά να μη της δώση άέρα, ότι άνηπομύνησε νάρθη κοντά της.

— Μιά παρά πέντε! τόν δώρησε εκείνη μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

Την άλλη στιγμή όμως έκανε ένα μορφαστό πόνου.

— 'Ε, τί έπαθες; τη ρώτησε.

— Πονάω!...

— Πού πονάς;

— 'Η πλάτη μου! 'Εχω πιαστεί!.. Δέν μπορώ να γυρίσω στο κρεβάτι.

— Τώρα τί θα γίνης; 'Εχεις πυρετό;

Σήκωσε τους ώμους της και δεν άποκρίθηκε.

Τότε εκείνος άκούμπησε τό χέρι του στο μέτωπό της. 'Εκαίγε άκόμη.

— 'Εχεις!... Δέν έχωμε όμως θερμόμετρο μαζί μας.

— Νοιάζω πως έχω πυρετό!...

— Μήπως θάπρεπε να φέρουμε γιαντό;

— 'Οχι δά! γέλασε ή 'Ελσα, κι' έπειτα έκανε πάλι ένα μορφαστό πόνου. 'Οχι δά. Δέν είμην και τόσο άρρωστη. Κι' έπειτα, ξέρω τά γιαντοσφία εγώ!...

— Τί έέρεις;

— Αυτά που σου είπα τό πρωί, τότε αυτός. Άσπιρίνη πήρες, ζεστά παίρνεις, τό κρεβάτι μείνεις!.. Τό μόνο, που λείπει είναι ή έντρίβη.

Τόν κύτταξε με μάτια παρακλητικά.

Ναί, ή έντρίβη! άναστέναζε.

Κι' είχε κάτι ο τόνος της φωνής της, που τόν έκανε να την κυττάξει βαθιά στα μάτια.

— Θάβλες... μήπως θέλεις, παρ' όλα αυτά, να δοκιμάσω να σου κάνω μία έντρίβη; τη ρώτησε, προσπαθώντας να πάρη ένα ύφος τελείως άδιάφορο.

— Ξέρεις;

Δέν την περίμενε αυτή την έρώτησι.

— Δέν έχω ξανακάνει, της άποκρίθηκε.

— Πάντως, δεν είναι δύσκολο... Δέν ξέρω... Βέβαια, δε μού είναι χωρίς άριστο... Φοβάμαι όμως πως, χωρίς έντρίβη, δε θα είμαι αύριο καλά, και θα είναι ήλιθιο να περάσω κι' άλλη μία μέρα κλεισμένη εδώ μέσα.

— 'Όπως θέλεις.. της είπε. Και καταλάβε πως έπαιρνε ύφος άκόμα πιο παγερό. 'Όσο ένοιωσε μέσα του ταραχή στη σκέψη να της κάνει την έντρίβη, τόσο έπαιρνε και ύφος πιο παγερό.

— Νά, έχω λίγη κολώνια εδώ, του είπε, δείχνοντας τό κομμοδίνο. Στάσου όμως... Γύρισε από κεί, να έτοιμαστώ!

Της γύρισε την πλάτη κι' ή 'Ελσα έπεσε μπρούμυτα και γύμνωσε την πλάτη της.

— 'Ελα! του είπε τότε σιγανά. Γρήγορα, έπειδή κρυώνω.

Με κινήσεις άδέξιες, έδωσε άυ-

τώς λίγη κολώνια στο χέρι του. έπειτα, σιγά, δειλά, άρχισε την έντρίβη. Τα χέρια του ήταν δυνατά, όλο νερό, κι' ή πλάτη της τούδινε την έντύπωσι πως θαλυωνε κάτω από τό άγγιγμά του.

— Μή φοβάσαι! του είπε έκείνη ένθαρρυντικά. Δέν πονάω. Τρίψε δυνατά!...

Τό χέρι του έκανε μηχανικά τίς κινήσεις. Κάποια στιγμή, όμως, σταμάτησε. Κάποια στιγμή ένοιωσε κάτω από τη χούφτα του όχι πιά μονάχα μία πονεμένη πλάτη, αλλά ένα ζωντανό όργανισμο, ένα πλάσμα όμορφο, νέο. Τό χέρι του σταμάτησε, ή έντρίβη έγινε χάδι!...

Γιά μία στιγμή έμεινε άκίνητη ή 'Ελσα. Γιά μία στιγμή είχε την έντύπωσι αυτός πως ο ήλεκτρισμός, που περνούσε από τό χέρι του στην πλάτη της, είχε φτάσει στην καρδιά της, πως ή άναπνοή της κοδόνταν!...

Την άλλη στιγμή, όμως, με μία άπτόμενη κίνησι, τράβηξε ή κοπέλλα τίς κοιδέστες απάνω της και γύρισε πρὸς τό μέρος του.

— Φτάνει!... πρόφερε ταραγμένη. Εύχαριστώ, φτάνει όμως τώρα!...

— Ναί, φτάνει.. άποκρίθηκε αυτός μηχανικά, σατισμένος.

— Σ' εύχαριστώ!...

— 'Εοχαγες;

Προσπαθούσε να πάρη τό άδιάφορο ύφος του, προσπαθούσε να σβήση την έντύπωσι, που σ' έγούρα της είχε κάνει τό άθελό του χάδι.

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

— Έσύ; τόν ρώτησε.

— Ούτε εγώ!.. Είπα.. αν δεν είχες φάει κι' εσύ!...

— Μπορείς να παραγγείλεις κάτι!...

— Ας μας τό φέρουν εδώ. 'Εκτός αν προτιμάς να πάς έσύ έξω!...

— Μήπως τό προτιμάς έσύ!...

— 'Οχι.. 'Όπως θέλεις!...

Κανείς τους δεν ήθελε να δείξη τό αισθημάτα του. Κανείς τους δεν ήθελε να δείξη στον άλλο έστω και μιά άπλη φίλια.

Ο Ντίνος όμως πήρε την άπόφασι:

— Θά παραγγείλω και γιά μένα εδώ!

Σέ λίγο, όταν τους έφεραν τό φαγητό, άνασκήκωσε ή 'Ελσα στο κρεβάτι της. Φορούσε ένα όδολεμικό νυχτικό, και, καθώς κοκκίνιζαν τά μάγουλά της, ξαναμμένα, ήταν πεντάμορφη. Στά καστανόχρυσά μαλλιά της είχε ένα ρόζ κορδελάκι. Φαινόταν πολύ νέα, σχεδόν παιδούλα, και τό ύφος της ήταν πονεμένο και χαδιάρικο.

Τη βοήθησε ο Ντίνος στο φαγητό και κάμποσες φορές αισθανθηκε μιά άκατανίκητη έπιθυμία να της χαϊδέψη τά μαλλιά με τό ρόζ κορδελάκι.

Ήταν παράξενο πως άλλαξαν κάθε τόσο τά συναισθήματά του έναντι της κοπέλλας αυτής. Τη μία στιγμή ένοιωσε μίσος, κακία, μιά στιγμή έπιθυμία να ήν μιά άκατανίκητη έπιθυμία να την κάνη να πονέει. να την ταπεινώνη. Την άλλη αισθανόταν την νόση. Την έπιθυμία να της δείξη τρυφερότητα. Έρχονταν όμως και στιγμές, που έσβηναν μέσα του κι' ή κακία κι' ή καλωσύνη. Και τότε... Τότε όμως δάγκανε τά χείλη του και δεν προχωρήση στην λογική του και πρὸς της ψυχής. Γιατί ήξερε πως, όταν έσβηνε τό μίσος κι' ή καλωσύνη, δε θαμνε τίποτε άλλο μέσα στην καρδιά του παρά κάτι τό πρωτόγονο, κάτι που δε θα είχε ούτε νόμο, ούτε έλεος. Τό κάτι, που θάνοιωσε κάθε άντρας δίπλα σε μιά πεντάμορφη και μοναχή γυναίκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ο ΜΑΓΚΟΥΦΗΣ

ΕΙΝΑΙ ώραία ή ζωή στις άκρογιαλίες. Τό άπαλό κυματάκι και τό φός του φεγγαριού φτίζουν ένα θαυμάσιο πινάκα ζωγραφικής!...

Τό θέμα περί ζωγραφικής είναι:

— 'Οχι!...

— Έγώ θέλω να μας μιλήσης γιά την υπόθεσι!...

— Δέν μ' άγαπάς!...

— Ποιος;

— Λέω γιά τό τραγούδι.

— Ποιό τραγούδι;

— Αυτό που με θασάνισε όλη την νύχτα στην άκρογιαλιά!

— Ξεκαθάρίσε μας τά πράγματα.

— 'Οχι!...

— Έγώ θέλω να μας μιλήσης γιά την υπόθεσι!...

— Δέν μ' άγαπάς!...

— Ποιος;

— Λέω γιά τό τραγούδι.

— Ποιό τραγούδι;

— Αυτό που με θασάνισε όλη την νύχτα στην άκρογιαλιά!

— Ξεκαθάρίσε μας τά πράγματα.

— 'Οχι!...

— Έγώ θέλω να μας μιλήσης γιά την υπόθεσι!...

— Δέν μ' άγαπάς!...

— Ποιος;

— Λέω γιά τό τραγούδι.

— Ποιό τραγούδι;

— Αυτό που με θασάνισε όλη την νύχτα στην άκρογιαλιά!

— Ξεκαθάρίσε μας τά πράγματα.

— 'Οχι!...

— Έγώ θέλω να μας μιλήσης γιά την υπόθεσι!...

— Δέν μ' άγαπάς!...

— Ποιος;

— Λέω γιά τό τραγούδι.

— Ποιό τραγούδι;

— Αυτό που με θασάνισε όλη την νύχτα στην άκρογιαλιά!

— Ξεκαθάρίσε μας τά πράγματα.

— 'Οχι!...

— Έγώ θέλω να μας μιλήσης γιά την υπόθεσι!...

— Δέν μ' άγαπάς!...

— Ποιος;

— Λέω γιά τό τραγούδι.

— Ποιό τραγούδι;

— Αυτό που με θασάνισε όλη την νύχτα στην άκρογιαλιά!

— Ξεκαθάρίσε μας τά πράγματα.

— 'Οχι!...

— Έγώ θέλω να μας μιλήσης γιά την υπόθεσι!...

— Δέν μ' άγαπάς!...

— Ποιος;

— Λέω γιά τό τραγούδι.

— Ποιό τραγούδι;

— Πηγες;

— Πήγα, αλλά με άγριες διαθέσεις. Σκόπευα να κάνω έπίθεσι. Δέν πρόλαβα όμως. Μ' άρπάξανε όλοι κι' όλες μαζί με σήκωσαν και φώναξαν: — «Γεια σου, μαγκούφη, λεβεντιά, γεια σου άντράκι ζορικό!»

— Λοιπόν;

— Και με τη βία με δούτηξαν στη θάλασσα!

— Γιατί;

— Γιά να κολυμήσω με τό ζόρι μαζί τους; Φυσικά, κολυμήσα. Είπα να τους κάνω τά χατήρια, γιάτι ήταν μεθυσμένοι και φοβόμην.

— Και πώς τους άνεγνώρισες;

— 'Η υπόθεσι ήταν προμελετημένη. 'Ο ήθικος αύτογράφος ήταν ο φίλος μου ο κ. Φαριδής. Αυτός ήταν και ο όργανωτής. Μόλις άρχισαν όλοι να γελούν εις έμάρος μου, άπεφάσισα να τους μνησώ.

— Και ή φίλια;

— Όταν έχης τέτοιους φίλους, τί τους θέλεις τους έχθρους!

— 'Επιμένεις;

— 'Επιμένω!

— Δέν μετανιώνεις;

— 'Οχι!

— Γιατί;

(στον ἀρραβώνα, στον ἔρωτα, στο γάμο)

Η ξήλεια, αυτό το «τέρας με τὰ πράσινα μάτια» (όπως την χαρακτήριζε ο Σαίξπηρ) αποτελεί ένα πρόβλημα, που είναι πολύ εύκολο να παρουσιαστεί και να εκδηλωθῇ σ' έναν οποιοδήποτε από τους τρεις αισθηματικούς σταθμούς του άντρα και της γυναίκας. Τόσο στον έρωτα και στον άρρεσώνα, όσο και στον τρίτο, μεγάλο και όριστικό σταθμό, δηλαδή στο γάμο.

Μά, στη σημερινή εποχή, η ζήλεια εξακολουθεί να υπάρχει με την ίδια μορφή και την ίδια ένταση, που είχε άλλοτε; Έξακολουθεί να είναι της μόδας ο «Οθέλλος» έστω και σε μοντέρνα έκδοσι;

Υπάρχουν ωρισμένες πλευρές της σημερινής ζωής, που δείχνουν πως η Ελλάδα βρίσκεται σε κάποια ύφεση. Ίδιαίτερα, στις μεγάλες πόλεις, είναι όλο και πιο συχνές οι περιπάσεις νυκτακίες, που θγαίνουν με φιλικές συντροφίες, χωρίς την παρουσία των συζύγων τους και χωρίς αυτό να γίνεται αιτία για αποτίες ή για ζηλιές. Υπάρχουν κοπέλλες, που δεν δημιουργούν τραγωδίες, αν ο αρραβωνιαστικός τους δα πίστη άγκαλις κάποια από τις άλλες κοπέλλες της παρέας, γένοι που δεν κρατούν θυμωμένο ύφος για μια έβδομάδα, έπειθοι η κοπέλλα, που αγαπούσαν χόρευε δυο φορές με τον ίδιο καβαλιέρη ή έπειθοι φόρεσε ένα φόρεμα, με κάποιον από τους παλαιότε-

μετα μετ' αβώτος τοιμπορ νεκολετο. όρεφονται στο νεο ρυθμό της ζώης, στις καινούργιες συνθήκες, που δημιουργήθηκαν μετ' την ήμερα ό πολιτισμός, η χεραφότης της γυναικάς, που άναγαγκάζει σιγα-σιγα τών άντρα ότ άναγκάζονται στα πλο πολιτισμού, περι-σσότερο σάν άντροφο, παρά σάν «κτιημα», ένώ άπό την άλλη πλευρά η ίδια η γυναικά, άποκτώντας συνειδησι της καινούργιας της θέσεως μέσα στην κοινωνία, άποκτά ταυτόχρονα και μωαλύτερη άστοπετησήσι, πού την κανει να φοβάται λιγώτερο τις «άλλες».

«Ὁπωσδήποτε, ὁμως, ἂν καὶ ἔστω περιωρισμένη σὲ κάπως πρὸ λογικῆς ὁρίας, ἡ ἡθελαι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ πάντα. "Ἄς δοῦμε, λοιπόν, τί σκέπτονται γι' αὐτὴν οἱ σύγχρονοι νέοι καὶ καὶ, προπάντων, πῶς ἀντιμετωπίζουν ἀπὸ τῆ σκοπιά τῆς σύγχρονης νοοτροπίας τοὺς αὐτοὶ τὸ «τέρας με τὰ πράσινα μάτια»».

— Έγω πιστεύω πως η ζήλεια υπάρχει — και σήμερα, όπως υπάρχει πάντοτε — και στην Λουκία. Δι' αυτή χαίρω πολύ. Εξαιτίας σου έργαζομαι σάν παληάρις σ' ένα καταστήμα υποδημάτων — δεν μπορώ να καταλάβω τον έρωτά χωρίς ζήλεια, το ένα δεν είναι δυνατόν να υπάρχει χωρίς το άλλο. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως δύο ερωτευμένοι για να εκδηλώσουν τον έρωτά τους θα πρέπει να κάνουν μπερ-ρι-ο ή ένας τη ζωή του άλλου με εξαικολόγητες ζήλειες. Άλλω να πώ, δηλαδή, ότι η ζήλεια πρέπει να υπάρχει, αλλά να εκδηλώνεται όταν υπάρχει λόγος και όχι για «ψύλλω πύλλω», γιατί τότε η ζήλεια μπορεί και να σκοτώσει την αγάπη. Αυτό ακριβώς συνέβηκε με μια φίλη μου, που πριν από ένα χρόνο αρραβωνιάστηκε μ' έναν νέο από καλό σπίτι και με καλή θέσι. Τον άγαπησε, μα ο νέος αυτός αποδείχτηκε πως ήταν φοβερός ζηλιάρης. Δεν της επέτρεπε να βγαίνει έξω μόνη. Άν τουλούσε να καλημερίσει έναν παλιό και φίλο ή ακόμη κι έναν εξάδελφό της γινόταν χαλάσμος κόμου. Της φερόταν σάν να λούσταν στον περσμένο αιώνα και

δχι στη σημερινή εποχή, γιατί φοβό-
ταν μη την χάσει. Στο τέλος, ό-
μως, την έχασε πραγματικά, γιατί
εκείνη κουράστηκε από την συμπερι-
φορά του και διέλυσε τον άρρα-
βώνα...

ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

«Ο Τάσος Σαθόπουλος, δημόσιος υπάλληλος 25 χρόνων, μου είπε: — 'Η ζήλεια υπάρχει θέαμα και στη σημερινή εποχή. 'Αποτελεί παν- τα ένα απαραίτητο συμπλήρωμα το- έρωτα. 'Ενας έρωταςμένος ή μια έ- ρωτευμένη, είναι άδύνατο άκοιμη- ση σήμερα, να μην αισθανθούν ο δύ- κωμα της στην περίπτωση μιας ά- στίας και αυτό το έδος της ζή- λειας νομίζω ότι θα εξακολουθήσει»

να υπάρχει πάντα, όσες κι αν έλ-
γαι οι εξελίξεις του πολιτισμού. Ώ-
ρα, όσο για την άλλη ζήλεια, την
παθολογική, την δίκαιολόγητη, που
για να εκδηλωθώ δεν έχει ανάγκη
από μία άπιστία, αλλά από ατί-
μησμένες και πολλές φορές κωι-
κές, εξακολουθεί να υπάρχει, δυσ-
χώς κι αυτή. Άλλα η θεσμιζαία κα-
ταπολέμηση της εξαρτάται από την
εξέλιξη της πολιτισμένης νοσηρότητας
στα διάφορα κοινωνικά στρώματα.
Θέλω να πω ότι, ενώ στα περισ-
σότερα πολιτισμένα περιβάλλοντα η
ζήλεια-τυρανία τείνει να εκλείπει,
μένοντας περιωρισμένη σε λογικά ό-
ρια, στα λαϊκά στρώματα και γε-
νικότερα εκεί, που κυριαρχεί η αμά-
θεια και η προσκόλληση στις παλές

»Εγώ προσωπικά, ωστόσο, είχα την ευκαιρία να διαπιστώσω ότι, σε όρισμένους ανθρώπους, το σπράκι της ζήλειας, που λέμε, μπορεί να είναι και ζητήμα ανατροπής. Έχω σ' ένα φίλο δικηγόρο, έναν νεό-πολύ μορφωμένο, άνθρωπο δυναμικά και μοντέρνο σε όλες τις εκδηλώσεις του, έκτος από μία και μόνη: την ζήλεια. Πριν από μερικό καιρό ήταν

ζηλεία. Πριν από αυτό...

σχεδόν ἀφράδνασιανός μες μ' ἕ-
περὶ κηλέα, πού τον λατρέυει.
Ἄλλ' αὐτός, μέ τήν παθολογική χί-
λεια του, τὰ κατόρθωσ' ὅλα. Φαν-
ταστής πῶς, μ' αἷμα μέρ', ἡ χοστώ-
κισ σὺ δὲ δρόμῳ, ἐπέλθῃ «νῶμισ» πῶς
ἐκείνῃ ὕβρις καὶ κτύπος· καποῖο
περιστικό. «Ὁ κηλέα—μὴ ἀποτή-
τρια μες πολὺ σταθερὸς καὶ ποτὶ
ἰδέες γύρω ἀπὸ τὰ δικαιώματ' αἰσῶς
γυναικάς—τὸν ἐγκατέλειπε ἀμέσως
καὶ παρ' ὅλες τῆς παρακλήσεως του
καὶ τὴ μετάνοιαν, μὴ δὲ βέχτικη
ν ἐξαγυριούσῃ· κοῦτ' αὐτή. Κάποι-
α μέρα, ἐνῶ συζητούσαμε γι' αὐτὴ τὴ
ὑπόθεσι, ὁ φίλος μου, πού, κατόγα-
ται ἀπὸ μὴ ἀγορτικῆ οἰκονόμη-
σ' ἡν ἄνεργος πῶς ὁ πατέρας του ζή-
λευε φοδερὰ τὴ μητέρα του. Τώρα
αὐτὸς καταλαβαίνει ὅτι ἡ σημερινὴ
συμπεριφορὰ του πρέπει νὰ ἔχῃ τῆς
ρίζες στ' ἐκείνης τῆς παιδικῆς ἐν-
τυπώσεως του, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ
καταποτίνα γιὰ νὰ ἀλλάξῃ: «Ὁ
κηλέα με τυφλώνει, μού εἶπε. Μὲ
χίλεια τρελλῶ. Καταλαβαίνω πῶς φέ-
ροναι ἐξείναι, παράλογα, ταπεινά,
μὰ δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὸν
ἐαυτό μου...

• Η Μαρίνα Α., μιὰ χαριτωμένη
μελαχροινή φοιτήτρια 19 χρόνων μου
είπε:

— Ἡ ζήλεια; Ναι, βέβαια ὑπάρχει καὶ σήμερα, ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι ἔχει τώρα πιά τὴν ἑντασί, πού εἶχε ἄλλοτε. Ἰδιαίτερα στὴ δική μας γενιά, ὁ τύπος τοῦ Ὁθέλλου θεωρεῖται ἀπρηχαιωμένος καὶ ἀνυ-

πόρος. Μά κι' εμείς οι κοπέλλες έχουμε γίνει περισσότερο λογικές και δεν δημιουργούμε δράματα με τό τίποτα. Έγώ, τουλάχιστον, νομίζω πως για να υπάρχει ζήλεια πρέπει να υπάρχει και η αιτία της και η αιτία αυτή είναι μια και μόνη! η απιστία. Έχω όμως μία... υποψία έντελώς προσωπική και ίσως αδι-

κατωλόγητη... "Όλοι οι άντρες, ακό-
μα και τώρα, δηλαδή ακόμη και οι
νέοι της γενιάς μου, κατά βάθος
ζηλεύουν, αλλά ντρέπονται να το εκ-
δηλώσουν, γιατί φοβούνται ότι θα
θεωρηθούν αχόρτιστοι." Έτσι πνι-
γει τη ζήλεια μέσα τους — όπως
λίγο πολύ κάνουμε κι' εμείς οι κο-
πέλλες. Μά κι' αυτό κάτι είναι, για-
τί έτσι η ζήλεια εκφυλίζεται, πράγμα
πού θα την αναγκάσει σιγά-σιγά, άν-
οχι να εξαφανιστεί, τουλάχιστον να
περιοριστεί.

ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

— Ἄν ἐσκόλυον καὶ ὑπάρχει ἡ
 ζήλια αὐτῆρα; Μὰ καὶ ἐξέστη ἡ
 πόρνη! μου εἶπε καὶ ὁ ἄνδρας.
 Ὁ Σαββαλοῦς, λοιπὴν 21 ἡμέρας
 καὶ μετὰ αὐτὰ σύγχρονοι νόμι τὴν αἰ-
 σθανόμενον ὅτι ἡ πόρνη
 κενεὶ καὶ ὑποφέρουσα, ὅπου τὸς ἡσ-
 πέπεραν οἱ νέοι σὺ προηγουμένη
 νέας. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι ἡ γε-
 δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ λείψῃ
 γιατί ἀποτέλει ἐνὶ τῷ κόσμῳ
 αἰσθημάτων καὶ ἀνθρώπων τὰ εἰσὶν
 πρὸς τὴν πρόκλησιν γιὰ ἓνα αἰσθη-
 τικό ποτό, ἀλλὰ καὶ αἰσθη-
 φίλια, τὸ μῖστος, τὸ πάθος, ἡ
 Τὰ αἰσθηματα γεννηθῶν ἡ
 τὸν ἀνθρώπου καὶ θὰ χαθῶν ἡ
 νῆσι καὶ μὲ αὐτόν...

— Κατά τη γνώμη σας δηλαδή δεν υπάρχει καμιά διαφορά ανάμεσα στην ζήλεια του χτες και στην ζήλεια του σήμερα; ρωτώ.

— Κατά βάθος όχι. 'Η ζήλεια είναι πάντα η ίδια, όπως πάντα είναι και το έρωτας. 'Εχει άλλες μόνο αρκετά ο τρόπος που εκδηλώνει την αντιμετώπιζουμε και αντιδρούμε σ' αυτήν. 'Άλλοτε ο ζηλιάρης, έξαλλος από την έστωερωτική

ἡ ἀνάπαυσι
τοῦ πολεμιότη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : Ζενεβιέδ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΠΟΡΦΑ : Μητέρα
ΡΟΜΠΕΡ ΟΣΣΕΝ : Ρενώ
ΜΑΣΑ ΜΕΡΙΑ : Ραφαέλα
ΖΑΝ—ΜΑΡΚ ΜΠΟΥΡ : Πιέρ
ΤΖΕΗΜΣ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ :
ΤΖΑΣΤΙΣ : Κατόδ

: Ζενεβιέβ
 : Μητέρα της
 : Ρενώ
 : Ραφαέλα
 : Πιέρ
 Ν
 Σ : Κατόβ

"Ένα φιλμ που ο POZE BANTIM γύρισε" βάσει του περιφώνου μυθιστορήματος της ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΟΣΦΟΡ

Ὁ ἀστυνόμος ἐξετάζει τώρα τὴν
Ζενεβιέβ.

— Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ
τὸ πρόσωπο, δεσποινίς;

—Ὁχι, δὲν τὸν γινώριζα τὸν κύριο. Ἐφτασα ἐδῶ μὲ τὸ τραῖνο, πρὶν ἀπὸ μιᾶ ὥρα...

—“Εχετε κι’ ἐσεῖς ἀ-
πὸ τὸ Παρίσι, ὅπως ἐκεί-
νος; καὶ δὲν τὸν εἶχате πο-
τὲ ξαναδοῇ;...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΗΡΟΗΓΟΤΜΕΝΟΥ

Ἡ Ζευειδιὲ πηγαίνει πρὸς Ντιζόν
γιὰ νὰ γίνη ἡ κατοχὸς μιὰς πλεονε-
σίας κληρονομιάς. Στὸ ξενοδοχείο
μπταίνει κατὰ λάθος σ' ἕνα ἄλλο δω-
μάτιο καὶ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα
ἄνθρωπο ποὺ χαροπαλεύει. Καλεῖ τὸν
βοήθεια καὶ πάλι τὸν ἀνακαλύπτει ὅ-
τι ἀδελφὸς πολὺν χρόνον μετ' ἑκτονικὰ χά-
ματα. Ἡ δυνστημονία φτάνει, τὸν στέλ-
νει ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἀνα-
καλύπτει πρὸς πρόκειται γιὰ κάποιον
Ρεῶ Σαρτί...

—“Οχι!... Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ὑπογράψω μερικά χαρτιά, πού θά μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ γίνω ἡ κάτοχος τῆς κληρονομίας, πού μοῦ ἄφησε πεθαίνοντας ἡ μὰ θεία μου, ἡ κυρία Λεσκύο.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἡ Ζερενιέβ πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου Βωσανίε. Ἐκεῖνος τῆς ἀπαριθμῇ τὰ διάφορα στοιχεῖα, πὺν ἀποτελοῦν τὴν περιουσία τῆς θείας τῆς: Μία πολιτωσία, πολλὰ καταστήματα, ὁμολογίς...

— Θα κρατήσω τὰ καταστήματα,
θα πουλήσω ὅμως τὴν πολυκατοικία
καὶ τὶς ὁμιλογίες. Μοῦ χρειάζονται
μετρητά...

— Νόμιζα πὼς θὰ μποροῦσα
νὰ σᾶς δώσω καμινὰ καλὴ συμ-
βουλὴ, ἀλλὰ βλέπω, δεσποκινίς,
πὼς δὲ σᾶς χρειάζεταιται...

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Λεσκού, ὁ ἀστυνομικὸς ἀλλάζει στά-
σι καὶ παύει νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸς.

—“Ὡστε εἰστε ἀνηψιά τῆς
καλῆς κυρίας Λεσκύρ;

— Μερικὲς τυπικὲς ἐρωτήσεις ἀ-
κόμη, δεσποινὶς καὶ μετὰ θὰ σᾶς ἀ-
πήσω γὰ ἡσυχάστε..

Ἡ ἴδια ἔορνα προσθέτει ἀκόμη ὅτι οἱ ἄντρες εἶναι πρὸς εὐπρόσθετοι στὴ ζήλεια ἀνάμεσα στὰ 30 καὶ τὰ 40 χρόνια τους, ἐνῶ οἱ γυναῖκες γίνονται περισσότερο ζηλότυπες μετὰ 50.

‘Αρκετά περίεργη είναι και η τ
ξινόμηση των ‘ζηλιάρδων» κατά
πράγματι. Σύμφωνα, λοιπόν, με
στατισικά συμπεράσματα σαν... προ
σταλητές της ζήλιας έρχονται οι
πάλληλοι, ενώ έκείνοι, που έξασοι
έλευθερα έπαγγελματά, δεν προ
βάλλονται τόσο εύκολα από αυτό
‘μικρόβιο». ‘Όσο για την ‘ταξί
μηση» των γυναικών, αποδείχτη
καθάρτα ότι οι πιο ζηλιάρδες είναι
έκείνες, που άσχολούνται άποικολο
κά μέ το σπίτι (40%) ενώ αλ’ όση
εργάζονται έξω, μόνο ένα 5% έ
τρέπουν στον έαυτο τους την ‘πολι
τέλετα της ζήλιας».

Κι' ἐδὼ ἴσως διακρίνουμε μιά
πὸ τις κυριώτερες αἰτίες γιὰ τὴν
«ποχύρσι» τῆς ζήλειας. Ὁ ἔντονος
ρυθμὸς τῆς ζωῆς, ἡ ἔλλειψη τοῦ
κακοῦ, ποὺ δὲν ἀνίχνει εὐκαιρία νὰ
ριζώνουν οἱ σπόροι τῆς ἀμφιβολίας
ἀπὸ τοὺς ἀκριβῶς γεννι-
ται ἡ ζήλεια.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Ἐκδόμη καὶ οἱ σύγχρονοι νέοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴς δαγκωματιῆς τοῦ
«τέραςτος μὲ τὰ πράσινα μάτια»...

— Πρέπει να μου υπογράψετε όλα αυτά τα χαρτιά.

— Πού να υπογράψω;... Έδω;

— και Χόπ!... Νάμαι πολυκατομνιογράφος!...

— Έχετε σε μια ήσυχη πόλη, όπου δε συμβαίνει ποτέ τίποτα το ενοχλητικό και με μια αγαπημένη ανθρωπο, που χωρίς εσάς θα ήταν τώρα νεκρός.

— Έγω νόμιζα πως σκεπάζατε να παντρευτείτε πολύ σύντομα.

— Καλά ο γάμος. Θέλω όμως να έχω και μια δουλειά, που να παρουσιάζει ενδιαφέρον.

— Τότε γιατί παντρεύεστε;

— Η Ζενεβιέβ αποφεύγει να απαντήσει στο ερώτημα, μη ξέροντας τι να πει.

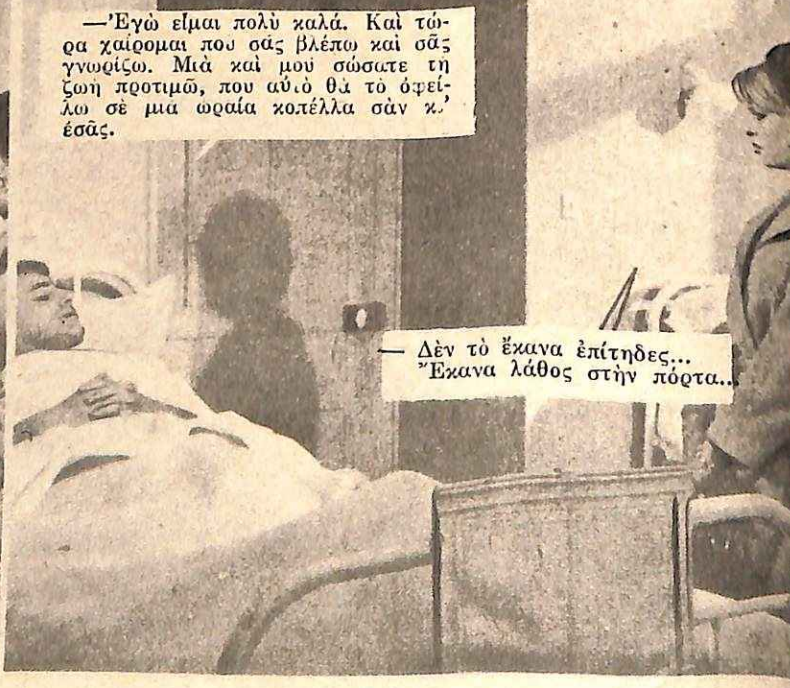

Κάνοντας το άλλο πρωί μια βόλτα στην πόλη, η Ζενεβιέβ νοιώθει μια ακατανίκητη δύναμη να τη σπρώχνει προς το νοσοκομείο, όπου νοσηλεύεται ο Ρενώ Σαρτί. Σε λίγο βρίσκεται κοντά του με το πρόσωπο να μάθει νέα για την υγεία του.

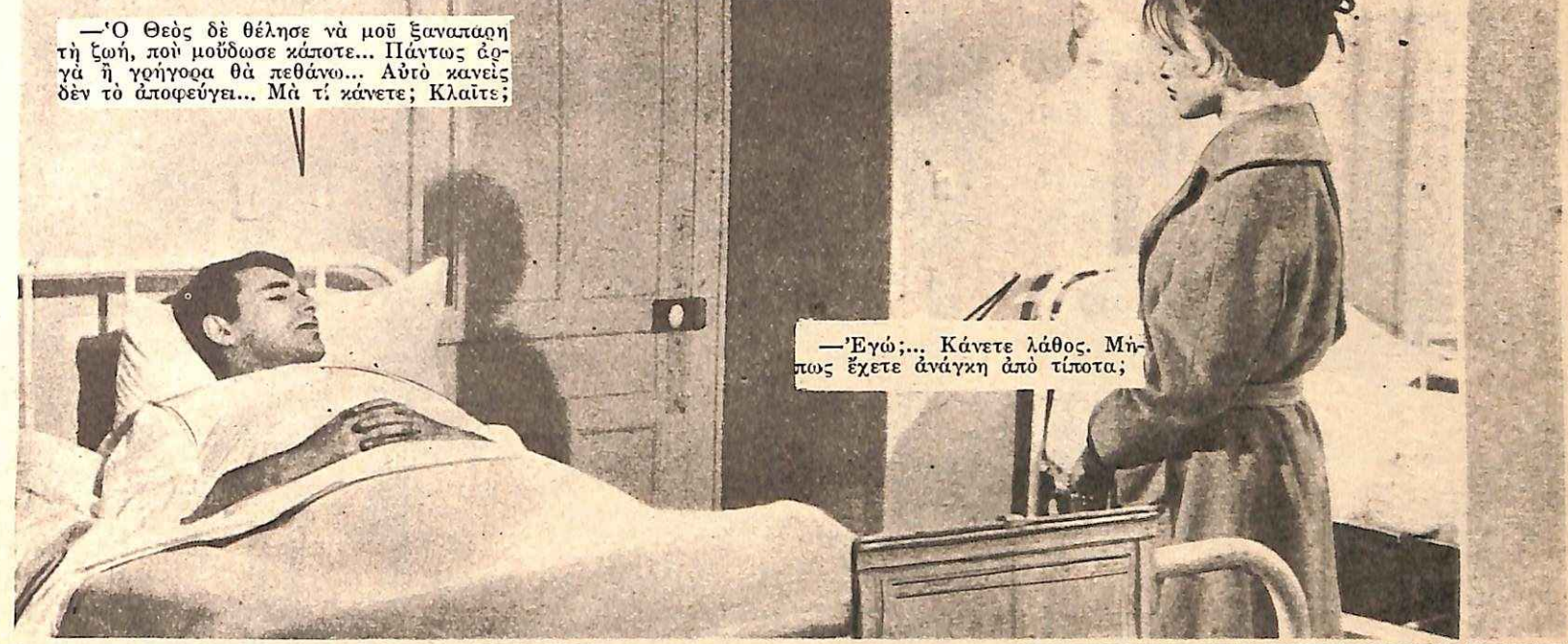
— Είχατε δίκιο, κύριε Σαρτί, να πιστεύετε πως θα σκότωναν οποσδήποτε νόσος εμένα... Έγω σ' άφηνω.

— Είναι ο άγγελος που σ' αυτόν χρωστώ τη ζωή, ύστερα από τη μητέρα μου... Πώς είστε, δεσποινίς;

— Αυτήν την ερώτηση θα άρεπε μάλλον να την κάνω εγώ σε σας...

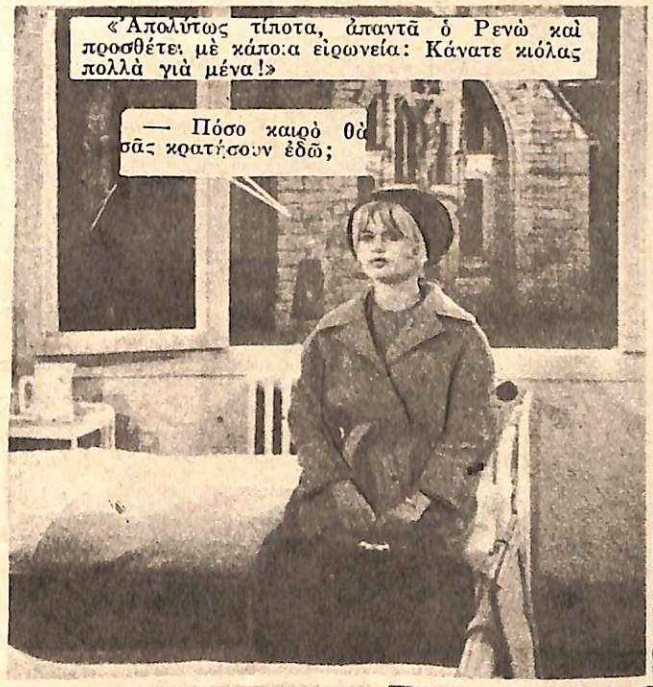

— Δεν το έκανα επίτηδες... Έκανα λάθος στην πόρτα...

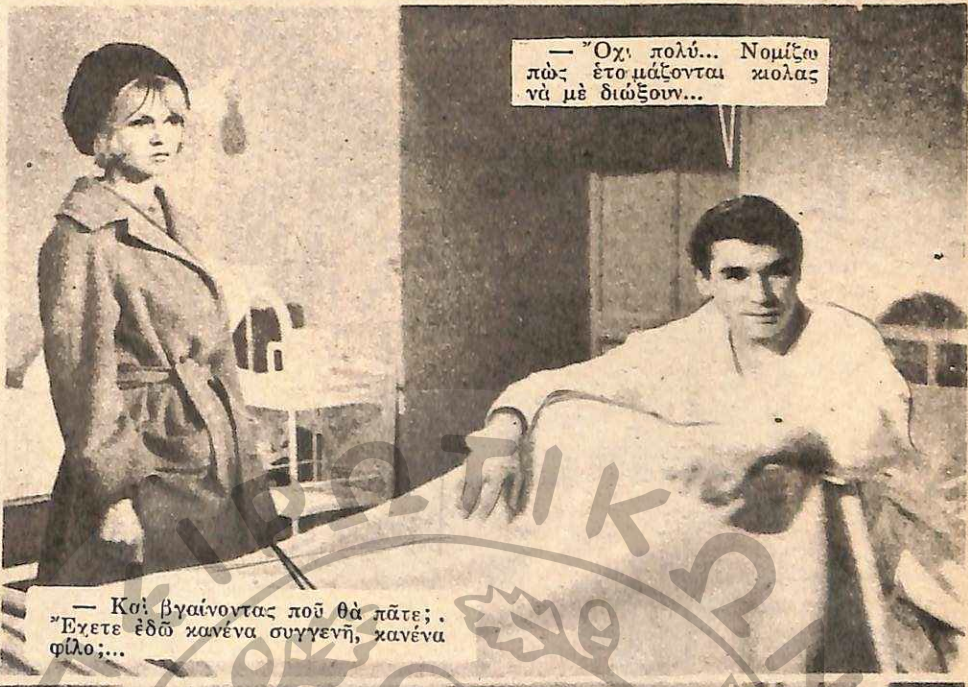
— Ο Θεός δε θέλησε να μου ξαναπαρηγή τη ζωή, που μου δώσε κάποτε... Πάντως άργα ή γρήγορα θα πεθάνω... Αυτό κανείς δεν το αποφεύγει... Μά τι κάνετε; Κλαίτε;

— Εγώ;... Κάνετε λάθος. Μήπως έχετε ανάγκη από τίποτα;

«Απολύτως τίποτα, απαντά ο Ρενώ και προσθέτει με κάποια ειρωνεία: Κάνετε κιόλας πολλά για μένα!»

— Πόσο καιρό θα σ' κρατήσουν εδώ;

— Όχι πολύ... Νομίζω πως έτοιμάζονται κιόλας να με διώξουν...

— Και βγαίνοντας που θα πάτε; Έχετε εδώ κανένα συγγενή, κανένα φίλο;...

Πολλοί ο Σαρτί προφτάσει να απαντήσει, μπαίνει στο θάλαμο ή νοσοκόμα κρατώντας τα ρούχα του...

— Σας τον παραδίδω, δεσποινίς... Περίοηθε τον και φροντίστε να κάνει τη διαταγή του καθορίσαμε... Περιμένετε στην αίθουσα αναμονής, σε πέντε λεπτά θα έρθει να σ' συναντήσει.

— Μά εγώ ήρθα μόνο να ρωτήσω για τήν...

συμβούλεψε τί να κάνει, για να έτοιμάσει τη σούπα.

Φώναξε όμως τόσο πολύ έναντιον του κυρίου 'Ασημάκη, που φύγαμε άμέσως, γιατί φοβήθηκαμε ότι θα μας παρεξηγούσαν οι άλλοι, που θ' ακούγαμε. Δεν αποκλείεται, δηλαδή, να γόμωσαν κι' όλες ότι πήγαμε στο διαμέρισμα του κυρίου Πολυχρόνη για να τον κοινοπολέμωμε. Πάντως μας συνόδευε ως το διάδρομο με χίλια εύχαιστώ, παρ' όλα τα νεύρα του. Δεν πέρασαν, όμως, ούτε πέντε λεπτά και ξαναχτύπησε η πόρτα. Αυτή τη φορά ήταν ο κύριος 'Ασημάκης, που φαινότανε χλωμός κι' άγανακτισμένος.

— Καλησπέρα σας, είπε. Μπορώ να σας άποσολήσω για λίγο.

— Βεβαίως, είπε. Καθίστε...

— Έβγαλε τα γυαλάκια του, τα σκούπισε άργά και μεθεστια κι' άναστήναξε.

— Δυστυχώς, κύριε Πολυχρόνη, είπα με σιγανή φωνή, η ζωή στις πολυκατοικίες έχει καταστήσει άφορητη. Κι' όσο πιο καλοί και πιο στωικανοί είναι οι συγκατοικοί τόσο το χειρότερο. Μου δίνετε ένα νεράκι, γιατί ξεράθηκε η γλώσσα μου;

— Η Άλφα, τούφερε άμέσως νερό. Τά ήπιε και συνέχισε:

— Λοιπόν, αγαπητοί μου, μπορείτε να μου λύσετε μίαν άπορία;

— Άν μπορούμε, εύχαιστώ.

— Αυτός ο κύριος Πολυχρόνης είναι πρσ'γματικά τρελλός ή κάνει τον τρελλό;

— Κάνανε πώς δεν καταλάβαινε.

— Γιατί, ρώτησε η Άλφα.

— Διότι, όπως θάχετε άκούσει, βλάκα με άνεβάσει, βλάκα με κατεβάσει! Προχθές, που του φουσκώσε και χύθηκε το γάλα, το πέταξε στο μπαζόνι μου με την κατσαρόλα κι' όταν του παραπονέθηκα, μόνο που δεν μ' έδειξε.

— Έσ'ν, βρε βλάκα τά φταίς όλα! μου φώναξε.

— Σοβαρά;

— Βεβαίως! άπως δέ με πληροφορήσε ο θη'ωφός, τάχει μαζί μου, επειδή δέθεν η γυναίκα μου ξενιάλισε τη γυναίκα του κι' έκεινη του επέβαλε να τη στείλη στην έξοχη. Και σ'ας ρωτάω: Είναι καμμιό μπεμπέκο η γυναίκα του; Στο κάτω-κάτω όλες οι κυρίες στην πολυκατοικία έχουν πάει έξοχη. Έγω φταίω για όλες;

— Άσφαλώς όχι, είπε η Άλφα.

— Μιλούσε κι' έτρεμε δολιχόσος ο κύριος 'Ασημάκης. Ήτανε άλλο ένα ποτήρι νερό και σ'νέχισε.

Το χειρότερο μάλιστα είναι ότι όλοι οι άν'τρες στην πολυκατοικία μ' άγριοκιντίζουν, για'τί τους έχει επηρεάσει έναντιον μου.

Την ίδια στιγμή έγινε κάτι άπίθανο. Άπό κάποιο διαμέρισμα άκουστήκαν φωνές άγανακτισέως κι' άμέσως από τ' άνοιχτό μπαζόνι, πέσανε στο δρόμο ένα ηλεκτρονικό σίδερο, ένα κωπελάκι με νερό και ένα πανταλόνι!

— Βρε που να πάει ο διάβολος, φώναξε ο συγκατοικός, που τά πέταξε στο δρόμο. Πάει το πανταλόνι! Τόκαρά! Βρε, ποι να πάει ο διάβολος τον κύριο 'Ασημάκη και τη γυναίκα του!...

Κέρωσε ο κύριος 'Ασημάκης.

— Τά βλέπετε, που σας τάλεγα, κυνθούς φοβισμένος. Όλοι έναντιον μου είναι στην πολυκατοικία!

— Μα ποιοί είναι; ρώτησε η Άλφα.

— Ο κύριος Στουένος, ο σύζυγος της κυ'ρας Καλλιόπης, που μένει στο τρίτο. Κι' άυ'τονου η γυναίκα λείπει στην έξοχη. Έγώ όμως τι φταίω αν έκαψε το πανταλόνι του;

Τον καθιστάγαμε όσο μπορούσα. Ζήτησε κι' άλλο νερό κι' όταν τό ήπιε, πάτησε τά χλαμάτα.

— Το ζήτημα είναι ποιά πιο σοβάρο είπα. Λιότι με τό μισος, που τρέφουν έναντιον μου, δεν αποκλείεται να με μαχαιρώσουν καμμιά μέρα στο άσυνσέρο. Πολλά γίνονται στον κόσμο. Σας παρακαλώ, κάντε ό,τι μπορείτε. Θα με σώσετε!

Μείνανε κατάπληκτοι, γιατί μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαμε φανταστή το δράμα του.

Έφυγε ύστερα από μία ώρα, άφου μας χίλιο παρακάλεσε να μεσολαβήσουμε στους άγανακτισμένους συζύγους της πολυκατοικίας για να τους εξηγήσουμε ότι δεν εσθίνεται, αν οι γυναίκες τους πήγαν στην έξοχη. Η Άλφα, μόνο που δεν έβλαψε.

Ο ΒΛΑΚΑΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΣΗΜΑΚΗΣ

ΑΤΤΗ ή ιστορία, άρχισε κάπως περίεργα. Δη'λαδή, κάποιο βράδυ, χτύπησε το κουδούνι κι' εμφανίστηκε στην πόρτα μου ο κύριος Πολυχρόνης, ο οποίος κάθεται ακριβώς στο άπό πάνω διαμέρισμα.

— Άστειέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

— Άστεϊέσθε... Δεν υπάρχει μέσα ο'αυτή παρσ' μιά οδοντόβουρτσά για ο'άδον Κιχώτη». Μ' άφ'νει αυτό το ββλίο...Μοιάζω πολύ με τον ήρώά του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Περίωλη, ελπε, αβριο κ' δ-
λας πρέπει να τους καλέσεις και
να τους μιλήσεις. Τι τους φταίει
ο άνθρωπος;

Πραγματικά κ' εγώ τον είχα
λειτουργία το φουκαριά.

Η συγγένειος έγινε την α-
λη μέρα, κατά τις έντεκα στο
διαμέρισμα του κυρίου Πολυχρό-
νη. Οι συγγάτοιμοι απαιτήσαν να
παρευρισκόμενοι κ' ο κύριος 'Αση-
μάκης. Είδα κ' έπαθα να τον πεί-
σω γρήγορα. Έμφανίστηκε τελευ-
ταίος απ' όλους, έβγαλε το κεφάλι
του στην πόρτα, θεωρώθηκε ότι
ήμουν μέσα και κατόπιν παρου-
σιάστηκε.

Βολεντήτε διως μπορείτε,
είναι ο κύριος Πολυχρόνης. Να με
συγχωρείτε, που είναι το σπίτι α-
νωτάτω, αλλά δε φανίω, γιατί
λείπει η οικογένειά. Τι να σας κά-
νω; Αυτός ο δίδας ο κ. 'Αση-
μάκης φταίει, που δεν πατάει
πόδι στη γυναίκα του.

Αμέσως γύρισε, σαν να θυμή-
θηκε ότι ο κύριος 'Ασημάκης ή-
ταν παρών, δαγκώθηκε και του
χαμογέλασε.

— Να με συγχωρείτε, ελπε.
— Παρακαλώ, ψεύδισες ο κύ-
ριος 'Ασημάκης απ' τη γονιά
του.

Η συζήτηση, που άρχισε άμέ-
σως, ήταν ευελαστική. Έχει μέσα,
έγω ήμουν ο μόνος συγγένιος του
ταλαιπωρούμενου κυρίου 'Ασημάκη. Σε
μία στιγμή μάλιστα, έπειδή φε-
ρήθηκε ότι η συζήτηση θα διαλύ-
θη, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, ση-
κώθηκε δειλά-δειλά και ζήτησε
το λόγο.

— Κύριοι, ελπε. 'Επί του θέ-
ματος, το οποίο μας απασχολεί,
είμαι διατεθειμένος να κάνω πολ-
λές υποχωρήσεις...

— Δηλαδή; ρώτησε ο κύριος
Στούντας.

— Δηλαδή, συνέχισε ο κύριος
'Ασημάκης, είμαι διατεθειμένος και
σας υποσχομαι να μην θυμώσω
με τις θυσίες σας, αν μου υπο-
σχεθήτε κ' έσεις την σωματική
μου άσχετοιότητα και την ασφάλεια
της ζωής μου.

Σαφηνίστηκαν όλοι. Ο κύριος
Πολυχρόνης μάλιστα κινήθηκε.

— Κύριε 'Ασημάκη, ελπε, έμεις
οδυσιαστικά δεν τάχουμε ούτε με
την κυρία σας, ούτε με σας. Έ-
μεις είμεθα άναγκασμένοι μόνο
με το πνεύμα της συζήτησης σας...

— Ποιό πνεύμα; ρώτησε δειλά
ο κύριος 'Ασημάκης. Αδίκη ζυγίζει
150 κιλά κ' είναι ζήτημα αν έχη
ένα γραμμάριο πνεύμα. Όλο φέ-
ρε και φέρε είναι!...

— Αυτό ακριβώς συμβαίνει ελ-
πε ο κύριος Στούντας. Η κυρία
σας πιστεύει ότι ο άντρας είναι
το μούλαρι του σπιτιού κ' ότι ελ-
ναι υποχρεωμένος να κουβαλάει
διακόσιες. Αδίκη δε τις άποψεις
της τις έχει διοχετεύσει και στις
γυναίκες μας, οι οποίες τώρα σου
λένε: «Κόψε το λαιμό σου, να φέ-
ρης!» «Φάε τα νύχια σου, να φέ-
ρης λεφτά για να πάμε έξω!»

Αδίκη τις πληροφορίες έχουμε απ' το
θυρωρό...

Ο κύριος 'Ασημάκης κίνησε το
κεφάλι του.

— Έμένα μου τα λέτε; ελπε. Έ-
γώ τ' άκουω είκοσι χρόνια τα φέρε
και φέρε.

Αίγιο, πολύ όλοι συγγινηθήκαμε
απ' την άτυχία του κυρίου 'Αση-
μάκη. Κάνουμε μία μικρή διακοπή
κ' ο κύριος Πολυχρόνης άνοιξε
κάλι χονσόφες κ' έβγαλε οδύο.

Στο τρίτο οδύο, ήρθαμε στα με-
ράκια και το οδύο στο τρα-
γουδί.

— Λοιπόν, κύριοι, ελπε ο κύ-
ριος Πολυχρόνης. Χαλάλι τους τα
έξοδα, χαλάλι τους κ' οι έξογες.
Δροσιστήκανε και την περάσανε
μία χαρά στις μεγάλες ζέστες, ε-

νός έμεις ψηθήκαμε έδω. Βάρδα
μόνο μη γυρίση ή κυρία μου κερά-
τη για καυγάδες και χρεβατο-
μονομύους. Βάρδα, σάς λέω! Δε
μπορώ να κάνω όλο το χειμώνα το
γαβούρι και να κουβαλάω και το
καλοκαίρι να γίνωμαι ο Φλόξ του
σπιτιού. Όχι! Θέλω τουλάχιστον
να περάσω γαλήνιο χειμώνα. Και
θα τον περάσω!

Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρ-
τα και μπήκε η γυναίκα του κ' ο
κύριος του. Τους έπιασε λέει μία
δροχούλα και τα μαζέψανε. 'Αλ-
λά μ' όλο που ήταν φρέσκοι, φρέ-
σκοι και οδοιτημένοι, μάνα και
γυνίος μπήκανε στο σπίτι σαν σί-

φρονες και κρεμάσανε τα μούτρα
τους μόλις μας είδανε. Η γυ-
ναίκα του μάλιστα έβγαλε και τις
φρονές:

— Καλέ τί κατάσταση είναι αλ-
τή; Άχουοι το κόνατε το σπίτι;
Πολυχρόνη, κατέβα στ' άμάξι να
ξεφορτώσεις τα πράγματα.

Κι' ο γυνίος άμέσως τη σκοντά-
ησε:

— Βοέ μπαμπά τουπατσούλη,
γιατί τόκανε έτσι το σπίτι και
στενωχωρέται η μαμά;

Τότε έγινε κάτι το καταπληκτι-
κό! Ο κύριος Πολυχρόνης, ση-
κώθηκε, τράβηξε δυο χαστούκια

στη γυναίκα του και δυο κλωτσές
στο γυνίό του.

— Σκασιός! τους φώναξε. Αλ-
τό το χειμώνα θα τον περάσω
χωρίς μονομύους και σκαπιάδες.
Μάνα και γυνίος τρυπώσανε
στην κυνία και πατήσανε τα
κλάματα. Όσο για τον κύριο Πο-
λυχρόνη, γύρισε και μας χαμογέ-
λασε.

Λοιπόν, κύριοι, ελπε, η συ-
γγένειος τελείωσε. Σας συνιστώ
να αποδεχθήτε τις συμβουλές σας
με τον ίδιο τρόπο.

Την ίδια δδομάδα άρχισαν να
καταφάνουν και οι άλλες κυρίες
από τις έξογες. Οι σύζυγοι τις υ-
ποδέχτηκαν άνάλογα με τη μονο-
μύου, που τους άρχισανε. Θρήνο-
τηνε κάπως, όταν άρχιζε η κυρία
'Ερασμία ή σύζυγος του κυρίου
'Ασημάκη. Ο άνθρωπος αυτός
άδωνθηκε να την υποδεχτεί μ' αλ-
τόν τον τρόπο, όχι βέβαια, γιατί
δεν ήθελε, αλλά γιατί δε μπορού-
σε. Έτσι, όπως έμαθα τουλάχισ-
τον, την «αποδοχή» την ανέλαβε
ο κύριος Πολυχρόνης με τον κύριο
Στούντα, οι οποίοι όμως δεν τα
κατάφεραν, γιατί η κυρία 'Ερα-
σμία, που κατάλαβε τις διαθέσεις
τους, άρπαξε το όμπρελλίνο της
και τους σακάτευσε.

Και προχθές το βράδυ, ενώ
καθόμουν στο μπαλκόνι με τη
Λίτσα, φανίνατε πως ο κύριος Πο-
λυχρόνης άλλάξε τραβό στο κε-
φάλι του, γιατί λάτρεσε τις φω-
νές.

— Βοέ, που να πάρη ο διά-
βολος τον κύριο 'Ασημάκη με την
άγοιγγαίνα, που πήγε και δια-
λέξε!...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

Κι' ο κόπος για την μάθηση
είναι μία εύχρηστη
δταν δίδασκεται η όμορφιά!...

ΣΧΟΛΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

άνεγνυσμένη υπό του κράτους
προϋπόθεση έγγραφης:
απολυτήρια γυμνασίου ή Ιστούμου σχολής
φύση μονοστή:
άριθμός σπουδαστριών περιωρισμένος
αποστοφείο με όλες τις άνεσεις

ΣΧΟΛΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

διδασκόμενα μαθήματα:
θεωρία και πρακτική της Διδακτικής
άνατομίας, φυσιολογία, δερματολογία
διστολογία, ψυχολογία χημεία
γαλλική γλώσσα και όρολογία κλπ.
διδασκουν έπιστήμονες καθηγηται:
Ιατροί, αιδητικοί, ψυχολόγοι, χημικοί κλπ.

ΣΧΟΛΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

είδικό τμήμα επιμρφώσεως
για τις έδω αιδητικούς
μοναδικό σε όλη την Εύρωπη
διδασκονται: φιλοσοφία, κοινωνιολογία
διακοσμητική, δημόσιες σχέσεις
ιστορία των αιδητικών θεωριών κλπ.

ΣΧΟΛΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

χορήγηση κρατικού διπλώματος
δυσαν μετεκπαίδευση στο εξωτερικό
πληροφορίες και έγγραφες:
Ιπποκράτους 46, Αθήναι
τηλέφωνο: 625.467

Χιούμορ

ΔΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Η σύζυγος: Θα μ' αγαπάς
όκομη κι' αν άσπρισουν τα μαλλιά
μου;

Ο σύζυγος: Γιατί το λες
αυτό, άγάπη μου; Μήπως δεν σ' αγαπούσα κι' όταν τα μαλλιά σου
ήταν... μαύρα, πράσινα, ξανθά, κόκ-
κινα;

Κάποιοι που ήταν δέκα χρόνια
άρραβωνισμένοι με την ίδια γυ-
ναίκα, ρωτήθηκε από ένα φίλο του
γιατί, επί τέλους, δεν την παν-
τρεύταν:

— Να σου εξηγήσω άμέσως,
του άπαντα εκείνου. Δέκα χρόνια
τόρα, Τετάρτη και Παρασκευή πε-
νώ ευγάριστα τα βράδια μου, μαζί
με τη μυστή μου. Έτσι, όταν
παντρευτώ, δεν θα ξέρω που να
σκοτώσω αυτές τις ώρες!

Η σύζυγος: Χτές βράδυ,
που γύρισες από το θέατρο, μου
φάνηκες σαν κατσοφισμένος.

Ο σύζυγος: Δεν έχεις άδικο.
Τό έργο ήταν γελοίο και με τρα-
γικό τέλος.

Η σύζυγος: Άλήθεια; Και
ποιά ήταν το τέλος του;

Ο σύζυγος: (θλιβερά). Οι
ήρωες παντρεύτηκαν!

Μόλις ή κ. Μαίρη άκουσε τον
άντρα της ν' άνοιξη την έξορτα,
έτρεξε να τον συναντήσει στο κάλ
και του είπε:

— Τώδερα πως θα γυρίσεις σή-
μερα από το ταξίδι σου, άγάπη
μου. Με είδοποίησε η φίλη μου η
Νίκη. Μου έκανε μάλιστα παράπονα
δτι της μίλησες κάπως άπότομα
από το τηλέφωνο...

— Άλήθεια! Έτσι σου είπε η
Νίκη; Πρέπει να της ζητήσω συγ-
νώμη. Νόμιζα... δτι ήσουν έσύ, α-
γάπη μου, στο ακουστικό!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μόπο του λέει την αλήθεια, τον
υποβάλλει στη δοκιμασία της φω-
τίας. Ο Μόπο, όμως, την υπομέ-
νει με καρτερία και θγαίνει άσος,
με το ένα του χέρι όμως άδολετα
καμένο. Ο Τσάκας παύεται τότε
και του χαρίζει μεγάλα πλούτη θέ-
λοντας να τον ανταμείψη για την
πίστη του. Ο Ουμολόγος, άστος,
δεν είχε πεθάνει. Ένας νέος
που λεγόταν Γαλάζι ο Άλκος, τον
σώζει από τα χέρια της λεανίας.

Ο Ουμολόγος μένει ύδισμένος
σε λήθαργο επί δάδεκα ήμέρες, αλ-
λ' έπειτα συνέχεται και ξαναδρίσκει
σιγά - σιγά τις δυνάμεις του.

Ζούν τώρα σε μία σπηλιά κ' ο Γα-
λάζι του άφηγεται την ιστορία
του. Ήταν γυνίος του βασιλιά των
Χαλακάκι, που οι έχθροι του έβα-
λαν μία από τις γυναίκες του να
τον δηλητηριάσει. Μετά το θάνατο
του πατέρα του, περιπλανήθηκε
κάμποσο καιρό, ώσπου έφτασε σ'
ένα χωριό. Μία γριά του προσέφερε
ένα ροπαλό, που κάνει άήτητο τον
κάτοχό του, για να της φέρη τα
κόκκαλα του γυνίού της, που βρί-
σκονταν πάνω στο βουνό των πνευ-
μάτων.

— Βλέπεις τη μεγάλη πεί-
ρα που βίωσες στην έλ-
σοδό της. Είναι σαν πόρ-
τα. Γνωρίζει πάνω στον α-
τα. Γνωρίζει την είσοδο,
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'
Μ' όλο που είναι τόσο μεγάλη, κ'

ΝΑΝΤΑ ή η γύρη της καταγιάδας

αές το ρεύμα με παρέσυρε και κεί-
νοι που βρίσκονταν στην όχθη φώ-
ναζαν πως χάθηκαν. Συγγένειος
σα, όμως, τις δυνάμεις μου κ' έ-
ξακολουθήσα να κολυμπάω, ώσπου
έφτασα στην άπεναντι όχθη.

Οι άνθρωποι του χωριού δεν
γελούσαν πιά, αλλά κούταζαν προς
το μέρος μου με θαυμασμό. Έγω
ξεκουράστηκα λίγο κ' έπειτα άρ-
χισα να περπατάω ώσπου έφτασα
στην πλαγιά του βουνού. Το άνε-
βασμα είναι πολύ δύσκολο, ένε-
ως, όπως θα δής και μόνος σου όταν
γίνης καλά. Τάραξη, ώστόσο, έ-
να μονοπάτι, που είναι, όμως, πο-
λύ άνευροκό και θα σου το δεί-
ξω. Κατά το μεσημέρι έφτασα, τέ-
λος, στο δάσος. Προτού ν' απώ-
σ' αυτό ξεκουράστηκα κ' έφαγα
μερικά πράγματα, που είχα μέσα
στο δερμάτινο σακκο μου. Χώθηκε
έπειτα θαρραλέα μέσα στο δάσος.

Τα δέντρα αυτού του δάσους
είναι πολύ μεγάλα και το φύλλο-
μα τους τόσο πυκνό, που, σε μερι-
κά μέρη, το φως είναι τόσο λίγο-
στό, όπως τις νυχτές που η σελή-
νη βίσκεται στο πρώτο τέταρτο.

Προχωρούσα, ώστόσο, πάντα. Κά-
θε τόσο έβλεπα ανάμεσα στις φυ-
λλοσιές το πρόσωπο της Πέτρονης
Μαγισσας, που μουδένε το σω-
στό δρόμο που έπρεπε ν' ακολου-
θήσω. Η καρδιά μου χτυπούσε δυ-
νάτα, όπως προχωρούσα μέσα στο
μυρσικόταδο κ' έψαχνα γύρω μου
μήπως δώ τα μάτια του Άματιον-
χο, που είναι ο κόσμος των φαντα-

σμάτων. Άλλά δεν είδα τίποτα.
Μόνο κάθε τόσο έβλεπα να σέρ-
νονται γύρω μου μεγάλα και χον-
τρά φίδια κ' είχα την έντύπωση
πως κάποιος λύκος περνούσε ανά-
μεσα από τους κορμούς των δέν-
τρων.

Περπάτησα έτσι ως δυο ώρες.
Στο τέλος, τα δέντρα άρχισαν να
αραιώνουν. Το δάσος τελείωνε σ'
αυτό το σημείο.

Άλλά βλέπω πως είσαι κουρα-
σμένος, ένε. Κι' οι ώρες περνά-
νε γρήγορα όταν μιλάει κανείς. Ας
άφησουμε, λοιπόν, για αύριο τη
συνέχεια της ιστορίας μου κ' ας
κοιμηθούμε τώρα... Άλλά, πές μου
πρώτα το όνομά σου.

Είμαι ο Ουμολόγος, ο
γυνίος του Μόπο, άπάντησε ο συνο-
μιλητής του. Όταν τελειώσης την
ιστορία σου, θα σου πω κ' εγώ
πως βρέθηκα στο στόμα της λεα-
νας... Άλλά καλά λές, Γαλάζι.
Ας κοιμηθούμε.

Ο Γαλάζι άκούγοντας το όνομα
του ανθρώπου που φιλοξενούσε μέ-
σα στη σπηλιά άνατόρησε. Άλ-
λά δεν είχε τίποτα. Σκέπασε κα-
τόπιν το σύντροφό του με μερικά
δέματα ζώων, ενώ αυτός έαπλώ-
θηκε πάνω στην έρηη πέτρα, ό-
πως ήταν συνηθισμένος.

Σε λίγο, οι δυο νέοι κοιμόνταν
βαθεία, ενώ έξω από τη σπηλιά
οι λύκοι σούλαζαν.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Όταν ο Ουμολόγος ξύπνη-
σε το άλλο πρωί, ο Γαλάζι δε βρι-
σκόταν στη σπηλιά. Είχε πάει για
να κληγήσει και δε γύρισε πια.

Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι δε μού
έμενε παρά να γυρίσω πίσω. Εί-
χα χρειάσει από τον όιο μου το
ροπαλό. Κι' ήταν τόσο άποτομη η
ζήνησί μου, που μού χτύπησε την
πλάτη. Θάλαες πως το πνεύμα
που βρισκόταν μέσα σ' αυτό ήθε-
λε να με τιμωρήσει για τη δειλία
μου. Σκέφτηκε άμέσως τις κο-
ροδίες που θα μούζαναν στο χω-
ριό, όταν θα γυρίσα μ' άδεια τα
χέρια. Και τότε, παίρνοντας θάρ-
ρος, αποφάσισα να φτάσω στη
σπηλιά.

Χωρίς να διστάσω ούτε στι-
γη, γιατί φοβόμουν μήπως δει-
λιάσω και πάλι, σηκώσα το ρο-
παλό και, θγαίνοντας την πολεμική
κωνή των Χαλακάκι, ώρησα
προς το μέρος σαν λύκων.

Όλοι τους γύρισαν προς το
μέρος μου. Τα μάτια τους πετοί-
σαν φωτιές. Άλλά, ξαφνικά, τους
έπιασε φόβος κ' άρχισαν να φεύ-
γουν άλλοι προς τα έδω κ' άλ-
λοι προς τα εκεί, ώσπου, στο τέ-
λος, έμεινα μόνος μπροστά στη
σπηλιά.

Είχα νικήσει τους λύκους ή τα
πνεύματα που βρισκονταν μέσα σ'
αυτούς, χωρίς να χρειαστή ν' ά-
γωνισθώ. Η σκεπή αυτή μου γέ-
μισε την ψυχή από περηφάνεια.

Προχώρησα, λοιπόν, ως το άνοι-
γμα της σπηλιάς κ' έβριζα μία
ματιά στο εσωτερικό της. Ο ή-
λιος έδου έκείνη την ώρα κ' οι
άγριες του τη φώτιζαν... Και
τότε, Ουμολόγος, ένοιωσα και
πάλι φόβο.

Κιτάδα. Έκει στο βάθος στη
μέση του βράχου, είναι ένα γού-

**Βεβαιωθείτε ότι στην ούγια υπάρχει το όνομα
ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
Μόνον αυτό σας εγγυάται ανωτάτη ποιότητα.**

Η Νικόλ θεωρείται ως μία από τις πιο ευγενικές Γαλλίδες στάρ.

ΝΙΚΟΛ ΚΟΥΡΣΕΛ

Η πιο αδύναμη στάρ του γαλλικού κινηματογράφου

ΟΙ ΣΟΙ είδαν φέτος το ενδιαφέρον καλλιτεχνικό φιλμ «Κυριακές στην πόλη Αθήναι» —και πρέπει να το είδαν πολλοί αν κρίνουμε από την παγκόσμια επιτυχία που σημειώνει τώρα— θα πρόσδεαν ασφαλώς, έκτος από τη θαυμαστή μικρούλα Πατρίτσια Γκόσιπ, και τη γλυκιά και τόσο ηρωική Νικόλ Κουρσελ στο ρόλο της υπομονετικής κοπέλλας του αεροπόρου, που θυσιάζεται για το ευγενικό «αίσθημα» του έκλεκτου της. Με τον ρόλο αυτόν η Νικόλ σημείωσε τη μεγαλύτερη καλλιτεχνική επιτυχία της καριέρας της. Άλλα ως παραχωρήσουμε το λόγο στην ίδια, για να μάς απαντήσει σε μερικά ερωτήματα:

Ποιοι άλλοι ηθοποιοί πρωταγωνιστούν στο φιλμ αυτό, Νικόλ;
Ο Γερμανός Χάρντντ Κρούγκερ, η Ιταλίδα Πατρίτσια Γκόσιπ κι εγώ. Η Γαλλίδα Νικόλ Κουρσελ κάτω από την διευθύνση του Γάλλου σκηνοθέτου Μπουργκινιόν. Όπως θα καταλάβατε, πρόκειται για μία ταινία γαλλο-ιταλο-γερμανικής συμπαραγωγής, η οποία ενώ σχετικώς δεν εκόστισε σπουδαία ποσά απέφερε στους παραγωγούς της τεράστια κέρδη μέχρι τώρα. Μία λιτή και τόσο ανθρώπινη ιστορία, χωρίς «τεχνικολόρ», σινεμασκοπικά μεγάλα διαφημιστικά λόγια, που κέρδισε τις καρδιές όλων των θεατών...

Τι έντυπαι σάς έκαναν τόσο ρουσικό παίξιμο της μικρής Πατρίτσια της οποίας, αν δεν κάνουμε λάθος, είναι η πρώτη εμφάνισή στην οθόνη;
Η μικρή Πατρίτσια ήταν πραγματικά θαυμαστή στο ρόλο της. Είναι μία προικισμένη κοπελίτσα, που διαλέχθηκε ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλες υποψήφιες της ηλικίας της. Προβλέπω γι' αυτήν ένα σίγουρο μέλλον στον κινηματογράφο...

Αν θέλετε τώρα, Νικόλ, πείτε μας κάτι για σας την ίδια: από πότε παίζετε στον κινηματογράφο και πόσες ταινίες έχετε γυρίσει μέχρι τώρα;
Να σας πω, μ' έμένα συμβαίνει κάτι το περίεργο: Ποτέ δεν πήρα τον κινηματογράφο ως μοναδικό μέσον, για να κάνω καριέρα και να κερδίσω χρήματα. Είμαι κάτι μεταξύ ερασιτέχνης και επαγγελματία ηθοποιού. Δεν συζητώ ποτέ οικονομικούς όρους για τη συμμετοχή μου σ' ένα φιλμ, αλλά και δεν δέχομαι να παίξω ένα ρόλο, αν δεν τον μελετήσω προηγουμένως και δεν πεισθώ ότι πρόκειται για ρόλο εξαιρετικό. Στον γαλλικό κινηματογράφο παίζω από 10ετίας και πλέον και μέχρι σήμερα έχω εμφανισθώ σε 16 γαλλικά φιλμ, που από αυτά καλύτερο θεωρώ το «Κυριακές στη πόλη Αθήναι».

Όπως έχουμε ακούσει, μία εξ ίσου καλή καριέρα έχετε και στο θέατρο, είναι έτσι;
Ακριβώς, μπορώ να πω μάλιστα ότι αν στον κινηματογράφο παίζω επί 10 χρόνια πλέον χρόνια, στο θέατρο έχω ακόμη μεγαλύτερη θητεία. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν φαίνομαι συχνά στα γαλλικά σκηνικά. Μεταξύ μιας ταινίας κι' ενός θεατρικού έργου προτιμώ ασφαλώς το δεύτερο.

Μετά από το «Κυριακές στη πόλη Αθήναι» έχετε γυρίσει καμμία νεότερη ταινία;
Όχι, για τους λόγους που εξήγησα πάρα πάνω και παρά το γεγονός ότι έχω κιάλας αναλάβει υποχρέωση για μία ταινία με τον ίδιο σκηνοθέτη. Δυστυχώς, όμως, οι ρόλοι που μου έχει προσφέρει μέχρι τώρα δεν είναι εκείνοι, που θέλω. Κι' έτσι, παίζοντας στο θέατρο, περιμένω τον κινηματογραφικό ρόλο, που θα σταθίσει ισάξιος με τον προηγούμενο...

Και τώρα, αν θέλετε, μπορείτε να μάς πείτε κάτι από τη ζωή σας, έξω από τα σκηνικά και τα θεατρικά παρτιζάνια;
Καταλαβαίνω... Θέλετε τα συνηθισμένα μικρά μυστικά από την ιδιωτική μου ζωή. Λοιπόν, γεννήθηκα στο Παρίσι με το 1930 και το 1935, σπούδασα στη δραματική σχολή του Ωδείου, παρακολούθησα μαθήματα στη σχολή Ρενουάρ και έζησα στο γαλλικό θέατρο το 1948. Είμαι παντρεμένη σε πρώτο γάμο και δεν έχω παιδιά. Όσο για τα μικρά μου μυστικά, αυτά είναι πολλά και διάφορα. Να μερικά απ' αυτά:

Μόλις σάς είδα, δε μπόρεσα να κρατηθώ και έτρεξα άμεσως να σας φιλήσω το χέρι!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Απεκαλύφθη η πραγματική αιτία της μεγάλης νευρικής κρίσεως, που έπαθε η Σοφία Λόρεν στη Μαδρίτη, κατά το φιλμ «Η γυρίσματα πρώτης ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας». Όπως γράφει ήδη η Σοφία είχε περιορισμένη ψυχική και σωματική κατάσταση στο διάστημα της Βιέλου. Μου άρεσαν τα ιστορικά θέματα και ιδιαίτερα εκείνα που αναφέρονται στους Λουδοβίκους, που εκυδέρνησαν τη Γαλλία. Μου άρεσε να ταξιδεύω με λεωφορείο και οι ήχοι μιας κιθάρας μπορούσαν να με κρατήσουν όλην για πολλές ώρες. Αγαπώ το αυτοκίνητο και έχω μία δική μου «Σίμκα».

Ο Λουίς Μαριάν.

Κατά τη γνώμη σας, ο αμερικανικός και ο γαλλικός κινηματογράφος έχουν υποστή ανεπαρκή διακρίσεις σε έμφυχο υλικό κατά τα τελευταία χρόνια;
Ασφαλώς. Χάνοντας τον Γκάρο Κούπερ και τη Μαίριλιν Μονρόε, ο αμερικανικός κινηματογράφος είχε πάλι χάσει τον πιο σπουδαίο πηγάδα. Το ίδιο και ο γαλλικός με την απώλεια του Ζεράρ Φιλίπ, που χαρακτηριζόταν «Ανδρ Βιντάλ» και του θαυμασίου σκηνοθέτη Ζακ Μπεκέρ...

Από τους σημαντικούς συναδέλφους σας όλου κόσμου, ποιοι είναι οι καλύτεροι κατά τη γνώμη σας;
Από τους συναδέλφους μου του Χόλλυγουντ: Η προτίμησή και η συμπάθεια μου στρέφονται προς τον Χένρυ Φόντα. Από τους Ιταλούς, θαυμάζω ιδιαίτερα την Άννα Μαγιάνι. Όσο για τους συμπατριώτες συναδέλφους μου, για μένα είναι όλοι ίδιοι: αγαπητοί και αξίοι για κάθε έπαινο!...

Είναι φανερό η προσπάθεια της Νικόλ να αποφογή τις κρίσεις για τους Γάλλους συναδέλφους της. Άς μην επιμένουμε, λοιπόν, για κάτι που θα φέρει ασφαλώς σε πολύ δυσκολία της Νικόλ... ΡΙΤΣ. ΚΡΕΗΝ

Είσα ακόμα πολύ μικρή για να ριχτεί σε μία τέτοια περιπέτεια.

Η απομάκρυνση δεν έκανε όμως τη Ρεβέκκα να ξεχάσει τον άγριο ήρωά της. Κολυμπάει όλη τη μέρα στη θάλασσα, χιλιάς φορές, στο Μπερλουλά, φροντίζοντας ένα θαλάσσιο υπηρέτη από το Κάρπι, που έφερε από το Κάρπι και περιμένει γράμμα από το φίλο της. Σχεδιάζει από τώρα να μεταβεί και του χρόνου το καλοκαίρι στην Ιταλία, πολύ πιο πριν όμως ο άγαπώμενος της παραγωγός θα πάει μαζί με τον Όρσον Ουέλλες στο Μεξικό, για να γυρίσουν μία υπερπαραγωγή, στην οποία θα πρωταγωνιστήσει η «Ελίζαμπεθ Τάιηλορ».

Η Ρίτα Χαίγινγουορθ έδειξε πολύ μεγαλύτερη κατανόηση και έγραψε στην κόρη της:

«Καταλαβαίνω και δικαιολογώ τα αισθήματά σου. Μπορεί να είναι μία απλή περιπέτεια των διακοπών. Είναι όμως απόλυτα φυσικό για την ηλικία σου. Έγώ ήμουν πολύ πιο μικρή όταν γνώρισα το πρώτο μου φλέρτ. Σε ηλικία 14 χρόνων ερωτεύτηκα ένα Μεξικάνο ονόματι Φερνάντο, που έμενε στη Τιχουάνα. Σήμερα ούτε ξέρω τι απέγινε. Ίσως όμως να ήμουν τώρα πιο ετοιμολογμένη».

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

ΣΤΙΣ 20 Σεπτεμβρίου αρχίζει το γύρισμα της πρώτης εφτενής ταινίας της «Αννα Φόνσου», «Δίψα για ζωή». Η «Αννα», που δε θα παίζει στο θέατρο το χειμώνα, θα γυρίσει μία σειρά ταινιών για την εταιρεία «Ρουσσόπουλοι» — Λαζαρίδης — Σαφής — Ψαράς — με την οποία συνεργάζεται αποκλειστικά. Όπως πέρυσι την

Η Άρλεττι.

«Οργή» η παραγωγός εταιρεία χαρακτηρίζει και το έργο αυτό «Σπέντα», θα είναι δε κι' αυτό μεγάλος διαρκείας, τριών περίπου ωρών.

Οι «Ελληνες κινηματογραφιστές» πήραν αποφασίσεις προκειμένου να έρουν Βασιλικής Προνοίας τη μερίδα του φόρου Δημοσίων Θεμάτων, που τους υποχρέωσε από καιρό η κυβέρνηση.

Θα κηρύξουν το επάγγελμά τους υπό κρατικό διωγμό, θα οργανώσουν σιωπηλή πορεία προς το πολιτικό γραφείο του πρωθυπουργού, θα προβάλουν από τις οθόνες των κινηματογράφων τους φιλμ που θα καταγγέλλουν στον ελληνικό λαό την αθέτηση ρητών υποσχέσεων της κυβέρνησης, θα ανάρτησουν στις προσόψεις των κινηματογράφων μεγάλα πανώ, στα οποία θα

στο Παρίσι. Ο τυφλός, νέγρος τραγουδιστής Ραίη Τσάλλς είναι έξω φρενών. Κάποια Σάντρα — Τζην Μπέρι Ιορμπί — είναι η μόνη που είναι έτοιμη να κάνει τον ρόλο της. Φαίνεται ούτε καν την έχει φτάσει η ιδέα της οθόνης και της δικαστήριας, όπως συνέβη και με τον Μάρλον Μπράντο.

Ο άξελοςτος, ο υπέροχος Μισέλ Σιμόν ξαναγυρίζει στον κινηματογράφο. Θα υποδυθεί τον Μπάρτ μικό, πατέρα του Μπάρτ Λάγκαστερ, στο φιλμ «Το τραίνο».

Ο Φράνκ Σινάτρα έφριξε με υπερηφάνεια στην Αγκάλια του το γιοί του Φράνκ ύστερα από την πρώτη του εμφάνιση σαν τραγουδιστής στο «Φαμίλινγκ» του Λας Βέγκας, μαζί με την αρχίστρια Τόμμι Ντόρσεϊ. Το περίεργο είναι ότι και ο ίδιος ντεμπούταρε με την ίδια όρχηστρα πριν από είκοσι χρόνια. Όσοι τον ήξεραν τότε και είδαν τότε το γιοί του, λένε πως μοιάζουν σήμερα σαν δυο σταγόνες νερό.

Μη μου πης πως ο' έσπρωξε χωρίς λόγο...

καταγγέλλουν την άστοργία της κυβέρνησης, θα διενεργήσουν δημοψήφισμα μεταξύ των θεατών, θα ανάρτησουν μαύρες σημαίες στην είσοδο των κινηματογράφων και αν όλα αυτά δε φέρουν κανένα αποτέλεσμα, θα κλείσουν αποκλειστικά τις χώρες.

Η Ζωή Λάσκαρη και η Μαίρη Χρονοπούλου έλαβαν σε μία σύγκρουση του αυτοκινήτου της πρώτης με λεωφορείο της γραμμής Πειραιώς — Πεντέλης. Η Ζωή δεν έπαθε τίποτα το σοβαρό ενώ η Μαίρη Χρονοπούλου υπέστη έγκεφαλική διάσειση και νοσηλεύτηκε για μερικές μόνο μέρες στην κλινική «Τίμιος Σταυρός».

Ένα άλλο αυτοκινητικό δυστύχημα συνέβη στη λεωφόρο Συγγρού. Το ΙΧ που οδηγούσε η Μαίρη Χρονοπούλου με συνεπίδαση το Λάμπρο Κωνσταντάρ, ο συνεκρούσθη μ' ένα φορτηγό αυτοκίνητο χωρίς, ευτυχώς κανένα θύμα. Το «δυστύχημα» αυτό ήταν σκηνοθετημένο από τον... Ορέστη Λασκό, για την Εγχειρητική ταινία του «Μικροί και μεγάλοι εν δράσει».

Η Ξένη Δράσκαλη δέχτηκε να προστεθεί το όνομά της στο επίτελειο των εκλεκτών καλλιτεχνών, που πρωταγωνιστούν στα «Κόκκινα φανάρια» του οργανισμού «Δασασκηνός» — Μιχαήλιδης.

Η Κ. Δράσκαλη θα παίξει ένα μικρό αλλά χαρακτηριστικό ρόλο, κοντά στους Τζο Κροπόλ, Δημ. Παπαϊωάννη, Γιάννη Φούντα, Δέσπω Διαμαντίδου κ.ά.

Το γύρισμα του έργου σημειώνει τόση επιτυχία, ώστε οι παραγωγοί έσπευσαν να εξασφαλίσουν τη συνεργασία του σκηνοθέτη του Βασίλη Γεωργιάδη και για το γύρισμα άλλων ταινιών. Ένα απ' αυτά θα είναι και το έργο του Ιάκωβου Καμπανέλη «Συνιοικία Αγγέλων» με το οποίο θα κάνει έναρξη των παραστάσεων του θεάσους της Τζέιν της Κρεζέζης.

Η μουσική του φιλμ όπως και στο θεατρικό έργο, θα είναι του Μίκη Θεοδωράκη, το δε γύρισμα αρχίζει το Νοέμβριο. Συμμεταγωνιστής της Τζέιν στο φιλμ θα είναι ο Νίκος Κούρκουλος.

Στην πλάς της Θεσσαλονίκης «Μπαχάς» Γιοφίλκι διακρίνεται μερικές σκηνές του έργου που «Κάτι να κάτι» που είναι το πρώτο έργο του ελληνικού Σινεμά.

Με τον θάσο Ροντρίθ θα συνεργασθούν κατά την προσεχή τουρνέ, δυο παλαιό συνεργάτες του, ο Νίκος Χατζίσκος και η Τίτκα Μιχαήλ.

Οι δυο διαλεκτοί πρωταγωνιστές θα κάνουν την πρώτη τους εμφάνιση στο «Ανατολικό Βερολίνο», όπου θα αρχίσει η νέα περιόδός του «Πειραικού Θεάτρου».

Το έργο, «Ένας αγνώστος», που έγραψαν οι δυο αδελφοί Περτρού θα σκηνοθετηθεί στο «Αμικαλ» ο Μήτσος Λυγίζος. Στο έργο αυτό έχουν δυο δραματικούς ρόλους, ο Τ. Καρούσος και η Σ.μ. Γιούλη.

Τον κινηματογράφο «Ακαδημία», που θα λειτουργήσει φέτος ως θέατρο, διακρίνεται η Γκέλυ Μαυροπούλου, προκειμένου να παρουσιάσει για πρώτη φορά στην Αθήνα, προσωπικό θέατρο, έργο του ελληνικού Σινεμά.

Ο Κώστας Καττήχρηστος θα παρουσιάσει σαν ένα νεοκλασικό έργο στο θέατρο του θόδου Παναγιωτίδη, για πρώτη φορά, την κωμωδία της τριέτας «Λοιμωδία» του Σαπφώπουλου.

Παπαδούκα «100.000 δολάρια» στην οποία, εκτός από τον ίδιο, έχουν αναλάβει τους ρόλους όλα τα διαλεκτικά στελέχη του θεάσους, όπως ο Σταυρίδης, Γιάννης, Δούκας, Ντριντσάου, Μάρικα Νέζερ και Πόπη Αλβάν.

Ο «Θίασος των Όκτω» του «Περροκέ», είναι ο πρώτος «επίτακτος» ελληνικός θίασος, αφού οι συνεργάζομενοι όχτω πρωταγωνιστές

Ο νεαρός πιανίστας Μίμης Τσουφεξής έγγενη μόλις έτών, που έφυγε αεροπορικώς για ανώτερες σπουδές στην Αμερική, με την φροντίδα μιας Έλληνοαμερικανίδας... θαυμάστριάς του.

Θεατρικά παρασκηνία

Πικάντικος ρεπορτάζ

ΠΡΩΤΟ απ' όλα τα χειμωρινά θεατρικά θα εγκαινιάσει τη νέα περίοδο το «Ακροπόλ», που έπαυσε να λειτουργεί σαν κινηματογράφος.

Το «Ακροπόλ» θα ανανεώσει αυτή τη δομάδα την επόμενη των Γαλαμια — Πρετεντέρη — Έλευσερίου «Η ώρα επιλήσιος» με μουσική του Γ. Μουζάκη.

Από τα θεατρικά προγράμματα, θα αρχίσει πρώτο το θέατρο «Βεακή» στα τέλη του μηνός, με την κωμωδία του Στεφ. Φωτιάδη «Ναυαγισσώσες», που θα παρουσιάσει ο θίασος Φωτόπουλου — Ηλιόπουλου, ύστερα από μία θριμβεβτική σειρά παραστάσεων στη Θεσσαλονίκη.

Με τον θάσο Ροντρίθ θα συνεργασθούν κατά την προσεχή τουρνέ, δυο παλαιό συνεργάτες του, ο Νίκος Χατζίσκος και η Τίτκα Μιχαήλ.

Οι δυο διαλεκτοί πρωταγωνιστές θα κάνουν την πρώτη τους εμφάνιση στο «Ανατολικό Βερολίνο», όπου θα αρχίσει η νέα περιόδός του «Πειραικού Θεάτρου».

Το έργο, «Ένας αγνώστος», που έγραψαν οι δυο αδελφοί Περτρού θα σκηνοθετηθεί στο «Αμικαλ» ο Μήτσος Λυγίζος. Στο έργο αυτό έχουν δυο δραματικούς ρόλους, ο Τ. Καρούσος και η Σ.μ. Γιούλη.

Τον κινηματογράφο «Ακαδημία», που θα λειτουργήσει φέτος ως θέατρο, διακρίνεται η Γκέλυ Μαυροπούλου, προκειμένου να παρουσιάσει για πρώτη φορά στην Αθήνα, προσωπικό θέατρο, έργο του ελληνικού Σινεμά.

Ο Κώστας Καττήχρηστος θα παρουσιάσει σαν ένα νεοκλασικό έργο στο θέατρο του θόδου Παναγιωτίδη, για πρώτη φορά, την κωμωδία της τριέτας «Λοιμωδία» του Σαπφώπουλου.

Παπαδούκα «100.000 δολάρια» στην οποία, εκτός από τον ίδιο, έχουν αναλάβει τους ρόλους όλα τα διαλεκτικά στελέχη του θεάσους, όπως ο Σταυρίδης, Γιάννης, Δούκας, Ντριντσάου, Μάρικα Νέζερ και Πόπη Αλβάν.

Ο «Θίασος των Όκτω» του «Περροκέ», είναι ο πρώτος «επίτακτος» ελληνικός θίασος, αφού οι συνεργάζομενοι όχτω πρωταγωνιστές

Το καλλιτεχνικό

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Τραγούδι, σκηνή και όδον

ΣΤΗΝ τριάδα των βεντεττών του τραγουδιού, που έκαναν καριέρα εκτός από το τραγούδι, στο θέατρο και στον κινηματογράφο, συμπεριλαμβάνεται και η Ρένα Βλαχοπούλου, που σ' ασχολούμε σήμερα.

Η Έξυπνη αυτή Κερκυραία, που εξακολουθεί να διατηρεί πάντα το μυστικό, την ταντάνα και τη φρεσκάδα, έπειτα από καριέρα εικαστικών είχε πραγματικά, κατ'επανάληψη, αξιολογικές επιτυχίες στη σκηνή και στην όδον, επιτυχίες, που της εξασφάλισαν μία μικρή... συνοικία από στίβια, όπως τουλάχιστον λένε οι κακές γλώσσες...

Η Ρένα Βλαχοπούλου που θα εμφανισθεί για πρώτη φορά σαν θιασάρχισσα το χειμώνα στο θέατρο «Ακροπόλ», έκανε την πρώτη της θεατρική εμφάνιση πριν δέκα ακριβώς χρόνια στο θέατρο «Βέμπο». Την ιδέα συνέλαβε ο Μιχης Τσαϊφόρος, κατά την διάρκεια μιας δοκιμής.

Εκείνη στην αρχή είχε επιφυλάξεις:

— Δεν είναι για μένα, σου λέω αυτά, μάτια μου, του απάντησε με τη χαρακτηριστική κερκυραϊκή προφορά, ενώ το πρόσωπό της έλαμπε από χαρά.

Ο Τσαϊφόρος όμως επέμενε:

— Άκουσέ με, Ρένα! Βλέπω ότι έχεις μέσα σου, θεατρική φλέβα και θα πετύχεις...

Έτσι έγραψε τότε, ειδικά για αυτήν, το περίφημο νούμερο «Αλλά πασά μου», που σαν ντουέτο, μαζί με το Νίκο Σταυροίδη χάλασε κυριολεκτικά κόσμο κι' έγινε άφορη να κρατήσει ή επιθεώρηση όλη τη σαβόνα.

Η πρώτη αυτή μεγάλη της επιτυχία, που άνοιξε από τότε να την καλλιεργή συστηματικά, παράλληλα με το τραγούδι, έγινε άφορη να επακολουθήσουν πολλές άλλες, όπως το «Τηλέφωνο 13», που μερικά χρόνια στο «Μετροπόλιταν», «Το βόλβο», «Η Κερκυραία και οι κόττες» και τόσα άλλα.

Παράλληλα με τα επιθεωρησιακά νούμερα, σημείωσε αξιολογική επιτυχία και σε έργα πλοκής. Δημιούργησε ένα χαριτωμένο τύπο, μία έξυπνη Αμερικανίδα ντυμένη ανδρικά, στη μουσική κομωδία «Τζώννηδες και καμπαζού» που παίζονταν με μεγάλη επιτυχία στο θέατρο «Διάνα», όπως επίσης στο «Κορίτσι του άσανσέρ» κ.ά.

Εκτός, όμως, από το θέατρο, η Ρένα Βλαχοπούλου είχε αξιολογικές δημοφιλείς και στην «Εβδομή τέχνη», αρχίζοντας από τις «Πρωτευσιανικές περιπέτειες», που τόσο διασκέδαζε πριν μερικά χρόνια τους Αθηναίους, σαν αβόρητη και γνήσια Κερκυραία.

Η Ρένα Βλαχοπούλου σε μία πικάντικη έκφραση...

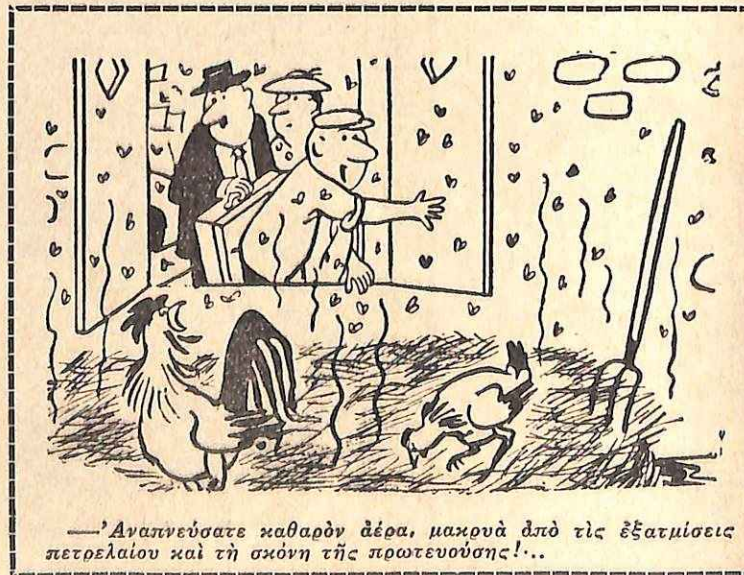
Επαιξε επίσης στο φιλμ «Όταν λείπει η γάτα», «Μερικοί το προτιμούν ζωό» κι' «Ερωτευθήτε, παρακαλώ!»

Τώρα εξακολουθεί να γυρίζει στην πρώτη ελληνική έχουρη ταινία τύπου σινεμασόμπ «Κάτι να κάτι», όπου έχει, παίζοντας μαζί με τον Ηλία Πούλου, το Βασίλειο και τη Χλόη Λιάσκου, το βασικό γυναικείο ρόλο: «Ένα φτωχό κορίτσι της γειτονιάς, που κληρονομεί μία μεγάλη περιουσία. Μά για να την αποκτήσει τελικά, μεσολαβούν ατέλειωτες περιπέτειες. Τα πρώτα γυρίσματα της τελευταίας αυτής ταινίας της έγιναν πριν λίγες μέρες στη Θεσσαλονίκη. Έχει η έγκλητη βεντέτα, για πρώτη φορά στη ζωή της, ήταν υποχρεωμένη να κοιμάται από τις 10 το βράδυ, γιατί το γυρίσμα άρχισε στις 6 το πρωί. Και πολλές ημέρες παρ' ότι ήταν ακόμη πολύ πρωί, γινόταν άφορη μεγάλης συγκέντρωσης περιεργών, έτσι όπως έμοιγε, αυτοσχεδιάζοντας ένα τραγούδι του Πλάτωνα, ξεπληρωμένη παρόν-πλατιά μέσα σ' ένα μόνιμο.

Είδαμε την Ρένα Βλαχοπούλου ένα από τα τελευταία βράδια, μόλις γύρισε από τη Θεσσαλονίκη.

— Πολλά λένε για την ταινία σας αυτή για ιδιαίτερα για τον πικάντικο ρόλο σας. Είναι αλήθεια;

— Ναι. Είναι αλήθεια μία πρωτότυπη δημιουργία. Αλλά δεν είναι, νομίζω, σωστό να περιαντολογώ. Αυτό θα το κρίνει το «παιδί».

— Αναπνεύσατε καθαρόν αέρα, μακριά από τις εξατμίσεις πετρελαίου και τη σκόννη της πρωτευούσης!...

πλικο» που είναι και ο πιο ορθόδοξος χορής.

— Ασφαλώς θα κάνετε καμιά νέα κοπέλα...

— Καταπνέστε τώρα με μία λεπτομέρεια, που με χτυπάει στα νεύρα. Αλήθεια, τι θέλετε και σκαλίζετε τα χρόνια. Έγώ τουλάχιστον, σ'α βεβαίω ότι είμαι τόσο, όσο νοιώθω και τόσο θα μείνω.

— Κανένα μελλοντικό σχέδιο;

— Σ'α βεβαίω πως δ'α ζω ποτέ μου σχέδια, αφού πάντα όλα έρχονται κατ'επανάληψη. Και εύχαριστώ το Θεό, που σκέπτεται πρώτα από μένα, για όλα.

— Ναι, αλλά ένα τέτοιο ξέσκαμο, με τόσες ανησυχίες μέσα του, όπως μία Ρένα Βλαχοπούλου, δε μπορεί παρά να έχει πάντα φιλοδοξίες...

— Εύτηνος δεν ήμουν ποτέ φιλόδοξη, γιατί πιστεύω πως η μεγαλύτερη άρχοντιά στον καλλιτεχνικό είναι να νικάς απλώς και απλά.

— Κανένα μελλοντικό ταξίδι;

— Θα ήθελα πάρα πολύ να γυρίσω για Έξο, για να γνωρίσω όσα μέση δεν είδα στον κόσμο, γιατί όπως ξέρετε, έχω πολύ ταξιδεύσει στη ζωή μου. Το σχέδιο όμως αυτό το περνά τα τελευταία πέντε χρόνια, κοιμητιστά χωρίς να αποφασίζω να το πραγματοποιήσω.

Νομίζω, άλλωστε, ότι είναι τώρα άνοησία να ταξιδεύουν οι Έλληνες, αφού όλες οι δυσκολίες του κόσμου είναι συγκεντρωμένες στη μικρή Ελλάδα μας...

Η Ρένα Βλαχοπούλου, παρά την πάροδο του χρόνου δεν παύει να παραμένει η «Βασίλισσα» του τραγουδιού στην Ελλάδα.

Πραγματικά, η εμμονή της στο «λαϊκό» «παιδί» «Αράουνη» δι' Γουόρντ με τα ωραιότερα έργα τραγουδιού όπως το Ιταλικό «Βολάρε», το Ισπανικό «Λούνα Λασέρρα» και το αμερικανικό «Σάμμο τάν», που εξακολουθεί να περιλαμβάνει πάντα στο «ρεπερτόριο» της, είναι μοναδική. Άλλωστε μιλάει με ευχέρεια τις περισσότερες ξένες γλώσσες.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ο αήδων

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΝΙΤΣΑ ΜΑΡΟΥΔΑ

Η μπαλαρίνα που έγινε συμπερίττα

Η ΝΙΤΣΑ ΜΑΡΟΥΔΑ, μία από τις καινούργιες και πιο επιδοφόρες συμπερίττες του μουσικού μας θεάτρου, έχει την προέλευσή της από τη δημοσιογραφική οικογένεια. Όχι, ότι η Νίτσα ήταν η ίδια στα πρώτα της βήματα δημοσιογράφος — αυτό ούτε το σκέφτηκε, αλλά ούτε και το ονειρεύτηκε καν. Απλώς... την ανακάλυψαν οι δημοσιογράφοι!

Η ανακάλυψη αυτή έγινε τέσσερα χρόνια πριν και δυο πατάματα κάτω απ' τα γραφεία του «Θησαυρού», όπου βρισκόταν τα γραφεία του περιοδικού «Θεατρής». Γινόταν από τη διευθυντική του περιοδικού αυτού τότε ένας κινηματογραφικός διαγωνισμός από τους συνθιγμένους των ελληνικών περιοδικών, και η Νίτσα, κοπελλίτσα ακόμη νιοφερμένη από την Πάτρα, όπου γεννήθηκε κι' ανατράφηκε, δήλωσε συμμετοχή.

Είχε όλα τα προσόντα για να κερδίσει και νάρη πρώτη, δηλαδή όλα προσόντα μπορεί να έχει μια κοπέλα, που αποφάσισε έτσι ξαφνικά να μεταπηδήσει από το νοικοκυριό στο μαγικό κόσμο της σκηνής και της όδονης: Όμορφιά, χαρι και νιάτα.

Τί έγινε, λοιπόν, δεσποινίς Μαρούδα; Κερδίσατε στο διαγωνισμό;

Καθισμένη στο στενό καμαρίνι της, σκεπασμένο από τις φυλάξεις του Έθνικου Κήπου (ή Νίτσα εργάζεται τώρα στο Κηποθέατρο Μπουρνέλη, σε νουμερίστα, στην ωραία επιθεώρηση «Φτωχοδιάβολοι») η συνομιλήτρια μας μιλάει και ρίχνει διαρκώς τη ματιά της στο ρολογάκι του χεριού.

Σε τρία λεπτά βγαίνει στη σκηνή, μάς λέει. Τί σοι συνέντευξες μπορεί να δοθεί σε τρία λεπτά;

Την καθυσχάσαμε.

— Δεν πειράζει. Θα σ'α ρωτάμε σ'... δόσεις. Είναι το σύστημα της εποχής.

Χαμογελάει.

— Σωστά, συμφωνεί.

Κι' αποκαλύπτει:

— Έξ' άλλου, κι' εγώ έγινα... ήθοποιος σ'... δόσεις.

Δέκα λεπτά αργότερα, μάς εξήγησε τί ακριβώς έννοιασε με τα παραπάνω λόγια.

— Όταν κέρδισα το διαγωνισμό του «Θεατρώ», περίμενα με αγωνία πως θα πρωταγωνιστήσω στην ταινία «Μαρό μου», σύμφωνα με τους όρους του διαγωνισμού εκείνου.

— Και πρωταγωνιστήσατε;

— Όχι. Μας έφαγε το ρόλο η Άννα Φόνσου. Βλέπετε, ήταν πολύ βαρύ κανόνι και όταν εξεδόθησαν της επιθυμίας να πάρη τον πρώτο ρόλο, είμεις οι άλλοι πήγαμε περίπατο... Μαζί με μάς

χάθηκαν και τα όνειρα, τα όμορφα σχέδια και οι κρυφές ελπίδες. Όχι, όμως, και η αγάπη για το θέατρο. Αυτή έμεινε. Μόνο, που ο δρόμος για την κατάρτισή του, που φαινόταν πρώτα εύκολος και ανθόσπαρτος, τώρα έγινε μακρύς και κοπιαστικός. Έτσι, άρχισαν... οι δόσεις.

Πρώτη «δόσις» στην καριέρα της Νίτσας Μαρούδα, ήταν το μπαλέτο του Τάκη Βαρλάμου. Η νεαρή υποψήφια ήθοποιος (ήταν τότε χειμώνας του 1959) μία και δεν έγινε πρωταγωνίστρια, άρκεστη να γίνει μπαλαρίνα.

Έτσι, βγήκε στο χορό, για μία σαϊζόν και δεν τ'α πήγε κι' άσχημα. Η Νίτσα ήταν ευχαριστημένη.

Το πάν είναι ν' ανοίξει ή πόρτα και να μπής στο θέατρο, μάς είπε. Τα παρακάτω έρχονται μόνο τους, αν έχεις ταλέντο.

Η Μαρούδα είχε. Και τα... παρακάτω δεν άργησαν ναρθούν. Στο τέλος της ίδιας σαϊζόν, η διευθυντική του θεάτρου «Κυδέλης», όπου η νεαρή μπαλαρίνα είχε ντεμπούτο, της εμπιστεύθηκε ένα μικρό ρολάκι.

— Ένα τόσο δα ψιχούλο ρολάκι...

— Και τί έγινε με τό... ψιχούλο;

— Τα κατάφερα καλά. Έτσι είχα φόντα για καλύτερη τύχη, την επόμενη χρονιά. Το πάν είναι ν' αρχίσεις. Δεν το είπαμε;

Σήμερα, η Μαρούδα είναι μία από τις πιο καλές συμπερίττες-νουμερίστες του μουσικού μας θεάτρου. Όστόσο φάση όμως έδω, πέρασε από πολλά στάδια ή, όπως χαριτολόγησε κι' η ίδια, από πολλές... δόσεις.

Το 1960 τη βρίσκουμε νουμερίστα στο «Περσέ», με το θίασο Γκιωνάκη - Μηλιάδη - Ρίζου, το 1961 στο «Μόν Σινέ», με το θίασο Ντεντόνα - Μανέλη, το 1962 στο Κηποθέατρο, να παίρνει μέρος στις ταινίες «Μακρυκαρταίοι και Κοντογέωργηδες», «Κορίτσι του δρόμου», «Νησί των πειρασμών», «Κατήφορος» και φέτος, με τον αέρα της πείρας πιά, ν' αποτελεί βασικό στέλεχος του θιάσου Μπουρνέλη στο «Ακροπόλ» και στο «Κηποθέατρο».

Καθώς η ίδια ανακεφαλαιώνει τα «πεπραγμένα» της στο στενό καμαρίνι μονοπάτι, που οδηγεί απ' το καμαρίνι της στη σκηνή, προσθέτει:

— Οι «δόσεις» δεν τελείωσαν, να το ξέρετε. Βρισκόμαστε ακόμα στην αρχή.

Δυο αχτίδες του φεγγαριού, που γλιστρούν ανάμεσα απ' τα κλαδιά, φωτίζουν για μία στιγμή το όμορφο πρόσωπό της και φανερώνουν πως η Νίτσα χαμογελά.

Πως να μην πιστέψει κανείς, αλήθεια, στα λόγια ενός ανθρώπου, που ξέρει ν' αντιμετωπίζει τη ζωή, και τη δουλειά του με το χαμόγελο;

Για να συμπληρωθεί το πορτραίτο της σημερινής φιλοξενούμενης μας, δίνουμε παρακάτω τις

Η έγκλητη νουμερίστα και συμπερίττα του μουσικού μας θεάτρου Νίτσα Μαρούδα, που άρχισε την καριέρα της από απλή μπαλαρίνα.

άπαντήσεις της σε ώριμα ερωτήματα, σχετικά με τη ζωή και την Τέχνη. Είναι αρκετά χαρακτηριστικά της προσωπικότητας της νέας καλλιτέχνιδος.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιές ήταν οι εντυπώσεις σας απ' το «ντεμπούτο» σας στη σκηνή;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Οι ίδιες, που έχω και τώρα. Δηλαδή τράκ και πάλι τράκ. Τράκ και αγωνία, που όφειλται, νομίζω, στην προσπάθεια να είμαι διαρκώς καλύτερη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ο κινηματογράφος ή το θέατρο σ'ας συγκίνησε περισσότερο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο κινηματογράφος. «Εκτός των άλλων, αυτός ανοίγει διάπλατα τις πόρτες του θεάτρου στον καλλιτέχνη, που θα «πιάσει» στην όδον.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιές είναι τα καλλιτεχνικά σας σχέδια;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Έχω μία φιλοδοξία. Να παίξω ένα ρόλο, τύπου Τζουλιέτας Μασσίνα, στην περιώνυμη ταινία «Σ'τραντάς».

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιές από τις συναδέλφους σας του μουσικού θεάτρου ξεχωρίζετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Απ' τις Έλληνίδες την Άννα Καλουτά. Απ' τις ξένες στην Σίρλεϊ Μακ Λέην. Έχει πολυσύνητο ταλέντο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πως περνάτε τις ώρες σας, όταν δε σας απασχολεί το θέατρο ή ο κινηματογράφος;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ξαναγινομαι νοικοκυρά. Επίσης διαβάζω. Τώρα μαθαίνω ελληνικά.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά γνώμη έχετε για τον έρωτα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Έρωτας είναι ή

αφοσίωση σ' ένα άντρα. ΕΡΩΤΗΣΗ: Πως βλέπετε το γάμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Χρεωκοπημένη υπόθεση...

ΕΡΩΤΗΣΗ: "Αν δεν ήσαστε η Νίτσα Μαρούδα, ποιά θα θέλατε να είσθε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Προτιμώ να μαι αυτή που είμαι.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά ανέκδοτο δικό σας θυμάστε απ' τη θεατρική ζωή σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Υπάρχει κάποιο που, όταν το θυμάμαι, σπασαρώ στα γέλια, όπως άλλωστε κι' όλοι παρασπάθκων στη σκηνή, που θα σ'ας διηγηθώ:

»Πριν τρία χρόνια, όταν έπαιζα στο «Μόν-Σινέ», ζήτησα να βγώ στη σκηνή σόλο, δηλαδή σαν πρωταγωνίστρια. Ο θιασάρχης μου απάντησε: «Για να βγής σόλο, πρέπει ν'αναι... Ζαζά Μπριλάντη», «Δηλαδή» τον ρώτησα. «Να γεμίσει τη σκηνή, μου απάντησε.

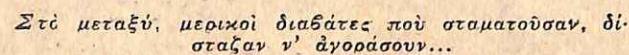
»Σε λίγες μέρες, μου επέτρεψαν να βγώ σόλο. Βγήκα κι' όταν τελείωσα, με περιεκύλωσαν όλοι και μ' έφαγαν στις ερωτήσεις και στις παρατηρήσεις: «Τί έπαθες και τριγυρίζεις σαν την άδικη κατάρρα πάνω στη σκηνή».

— Για να τή... γεμίσω!...

ΕΡΩΤΗΣΗ: "Αν ήταν να κάνετε μια ευχή για την ανθρωπότητα και να «πιάσει» τί θα εύχόσαστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Να λείπει ο φόβος και η κακία απ' όλο τον κόσμο και ιδίως... στο θέατρο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

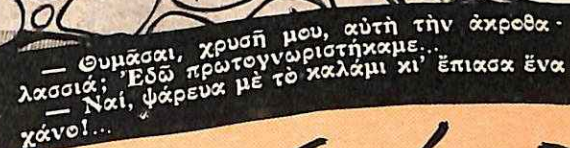

Οι νέοι, όμως, χωρίς να του δώσουν προσοχή, έτοιμάζονταν να περάσουν την πόρτα. Μονάχα, ένας απ' αυτούς, γύρισε και κύταξε το γέρο. Είδε το χλωμό πρόσωπό του, τον αδύνατο λαιμό του και πρό πάντων το ικετευτι-

γώτερο συγκινημένος. Στο μετα-
ξύ, ὁ νέος συλλογίζεται: « Ἄν
τοῦ ἀγόραζα κάθε ζευγάρι ἐν
φράγκο, τὸ κέρδος του δὲ θὰ ἦ-
ταν μεγάλο. Μὰ τί νὰ τὰ κάνω
τόσα κορδόνια;
Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, κάποιος ἀπὸ

★
Μέσα σ' ένα ψυχρὸ σπιτάκι, μιὰ
γυναίκα ξαπλωμένη σὲ μιὰ ἀθλια
ψάθα, ἔβηχε ὁλοένα, στριφογυρί-

Τώρα, ἡ ἄτυχη νύφη ἀναρωτιέται
κλαίγοντας πόσα χρόνια θὰ χρειασ-
τῇ νὰ περιμένῃ, γιὰ νὰ κοιτῇ
ἐπὶ τέλους, ἡ τούρτα τοῦ γάμου.

Στην ἀνορθαξία

ΜΙΑ ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

— 'Η δική μου
ναίκα θέλω να έχω
κινα μαλλιά σαν τα
σου! μου λέει ο Μάξ.

ΔΕΝ νομίζω πως ή ιδέα να συγκεν-
τρωθούν στη «Μιρέλντα» καμμία εί-
κοσαριά πρόσωπα για τις διακοπές,
ήταν του Μάξ. 'Ο Μάξ αγαπάει πολ-
λὺ τὴ μοναξιά του. Μὰ ὁπωσδήποτε
εὐγνωμονῶν ἐκείνον, πού ἔδωσε αὐτὴν τὴν ιδέα.
Οἱ φιλοξενοῦμενοι εἶναι ὅλοι νέοι, ἀγόρια καὶ
κοπέλλες καὶ ἔχουν πλημμυρίσει μὲ τις φωνές
τους καὶ τὰ γέλια τους, τὰ τραγουδία τους καὶ
τοὺς χοροὺς τους, στὴν παλιὰ βίλλα καὶ τὸ
μεγάλο πάρκο, πού τὴν κυκλῶνει.

Τὸ σπίτι μου βρίσκεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση
ἀπὸ τὴ βίλλα, στὸ σημεῖο πού τελειώνει τὸ
πάρκο καὶ ἀρχίζουν τὰ ἀπέραντα χτῆματα τοῦ
Μάξ. Εἶναι ἓνα σπίτι μικρὸ μὲ τέσσερα δω-
μάτια ὅλα κι' ὅλα. Κάποτε δὲ μὰς χωροῦσε
καλὰ-καλὰ, μὰ ἀπὸ τότε πού ἡ μαμὰ πέθανε
καὶ τὰ δυὸ ἀδελφάκια μου παντρεύτηκαν κι' ἔ-
φυγαν, ἐκεῖνα τὰ τέσσερα δωμάτια φαίνονται
πολὺ μεγάλα καὶ ἀδεια γιὰ μένα καὶ τὸν πα-
τέρα μου καὶ μοῦ φέρουν μελαγχολία. 'Ισως
γι' αὐτὸ μένω πολὺ λίγο στὸ σπίτι καὶ τις πε-
ρισσότερες ὥρες μου τις περνῶ στὴ βίλλα.

Μὰ ἐσχάσα νὰ σὰς πῶ πως εἶμαι ἡ κόρη
τοῦ ἐπιστάτη τῆς βίλλας. 'Απὸ πολὺ μικρὴ πη-
γαῖνα ἐκεῖ κάθε πρωὶ τὸ γάλα στὴν κυρία Μι-
ράντα, τὴ μητέρα τοῦ Μάξ. Κι' ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
χρόνια, ἕνας ἔρωτας κορυφῶς, πού δὲν ἐκδηλώ-
θηκε ποτέ, εἶχε γεννηθῇ στὴν καρδιά μου γιὰ
τὸ γιὸ τοῦ ἀφεντικιοῦ, πού ἦταν λίγο μεγα-
λύτερος ἀπὸ μένα. 'Ενας ἔρωτας χωρίς ἐλπί-
δα καὶ χωρίς ἔλξη. 'Ετσι, ὅταν πρῶν ἀπὸ
δυὸ χρόνια, ὁ Μάξ, ἀφού εἶχε μείνει ὅλο τὸ
χειμῶνα στὴν πόλη, ὅπως συνήθιζε ἀπὸ τότε
πού ἀρχισε νὰ σπουδάζει, γύρισε στὴ βίλλα
φέρνοντας μαζί του, τὴν Τζιλντα, πόνερα, μὰ
δὲν ζήλευα. 'Η Τζιλντα ἦταν πολὺ ὁμορφη,
ἦταν ἀκριβῶς ἡ γυναίκα πού φανταζόμουν πάν-
τα πὼς κάποια μέρα θὰ ἔρωτεύονταν ὁ Μάξ.

'Εγὼ ἐξακολούθησα νὰ πηγαίνω κάθε πρωὶ
τὸ γάλα στὴ βίλλα καὶ νὰ σταματῶ γιὰ νὰ
βοηθῶ λίγο τὴ γοιὰ ὑπηρετρία νὰ καθαρίσει
καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ δωμάτια. 'Ετσι ἡ Τζιλ-
ντα ἀρχισε νὰ μὲ βλέπῃ ὡς μιά νεαρὴ καμα-
ριέρα. Μὲ φώναζε γιὰ νὰ τακτοποιήσω τὴ
γκαρταρόμπα τῆς ἢ γιὰ τῆς βοουτσίσω τὰ
μαλλιά. Καὶ πολλές φορὲς μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν
ἐαυτὸ τῆς γιὰ τοὺς θριάμβους, πού εἶχε γνο-
ρίσει στὰ παλκοσέινκα τῆς Εὐρώπης ὡς πρῶ-
τη μπαλαρίνα καὶ γιὰ τὴν καριέρα, πού εἶχε
διακόνει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μάξ.

— Δὲ θέλεις νὰ μὲ παντρευτῇς, γιὰτὶ δὲ θέ-
λεις νὰ δεθῇς ὁριστικὰ μαζί μου, τῆς ἔλεγε ἡ
κείνη μὲ πικρία. Θέλεις νὰ εἶσαι ἐλεύθερος, νὰ
φύγῃς μόλις θὰ τὸ ἐπιθυμήσης.

'Η Τζιλντα τοῦ ἀπάντησε πὼς ἔκανε λάθος.
Μὰ ἐγὼ κατάλαβα πὼς τοῦ ἔλεγε ψέματα. Καὶ
πραγματικά, λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα, ἔφυγε
ἔσφρικα.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερὸ γιὰ τὸ Μάξ. Πα-
ραμέλησε τις δουλειές του, ἀρνιόταν νὰ δῇ τὸ
διαχειριστὴ καὶ περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες
κλεισμένος στὸ γραφεῖο του καὶ νύχτες ἀγρυ-
πνες, τριγυρίζοντας στὸ πάρκο.

'Εξακολουθοῦσα νὰ πηγαίνω στὴ βίλλα, ὅ-
πως πάντα, παρακολουθοῦσα σιωπηλὰ τὸν πό-
νο του κι' ἐνοιοθα τὸ μῖσος μου γιὰ τὴ Τζιλ-
ντα νὰ γίνεται ὅλο καὶ μεγαλύτερο.

'Ενα πρωὶ, ἐνῶ καθόριζα τὸ δωμάτιο, ὅπου
κοιμόταν ἡ Τζιλντα, ὅσο καρὸ εἶχε μείνει στὴ
βίλλα, μέσα στὸ συτάρι τοῦ μικροῦ γραφείου
βόηκα τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ τῆς. 'Ηταν
ἓνα κολλιέ μεγάλῃς ἀξίας καὶ συλλογίστηκα
πὼς δὲν ἦταν δυνατό νὰ τὸ ἔχασα μιά γυ-
ναῖκα ὡς τὴ Τζιλντα, πού φεύγοντας δὲν εἶχε
ἀφίσει πίσω τῆς οὐτὲ ἓνα μαντηλάκι! Καὶ ἔσ-
φρικα κατάλαβα. 'Η Τζιλντα τὸ εἶχε ἀφίσει
σκόπιμα, γιὰ νὰ βοῇ μιά δικαιολογία νὰ γυρί-
σῃ, ἂν τὰ πράγματα δὲν πῆγαναν καλὰ γι'
αὐτήν...

Δὲν εἶπα τίποτα στὸ Μάξ γιὰ τὸ κολλιέ, γι-
ατὶ φοβόμουν ὅτι θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε ὡς
πόρφασι, γιὰ νὰ πλησιάσῃ πάλι ἐκείνη τὴ γυ-
ναῖκα.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα ἀρρώστησα ἁ-
πὸ γρίππῃ καὶ γιὰ μιά ἐβδομάδα δὲ μπόρεσα
νὰ πάω στὴ βίλλα. Νόμιζα πὼς ὁ Μάξ δὲ θὰ
τὸ εἶχε καταλάβει κἀν καὶ δοκίμασα μεγάλη
ἐκπληξή. ὅταν ἓνα ἀπόγευμα ἦρθε στὸ σπίτι
γιὰ νὰ δῇ πὼς ἦμουν. Κάθισε κοντά μου, μοῦ
ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπο γιὰ νὰ δῇ ἂν ἔ-
καγα καὶ πρῶν φύγῃ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σχε-
δὸν ἀπότομη.

— Κῦτταξε νὰ γίνῃς καλὰ γρήγορα. 'Εκεῖ
πάνω ἔχει γίνει ἐπιστό...

'Ετσι τὴν ἄλλη μέρα κίλας βιάστηκα νὰ
σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Τώρα εἶμαι εὐχарιστημένη γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ
νιάτα, πού πλημμυρίζουν τὸ πάρκο, πού γε-
λοῦν, πού φωνάζουν, πού παίζουν τένις καὶ

χορεύουν ἔξωλλους χορούς.

'Η μεγάλη τριαιμοσύνη τῆς βεράντας, πού
ἀνοίγει ἔσφρικα, μὲ κάνει νὰ τιναχτῶ ἐλαφρά.
Εἶναι ὁ Μάξ. Τὸν ἀκολουθεῖ μιά μελαγχολικὴ
κοπελλίτσα μ' ἓνα κίτρινο φουλάκι δεμένο κά-
τω ἀπὸ τὸ σάγονι τῆς καὶ μὲ παιδιάτικο πρό-
σωπο. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ ἐνὸς φίλου τοῦ Μάξ.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ δεκαεφτά τῆς χρόνια.

— 'Η Μιρέλλα θέλει νὰ πᾶμε στὸ λόφο γιὰ
νὰ δῇ τὸ κάστρο. Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ
μὰς βάλῃς κατὶ γιὰ φαγητὸ σ' ἓνα καλὰθι, μοῦ
εἶπε ἐκείνος.

Τραβάει γελώντας τὴ μυτούλα τῆς Μιρέλλα
κι' ἐγὼ νοιώθω εὐτυχισμένη βλέποντάς τον νὰ
γελά πάλι.

Κατεβαίνω στὴ κουζίνα καὶ γεμίζω ἓνα κα-
λαθάκι μὲ σάντουιτς, φρούτα καὶ δυὸ μπουκά-
λι μπίρα. Τοὺς τὸ πηγαίνω στὸ λιβιγ-φουὺ
καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τοὺς βλέπω
νὰ ἀπομακρύνονται χειροστασιμένοι πρὸς τὸν
κάμπο.

'Εξακολουθῶ νὰ τοὺς παρακολουθῶ μὲ τὸ
βλέμμα μου μέχρι πού χάνονται στὴ στροφή
τοῦ δρόμου. Μιά βαθεῖα μελαγχολία μὲ πλημ-
μυρίζει, καθὼς συλλογίζομαι πὼς ἡ Μιρέλλα
εἶναι ἀκριβῶς ἡ σύζυγος πού ταιριάζει στὸ
Μάξ, γιὰτὶ εἶναι νέα, ὁρροερὴ καὶ γεμάτη
ζωή.

Σαφνικὰ ὁ θόρυβος τοῦ μοτέρ ἐνὸς αὐτοκινή-
του μὲ κάνει νὰ στραφῶ πρὸς τὴν εἰσοδὸ τοῦ
πάρκου. Εἶναι ἓνα μικρὸ μπλε αὐτοκίνητο μὲ
μιά γυναῖκα στὸ βολάν. «Κάποια καθυστερημένη
ἐπισκέπτις, συλλογίζομαι». Μὰ ὅταν τὸ αὐτο-
κίνητο σταματᾷ καὶ ἡ πόρτα τοῦ ἀνοίγει,
νοιώθω νὰ παγῶνω ὁλόκληρη. 'Εκείνη πού κα-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

τεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο εἶναι ἡ Τζιλντα!...

Μὲ τὰ χαριτωμένα δῆμά της ἀνεβαίνει τὰ
σκαλοπάτια τῆς βεράντας καὶ μοῦ χαμογελάει.
Καὶ τότε, μέσα σὲ μιά στιγμή, γεννιέται στὴ
σκέψη μου ἡ τρελλὴ ἀπόφασί μου.

— Θεέ μου! Τί κίνησι στὸ πάρκο! φωνάζει,
πλησιάζοντας. 'Εχει καλεσμένους ὁ Μάξ;

— Ναι, «ἔχουμε» ξένους, ἀπαντῶ μὲ ψυ-
χρὴ φωνή.

— 'Εχετε; μὲ ρωτᾷ κατάπληκτη. Δὲν...
καταλαβαίνω.

— Μὰ εἶναι ἑπλὸ, ἀπαντῶ μὲ τὴν ἴδια ψυ-
χρότητα. 'Ο Μάξ ἦταν μόνος, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ
παρηγοριὰ κι' ἐγὼ βοσκόμουν ἐδῶ κοντά του.
Καταλαβαίνετε τώρα;

Δὲν κατορθῶν νὰ διακρίνω τὴν ἔκφρασι τῆς
Τζιλντα, γιὰτὶ ἔσφρικα ἓνα μαῦρο ἀπειλητικὸ
σύννεφο ἔχει σκεπάζει τὸν ἥλιο.

— Ὁ, κάνει ἡ Τζιλντα, μὰ ἀντὶ νὰ στραφῇ
καὶ νὰ φύγῃ, προχωρεῖ μέσα στὸ σαλὸν καὶ
κάθεται σὲ μιά πολυθρόνα.

— Φαντάζομαι πὼς θὰ ἦρθατε νὰ πάρετε τὸ
κολλιέ, λέω.

Καὶ χωρίς νὰ περιμένω τὴν ἀπάντησί της
τρέχω στὸ δωμάτιο, πού ἔμενε ἄλλοτε, τὸ παίρ-
νω καὶ τῆς τὸ δίνω.

— 'Ο Μάξ πού εἶναι; μὲ ρωτᾷ.

— 'Εχει πάει σὲ μιά ἐκδρομὴ καὶ θ' ἀργήσῃ
νὰ γυρίσῃ. Μὰ ἂν θέλετε νὰ τὸν περσιμένετε...

'Εκείνη ρίχνει μιά ματιά στὸ ἄβαρο πρόσω-
πό μου κι' ἓνα ἐλαφρὸ περιφρονητικὸ χαμόγελο
προσισάσεται στὰ χεῖλιά της. 'Εχει μεγάλη πε-

ποίθησι αὐτὴ στὴν ὁμορφιά της.

— Καὶ θεόβια δὲ τὸν περσιμένω! μοῦ ἀπαν-
τᾷ. 'Αλλοστε, βρέχει δυνατό...

Ρίχνω μιά ματιά στὸ παρόθυρο. 'Η βοοχὴ
χτυπᾷ ὁρμητικὰ στὰ τζάμια. Καταλαβαίνω
μὲ ἀγωνία πὼς τώρα πού πῆρα τὸν κατήφορο,
δὲν μπορῶ πιά νὰ σταματήσω. Πρέπει νὰ φτά-
σω μέχρι τὸ τέλος.

— 'Εγὼ καὶ ὁ Μάσσιμο θὰ παντρευτοῦμε στὰ
τέλη Σεπτεμβρίου, λέω ἠρεμῶ. Τὸ ἀποφασίσαμε
μόλις δεδαιωθήκαμε πὼς ἀπὸ τὸ δεσμὸ μας
πρόκειται νὰ γεννηθῇ ἓνα παιδί...

— 'Υποθέτω πὼς πρέπει νὰ εἰστε πολὺ ἐν-
χρηστικὴν γιὰ τὴν τύχη σας, μοῦ λέει, μι-
λώντας μου στὸν πληθυντικὸ, ἐνῶ τὰ μάτια της
τώρα ἔχουν στενέψει, γεμάτα θυμὸ καὶ κακία.

Μὰ δὲν σὰς στενοχωρεῖ, πού θὰ παντρευτῇτε
μ' ἓναν ἄντρα ἔρωτευμένο μὲ μιά ἄλλη;

— 'Ο καρὸς ἀλλάζει πολλὰ πράγματα, ἀκό-
μη καὶ τὰ αἰσθήματα, τῆς ἀπαντῶ.

Εἶναι λόγια περήφανα καὶ παρόλογα, τὸ κα-
ταλαβαίνω πολὺ καλὰ καὶ τὸ καταλαβαίνω ἁ-
κόμη περισσότερο, ὅταν ἔσφρικα ἀκούω τὴ φω-
νὴ τοῦ Μάξ στὸ διάδρομο.

— Πήγαινε γ' ἀλλᾶξες, μικρή, ἔχεις θραχὴ
σὰν πολυκάκι!...

Νοιώθω νὰ γίνωμαι ἀπὸ πέτρα, καθὼς τὴν
ἀλλή κίλας στεινὴ ὁ Μάξ παρουσιάζεται στὴν
πόρτα. Μιά ἔκφρασι δυσπιστίας καὶ ταραχῆς
χύνεται σὲ πρόσωπό του, πού εἶναι μονοκαμένο
ἀπὸ τὴ βοοχὴ.

— Τζιλντα!... προφέρει ὡς νὰ ὀνειρεύεται.

— Γεῖά σου Μάξ! τοῦ λέει ἐκείνη, ἐνῶ ση-
κώνεται καὶ τοῦ δίνει τὸ χέρι της, πού ἐκείνος
τὸ σφίγγει στὸ δικό του.

Μ' ἓνα πῆδημα βόσκωμαι ὁδοι.

— 'Η Τζιλντα ἦρθε νὰ ξαναπάρῃ ἓνα κολ-
λιέ τῆς, πού τὸ εἶχε ἔχασει ἐδῶ, λέω καὶ στα-
μάτησε νὰ σὲ χαϊρετῇ καὶ νὰ μὰς εὐχηθῇ...

— 'Ο Μάξ μὲ κυττάει κατάπληκτος, μὰ ἐγὼ ἔ-
ξακολουθῶ.

— Τῆς τὰ εἶπα ὅλα, ὅτι θὰ παντρευτοῦμε
στὰ τέλη Σεπτεμβρίου καὶ γιὰ τὸ παιδί πού
περιμένουμε. Τώρα σὰς ἀφίνω μόνους, γιὰτὶ
ἔχω πολλές δουλειές νὰ τελειώσω...

Βγαίνω ἀπὸ τὸ σαλὸν καὶ μόλις βόσκωμαι
στὸ διάδρομο, ἀρχίζω νὰ τρέχω. Βόσκωμαι ἔ-
ξω ἀπὸ τὴ βίλλα. Τρέχω μέσα στὴ βοοχὴ, ὡς
τρελλή. Φτάνω στὸ σπίτι περισσότερο τυφλὸ
μὲν ἀπὸ τὰ δάκρυα, παρὰ ἀπὸ τὴ βοοχὴ.

— 'Εσὺ εἶσαι Ρένα; μοῦ φωνάζει ὁ πατέ-
ρας μου ἀπὸ τὴν κουζίνα.

— Ναι μπαμπά, μὰ πηγαίνω νὰ ξαπλώσω.
'Εχω φοβερὸ πονοκέφαλο, κατορθῶν νὰ τοῦ
πῶ μὲ φωνὴ φωνική.

Τρέχω νὰ μπῶ στὸ δωμάτιό μου, κλειδώνον-
τας πίσω μου τὴν πόρτα καὶ πέφτω στὸ κρε-
βάτι μου, κλαίγοντας ἀπὸ πόνο καὶ ντροπὴ.

Ὅταν ἀκούω νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα, εἶναι
πιά νύχτα. 'Ανοίγω τὰ μάτια μου καὶ κυττάω
μὲ κατάπληξι τ' ἀστέρια, πού φαίνονται ἀπὸ τὸ
παρόθυρο. «Πρέπει νὰ κοιμηθῇκα ὀρεκτὰ» σκέ-
πτομαι καὶ πηγαίνω ν' ἀνοίξω, νομίζοντας πὼς
εἶναι ὁ πατέρας μου, πού ἔρχεται νὰ μὲ φωνά-
ξῃ γιὰ τὸ δείπνο. Μὰ δὲν εἶναι ὁ πατέρας μου,
εἶναι ὁ Μάξ κι' ἐγὼ μόλις τὸν βλέπω, ὀπισθο-
χωρῶ μὲ μιά πνιγμένη κραυγὴ.

— Δὲν αἰσθάνεσαι καλὰ, Ρένα; μὲ ρωτᾷ
ἐκείνος, ἐνῶ μπαίνει στὸ δωμάτιο καὶ ἀνάβει
τὸ φῶς, παρατηρώντας ἀνησυχὸς τὸ πρόσωπό
μου.

— Μπορῶ νὰ νοιώθω καλὰ τὸν ἐαυτὸ μου,
ὕστερα ἀπ' αὐτό, πού ἔκανα; φωνάζω. Μὰ ἐγὼ
τὸ ἔκανα, γιὰ νὰ ἀναγκάσω τὴν Τζιλντα νὰ
φύγῃ. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς κάνω νὰ ὑποφέρετε
πάλι!...

— Σσσσς... θέλεις νὰ σὲ ἀκούσουν ὡς τὴ
βίλλα; μοῦ λέει ἐκείνος, χαμηλόφωνα καὶ μὲ
κατάπληξι τὸν βλέπω νὰ χαμογελά. 'Η Τζιλντα
σὲ πιστεύει καὶ ἔφυγε. Μείνε ἡσυχί!...

— Ἀληθῆ... δὲν τῆς εἶπατε πὼς ἡ ἱστορία
τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ γαμου ἦταν παραμύθι; τὴν
ρωτῶ χωρίς νὰ κατορθῶν νὰ τὸν πιστέψω.

— Καὶ γιὰτὶ νὰ τῆς τὸ πῶ; Δὲν ἤθελα νὰ σὲ
βγάλω ψευτο. 'Αλλοστε, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ
λερώσω ἐσὺ στὰ μάτια της τὴν τιμὴ σου. Θέ-
λω νὰ πῶ πὼς οἱ πεταλούδες σὰν τὴν Τζιλντα
δὲν μὲ γοητεύουν πιά. Τώρα μοῦ ἀρέσουν ὅλ-
λογικὲς καὶ ἐργατικὲς κοπέλλες. 'Η πεῖρα ἐί-
λαξε τὰ γούστα μου, βλέπεις...

Καταλαβαίνω πὼς μιλάει γιὰ τὴ Μιρέλλα
τὴ Μιρέλλα μὲ τὰ ἀγνὰ, μαῦρα μάτια καὶ νωὸ
θω μιά ποικίλη ἀνακούφισι.

— Ναι, κατορθῶν νὰ πῶ, τὸ σκέφτηκα κι'
ἐγὼ. 'Η Μιρέλλα εἶναι ἡ σύζυγος πού σὰς ται-
ριάζει!...

Τὸν βλέπω νὰ μὲ πλησιάζῃ, ἐνῶ τὰ μάτια
του μὲ κυττάζουν μ' ἓνα βλέμμα παράξενα φω-
τεινὸ.

— Μὰ γιὰ ποιὰ Μιρέλλα μιλάς, κοινὸ κορί-
τσι; μοῦ λέει καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι τρυφερή.

'Εγὼ, ἡ δική μου ἡ γυναῖκα θέλω νὰ ἔχῃ κόν-
κινα μαλλιά, ὡς τὰ δικά σου!...

Σὰν μέσα σ' ἓνα ὑπόθετο ὄνειρο νοιώθω τὰ
μπαρτὰ τοῦ γὰ μ' ἀγκαλιάζουν, νὰ μὲ σφίγ-
νουν στὸ στήθος του καὶ τὰ χεῖλιά του νὰ ἐπ-
τοῖν τὰ δικά μου.

— Θὰ εἶναι ἓνας ὁμορφος γάμος ὁ δικός μας,
δὲν νομίζεις; μοῦ ψιθυρίζει ὕστερα. 'Απλὸς καὶ
ἐπιδλητικός στὸ μικρὸ ἔξωκολλῆσι τῆς βίλλας.

Καὶ πάλι τὰ χεῖλιά του ἐνώγονται μὲ τὰ δικά
μου κι' ἐγὼ νοιώθω πὼς ἐγὼ ἓνα ὑπόθετο ὄνει-
ρο. 'Απὸ τὴ βίλλα φτάνουν ὡς ἐμὰς γέλια, φω-
νὲς καὶ μουσικὴ.

— Αὐτοῖο θὰ φύγουν, λέει ὁ Μάξ. 'Ετσι θὰ
εἴμαστε μόνοι.

Ναι, αὐτοῖο οἱ φιλοξενοῦμενοι θὰ φύγουν,
μὰ ἐμεῖς δὲν θὰ μ' ἐνοιάξῃ κι' ἂν ἔμεναν. Δὲν
θὰ κατορθῶν νὰ ταραξοῦν τὴν εὐτυχία μας,
τὴ μοναξιά μας. Μόνο ἡ Τζιλντα μποροῦσε νὰ
τὴν ταραξῇ, μὰ ἐκείνη δὲν ἦταν μιά καλεσιμέ-
νη, ἦταν μιά παρείσαστη κι' εὐτυχῶς εἶχε
φύγει!...

ΑΒΑ ΓΚΑΡΠΝΤΝΕΡ

Η ΑΒΑ έχει μάτια πράσινα, ψυχρά και έξυπνα. Είναι καθισμένη σε μια γωνιά ενός μεγάλου κόκκινου ντιβανιού στο λιδινγκ-ρούμ του σπιτιού της, στη Μαδρίτη. Φαίνεται ήρεμη και γαλήνια. «Όσο κι αν την προσέξω κανείς, δε μπορεί να ανακαλύψει στην έκφρασή της, στο βλέμμα της, τίποτα από την πικρή αδησυχία, που της αποδίδουν. Χωρίς αμφιβολία το πρόσωπό της δεν είναι ακριβώς όπως άλλοτε τώρα που άγγιζε τα σαράντα, μα έχει κερδίσει μια ωριμότητα στην έκφραση, που της χαρίζει μια γοητεία ακόμη πιο δυνατή, μπορεί να τη κερδίσει».

Γιατί άφησατε την Αμερική για να έρθετε να ζήσετε στην Ισπανία; Πότε προβλέπετε να ξαναγυρίσετε στο Χόλλυγουντ; τη ρωτά.

— Από τότε που άρχισα να γυρίζω το φιλμ «55 μέρες στο Πεκίνο» —μου άπαντα η «Αβα» —μέρητο δημοσιογράφου μου έχουν κάνει αυτές τις ερωτήσεις. Μα έπρεπε να έχω συνηθίσει πιά, όπως έπρεπε να έχω συνηθίσει και στις φλυρίες, που έξακολουθούν να γίνονται για μένα...

Η «Αβα» αναφέρεται στις Ιστορίες, που διαδίδονται γι' αυτήν από τότε, που έφτασε στην Ισπανία. Παρ' όλες τις διαφυσίες της οι Ιστορίες αυτές εξακολουθούν να κυκλοφορούν.

Το άριστικό ναυάγιο του περιήγαγε, που γάμου της με τον θράνη Σινάτρα της έριξε σε μια κατάσταση απελπισίας και απογοήτευσης. Η φυγή της από το Χόλλυγουντ ήταν μια δραπέτευση από μια ζωή, που δε μπορούσε πιά να υποφέρει. Αφού περιπλανήθηκε στην Ευρώπη από τη μία χώρα στην άλλη, έφτασε τέλος στην Ισπανία. Για αρκετό καιρό, ύστερα από την εγκατάστασή της στη Μαδρίτη, όλοι όσοι παρακολουθούσαν τη ζωή της νόμιαν ότι ήταν αποφασισμένη να καταστρέψει την ομορφιά της, εκείνη την όμορφη, που της χάρισε τόσο διασημότητα, αλλά και τόσο δυστυχία. Ωδηγούσε το αυτοκίνητό της με τρελή ταχύτητα, περνούσε τις νύχτες στα νυχτερινά κέντρα χορεύοντας φλαμίγκο και παρ' όλο, που δεν είχε ίππευσει ποτέ δέχτηκε να μη στην άρτια ανδραγαθία ο' ένα λόγο, για να αντιμετωπίσει τους ταύρους. «Όπως ήταν επόμενο να συμβεί, έπεσε από το αλόγο και χτύπησε με το πρόσωπο πάνω στο έδαφος. Χρειάστηκε να πάει στο Λονδίνο και να ζητήσει τη δόση της αναισθησίας. Αναγκάστηκε συγχρόνως να υποβληθεί σε μια πολύμηνη θεραπεία με μασάζ, επιθέματα και ηλεκτροθεραπεία για να εξαφανισθούν εντελώς τα σημάδια, που είχαν αφήσει στο πρόσωπό της».

Λένε πως δε γυρίστε στην Αμερική, επειδή έχετε ούλες στο πρόσωπο. Τό έχετε; τη ρωτά.

Ναι, το έχω ακούσει και είναι αλήθεια ότι έχω ούλες, αλλά όχι στο πρόσωπο, μου άπαντα η «Αβα» με πικρία.

Καταλαβαίνω τι θέλει να πη μ' αυτά τα λόγια. Σε διάστημα, που μεσολάβησε ανάμεσα στη φτωχική παιδική ηλικία της, σε κάποιο άγροκτημα της Βορείου Καρολίνας και στην ανάδειξή της σαν σπάρκου μεγέθους στο Χόλλυγουντ, η «Αβα» δέχτηκε πολλά ψυχικά τραύματα, που καμιά αισθητική θεραπεία δεν είναι δυνατόν να εξαφανίσει τα σημάδια τους.

ΤΡΕΙΣ ΓΑΜΟΙ ΤΡΙΑ ΛΑΘΗ

Παρ' όλη την ομορφιά και το ταλέντο της, η «Αβα» δεν κατώρθωσε

Μιά αποκαλυπτική συνέντευξη με το «ωραιότερο ζώο του κόσμου»

«Υστερα από τρία χρόνια σιωπής, η «Αβα Γκάρπντενερ» αποφάσισε να μιλήσει και μιλήστε με ειλικρίνεια: «Σαν ηθοποιός δεν αξίζω τίποτα, είπα. Παίζω στον κινηματογράφο για να κερδίζω χρήματα. Δεν είμαι καν πολύ όμορφη, τα πόδια μου είναι στραβά και η προφορά μου υπερβολικά γεμάτη...».

ποτέ να αποκτήσει το μοναδικό πράγμα, που την ενδιέφερε πραγματικά: «Ένα δεσμό σταθερό και παντοτινό μ' έναν άντρα».

Μόλις έφτασε στο Χόλλυγουντ, όταν ήταν ακόμη μια αστέρις, που ζητούσε έναν οποιονδήποτε ρόλο, η «Αβα», γνωρίστηκε με το Μίκυ Ρούνεϊ που τότε βρισκόταν στην κορυφή της επιτυχίας του. Ο Μίκυ την έρωτεύθηκε και την παντρεύτηκε. Αύτος ασχολήθηκε με τη μόρφωσή της, υποχρεώνοντας εκείνη τη διελή και αδέξια κοπέλα της Βορείου Καρολίνας να παρακολουθήσει τα μαθήματα ήθους και ποσοφίας της Μέτρο Γκόλντγουϊν Μάγερ. «Ετσι η «Αβα έμαθε να μιλά, να κινείται, να ντύνεται, να φέρεται. Όμως, κοντά στον Ρούνεϊ πήρε και το πρώτο μάθημα της δυστυχίας, όταν ο γάμος τους κατέληξε σε διάλυση, ύστερα από ένα χρόνο συζυγικής ζωής».

Παρ' όλο, που έδειχνε ότι ένιωθε πια απόλυτα άνετα ανάμεσα στις διασημότητες του Χόλλυγουντ, η «Αβα» εξακολουθούσε να είναι στην πραγματικότητα φοβισμένη, χωρίς καμιά αυτοπεποίθηση. Ο δεύτερος γάμος της με τον μουσικό Άρτν Σόου δεν καλλίτερεσε θέατα το Σόου την είρωνανταν για την έλλειψη μόρφωσής της, της απαγόρευσε να παίρνει μέρος στις συζητήσεις του με τους φίλους του, την έκανε να αισθάνεται κατώτερη.

Ακριβώς, στην εποχή του γάμου της με τον Σόου, η «Αβα» άρχισε να υποβάλλεται σε ψυχαναλυτικές θεραπείες. Μα οι θεραπείες αυτές, παρ' όλο που της έκαναν κάποιο καλό, δεν τη βοήθησαν να ούσει το γάμο της, που ήταν καταδικασμένος από την αρχή.

Το 1946, η «Αβα» χώρισε πάλι και ξαναβρέθηκε μόνη και απελπισμένη. Όταν αργότερα συνάντησε τον θράνη Σινάτρα, εκείνος ζούσε χωρισμένος από τη σύζυγό του τη Νάνσυ. Η «Αβα» και ο θράνη ένωσαν

σαν αμέσως μια δυνατή έλξη. Ο ένας για τον άλλο, μα εκείνη θα έπρεπε να καταλάβει ότι εκείνος ο άντρας δεν μπορούσε να της προσφέρει τη σιγουριά που ζητούσε τόσο απελπισμένα. Οι δύο τους αγαπήθηκαν με πάθος, μα η ένωση τους ήταν αδύνατο να διαρκέσει, ίσως επειδή έμοιαζαν πάρα πολύ.

Όταν και ο γάμος με τον Σινάτρα κατέληξε σε διάλυση, η «Αβα» πήρε το αεροπλάνο για την Ισπανία. Στην αρχή, οι φίλοι της πίστεψαν ότι επρόκειτο μόνο για ένα «ταξίδι λημονιάς», μα όταν οι μήνες έγιναν χρόνια, άρχισε να ψιθυρίζεται ότι η «Αβα είχε αυτοεξορίσει, γυρνώντας για πάντα τις πλάτες στο Χόλλυγουντ».

— Τι βρήκατε εδώ στην Ισπανία,

ε'ΑΒΑ

που σάς κρατάει για τόσο καιρό μακριά από το Χόλλυγουντ; τη ρωτά.

— Εδώ νιώθω σαν να βρισκόμαι στο σπίτι μου, μου άπαντα η «Αβα» με την χαρακτηριστική της ειλικρίνεια. Ζω στη Μαδρίτη, γιατί εδώ κατώρθωσα, έπει τέλους, να έχω μια ιδιαιτερή ζωή, χωρίς έννοια σκα ποτέ στο Χόλλυγουντ. Εδώ με αφήνουν ήσυχη, όταν θέλω να μείνω μόνη. Δεν μου φέρονται, όπως σε μια σκάρ τυλιγμένη σε σελοφάν. Τό σπίτι μου δεν πολιορκείται από φωτορεπόρτερ. Όταν θέλω να μπω σ' ένα νυχτερινό κέντρο και να χορέψω φλαμίγκο μέχρι τις τρεις το πρωί, μπορώ να το κάνω χωρίς αδησυχία. Η ιδιωτική μου ζωή μου ανήκει.

συλλογισμένη, ρουφώντας άργα τον καπνό του τσιγάρου της, με τα μάτια μισοκλειστά.

— Όχι, μου άπαντα, δεν είχα σκεφτεί να απομακρυνθώ από τον κινηματογράφο οριστικά. Άπλουν στα, δεν είχα διάθεση να γυρίσω ένα φιλμ. Άλλωστε, σ' αυτά τα δυο χρόνια, διάβασα ένα σωρό σεναρία, μα δε βρήκα κανένα τόσο αξιόλογο, ώστε να απαρνηθώ γι' αυτό την ήσυχία μου. Άπο την αρχή ακόμη της καριέρας μου δεν μου άρεσε ποτέ να εργάζομαι στόκοι».

Πολλές φορές αναρωτήθηκα ποιάς με αναγκάζει να συνεχίσω και η μοναδική απάντησή μου, βρήκα σ' αυτό το ερωτηματολόγιο είναι η έξη. Παίζω στον κινηματογράφο όσο λιγότερο μπορώ, γιατί αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να κερδίζω τα χρήματα που μου χρειάζονται για να ζω, όπως έχω συνηθίσει. Μ' αυτό όμως δεν θέλω να πω ότι δεν παίρνω την εργασία μου στά σοβαρά. Άντίθετα μάλιστα, επειδή ξέρω ότι σαν ηθοποιός δεν αξίζω τίποτα, προσπαθώ τουλάχιστον να είμαι μια τίμια επαγγελματίας.

Δεν νομίζετε ότι υπερβάλλετε; παρατηρώ. Μην ξεχνάτε ότι κερδίζετε ένα Όσκαρ με το «Μοκάμπο» και παρ' αλίνα να κερδίσετε κι' ένα δεύτερο για το ρόλο σας στο φιλμ «Η άκροαλιά». Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, να λέτε ότι σαν ηθοποιός δεν αξίζετε τίποτα;

— Εγώ νομίζω ότι είναι έτσι, μου άπαντα ήρεμα. Υπάρχει κάτι... κάτι που μου λείπει. Δεν ξέρω κι' εγώ τι ακριβώς, μα κάθε φορά που αντικρίζω τον εαυτό μου στην όθον, μου έρχεται άδηλα. Ίσως να έφτασε λίγο περισσότερο ενδιαφέρον, ένω έμένα ο κινηματογράφος, έμε ενδιαφέρει. Μου φαίνονται όλα σ' αυτόν τόσο ψεύτικα, τα πρόσωπα, τα γεγονότα... Τό μοναδικό πράγμα που αισθάνομαι, όταν βρισκόμαι στό «σετ» είναι μια εύθυνη για όλους εκείνους, που εργάζονται μαζί μου. Γι' αυτό, προσπαθώ να κάνω με το καλύτερο μπορώ. Όχι, πιστεύω με, δεν ήμουν ποτέ αληθινή ηθοποιός. Είμαι απλώς ένα κινηματογραφικό «κατασκευασμα»...

«Όπως και να έχω τό πράγμα, η αλήθεια είναι ότι η «Αβα Γκάρπντενερ» είτε σαν επροαγωγική ηθοποιός, είτε σαν απλή επαγγελματίας, όταν δα αποφασιστεί να αναλάβει ένα ρόλο, τόν αποδίδει σωστά και εργάζεται ακούραστα και εύσυνετα, χωρίς «εβεντισμούς», καπρίτσια και ιδιοτροπίες».

Στό διάστημα που γυρίζει το τελευταίο της φιλμ «55 ημέρες στο Πεκίνο», περνάει αδιαφορητικά όλα της τα Σεάδωκυρίακα πάνω στο σέτ. Ο σκηνοθέτης Νικόλας Ραϊού έδειχνε ανεπιφύλαχτα τόν ένθουσιασμό του και δεν έπαυε να επαυσιμαβάνη: «Είναι η πιο εύσυνετη ηθοποιός, που συνεργάστηκε μέχρι

Η «Αβα Γκάρπντενερ, ένω συζητάει εύθυμα με τόν Τσάρλτον Ηστον σέ ένα διάλειμμα τού γυρίσματος. Κοντά τους βρίσκεται ο παραγωγός Σάμουελ Μπρούστον».

τώρα. Ποτέ ένα λεπτό καθυστέρηση, ποτέ ένα λάθος στό κείμενο τού ρόλου της!...»

«ΣΗΛΕΥΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ»

— Κάποτε πριν από μερικά χρόνια, της υπενθυμίζω αλλάζοντας θέμα, είχατε πη ότι για μια γυναίκα δεν υπάρχει καλλίτερη καριέρα από τό γάμο και ότι ένας σύζυγος και μερικά παιδιά αξίζουν περισσότερο από την διασημότητα. Σήμερα επιβεβαιώνετε αυτά τα λόγια;

— Δέ θυμάμαι αν είχα πη ακριβώς αυτές τις λέξεις, μα κάτι παρόμοιο, ναι, πρέπει να τό είπα. Μη νομίζετε ότι είμαι άχρηστη, αναγνωρίζω ότι η ζωή μου χάρισε πολλά, οικονομική άνεση, ικανοποιήσεις,

ΓΚΑΡΠΝΤΝΕΡ

Είναι 40 χρονών, μα δεν φαίνεται!

Μα δεν υπάρχει τίποτα, που να συμπληρώνει τη ζωή μιας γυναίκας, όσο ο σύζυγος και τα παιδιά. Ίσως όμως να μην πρέπει να τα ζητάμε όλα από τη ζωή. Ίσως να μην είναι δυνατόν να μας τό δώσει όλα...

Η «Αβα» επιθυμεί τόσο πολύ να αποκτήσει μια οικογένεια, γιατί δεν ξαναπαντρεύτηκε.

Τά πράσινα μάτια της «Αβα» σκοτεινιάζουν για μια στιγμή, αμέσως όμως ξαναγίνονται ήρεμη.

— Έκανα λάθος τρεις φορές, μου άπαντα. Η αλήθεια είναι ότι τα δυο πρώτα λάθη μου τά έκανα όταν ήμουν ακόμη πολύ νέα και άφελη. Την πρώτη φορά στά δεκαεννιά μου χρόνια, τη δεύτερη στά εκκοιούδου. Και πρέπει να ξέρετε πως μα κοπέλλα σαν και μένα, που έχει μεγαλώσει στην έξοχη και που έχει πάρει μια μόρφωση εντελώς στοιχειώδη, εξακολουθεί να είναι ακόμη και σ' αυτή την ηλικία ένα κοριτσάκι, που δεν ξέρει να αντιμετωπίσει τη ζωή και είναι επόμενο να κάνει σφάλματα. Άλλωστε—προσθέτει χαμογελάοντας—μέ τό Μίκυ και τόν Άρτν δεν ήμουν μόνο έγω, που έκανα λάθος, άφού και οι δύο τους παντρεύτηκαν δεκατρείς φορές. Άλλά για μένα—συνεχίζει, ένω τό χαμόγελό της γίνεται θλιμμένο—που είχα μεγαλώσει σ' ένα σπίτι φτωχικό, μα εύθυμο, έλευπτοντας τούς γονείς μου, που εξακολουθούσαν να αγαπώνται παρ' όλα τα χρόνια, που ούντα παρ' όλα τας χιλίες δυσκολίες, που είχαν να αντιμετωπίσουν, έκεινες οι δύο αποτυχημένες συζυγίες περιπέτειες, όπως και η τρίτη, που ακολουθούσε αργότερα, ήταν για μένα φοβερές απογοητεύσεις. Τό πιστεύετε ότι πολλές φορές ζηλεύω τόν πατέρα μου και τη μητέρα μου για την ήρεμη εύτυχία, που κατώρθωσαν να αποκτήσουν;

— Άπο την παιδική σας ηλικία σάς έχει απομείνει καμιά ανάμνηση, που να σάς φέρνει ακόμα και σήμερα θλίψη;

— Άπό τη ζωή μου με τούς γονείς μου και τά αδέρφια μου όχι—άπανταί η «Αβα» ύστερα από μια σύντομη σκέψη—αποτελούσαμε μια οικογένεια τόσο θαυμάσια έννομη! Μα υπάρχει κάτι από τας ανάμνησεις εκείνης της εποχής, που με κάνει να μελαγχολώ. Οι γονείς μου ήταν φτωχοί καλλιερητές καπνού και δεν είχαν τη δυνατότητα να μάς στέλνουν στό σχολείο έμένα και τά έξη αδέρφια μου περισσότερο από όσο χρειαζόταν για να μάθουμε να γράφουμε και να διαβάζουμε. Και όμως έγω είχα από τότε τόση επιθυμία να μελετήσω να μορφωθώ...

Ρίχνω μια ματιά στούς τοίχους τού λιδινγκ-ρούμ της «Αβα», που είναι σκεπασμένοι σχεδόν εντελώς από ράφια με βιβλία. Στίς ράχες τών τόνων διαβάει κανείς τά όνόματα τού Άριστοτέλη, τού Πλάτωνα, τού Πτοστογιόφσκυ, τού Σαίξπηρ. Η «Αβα» καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

— Όχι, δεν έχω εδώ αυτά τά βιβλία απλώς και μόνο για να «ντύουν» τούς τοίχους. Τά έχω διαβάσει σχεδόν όλα. Άρσιμεν μάλιστα τά έχω ξαναδιαβάσει μια και δύο φορές. Άλλά καταλαβαίνει τη σκέψη μου και γελάει:

μερινή, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

— Αλήθεια, προτιμώ τη σημερινή, παρ' όλο που ίσως δεν θα θρεθή κανένας διατεθειμένος να με πιστεύει. Όταν ήμουν πιο νέα, ήμουν βέβαια πιο όμορφη, αλλά και ανυπόφορα άσημαντη. Πραγματικά χαριτωμένη, κατά τη γνώμη μου, ήμουν μόνο στά παιδικά μου χρόνια, μέχρι τά δεκατέσσερα χρόνια μου. Μέχρι τότε τά καλλίκα μου είχαν ένα θαυμάσιο ξανθό χρώμα, ύστερα άρχισαν να σκουραίνουν.

ταξιδεύει
από χέρι
σε χέρι...

Η άπιστευτη ιστορία μιας
τραγικής άπαγωγής

ΟΤΑΝ ο νεαρός Τζόνι Μέλντρον έρωτεύτηκε την όμορφη Σαρλότα Κέλδερσον κι εκείνη του ανταπέδωσε το αίσθημά του, χιλιάδες άνθρωποι, τελείως ξένοι και άγνωστοι, συγκινήθηκαν από την άμοιβαία άφωσίσι τους και τους βοήθησαν να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους με μία άπαγωγή.

Στην αρχή, ο σερ Άντονι Κέλδερσον, ο πατέρας της κοπέλλας, έπιδροκίμασε την αγάπη τους και σκόπευε να τους παντρεύσει. Έκρινε, άλλωστε, πως τον σύμφερε αυτός ο γάμος. Το μεγάλο άγκυράκιμα των Μέλντρον συνάρει με το δικό του κτήμα. Σκεπτότανε, λοιπόν, πως δε θα ήταν καθόλου άσχημο να ένωθούν και τα δυο, σε μία μονάχα έκταση.

Μία μέρα όμως, έφτασε ένας άγγελιοφόρος απ' το Λονδίνο κι έφερε μία πολύ δυσάρεστη είδηση: Ο Μέλντρον είχε χάσει ξαφνικά όλα τα λεφτά του στο χρηματιστήριο.

Ο Τζόνι ανακοίνωσε με θαθεία θλίψη στην αγαπημένη του αυτή την καταστροφή του πατέρα του. — Τί πειράζει; απάντησε εκείνη με πάθος. Τα λεφτά δε λογαριάζονται... Είμαστε τόσο πλούσιοι σε αγάπη, εσύ κι εγώ!

Μόλις, όμως, είχε προφέρει αυτά τα λόγια, ώρμησε μέσα στο δωμάτιο ο πατέρας της. Είχε μπάει κι αυτός τη δυστυχία, που βρήκε τους Μέλντρον.

— Πώς τολμάς νάρχεσαι ακόμα εδώ, απέναντε ζητιάνε; φώναξε στο νέο, σκληρά και πρόστυχα. Φύγε άμέσως... και να μη σε ξαναδώ μπροστά μου! Ούτε να τολμήσης να ξαναπλησιάσεις την κόρη μου!

Για να είναι δε βέβαιος πως θα χώριζε πραγματικά τους δυο έρωτευμένους, έστειλε τη Σαρλότ, την άλλη μέρα, στην έπαυλή μιας θείας της, μακριά στο Ντέβον.

Η ιστορία αυτή συνέβαινε πριν από 150 χρόνια. Στην εποχή εκείνη, τα μέσα μεταφοράς κι επικοινωνίας ήταν ακόμα άρχαία.

Μα ο έρωτας άκονίζει το μυαλό και την έφευρετική όλητη. Η κοπέλλα βρήκε ένα καλόκαρδο χωρικό, κέρδισε τη συμπάθειά του και έμυστηρεύθηκε την πονεμένη ιστορία της αγάπης της.

— Σας τα λέω, για να τα πείτε σε σας κάποιον άλλο, πρόσθεσε. Δώστε του να καταλάβει κι αυτός, όπως εσείς, πόσο σπουδαίο είναι για μένα αυτό το έρωτικό αίσημα... και πως θα πεθάνω αν δεν ένωθώ με τον άνθρωπο που αγαπώ!

Επειτα παρακάλεσε τον να έμπιστευθί κι αυτός σ' έναν άλλον την ιστορία μου, μαζί με το γράμμα που θα σας δώσω.

— Έτσι, από στόμα σε στόμα κι από χέρι σε χέρι, το μήνυμά μου θα διασχίσει την Άγγλία και θα φτάσει στον προορισμό του!

Οι άνθρωποι συμπάθουν πάντα και συμπανούνε τους έρωτευμένους. Έτσι το σχέδιο της Σαρλότας πέτυχε απόλυτα.

Οι χωρικοί, συγκινμένοι απ την περίπτωση της, πήγαιναν με τα πόδια πολλά μίλια, από χωριό σε χωριό κι από άσκημα σε άσκημα, για να δώσουν ο ένας στον άλλο το ραβασάκι της έρωτευμένης κοπέλλας.

Πάνω από 5.000 άτομα συνεργάσθηκαν με προθυμία και κοπίσαν

ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ ΚΑΥΣΤΙΚΗΣ ΣΟΔΑΣ!...

ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΑΦΟΒΑ

ΤΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΛΥΘΗΚΕ!...

Η ΝΕΑ ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ
ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΟΪΟΝ:

- ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ ΚΑΥΣΤΙΚΗΣ ΣΟΔΑΣ...
- ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΑΦΟΒΑ
- ΕΙΔΙΚΗ ΓΙΑ ORLON-DACRON-ACRILAN ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΓΙΑ ΝΑΥΛΟΝ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΙΡΙΑ
- ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΓΙΑΤΙ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΣΕ ΜΙΚΡΕΣ ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ.

Η ΝΕΑ ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ
ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΣΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ.

Νέα
Χλωρίνη
Ραφινέ
ΧΩΡΙΣ
ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ
ΚΑΥΣΤΙΚΗΣ
ΣΟΔΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕ:

- ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΑΠΟ ΜΠΛΕ ΕΓΙΝΕ ΑΣΠΡΟ
- ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΟ ΞΕΧΕΙΛΙΣΜΑ.
- Η ΝΕΑ ΕΤΙΚΕΤΤΑ ΦΕΡΕΙ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ Χ ΓΡΑΦΕΙ ΕΜΦΑΝΩΣ "ΡΑΦΙΝΕ".

δίδως κανένα κέρδος, για να φτάσει η ιστορία και το γράμμα στον Τζόνι Μέλντρον. Έτσι, ο νέος έμαθε, έπιτέλους, που βρισκόταν η αγαπημένη του.

Στο μεταξύ, ο σερ Άντονι Κέλδερσον είχε βρή έναν άλλο γαμπρό για την κόρη του, όπως τον ήθελε.

Ο Τζόνι Μέλντρον έφυγε άμέσως για το Ντέβον. Εκεί συμφώνησε με κάποιο γνωστό της θείας να της πιάσει κουβέντα και να την απασχολήσει. Σ' αυτό το διάστημα, έστησε μία σκάλα στον τοίχο κι ανέβηκε στο δωμάτιο της Σαρλότας, που είχε ειδοποιηθεί και τον περίμενε, έτοιμη.

Σε λίγο, ένα άμαξι τους πήγαινε στο χωριό Γκρέντα, όπου ένας σιδηρουργός είχε το πατροπαράδοτο δικαίωμα να παντρεύει νόμιμα τους έρωτευμένους, χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Στο μεταξύ όμως, ειδοποιήθηκε για την άπαγωγή ο πατέρας της κοπέλλας και τους κυνήγησε. Το δικό του άμαξι είχε καλύτερα και γρηγορώτερα άλογα. Ωστόσο, το ζευγάρι είχε προηγήσει αρκετά, κι έτσι, που όταν έφτασε ο Κέλδερσον στο Γκρέντα Γκρήν, ήταν πολύ άργα πια για να έμποδισι το γάμο τους.

Παντρεμένοι πιά, η Σαρλότ κι

ο Τζόνι γιόρταζαν το χαρμόσυνο γεγονός σ' ένα πανδοχείο, τριγυρισμένοι από φίλους που γλεντούσαν μαζί τους, όταν παρουσιάστηκε ξαφνικά ο εξαγριωμένος πατέρας.

Κοιτούσε στο χέρι του ένα πιστόλι. Ένας πυροβολισμός αντίχρησε... κι ο Τζόνι έπεσε νεκρός! Επειτα, ο άσπλαχνος πατέρας άρπαξε απ το μπράτσο τη Σαρλότα και την απομάκρυνε διά της βίας απ το πτώμα του άνοσημένου της. Φυσικά, ο σερ Άντονι Κέλδερσον δικάστηκε γι αυτό το φόνο.

Η Σαρλότα δεν ξαναπαντρεύτηκε ποτέ. Έμεινε πιστή στη μνήμη της μοναδικής αγάπης της.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Από την ημέρα που η Τζορτζίνα φυλακίστηκε από τον πατέρα της στα υπόγεια της βίλλας του, δεν βλέπει κανέναν από την οικογένειά της. Μία ημέρα της αφήνουν έπιτηδες μία έφημερίδα κι η Τζορτζίνα διαβάζει ότι ο τυχοδιώκτης Γκουίντο Ριόν, που είχε κλέψει την τιμή μιας κοπέλλας και είχε αποπειραθί να σκοτώσι το φίλο του Όσκαρ Μόργκαν, καταδικάστηκε σε δέκα πέντε χρόνια φυλακή! Ο Βακέτι, στο μεταξύ, δεν καταφέρνει να πλησιάσι τον Γκουίντο Ριόν, αλλά ούτε και την Τζορτζίνα και δεν καταστρέφει ό,τι είχε κάνει ώς τότε... Πριν δέκα πέντε χρόνια, απ' όσα συνέβησαν μέχρι τώρα, σ' ένα έξοχικό δρόμο της Λουβερδίας ζούσε ο γιατρός Τζινο Λέμαν με την κόρη του Νίνα και την αδελφή του Σάντα. Στην γειτονική μικρή πόλη έμεινε με την οικογένειά του το πιο διεφθαρμένο παιδί του τόπου, ο Όσκαρ Μόργκαν, που είχε φίλο του το συμμαθητή του Γκουίντο Ριόν. Ο Όσκαρ βάσει στο νου του να κατακτήσει την όμορφη Νίνα, μα η κοπέλλα του δείχνει την περιφρόνησή της...

Όταν η μητέρα κι ο γυιός μάθανε τη συμφορά, που χτύπησε το σπίτι του Λέμαν, το θάνατο της Στεφανίας και την άρρώστεια της Νίκρας, δοκίμασαν μία μοχθηρή ικανοποίησι.

Πώς θάθελα να πω όλα τα δάκρυα, που θα χύσουν ο γιατρός κι η κόρη του! φώναξε ο Όσκαρ. Θα ήταν το πιο ύπεροχο νέκταρ για μένο!

Κρίμα μονάχα, που δεν ακολουθήσε κι η Νίκα τη μητέρα της... πρόσθεσε η Λουκρέτσια.

— Ο Διάβολος τη φύλαξε για μένα! μούγκρισε άγρια ο Όσκαρ. Ωστόσο, όταν ο Κάρλο Μόργκαν έκανε λόγο για την άεληψία του φίλου του, ο Όσκαρ κι η μητέρα του τόν άκουσαν με δάκρυα στα μάτια. Τόν παρακάλεσαν να μεταβιβάσι στο φίλο του τα θερμά τους συλλυπητήρια.

Κι ύστερα, ακολούθησαν την κηδεία της Στεφανίας και κλάψανε ύποκριτικά πάνω στο φέρετρό της.

Ανάμεσα στους λίγους, που πιστέψανε στη θλίψη τους, ήταν κι ο Γκουίντο.

— Σε νόμιζα έχθρο του γιαιτρού, είπε με συγκίνηση στο φι-

— Είσις πολύ καλύτερος από μένα... είπε. "Αν έβλεπε όλοι, όπως εγώ, την καρδιά σου!... Μα θάρρη μία μέρα, που θα καταλάβουνε τί αξίζεις.

— Το έλπιζω! απάντησε ο Όσκαρ, μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Το βράδυ εκείνο, ώστόσο, όταν βρέθηκε μονάχος με τη μητέρα του, άρχισε να πηγαίνερχεται μέσα στο δωμάτιο σαν τρελλός, λέγοντας μεσφισμένα δόντια:

— Θά μού το πληρώσι!...Θά μού το πληρώσι!

— Με πλύνει τάχεις; ρώτησε η κ. Μόργκαν.

— Με κείνη τη σουσουράδα, την κόρη του Λέμαν! Άρνήθηκε να χορέψι μαζί μου στο πανηγύρι, με περιγέλασε με τίς φίλες της.

— Και συ τό ανέχθηκες; Δεν ήξερες, να της δώσης ένα μάθημα; — Έννοια σου, μαμά, και δε θα την άφισω ατιμώρητη...

Η Λουκρέτσια κύτταξε στα μάτια το γυιό της.

— Τί σκοπεύεις να κάνης; τόν ρώτησε.

— Δεν τό ξέρω ακόμα... αλλά θά σκεφθώ. Δέ θέλω μία συνθησμένη εκδίκηση, αλλά κάτι που να χτυπήσι πατέρα και κόρη μαζί... Τους μισώ! Καταλαβαίνεις; Τους μισώ! Θέλω να τους λυώσω και τους δυο!

Η Λουκρέτσια τόν κύτταξε, άνασταίνοντας λαχανιασμένα, με

ΖΩΗ
ΧΩΡΙΣ
ΕΛΠΙΔΑ

μια φωτιά στα μάτια.

— "Αν μπορώ να σε βοηθήσω κι εγώ, θά τό κάνω πρόθυμα! φώναξε. Πιστεύεις πως έχω συχωρέσει αυτόν τόν καταρομένο γιατρό, που άνακατέυκτη στις δουλειές μου... Διψάω να τόν ταπεινώσω, να τόν συντρίψω!... Μα πρέπει να ένεργήσουμε με πολλή προφύλαξη, για να μην ύποπτευθι τίποτα ο πατέρας σου, ούτε κανείς άλλος απ' τους πολλούς φίλους του Λέμαν.

— Μείνε ήσυχη, μαμά, πρόφερε ο Όσκαρ, μ' ένα άπαισιο χαμόγελο. Ξέρω να συγκρατηθώ όσο πρέπει... Μόνο αν είναι μάγος ο Λέμαν, θά μαντέψι τί σκέπτομαι γι' αυτόν...

Όταν η μητέρα κι ο γυιός μάθανε τη συμφορά, που χτύπησε το σπίτι του Λέμαν, το θάνατο της Στεφανίας και την άρρώστεια της Νίκρας, δοκίμασαν μία μοχθηρή ικανοποίησι.

Πώς θάθελα να πω όλα τα δάκρυα, που θα χύσουν ο γιατρός κι η κόρη του! φώναξε ο Όσκαρ. Θα ήταν το πιο ύπεροχο νέκταρ για μένο!

Κρίμα μονάχα, που δεν ακολουθήσε κι η Νίκα τη μητέρα της... πρόσθεσε η Λουκρέτσια.

— Ο Διάβολος τη φύλαξε για μένα! μούγκρισε άγρια ο Όσκαρ. Ωστόσο, όταν ο Κάρλο Μόργκαν έκανε λόγο για την άεληψία του φίλου του, ο Όσκαρ κι η μητέρα του τόν άκουσαν με δάκρυα στα μάτια. Τόν παρακάλεσαν να μεταβιβάσι στο φίλο του τα θερμά τους συλλυπητήρια.

Κι ύστερα, ακολούθησαν την κηδεία της Στεφανίας και κλάψανε ύποκριτικά πάνω στο φέρετρό της.

Ανάμεσα στους λίγους, που πιστέψανε στη θλίψη τους, ήταν κι ο Γκουίντο.

— Σε νόμιζα έχθρο του γιαιτρού, είπε με συγκίνηση στο φι-

— Είσις πολύ καλύτερος από μένα... είπε. "Αν έβλεπε όλοι, όπως εγώ, την καρδιά σου!... Μα θάρρη μία μέρα, που θα καταλάβουνε τί αξίζεις.

— Το έλπιζω! απάντησε ο Όσκαρ, μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Το βράδυ εκείνο, ώστόσο, όταν βρέθηκε μονάχος με τη μητέρα του, άρχισε να πηγαίνερχεται μέσα στο δωμάτιο σαν τρελλός, λέγοντας μεσφισμένα δόντια:

— Θά μού το πληρώσι!...Θά μού το πληρώσι!

— Με πλύνει τάχεις; ρώτησε η κ. Μόργκαν.

— Με κείνη τη σουσουράδα, την κόρη του Λέμαν! Άρνήθηκε να χορέψι μαζί μου στο πανηγύρι, με περιγέλασε με τίς φίλες της.

— Και συ τό ανέχθηκες; Δεν ήξερες, να της δώσης ένα μάθημα; — Έννοια σου, μαμά, και δε θα την άφισω ατιμώρητη...

Η Λουκρέτσια κύτταξε στα μάτια το γυιό της.

— Τί σκοπεύεις να κάνης; τόν ρώτησε.

— Δεν τό ξέρω ακόμα... αλλά θά σκεφθώ. Δέ θέλω μία συνθησμένη εκδίκηση, αλλά κάτι που να χτυπήσι πατέρα και κόρη μαζί... Τους μισώ! Καταλαβαίνεις; Τους μισώ! Θέλω να τους λυώσω και τους δυο!

Η Λουκρέτσια τόν κύτταξε, άνασταίνοντας λαχανιασμένα, με

λο του. Μα βλέπω πως η καρδιά σου δεν κρατάει κακία!

— Πώς να κρατήσω κακία σ' έναν άνθρωπο, που τόν χτύπησε η Τύχη τόσο σκληρά; είπε ο Όσκαρ, με περίλυπο ύφος. Σε βεβαιώ πως, μολοντί ο Λέμαν με πρόσβαλε συχνά με τό φέρισμό του, απ' αυτή τη στιγμή γίνεται ιερός για μένα.

Ωστόσο, ο Λέμαν, κι' όταν άκόμα ήρέμισε και ξανάρχισε την κανονική ζωή του, δε δείχτηκε διαχυτικώτερος με τόν Όσκαρ. Δεν τού είχε έμπιστοσύνη. Δέ μπορούσε να νικήσι την ένστικτη άπιστοφροή, που ένοιωθε, όταν τύχαινε να τού μιλήσι.

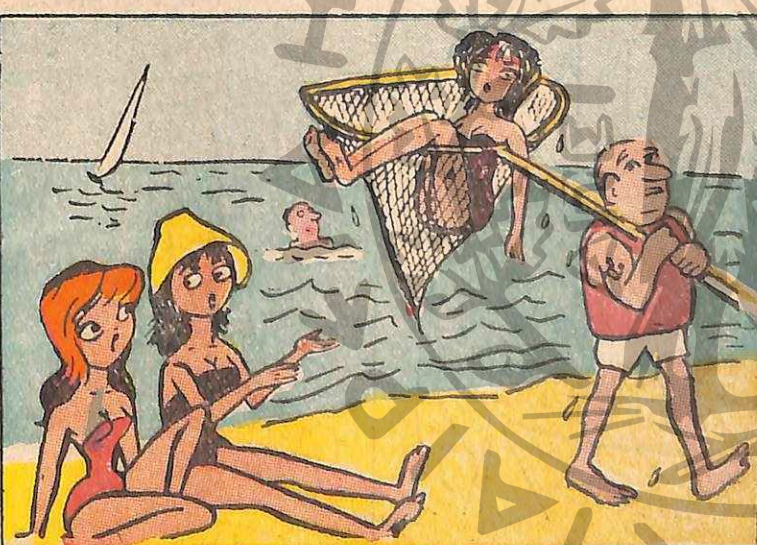
Η Νίκα πάλι, κάθε φορά, που τόν συναντούσε, γυρτζε άλλοι το κεφάλι της, γιότι οι ματιές του την ταραζώνε, την κάνουν να κοκινίζει, σά να την είχε χαστουκίσει.

— Σου είναι, λοιπόν, τόσο άντιπαθής; τη ρώτησε μία μέρα η θεία της, που την αγαπούσε περισσότερο από μητέρα κι' ήξερε όλα τα μυστικά της.

— Ναι, απάντησε άδίσταχτα η κοπέλλα. Σε βεβαιώ πως, κι' αν ακόμα δεν ύπήρχε άλλος άντρας στον κόσμο απ' αυτόν, θά προτιμούσα να μείνω άνυπαντρη σ' όλη μου τη ζωή... Τόν συχαίνωμαι, δίχως να ξέρω τί γιότι... Ίσως για τη φαντασμένη κι' άνυπόφορη μητέρα του. Πιστεύω πως ο γυιός της θά της μοιάζει...

— Αν ήξερες πόσο λυπάμαι τόν πατέρα σου, τόν καλό αυτόν άνθρωπο, που τόν αγαπάει τόσο ο μπαμπάς κι' είναι ο καλύτερος φίλος του!

Ο Όσκαρ είχε καταλάβει την αντιπάθεια της Νίκρας. Υπόφερε γι' αυτήν στον έγωισμό του και θάθελε να είχε στη διάθεσί του την κοπέλλα, για να την ύποχρέωσι να τού ζητήσει συγγνώμη για την προσβλητική εκείνη συμπεριφορά της.

— Η γυναίκα του τού απαγορεύει να σώζει με άλλο τρόπο εκείνες που κινδυνεύουν να πνιγούν!...

Την αγαπούσε, η καλύτερα την παθούσε. Κι' είχε όρκησθή να την κάνει δική του κι' ύστερα να της γυρίσι την πλάτη με περιφρόνησι, γελώντας της κατάμουτρα, όπως κάποτε είχε γελάσει αυτή μαζί του.

Γ'. Τελείωνε το φθινόπωρο. Ο καιρός ήταν ύγρος. Ο ουρανός συννεφιασμένος.

Σ' ένα ύποστατικό της Λουκρέτσιας Μόργκαν συνέβαινε μία σκηνη θλίβεση. Ο χωρικός, που τό είχε νοικιάσει και τό έκμεταλλευότανε, έπρεπε να φύγη, γιότι η ιδιοκτήτρια τού είχε κάνει έξωση. Σήμερα ακριβώς έπρεπε ν' αδειάσι το σπίτι και να βρη άλλη στέγη για την οικογένειά του — που αποτελείτο από έξη πρόσωπα: δυο άντρες, δυο γυναίκες και δυο παιδιά. Άλλ' η μία απ' τίς γυναίκες, η μητέρα του, ήταν βαρυσά άρρωστη με πνευμονία κι' ένα απ' τα παιδιά βογγούσε στο κρεβάτι, με ίλαρα.

Η γυναίκα του χωρικού έκλαιγε, καθισμένη δίπλα στο μαξιλάρι, στο μικρό και προσπαθούσε να τό ήσυχάσι, να τό σκεπάσι. Ο άντρας της κι' ο άδελφός του είχαν πάει στην κ. Μόργκαν, για να την ικετεύσουν να τους άφισι μερικές μέρες άκόμα στο σπίτι, ώσπου να γίνει καλά το παιδί και να μωρρέσουν να μεταφέρουν τη γριά στο νοσοκομείο.

Ο χωρικός έλπιζε πως θά τού έκανε αυτή τη χάρη, έφ' όσον, άλλωστε, δεν είχε σοβαρό λόγο ή έξωσι τους. Κάποια μέρα, είχε ζητήσει δανεικό απ' την κ. Μόργκαν ένα σακί καλαμποκάλευρο, για να συντηρήσι την οικογένειά του, γιότι έτυχε να μην έχη τότε λεφτά να τό πληρώσι. Μα εκείνη τού άνήχησε.

— Να δουλέψι πιο πολύ, για ναχης να τους, τού είπε σκληρά. Να δουλέψι πιο πολύ; Αυτός, που είχε φάει τη ζωή του σε κείνο το κτήμα, έφτα δλόκληρα χρόνια!... Σηκώνονταν απ' τα χαράματα, κι' όταν γυρτζε για να ξεκουράσι μία-δυο ώρες, δε μπορούσε πια να σταθί στα πόδια του απ' τους κόπους όλης της ημέρας. Κι' όμως δεν έδωγαινε ποτέ ένα παραπονο απ' τα χείλη του.

Η άδικη όμως εκείνη κατηγορία τόν πλήγωσε, τόν έκανε να έβρεοθή. Και πρόσφερε μερικές λέξεις πονηρές, που είχαν για αποτέλεσμα τό διαζύγιο του.

Δεν πίστευε ώστόσο πως θά έπέμεινε η ιδιοκτήτρια σ' αυτή την άπόφασί της. Ήταν σίγουρος πως, όταν θά το ξανασκεπτότανε, θ' άλλαζε γνώμη και θά τόν άφισε στο κτήμα της. Έτσι, παρ' όλες τίς συστάσεις τού άδελφού του και της γυναίκας του, δεν είχε κυττάξει για άλλο σπίτι.

Μα η έλπίδα του διαψεύσθηκε, όταν πήρε μία μέρα τό χορτί της έξώσεως. Έπρεπε να αδειάσι άμέσως το σπίτι, και θά βρισκόταν ο δυστυχισμένος στο δρόμο,

μ' ὅλη του τὴν οἰκογένεια.

Τὸ ἄρρωστο παιδί εἶχε κάπως ἡσυχάσει τώρα. Ἡ μητέρα του ἔκλαιγε σιγανά. Ἡ πεθερά της τὴν ἄκουσε καὶ τῆς εἶπε μ' ἀδυνατη φωνή:

— Μὴν κάνης ἔτσι, Μαριέττα, γιατί θ' ἄρρωστησῇς καὶ σύ... Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τὸ γέρεκο κουφάρι μου! Ἀς μὲ πετάξῃ στο δρόμο ἢ νοικοκυρά... Σπαράζεται ὁμως ἡ καρδιά μου γιὰ τὰ παιδιά μου.

— Μὰ μπορεῖ ποτὲ νάναι τόσο κακιά μιά γυναίκα, μιά μητέρα;... Ὁχι, δὲν εἶναι δικαίολ... Πῶς δὲν τὴν τιμωρεῖ ὁ Θεός;

— Ὡ, θαρρὴ ἡ σειρά της μιά μέρα! Ὁ Θεός ξέρει τί κάνει!... Ἡ νέα γυναίκα κύτταξε τὸ κατὰλγωμο, ἀδύνατο καὶ χιλιοφυτιωμένο πρόσωπο τῆς πεθεράς της κι' ἀπάντησε συγκινημένη:

— Στὸ μεταξύ ὁμως, ἐμεῖς ὑποφέρουμε, χωρὶς νάχουμε κάνει κακὸ σὲ κανένα. Θὰ βρεθούμε στο δρόμο, χωρὶς καταφύγιο, δίχως φώμι!... Ὁχι, ὁ Πιερὶνο μου θὰ πεθάνῃ! Κι', ὅχι, δὲν εἶναι δικαίολ...

— Κάνε ὑπομονή, Μαριέττα. Ἐμεῖς εἴμαστε πιὸ καλά ἀπ' τὴ νοικοκυρά μας, ποὺ τὴν καταριέται ὅλοι καὶ δὲ θὰ κλάψῃ κανεὶς γιὰ τὸ θάνατό της. Ὅσο κι' ἂν ὑποφέρουμε ἀπ' τὴ φτώχεια μας, ἔχομε ὅμως τὴ συνείδησή μας καθαρή, καὶ στὸν ἄλλο κόσμο δὲ θὰ μᾶς λείψῃ τίποτα.

Μὰ ἡ Μαριέττα δὲ φαινόταν νὰ πείθεται ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ τῆς γριᾶς. Κουνοῦσε τὸ κεφάλι της, μένοντας ἀμίλητη...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἄκουσε τὶς ὁμιλίες τοῦ ἀντρα της καὶ τοῦ κουναῖδου της, ποὺ μπαίνανε στὸ σπίτι, κι' ἔτρεξε νὰ τοὺς υποδεχθῇ, μὲ ἀγωνία. Μὰ τὰ πρόσωπά τους δὲν προμήνυαν τίποτα καλὸ...

— Ἀρνῆθηκε καὶ νὰ μᾶς δεχθῇ ἀκόμα, εἶπε ὁ πρῶτος, κατὰπίνοντάς τὴν δακρύα του. Ἐβαλε τοὺς ὑπηρετές νὰ μᾶς διώξουν... Καὶ σὲ λίγο θαρρὴ ἐδῶ ὁ δικαστικὸς κλητήρας!

Ὁ ἀδελφός του, ἕνα ψηλὸ καὶ γερό παλληκάρι, δυνατὸς σὰν ταῦρος, μᾶσησε μιά βλαστήμια. — Ἀς δοκιμάσῃ νὰ μᾶς διώξῃ ἀπὸ δῶ, καὶ θὰ τὰ ποῦμε! μούγκρισε.

Ἡ Μαριέττα ἔκανε μιά κίνησι προμαγμένη.

— Ἡσύχασε, καλὲ μου Ματ-

τέο! τοῦ εἶπε. Γιὰ τὸ Θεό, ἡσύχασε!

Τὸ παιδί εἶχε ξυπνήσει καὶ ᾤωνάζε. Ἡ μητέρα ξαναπῆγε κοντά του.

— Λοιπόν;... τῆς ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ γριά. Τί γίνε;

— Δὲ θέλησε οὔτε νὰ τοὺς δῇ, αὐτὴ ἡ κακὴ γυναίκα! ἀπάντησε ἡ Μαριέττα μ' ἀπελπισία. Ἡσύχασε, Πιερὶνο μου! Πιὲς αὐτὸ ἐδῶ, καλὸ μου παιδί.

Οἱ δύο ἄντρες μέινανε στὴν κουζίνα, κουβεντιάζοντας. Ἐμφανικά, ἀνασκήρτησαν. Εἶχαν ἀκούσει τὸ θόρυβο ἐνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ σταμάτησε κοντὰ στὸ σπίτι. Βγήκαν ἐξω νὰ δοῦνε.

Ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο κατέβηκαν ἡ Λουκρέτσια Μόργκαν, ὁ δικαστικὸς κλητήρας καὶ κάποιος ἄλλος, ἀγνωστος. Ἡ Λουκρέτσια ἐρχότανε νὰ παρακολουθήσῃ ἡ ἴδια τὴν ἔξωσι τῆς δυστυχισμένης οἰκογένειας. Μὰ ὁ χωρικός νόμισε πῶς ὁ σκοπός της ἦταν νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἀξιολύπητη κατάστασιν τους. Τὴν πλησίασε, λοιπόν, μὲ τὸ κατέλλο στὸ χέρι.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ κακία, εἰσάστε ἔτοιμοι νὰ φύγετε;

— Ἐμπρός, τῆ δουλειά σας!... εἶπε πάλι στὸν κλητήρα.

— Νάσαι καταραμένη! οὐρλιάσε ἡ γριά. Ὁ Θεός θὰ σὲ τιμωρήσῃ ὅπως σὺ πρέπει!

Ἡ Λουκρέτσια ἀνασκήρτησε τοὺς ὤμους της καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ περιμένῃ ἐξω νὰ ἐκτελεστοῦν οἱ διαταγές της. Ὁ χωρικός εἶχε πάει γιὰ ἕνα λεπτὸ στὸ σταῦλο, ἀφίνοντας μονάχο τὸ Ματτέο στὴν κουζίνα.

Ὁ τελευταῖος εἶχε ἀκούσει τὶς ἱκεσίες τῆς νύμφης του καὶ τῆς μητέρας του καὶ τὶς σκληρὲς ἀπαντήσεις τῆς Λουκρέτσας.

Τὸ αἷμα βούιζε σ' αὐτὰ τοῦ. Ὁ πόνος καὶ οἱ προσβολές τὸν εἶχαν παραλύσει. Ἀρπαξὲ ἕνα τσεκούρι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιά γωνία. Καί, μόλις εἶδε τὴν Λουκρέτσια, ὤρμησε ἀπάνω της σὰ θηρίο καί, πρὶν προλάβῃ ἐκείνη ν' ἀμυνθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ, τῆς κατάφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Τὴν εἶδε νὰ σωριάζεται χάμω, πλύνοντας στὸ αἷμα της. Τὴν ἐξανόησε ὡστόσο. Ὑστερα ἔβγαλε τὸ τσεκούρι, ἔφυγε τρέχοντας κι' ἐξαφανίστηκε. Ὁ Ματτέο ἔκανε νὰ χυμῇ πάνω της, μὰ τὸν κράτησε ὁ ἀδελφός του. Κι' ἡ Λουκρέτσια πέρασε μπροστά του, κυττάζοντάς τον ἀγέρωχα καὶ εἰρωνικά, καὶ μῆκε στὸ σπίτι, μαζί μὲ τὸν κλητήρα καὶ τὸν ἄγνωστο.

Ἡ Μαριέττα βρισκόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ της.

— Κυρία, τῆς εἶπε, λυπηθῇτε μας... ἐμένα, τὸ ἄδω αὐτὸ πλάσμα, τὴν πεθερά μου!

Φτάνουνε τὰ κλάματα, πρόσφερε ἡ Λουκρέτσια. Ἐμπρός, ἐξω τὰ κουρέλια τους!

— Μὴν πλησιάζετε! οὐρλιάσε ἡ Μαριέττα. Ἀλλοῖμονό σας, ἂν ἀγγίζετε τὸ παιδί μου!

— Κάνετε τὴ δουλειά σας, διάταξε ἡ Λουκρέτσια τὸν κλητήρα. Δὲν ἤρθατε ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούτε θρήνης, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκτελέσετε τὸ νόμο.

Ἡ γριά εἶχε ἀνακαθίσει στὸ ἄθλιο στρώμα της. Φαινόταν τρομαχτική, μὲ τὸ κουρελιασμένο νυχτικό της, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ σκελετωμένο κορμί της, μὲ τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἐμοιαζε σὰν πεθαμένης.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄτιμος νόμος, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ πετᾶνε στὸ δρόμο τοὺς ἐτοιμοθάνατους; φώναξε, ἀπλώνοντας τὰ ἄσκακα χέρια της. Μὰ κι' ἂν ὑπάρχει τέτοιος νόμος, θάχετε τὸ κουράγιο νὰ τὸν ἐφαρμόσετε;

Ἡ Λουκρέτσια ἔκανε ἕνα ἄγριο μορμασμό.

— Ἐμπρός, τῆ δουλειά σας!... εἶπε πάλι στὸν κλητήρα.

— Νάσαι καταραμένη! οὐρλιάσε ἡ γριά. Ὁ Θεός θὰ σὲ τιμωρήσῃ ὅπως σὺ πρέπει!

Ἡ Λουκρέτσια ἀνασκήρτησε τοὺς ὤμους της καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ περιμένῃ ἐξω νὰ ἐκτελεστοῦν οἱ διαταγές της.

Ὁ χωρικός εἶχε πάει γιὰ ἕνα λεπτὸ στὸ σταῦλο, ἀφίνοντας μονάχο τὸ Ματτέο στὴν κουζίνα.

Ὁ τελευταῖος εἶχε ἀκούσει τὶς ἱκεσίες τῆς νύμφης του καὶ τῆς μητέρας του καὶ τὶς σκληρὲς ἀπαντήσεις τῆς Λουκρέτσας.

Τὸ αἷμα βούιζε σ' αὐτὰ τοῦ. Ὁ πόνος καὶ οἱ προσβολές τὸν εἶχαν παραλύσει. Ἀρπαξὲ ἕνα τσεκούρι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιά γωνία. Καί, μόλις εἶδε τὴν Λουκρέτσια, ὤρμησε ἀπάνω της σὰ θηρίο καί, πρὶν προλάβῃ ἐκείνη ν' ἀμυνθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ, τῆς κατάφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Τὴν εἶδε νὰ σωριάζεται χάμω, πλύνοντας στὸ αἷμα της. Τὴν ἐξανόησε ὡστόσο. Ὑστερα ἔβγαλε τὸ τσεκούρι, ἔφυγε τρέχοντας κι' ἐξαφανίστηκε.

Ὁ Ματτέο ἔκανε νὰ χυμῇ πάνω της, μὰ τὸν κράτησε ὁ ἀδελφός του. Κι' ἡ Λουκρέτσια πέρασε μπροστά του, κυττάζοντάς τον ἀγέρωχα καὶ εἰρωνικά, καὶ μῆκε στὸ σπίτι, μαζί μὲ τὸν κλητήρα καὶ τὸν ἄγνωστο.

καν τίποτα, παρὰ μόνον ὅταν ἔκουσαν τὴν Λουκρέτσια νὰ πέφτει βαρύν.

Ἡ σκηνή, ποὺ ἀκολούθησε, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ὁ κλητήρας κι' ὁ συνοδὸς του, τρομοκρατημένοι, ἔστειλαν τὸ σωφὸρ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριο Μόργκαν καὶ τὴν ἀστυνομία. Ἐπειτα ἐμείναν φυλαγόντας τὴν Λουκρέτσια, ποὺ τὴ νόμιζαν νεκρή. Δὲν τὴ μετακίνησαν καθόλου ἀπ' τὴ θέσι της, οὔτε σκέφθηκαν νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα ἀπ' τὶς πληγές της.

Ὁ χωρικός ἔκλαιγε, τραβοῦσε τὰ μαλλιά του καὶ φώναζε πῶς αὐτὴ τὸν εἶχε προκαλέσει, πῶς αὐτὴ τὸν εἶχε προκαλέσει, πῶς δὲν τῆς ἔφτασε, ποὺ τὸν ἐδίωχνε ἀπ' τὸ σπίτι, ἀλλὰ εἶχε καταστρέψει ἐπίσης τὸν ἀδελφὸ του, τὸ καλὸ ἐκεῖνο παλληκάρι...

Ἡ γυναίκα του, κρατώντας στὰ χέρια τὸ ἄρρωστο παιδί της τυλιγμένο μὲ μιά κουβέρτα, κύτταξε μὲ φρίκη τὴν ἀναισθητὴ Λουκρέτσια καὶ σκεπτόταν πῶς δὲν εἶχε ἀργήσει νὰ βρῇ τὴν τιμωρία. Ἡ γριά φώναζε κάμποσες φορές τὸ Ματτέο, μὲ φωνὴ σπαρακτική, κι' ὕστερα ξανάπεσε στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μῦστα γουρλωμένα καὶ ἀπλανή, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Εἶχε πεθάνει!

Τὸ δράμα εἶναι γρήγορα γνωστὸ, κι' ἔτρεξε κόσμος ἀπὸ παντοῦ. Μὰ κανεὶς δὲ συμπονέει τὸ θῆμα. Ὅλοι μιλοῦσαν μὲ σίκτο καὶ συμπάθεια γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ἐνοικιαστές της καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ προλάβῃ ὁ Ματτέο νὰ δραπετεύσῃ στὸ ἐξωτερικό.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωση, ἔφτασε κι' ὁ Λέμαν. Ἀὐτὸν εἶχε εἰδοποιήσει ὁ σωφὸρ, γιατί ἔμεινε πιὸ κοντά. Τὸν κατατόπισαν μὲ λίγα λόγια γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῇ. — Περιμένα ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα κατὶ τέτοιο, εἶπε. Μὰ ὅχι τόσο γρήγορα... Στοιχηματίζω πῶς αὐτὴν προκάλεσε τὸ Ματτέο καὶ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὰ λογικά του. — Πραγματικά, δὲ μπόρεσε ν' ἀνθεῖ τὸ καὶ μὲν τὸ παλληκάρι, βλέποντας πῶς θὰ πετοῦσαν στὸ δρόμο τὴν ἐτοιμοθάνατην μητέρα του! ἀπάντησε κάποιος. Ὁ Ματτέο δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ βλάψῃ οὔτε μύγα.

Ὁ Λέμαν ἔσκυψε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν Λουκρέτσια.

— Εἶναι ἐφάπσιμη! εἶπε σὲ λίγο, ἀνασκήρτωντας τὸ κεφάλι του. Δὲν ἔχει πεθάνει. Θὰ τὴν πε-

ριποιηθῶ ὅσο καλύτερα μπορέσω καὶ θὰ τὴν μεταφέρουμε ὕστερα στὸ σπίτι της. Δὲν ἀξίζει νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτήν. Μὰ, ἀφοῦ κινδυνεύει ἡ ζωὴ της κι' ἔχει τὴν ἀνάγκη μου, ὀφείλω νὰ κάνω τὸ καθήκον μου... Θέλω, ἄλλωστε, νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, γιὰ νὰ τὴ σώσω, γιὰ χάρι τοῦ καὶ μόνου τοῦ Ματτέο καὶ τῶν δικῶν του.

Ὅλοι συμφώνησαν μαζί του.

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ἐξαγορεύσει, γεμάτο ἀστυνομικούς.

Ἐνας ἀστυνομικὸς ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις. Οἱ μάρτυρες — ἀκόμα κι' ὁ κλητήρας κι' ὁ βοηθὸς του — ἐπιβεβαίωσαν τὴ σκληρὴ συμπεριφορὰ τῆς Λουκρέτσας. Μὰ κι' οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν συγκινηθῇ, γιατί ξέρανε τὴν τιμία ἐκείνη οἰκογένεια. Βλέπανε, στὸ πρόσωπο καὶ στὰ μάτια τῆς νεκρῆς γριᾶς, τὸν ἀνείπωτο πόνο καὶ τὸ σπαραγμό, ποὺ τὴν εἶχαν θανατώσει, καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ κλαίγανε σὰν παιδιά.

Ὁ Ὁσκάρ, ὅταν πήγανε στὸ σπίτι τὴν πληγωμένην μητέρα του, βουτηγμένην στὰ αἵματα, ἄρχισε νὰ βρίζῃ καὶ νὰ φερίζῃ τὸ φονιά.

Ὁ Λέμαν τοῦρριξε μιά διαπεραστικὴ καὶ περιφρονητικὴ ματιά. — Νὰ λείπουν οἱ φιγούρες κι' οἱ ὑποκρισίες, νεαρέ, πρόσφερε κοφτά.

Ὁ Ὁσκάρ κατὰπτε τὴ λύσσα, ποὺ τὸν ἐπνίγε, γι' αὐτὴ τὴν προσβολή, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ γιὰ τὸν μπροστὰ σὲ ὅλους. Τὰ χεῖλη του σάλεψαν σπασμωδικὰ κι' ἀνάστανε βαθύτα, σὰ νὰ τὸν ἐπνίγε κάποιο βαρὺ ἀσκήτω.

— Ἀ, εἰσεῖς δὲν πιστεύετε τίποτα! ἀπάντησε μελοδραματικά. Κι' ὅμως ξέρετε πόσο ἀγαπᾷ τὴν μητέρα μου... Γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὸ Θεό, πέστε μου ἂν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σωθῇ!

— Θὰ δοῦμαι... Στὸ μεταξύ, νὰ μὴ μὴ κανεὶς στὴν κάμαρά της... οὔτε σύ. Εἴμαστε ἀρκετοὶ ὁ πατέρας σου κι' ἐγώ.

Τοῦ κάκου ὁ Ὁσκάρ παρακάλεσε, ἔκλαψε. Ὁ Λέμαν ἔμεινε ἀλύγιστος, δὲν ἀνακάλεσε τὴν δικαιοσύνη, ποὺ εἶχε δώσει.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὡστόσο, ὁ Ὁσκάρ ἔμαθε πῶς ἡ μητέρα του θὰ γλύτωνε, παρ' ὅλες τὶς φοιχτές πληγές της. Ἐπρεπε μονάχα νὰ τὴν ἀφίσουν ἡσυχῇ, γιατί κινδύνευε ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ διάσεισι κι' εἶχε ἐξασθενήσει πολὺ ἀπὸ τὸ αἷμα, ποὺ ἔχασε.

Δὲν εἶχε συνέλθει καθόλου. Ἐμενε ἀκίνητη, ἀναισθητὴ, σὰν πεθαμένη.

Ὁ γιὰ τὸν ἀνάθεσε τὴν περιποίησιν τῆς ἀποκλειστικὰ στὸν ἄντρα της — τὸ μόνον ἀπ' τὴν οἰκογένεια, ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη.

— Ἀν φύγῃς ἀπὸ κοντὰ της καὶ δὲν ἐκτελέσῃς τὶς διαταγές μου, τοῦ εἶπε, δὲν ἐγγυώμαι γιὰ τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας σου. Νὰ τῆς χῆς ὅπ' ὀψι σου!

— Τὸ ξέρω καὶ δὲ θὰ κοινηθῶ καθόλου ἀπὸ δῶ, ἀπάντησε ἐκείνος. Θὰ ἐπαλῶσω σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι, κοντὰ της.

Δὲν πρόκειται νὰ σ' ἐνοχλήσῃ πολὺ, πρόσθεσε ὁ γιὰ τὸν. Δὲ θάχῃ πυρετό, οὔτε παραλήρημα. Θὰ εἶναι ἡσυχῇ... Θὰ τῆς δίνῃς μονάχα κάθε τρεῖς ὥρες μιά κουτάλια ἀπ' τὸ φάρμακο, ποὺ θὰ σοῦ ἀφίσω. Καὶ δὲ θὰ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ κανεὶς ἄλλος στὴν κάμαρα.

Οἱ ἀπαγορεύσεις αὐτὲς τοῦ γιὰ τὸν ἐξοργίζανε, ὅχι μονάχα τὸν Ὁσκάρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπηρετές τοῦ σπιτιοῦ, ἰδίως δὲ τὸν Πιέτρο Βελλάνι, τὸν ἐμπιστὸ καμαριέρη τοῦ Ὁσκάρ, καὶ τὴν γυναίκα του Φραντσέσκα, τὴν καυαριέρη τῆς Λουκρέτσας Μόργκαν, ποὺ θεωροῦσε τὸ σπίτι ἐκεῖνο σὰ δικό της.

Ὁ Πιέτρο ἦταν γυνὴς κάποιου κολλήγου τῶν Μόργκαν. Εἶχε μὴ στὴν ὑπηρεσία τους, γιατί εἶχε ἐρωτευθῇ τὴ Φραντσέσκα — μιά γυναίκα ἐνεργητικὴ, ζωηρή, γεροδεμένη, μ' ἕνα ἐλαφρὸ μουστακάκι στὸ ἄπάνω χεῖλος της.

Ἡ Πιέτρο δὲ συμπαθοῦσε οὔτε τὴν κυρία Μόργκαν, οὔτε τὸν Ὁσκάρ. Ἀλλ' ἐπηρεαζόταν ἀπόλυτα ἀπ' τὴν Φραντσέσκα. Ἡ θέλησί της ἦταν καὶ δική του. Γιὰ χάρι της, θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ ἀκόμα καὶ ἐγκλημα!

Ἡ Φραντσέσκα τὸ εἶχε καταλάβει καὶ ἐκμεταλλευόταν τὴν ἀδυναμία του. Τοῦ ὑποσχότανε νὰ τὸν παντρευθῇ, μὰ ὅταν τὴν πιεῖ ἐκείνος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του, ἀπάντοσε:

— Ὅχι ἀκόμα! Μὴ βιάεσαι!...

Ἡ Φραντσέσκα μισοῦσε κι' αὐτὴ τὸν δόκτορα Λέμαν, περισσότερο ἀπ' ὅσο ἡ κυρία της. Δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ φαινόταν νὰ διαδίδῃ στὴν καρδιά τῶν ἄλλων, ποὺ ἀντιπαθοῦσε τὴν κυρία Λουκρέτσια καὶ τὸν Ὁσκάρ, ποὺ τῆς μιλοῦσε μὲ ἐπιτακτικὸ τόνο, κυττάζοντας τὴν ἀπὸ πάνω ὡς κατώ...

Μιά μέρα, τοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα φάρμακο γιὰ τὴν ἀνευρίδα καὶ τὴν κακοστομαχία. Ἐκεῖνος χαμογέλασε τότε μὲ εἰλικρίνεια κι' ἀπάντησε:

— Ἀν τρώγῃς λιγώτερο κι' ἂν δουλεύῃς καὶ σείς σὰν τοὺς ἄλλους ὑπηρετές, θὰ ξαναβρίσκῃς τὴν ὁρεξίαν σου καὶ θὰ χανεύῃς ἀπὸ περιφροσύνη!

Ἡ Φραντσέσκα δάγκασε τὰ χεῖλη της καὶ κατὰπτε τὴν προσβολή. Ἀλλ' ἀντιπάθησε ἀκόμα περισσότερο τὸ γιὰ τὸν.

Τώρα, λοιπόν, ἔκανε ἕνα συμβούλιο, μαζί μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὸν Ὁσκάρ.

Αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ γιὰ τὸν μὴ ἀπαγορεύει νὰ δῶ τὴν μητέρα μου, εἶπε ὁ Ὁσκάρ, τρέ-

μοντας ἀπ' τὸ κακὸ του. Μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῇτε ποτὲ;

— Ὅλα εἶναι δυνατὰ γι' αὐτόν, ἀπάντησε ἡ Φραντσέσκα. Κι' ὁ Πιέτρο, ἀπάντησε ἡ Φραντσέσκα. Ἐσεῖς καθήστε φρόνιμα καὶ προσέχτε νὰ μὴ κινήσετε τὶς ὑποψίες τοῦ γιὰ τὸν.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Ὁσκάρ χλώμιασε φοιχτά, σὰ νάχε περάσει ἀπ' τὸ νοῦ του κάποια διαβολικὴ σκέψι. Ἡ φυσιολογία του ἀλλοιωνέθηκε.

«Ἄν πεθάνῃ ἡ μητέρα μου, θὰ γίνω πλούσιος!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἐπειτα κύτταξε γύρω του μὲ τρόμο, σὰ νὰ μπορούσε κάποιος νὰ τὸν ἀκούσῃ...

Ἡ Λουκρέτσια Μόργκαν μάλευσε ὅ,τι εἶχε σπείρει: ὁ ἀγαπημένος της γιός, ποὺ τὸν εἶχε μεγαλώσει μὲ τόση φροντίδα, στεφνόταν τώρα ἐναντίον της κι' εὐχόταν τὸ θάνατό της!

Μὰ, ἂν ὁ Ὁσκάρ εἶχε τὴ μαχηρὴ ψυχὴ τῆς μητέρας του, ἤξερε ὡστόσο καλύτερα ἀπὸ κείνη νὰ κρυβῇ τὰ αἰσθήματά του καὶ τὶς μαύρες σκέψεις του... Κανεὶς δὲ διδάσκει σὲ πῶς νὰ κρυβῇ.

Ὅλοι πίστευαν στὴν παρουσίαν γιὰ τὴν κατὰστασιν τῆς μητέρας του, ξέροντας πόσο τὴν ἀγαποῦσε.

Εἶχαν περάσει 6 μέρες ἀπὸ τὸ ἐγκλημα. Τὸ ἕκτο βράδυ, ὁ γιὰ τὸν ἀνάγκηζε τὸν Ὁσκάρ πῶς πῆγανε καλύτερα τὸ τραῦμα τῆς μητέρας του.

— Ἀφοῦ μὲ ὑπάκουσες, τοῦ εἶπε, θὰ σοῦ ἐπιτρέψω αὐριο νὰ τὴ δῇς καὶ νὰ τὴ φιλήσῃς.

— Ὡ, εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν εὐχαριστία! φώναξε ὁ νέος, μὲ τὸν βαθύτατον ἐνθουσιασμόν, μὲ τὰ μάτια δακρυομένο. Ὡστε πέρασε πιά τὸν κίνδυνο ἡ μητέρα μου;

— Τὸ ἐλπίζω. Φύγε τώρα, παιδί μου, γιατί ἔχω νὰ μιλήσω μὲ τὸν πατέρα σου. Θὰ ξαναῖδωθούμε αὐριο.

Κι' ὁ Λέμαν μῆκε στὴν κάμαρα τῆς Λουκρέτσας καὶ κλείδωσε πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ Ὁσκάρ πῆγε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν καλὴ εἰδησίην στὴ Φραντσέσκα. Κι' ἐκείνη τοῦ εἶπε, κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο:

— Τὸ ξέρω! Ἐδῶ καὶ δύο μέρες, παρακολουθῶ ὅσα λέει ὁ γιὰ τὸν, ὁ πατέρας σου κι' ἡ μητέρα σου, ποὺ εἶχε πιά συνέλθει τελείως.

Ὁ Ὁσκάρ ἔκανε μιά κίνησι ἐκπληξῆς καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

Γιατί δὲ μὲ εἰδοποίησες; Δὲν ἤθελα νὰ σὰς στενοχωρήσω! ἀπάντησε ἡ Φραντσέσκα μ' ἕνα λεπτὸ χαμόγελο.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω! εἶπε ὁ Ὁσκάρ, ἀνασκήρτωντας. Γιατί θὰ μὲ στενοχωρῶσε ἡ θεραπεία τῆς μητέρας σου;

Ἡ φωνὴ του δὲν ἐξέφραζε θυμὸ, ἀλλὰ ἕνα εἶδος φλογερῆς περιέργειας...

Δὲν εἰκάζει τὴν

Συμβαίνει ακόμη και στις γυναίκες, που ξέρουν τους καλούς τρόπους, να κάνουν συχνά ένα τέτοιο λάθος, φέρνοντας το σύζυγό τους σ' αυτή τη δύσκολη θέση. Έσείς προτιμάτε να φωνάζετε λιγότερο πράγματα σε μιά μέρα και, ακόμη καλύτερα, μην ζητάτε από το σύζυγό σας να σας συνοδεύει στα ψώνια.

ΤΑ ΔΩΡΑ: Είναι μιά χαρά κι' όχι μιά θυσία

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

ΤΑ λουλούδια είναι πάντα το πιο εύκολο δώρο. Βοηθούν εκείνους που δεν έχουν πολλή φαντασία στην εκλογή ενός δώρου και γίνονται δεκτά πάντοτε με χαρά. Στέλνονται λουλούδια λευκά για τις γεννήσεις και τα βαφτίσια, λουλούδια λευκά ή ανοιχτόχρωμα στους αρραβώνες και τους γάμους. Κομψά και καθαρά για τις ονομαστικές γιορτές και τα γενέθλια. Έκλεκτα τριαντάφυλλα με μίσχο πολύ μακρύ — και κατά προτίμηση σε μονό αριθμό — στην κυρία που σας έχει προσκαλέσει σε γεύμα. Κόκκινα δροσερά λουλούδια, στο κορίτσι της καρδιάς σας.

★ Τα γλυκά είναι ένα δώρο λίγο δύσκολο. Απαιτούν την έτικετα ενός από τα καλύτερα ζαχαροπλαστεία της πόλεως. Απαιτούν μιά συσκευασία πολυτελή και δεν γίνονται δεκτά με ευχαρίστηση απ' όλους. Μπορείτε να προσφέρετε γλυκά μόνο σε συγγενείς και σε στενούς φίλους. Δεν προσφέρονται ποτέ στους προστάμενους, ποτέ στους διαδιδίχτους, ποτέ σε μιά κυρία μέσης ηλικίας, ακόμη κι' αν είναι γνωστή για τη λαίμαργιά της.

★ Τα λεγόμενα «χρήσιμα δώρα», συνήθως δεν είναι χρήσιμα για τρεις βασικούς λόγους: Έπειδή, το πρόσωπο στο οποίο θα τα προσφέρετε, έχει κιόλας αγοράσει το ίδιο αντικείμενο, ή επειδή το δικό σας γούστο δεν συμφωνεί με το δικό του ή, επειδή, τέλος, γιατί έσείς προσφέρετε κάτι που αυτός που το δέχεται δεν μπορεί να το εκτιμήσει. Αν θέλετε να κάνετε ευχάριστη δώρα, και πρέπει να τα χρησιμοποιήσετε, μόνο σε στενούς συγγενείς κάνετε, μόνο σε στενούς συγγενείς κάνετε, μόνο σε στενούς συγγενείς κάνετε, μόνο σε στενούς συγγενείς κάνετε.

★ Στις παραδοσιακές περιπτώσεις, δηλαδή την Πρωτοχρονιά και το Πάσχα, προσφέρονται μόνο δώρα που δεν φέρονται σε δύσκολη θέση εκείνους που θα τα δεχτούν, δηλαδή δώρα που πολύ ακριβά, που να μπορούν να τα ανταποδώσουν. Συγκινηθήτε με τα δώρα των φτωχών φίλων σας και μην παραλείψετε να τα ανταποδώσετε. Μην άκορετα ποτέ σ' ένα ψωνιό ευχαριστήριο μπιλιέτο.

★ Αμέσως μετά τα λουλούδια — σύμφωνα τουλάχιστον με την

τελευταία ευρωπαϊκή μόδα — έρχονται τα δώρα σε φρούτα. Δηλαδή, μεγάλα πανέρινα, στα οποία ανάμεσα σε πορτοκάλια, σε μήλα και καρύδια, ξεπροβάλλουν και μερικά εξωτικά φρούτα, που κάνουν την τιμή του δώρου να ανεβαίνει σε αξιόλογα ύψη. Ένα τέτοιο δώρο, μπορείτε να το προσφέρετε, όταν πάτε να επισκεφθείτε μιά κυρία, που έχει γίνει μητέρα, στην ονομαστική γιορτή ενός έφηβου, στην κοπέλα που θέλετε να κατακτήσετε, αντί για το κουτί με τα σοκολατάκια, που δεν συνηθίζονται πια.

★ Μην ξεχνάτε τη χαρά που προσφέρει, κάνοντας ένα από εκείνα τα άχρηστα, αλλά τόσο επιθυμητά δώρα. Πράγματα που δεν έχει κανείς το θάρρος να τα αγοράσει, γιατί αποτελούν πραγματικά ένα έξοδο περιττό, ένα καπρίτσιο. Τα «άχρηστα» δώρα, είναι πάντα μιά ευχάριστη έκληξη. Και έχουν ακόμη το προτέρημα να μην αναγκάζουν εκείνον, που τα δέχεται να τα χρησιμοποιήσει.

★ Αν δεν θέλετε να κάνετε λάθος, χαρίστε ένα βιβλίο. Διαλέξτε την τελευταία έκδοση, την επίσημη έκδοση, που το οποίο θα το χαρίσετε, θα μπορεί να το αλλάξει μ' ένα άλλο. Κανένας δεν δείχνει δυσανεξία σε δώρο που χαρίζουν ένα βιβλίο, γιατί κανένας δεν τολμάει να ομολογήσει ότι δεν διαβάσει αρκετά.

★ Στις παραδοσιακές περιπτώσεις, δηλαδή την Πρωτοχρονιά και το Πάσχα, προσφέρονται μόνο δώρα που δεν φέρονται σε δύσκολη θέση εκείνους που θα τα δεχτούν, δηλαδή δώρα που πολύ ακριβά, που να μπορούν να τα ανταποδώσουν. Συγκινηθήτε με τα δώρα των φτωχών φίλων σας και μην παραλείψετε να τα ανταποδώσετε. Μην άκορετα ποτέ σ' ένα ψωνιό ευχαριστήριο μπιλιέτο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, πίσω από το γραφείο, ήταν ή προσωποποίηση της αβωότητας — με το στρογγυλό και παχουλό πρόσωπό του και με τα γολάκια γελοστά μάτια του. Πάνω στη μεγάλη τζαμόπορτα ήταν μιά επιγραφή με κεφαλαία γράμματα: «Εταιρεία Δανείων».

Μά ήταν όλα ένα ψέμα, ένα μεγάλο ψέμα. Το πρόσωπο, το χαμόγελο, ή επιγραφή. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο Τζών Νταϊνθ, αντιπρόεδρος ενός συνδικάτου δολοφόνων.

— 'Επιτρέπεται να σας ρωτήσω κάτι; είπε, χαμογελώντας στον άντρα, που καθόταν αντίκρου του. Ποιός σας έδωσε τη διεύθυνσή μου, κύριε Γουίλλεϋ;

— Περίπου πριν από δυο μήνες, απάντησε ο άλλος, καθαρίζοντας τη φωνή του, σε κάποιο μπαρ, που σύναζα τότε, γνώρισα κάποιον τυχαία. Δε θυμάμαι το όνομά του, μιά, πάνω σε μιά συζήτηση, που κάναμε, έτυχε να μου μιλήσει για την 'Εταιρεία σας. Τότε δεν έδωσα σημασία, άρκετο να μου πει ότι πριν από λίγες μέρες, ξαναθυμήθηκα τα λόγια εκείνου του ανθρώπου...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Τζών Νταϊνθ, χαμογελώντας πάντα. Άλλωστε, δεν έχω πολλές ερωτήσεις να σας κάνω, κύριε Γουίλλεϋ. Για να είμαι ειλικρινής, έχω κάνει κι-όλας μιά μικρή έρευνα για σας. Βλέπετε, στη δουλειά μας πρέπει να παίρνουμε μεγάλες προφυλάξεις. 'Εσείς, π. χ., θα μπορούσατε να είσθε ένας αστυνομικός και ή επίσημή σας μιά παγίδα.

— Όσο γι' αυτό, σας βεβαιώνω...

— Έν τάξει, έν τάξει, κύριε

γες παιχιδιών από την 'Ιαπωνία. Ο Μαξίμ μου τηλεφώνησε και μου πρότεινε να επενδύσω στην εταιρεία μου ένα μεγάλο κεφάλαιο, με τον όρο, ότι εκείνος δεν έπρεπε να εμφανίζεται με κανένα τρόπο. Στην αρχή, έμεινα κατάπληκτος. Το πράγμα δε μου φαινόταν καθόλου. Όπως σας είπα, μετά το ατύχημα, ο Μαξίμ δε βγαίνει ποτέ από το σπίτι και υποφέρει από ένα είδος μανίας καταδιώξεως...

— Ο Γουίλλεϋ σταμάτησε για να τραβήξει μιά ρουφήξια από το τσιγάρο του και συνέχισε:

— Όπως σ' έδειξα, η πρότασή ήταν πολύ καλή κι' εγώ δέχτηκα. Ο Μαξίμ αποδείχτηκε ένας περιήρημος επιχειρηματίας, πολύ καλύτερος από μένα. Με τα κεφάλαιά του και τις ιδέες του, ή 'Εταιρεία εξελίχθηκε γρήγορα, έγινε μιά από τις μεγαλύτερες εταιρείες εισαγωγών της χώρας.

— Καί, μ' αυτό τον τρόπο,

έσείς αποκτήσατε χρήματα... — Ναι, έγινε πλούσιος, παραδέχτηκε ο Γουίλλεϋ, σκουπίζοντας τις σταγόνες του ιδρώτα, που είχαν παρουσιασθεί στο μέτωπό του. Μά αυτή η γρήγορη επιτυχία μου σήκωσε τα μυαλά. Τον τελευταίο καιρό, έκανα μερικές επενδύσεις για λογαριασμό μου, χωρίς να συμβουλευθώ το Μαξίμ, αλλά, δυστυχώς, οι δουλειές αυτές δεν πήγαν καθόλου καλά. Τώρα βρίσκομαι στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, μιά υπαρκτή ακόμη κατάσταση να σωθώ. Θα μπορούσα να πληρώσω όλους τους πιστωτές και να μου μείνει ακόμη ένα αξιόλογο ποσό, να ή ξαναρχίσω. Γι' αυτό ήρθα σε σας.

— Καταλαβαίνω. Έχετε ένα

"ΔΥΤΗ ΤΗ

Γουίλλεϋ, το ξέρω! Είσαθε ένας επιχειρηματίας, ή 'Εταιρεία σας κάνει εισαγωγές αρωμάτων και άλλων ειδών από την Ευρώπη και την Ανατολή. Όπως βλέπετε, είμαι κατάλληλος πληροφορημένος.

— Ναι, πραγματικά, απάντησε ο Γουίλλεϋ, ήρεμος.

— Και τώρα, ως έρθουμε στο θέμα μας. Πώς λέγεται ο άνθρωπος, από τον οποίο θέλετε να σας απαλλάξουμε;

— Λέγεται Τσάρλ Μαξίμ. Μά το πράγμα είναι λιγότερο απλό απ' ό,τι μπορείτε να το φανταστήτε. Γι' αυτό νομίζω, ότι πρέπει να σας περιγράψω τις δυσκολίες, που πρόκειται να συναντήσετε.

— Σύμφωνα. Σας ακούω, λοιπόν...

— Ο Ράφλ Γουίλλεϋ άναψε ένα τσιγάρο, τράβηξε δυο βαθιές ρουφηξίες και άρχισε.

— Ο Μαξίμ είναι συνεταίρος μου, μιά αυτό δεν το ξέρετε κανείς, εκτός από το δικηγόρο μου. Ο Τσάρλ Μαξίμ είναι βαθύλιντος, πριν δυos από οκτώ χρόνια, σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, έχασε τη χρήση των ποδιών του. Από τότε ζή ακίνητος σε μιά πολυθρόνα και δε βγαίνει ποτέ από το σπίτι του. Γι' αυτό, είχε ανάγκη από ένα συνεταίρο, που να μπορεί να του έχη τυφή εμπιστοσύνη. Εμένα με είχε γνωρίσει την εποχή, που υπηρετούσα με μαζί στο ναυτικό και είχαμε γίνει φίλοι. Όταν του συνέβη το δυστύχημα, εγώ διηγήθηκα μιά μικρή 'Εταιρεία, που έκανε εισαγω-

συνεταίρο, που δεν εμφανίζεται και θα θέλατε να μη μπορέσει να εμφανισθεί ποτέ.

— Ακριβώς! Μά, από δω και πέρα, αρχίζει το σοβαρό πρόβλημα. Γιατί δεν είναι καθόλου εύκολο να απαλλαγί κανείς από το Μαξίμ, πιστέψτε με...

— Όπως θα μπορούσαμε να του στείλουμε κάτι με το ταχυδρομείο, παρατήρησε ο Νταϊνθ. Ένα δώρο, ένα ρολόι π. χ., που θα είναι, φυσικά, ωρολογιακή βόμβα.

— Ο Μαξίμ δε δέχεται ποτέ ταχυδρομείο, είπε ο άλλος, κουνώντας το κεφάλι. Ζή σαν ερμής, μέσα στην πιο πολυάνθρωπη πόλη του κόσμου. Αν λάβαινε κάτι τέτοιο, θα υποψιαζόταν άμεσα...

— Μά τότε, αφού είναι αδύνατο να τον πλησιάσει κανείς, γιατί ήρθατε να με βρήτε; φώναξε ο Νταϊνθ, με φανερά απογοήτευση.

— Έχω μιά ιδέα, κι' αν μου επιτρέπετε, θα σας την εκθέσω...

— Εμπρός, μιλήστε!...

— Κατά τη γνώμη μου, υπάρχει ένας μοναδικός τρόπος για να πλησιάσει κανείς τον Τσάρλ Μαξίμ. Αν τον κάνω να πιστέψει, ότι είναι ένα πρόσωπο γνωστό...

— Δεν καταλαβαίνω...

— Κι' όμως είναι απλό. Πρέπει να βρήτε κάποιον, που να μοιάζει με Μαξίμ. Δε θα σας είναι δύσκολο. Είναι ψηλός, με κόκκινα μαλλιά και με φακίδες, μάλλον εύταμος. Όταν ο Μαξίμ θα δει από

μακριά κάποιον που να μοιάζει, θα νομίση εύκολα, ότι είμαι εγώ. Φυσικά, θα του έχω τηλεφωνήσει προηγουμένως, όπως κανονικά κάθε φορά, που πρόκειται να τον επισκεφθώ. Έτσι, δε θα διατώση να ανοίξει σ' αυτόν, που θα νομίση, ότι είμαι εγώ, ενώ εγώ, την ίδια εκείνη τη στιγμή, θα βρίσκωμαι σε κάποιο μέρος, όπου θα μπορώ να εξασφαλίσω ένα άτράνταχτο άλλοθι. Πώς σας φαίνεται το σχέδιό μου;

— Καλό, απάντησε ο Νταϊνθ, ζαρώνοντας το μέτωπο, συλλογισμένος. Καλό, αλλά ίσως άπραγματοποίητο. Δεν είναι και τόσο εύκολο να βρω κάποιον, που να σας μοιάζει...

— Όπως σ' έδειξα, όμως, θα μπορέσετε να δοκιμάσετε, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο άλλος, σκουπίζοντας και πάλι τον ιδρώτα, που έτρεχε από το μέτωπό του. Μου είπαν, ότι γνωρίζετε ένα σωρό κόσμο...

— Όσο γι' αυτό, σας είπαν αλήθεια! γέλασε ο Νταϊνθ, γνωρίζω όλους τους έγκληματιες της Νέας Υόρκης. Αν υπάρχει ανάμεσα σ' αυτούς κάποιος, που σας μοιάζει, θα τον ψαρέψω. Μείνετε ήσυχος...

— Ο Τζών Νταϊνθ χρειάστηκε να ψάξει για τρεις εβδομάδες, μέχρι να βρή το κατάλληλο πρόσωπο: Τον «Κόκκινο» Κόσερ.

Έτσι, διάλεξαν μιά Πέμπτη βράδυ για την εκτέλεση του σχεδίου τους. Ο Γουίλλεϋ έφτασε στο γραφείο του Νταϊνθ, δυο ώρες πιο πριν για να εξετάσουν ακόμη μιά φορά τις λεπτομέρειες.

— Θα τηλεφωνήσω του Μαξίμ από εδώ, είπε, και θα του αναγγείλω την επίσκεψή μου για τις έξι. Έσείς θα στείλετε τον Κόσερ τις έξι παρά πέντε. Δεν πρέπει να καθυστερήσει, γιατί ο Μα-

ΦΟΡΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙΣ ΕΣΥ...

ξίμ ξέρει, ότι είμαι πάντα ακριβής. Πέστε του να περιπατήσει με το κεφάλι χαμηλωμένο και με βήμα γρήγορο. Θα πάρει το ασανσέρ και ή' ανεβή στον τέταρτο όροφο. Υπάρχει μιά μονάχα πόρτα εκεί, ή πόρτα του Μαξίμ. Δε μπορεί να κινή λάθος.

Μισή ώρα αργότερα, ο Ράφλ Γουίλλεϋ σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου, που βρισκόταν πάνω στο γραφείο του Νταϊνθ, σπινάκις έναν αριθμό, περίμενε λίγο και είπε:

— Είμαι ο Ράφλ, κύριε Μαξίμ. Σας τηλεφωνώ, για να σας αναγγείλω, ότι θα σας επισκεφθώ τις έξι.

Ακολούθησε μιά παύση. Ο Γουίλλεϋ ζάρωσε ελαφρά το μέτωπο. Το διάφραγμα άφησε να περνά συγκεχυμένα μιά ξερή ανδρική φωνή.

Λοιπόν, κύριε Μαξίμ, δε θα ήθελα να σας ενοχλώ τόσο συχνά, μιά μου έκαναν σήμερα μιά πρόταση πολύ ενδιαφέρουσα. Που θέλω να τη συζητήσω μαζί σας. Ακολούθησε κι' άλλη παύση, κι' ο Γουίλλεϋ ζάρωσε πάλι το μέτωπο.

— Δεν είναι δυνατόν, πρέπει να δώσω απάντησή αύριο. Είναι ανάγκη να σας δω άμεσα...είπε. Ο Γουίλλεϋ γύρισε και κτύπησε το Νταϊνθ, ενώ από την άλλη άκρη της γραμμής έφτασε και πάλι ο ήχος της ξεροής αντρικής φωνής.

— Όλα έν τάξει, όπως σας είχα πη, είπε στο Νταϊνθ. — Και τώρα τί θα κάνετε; ρώτησε εκείνος.

— Ψηλό το χέρι, «Κόκκινη» και γύρισε κατά την πόρτα! του είπε με επιτακτική φωνή.

— Έγώ; Θα πάω να παίξω σκάκι μ' έναν αξιωματικό της 'Εγκληματολογικής 'Υπηρεσίας. Ένας θαυμάσιος μάρτυρας, αν μου χρειαστεί ένα άλλοθι.

Φθάνοντας στη γωνιά του δρόμου, ο άνθρωπος με τα κόκκινα μαλλιά και τις φακίδες στο πρόσωπο, έριξε μιά ματιά στα παράθυρα του μεγάρου, που βρισκόταν αντίκρου του.

Προσέλασε την καγκελόπορτα, διέσχισε τα λίγα μέτρα, που τη χωρίζαν από την είσοδο, μπήκε στο μέγαρο και προχώρησε στο ασανσέρ. Πίεσε το κουμπί για τον τέταρτο όροφο και κτύπησε το καβέτσο της καμπίνας.

Καθώς κυτταζόταν, χαμογέλασε ικανοποιημένος. Ήταν μιά καλή και ήσυχη δουλειά αυτή, που πήγαινε να κάνει, μιά δουλειά, που θα πληρωνόταν ήμερονικά.

Βγήκε στον τέταρτο όροφο και σταμάτησε μπροστά στη μοναδική πόρτα, που βρισκόταν αντίκρου του. Έβαλε μιά φορά ακόμη το χέρι στην τσέπη, για να βεβαιωθεί, ότι το ρεβόλβερ του ήταν εκεί και πίεσε το κουδούνι.

Ο Κόσερ μπήκε γρήγορα και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Είσαθε ο κύριος Μαξίμ; ρώτησε.

Κι' έσείς ποιός είσθε; ρώτησε ο άνθρωπος με την ξερή φωνή του.

— Έγώ έφερα κάτι για σας, κύριε Μαξίμ, απάντησε ο «Κόκκινος», χαμογελώντας ειρωνικά, ενώ έφερε το χέρι στην τσέπη κι' άρχισε να τραβά έξω το ρε-

βόλβερ του. Μά δε μόρεσε να συνεχίσει.

Ξαφνικά, ή πράσινη κουβέρτα έπεσε στο πάτωμα και ο Κόσερ βρήκε μπροστά στη μύτη του την κωνική ενός ρεβόλβερ, που δεν ήταν δικό του! Ανοίγοντας τα μάτια του, ο Κόσερ είδε ότι έκανε μιά κίνηση για να βγάλει το ρεβόλβερ, αλλά ή φωνή του άλλου, ξερή και επιτακτική, τον σταμάτησε:

— Ψηλά το χέρι, «Κόκκινη» και γύρισε κατά την πόρτα!...

Την ίδια στιγμή, από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, βγήκε ο Ράφλ Γουίλλεϋ, προχώρησε προς το μέρος του Κόσερ, στάθηκε αντίκρου του και τον κτύπησε έντονα στο πρόσωπο.

Μπορώ να μάθω τί συμβαίνει εδώ; φώναξε ο «Κόκκινος», ξαναβρίσκοντας, επί τέλους, τη φωνή του. Έσείς είσαθε ο Ράφλ Γουίλλεϋ, εκείνος ο πελάτης, που...

— Κανείς λάθος, «Κόκκινος», τον δέχτηκε άπαιτομα ο άλλος. Εγώ είμαι ο Χάρρυ Γουίλλτον. Δε σου λέει τίποτα το όνομά μου;

— Όχι... εγώ δε σας γνωρίζω... Για πρώτη φορά σας είδα στον Νταϊνθ, πριν δυο ημέρες...

— Όπως, δεν αποκλείεται. Μά κάποιος σε είδε, έσένα, «Κόκκινος», πριν από έντεκα χρόνια περίπου. Σε είδαν, ενώ πυροδολούσε τον ταμία της 'Εταιρείας «Λίστον και Μέρσον», την ώρα, που μετέφερε από την Τραπεζία ένα μεγάλο ποσό. Σε είδαν και νομίσαν, ότι ήμουν εγώ, που ήμουν τότε υπάλληλος αυτής της 'Εταιρείας, κι' εκείνη την ημέρα έτυχε να έχω

μείνει στο δωμάτιό μου με γριππή.

Τα μάτια του Κόσερ είχαν γεμίσει τρόμο, καθώς ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο του ανθρώπου, που του μιλούσε.

— Με συνέλαβαν και με καταδίκασαν, συνέχισε ο άλλος. Δεν είχα ένα άλλοθι ή, μάλλον, το άλλοθι μου ήταν χωρίς σημασία, όπως είναι συνήθως τα άλλοθι των αθώων. Τουλάχιστον, δέκα μάρτυρες ώρκιστηκαν, ότι με είχα βρει. Ήρμισαν, ότι ήμουν εγώ. Και είχαν δίκιο «Κόκκινος», γιατί έμεις οι δυο μοιάζουμε σά διδύμοι! Έτσι, εγώ κλεισθήκα στην φυλακή για οκτώ χρόνια. Για ένα έγκλημα, που έκανες εσύ.

Χωρίς να σε βρω από τότε, που βγήκα, μιά δεν είχα κατορθώσει να κάνω τίποτα μέχρι την ημέρα, που κάποιος μου μίλησε για το Τζών Νταϊνθ...

— Άλλα, τουλάχιστον, δε μπορέσω ν' αποκαταστήσω το όνομά μου... Αυτή τη φορά πληρώνεις εσύ...

— Και συγχρόνως καταρρώσες να τραβήξεις τη μάσκα από την αξιοπρεπή 'Εταιρεία Δανείων του αξιοτίμου κυρίου Τζών Νταϊνθ!

— Άλλα, τουλάχιστον, δε μπορέσω ν' αποκαταστήσω το όνομά μου... Αυτή τη φορά πληρώνεις εσύ...

— Και συγχρόνως καταρρώσες να τραβήξεις τη μάσκα από την αξιοπρεπή 'Εταιρεία Δανείων του αξιοτίμου κυρίου Τζών Νταϊνθ!

Ταξίδια σιούς άλλους πλανήτες

ΤΟ πιο κοντινό σε μας ούρανιο σώμα είναι η Σελήνη, που βρίσκεται σ' απόσταση 384.000 χιλιομέτρων από τη Γη και το πιο μακρινό ο Ποσειδών, που βρίσκεται σ' απόσταση 4.460.000.000 χιλιομέτρων. Μέσα σ' αυτά τα όρια περιλαμβάνεται ο κόσμος μας, το ήλιακό μας σύστημα, που δεν είναι παρά ένα μικρό σημάδι μέσα στο σύμπαν.

Πόσο είμαστε περήφανοι για τον 'Ηλιο μας, που αποτελεί το κέντρο αυτού του συστήματος και στον οποίο οφείλουμε την ύπαρξη και τη ζωή μας! Αυτός ο ζωοδότης ήλιος μας, από τρισεκατομμύρια χρόνια, χάνει κάθε μέρα με τη μορφή ακτινοβολίας 360 δισεκατομμύρια τόννους από τη μάζα του. Κι' ωστόσο, τι είναι ο ήλιος μας, συγκρινόμενος με τον έρυθρο 'Αντάρη, που η ακτίνα του ξεπερνάει κατά 100 εκατομμύρια χιλιόμετρα την τροχιά του Άρεως; Αν ο 'Αντάρης βρισκόταν στην απόσταση του 'Ηλιου από τη Γη, κατά την ανατολή και τη δύση του, θα σκέπαζε περισσότερο από το 1/6 του ούρανού! Ένα άλλο γιγαντιαίο άστρο, η Μπετελζήζ, θα μπορούσε να χωρέσει τον ήλιο μας 28.600.000 φορές και, συγκρινόμενος με τη Μίρα της Φαλαίνης, ο βασιλιάς του συστήματός μας δεν θα ήταν παρά ένα σπιρί άμμου πάνω σ' ένα πελώριο κίτρο.

Ολόγυρα από το πλανητικό μας σύστημα, σ' απόστασεις που δεν υπολογίζονται πιά σε χιλιόμετρα, αλλά σε έτη φωτός (το φως, ως γνωστό, διατρέχει 300.000 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο, κάνει, δηλαδή, μέσα σ' ένα μόνον δευτερόλεπτο έπτά φορές το γύρο της Γης) ή σε «πάρσεκ» (1 «πάρσεκ» = 3,25 έτη φωτός) άλάνεται ο κόσμος των άστρων.

Το ήλιακό μας σύστημα αποτελεί μέρος του Γαλαξία, που έχει διάμετρο 300.000 έτων φωτός και περιλαμβάνει 3 περίπου δισεκατομμύρια άστρα — ήλιους και ύπερ το 1 εκατομμύριο νεφελοειδείς. Πολλά απ' αυτά τα άστρα, που το μάτι μας τα βλέπει σαν ένα μοναδικό, περιλαμβάνουν στην πραγματικότητα χιλιάδες άστρα, όπως π.χ. το Μ 13 του αστερισμού του 'Ηρακλέους, που αποτελείται 35.000 χωριστά άστρα.

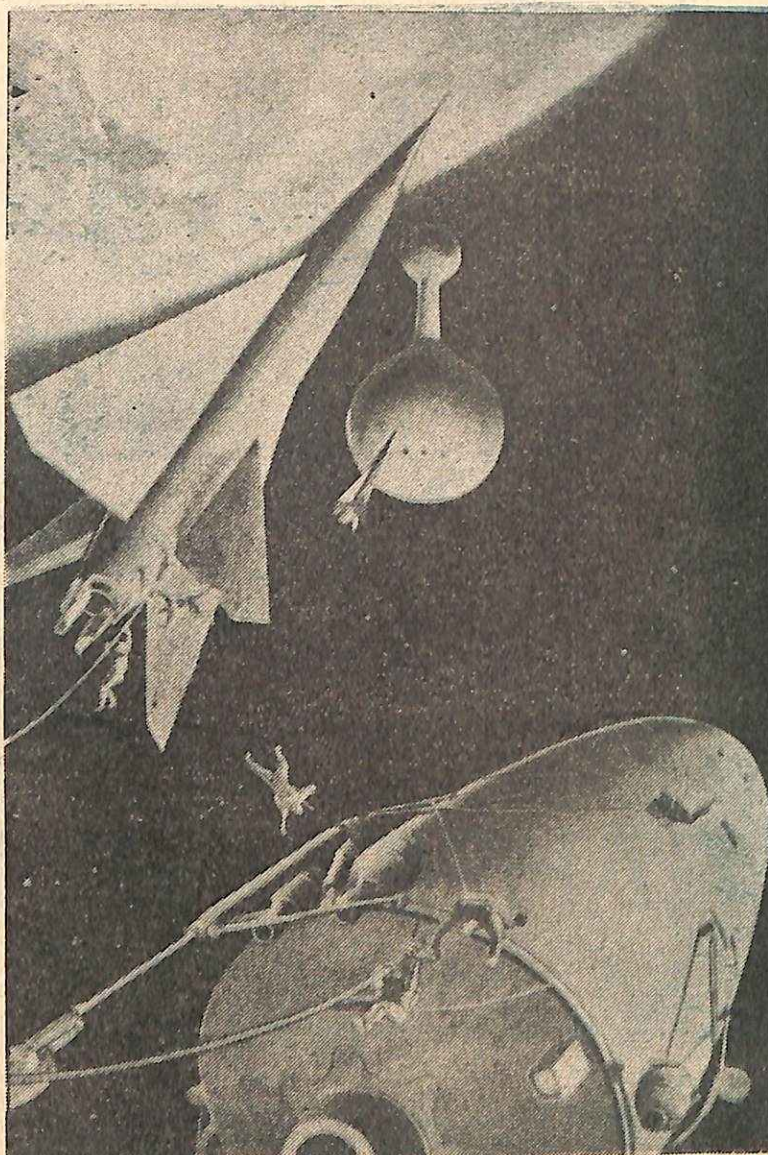
Έπειτα από το Γαλαξία, που τρέχει με ταχύτητα 650 χιλιομέτρων στο 1' προς τη διεύθυνση του αστερισμού του Αιγόκερω, βρίσκονται οι εξωγαλακτικοί νεφελοειδείς. Ο μακρινότερος από όλους γνωρίζουμε κινείται σ' απόσταση 170 εκατομμυρίων έτων φωτός. Στο διάστημα που μεσολαβεί ανάμεσα στο Γαλαξία μας και σ' αυτόν οι αστρονόμοι έχουν επισημάνει πάνω από 3 εκατομμύρια νεφελοειδείς, τα καλούμενα νέφη του Μαγγελάνου, περιλαμβάνουν 300.000 ήλιους, που καθένας τους περιβάλλεται από ώρισμένον αριθμό πλανητών.

Οι τελευταίοι υπολογισμοί των αστρονόμων ανεβάζουν τον αριθμό των άστρων που κινούνται μέσα στο γνωστό μας σύμπαν, στο σύμπαν, δηλαδή, που μπρούν να διακρίνουν τα τηλεσκόπιά μας, σε 50 δισεκατομμύρια.

Κι' έπειτα από το γνωστό σε μας σύμπαν; Τα τηλεσκόπιά μας δεν μας δίνουν τίποτα άλλο. Αυτό δεν σημαίνει όμως, ότι πέραν από το γνωστό σύμπαν, απλώνεται το κενόν. Αν διαθέταμε ισχυρότερα τηλεσκόπια, θα διακρίναμε κι' άλλους κόσμους, που κινούνται σε τεράστιες απόστασεις από μας.

Στο σημείο αυτό το μυαλό σταματάει. Κι' αυτή ακόμη η πιο τολ-

ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΗΛΙΩΝ

Δε θα υπάρχουν πιά εμπόδια για το γιγαντιαίο διαστημόπλοιο του μέλλοντος. Είδικοι εξερευνητικοί πύραυλοι θα άποσπώνται κάθε τόσο απ' αυτό για την κατόπτη των άστρων και τη μελέτη των συνθηκών που επικρατεί σ' αυτούς. Οι ευχόν βλάβες του θα επισκευάζονται από τους κοσμοναύτες, που θα βγαίνουν έξω απ' αυτό μέσα σε σκάφanhδρα.

μνή φαντασία είναι άνικανη να συλλάβει την εικόνα του σύμπαντος. Οποδήποτε κι' αν διευθυνομε το μάτι μας μέσα στο διάστημα, προς τα πάνω, κάτω από τα πόδια μας, δεξιά, αριστερά, υπάρχουν κόσμοι που διαδέχονται ο ένας τον άλλο, χωρίς τέλος.

Το μέγεθος του σύμπαντος κι' η τελείως άσημαντη θέση που κατέχει η Γη μας μέσα σ' αυτό θάπρεπε να μας απελευθερώνει προκαταβολικά από κάθε ιδέα κατακτήσεώς του. Κι' ωστόσο, το όνειρο αυτό γεννήθηκε από πολύ ένωρίς μέσα στο μυαλό του ανθρώπου.

Πραγματικά, η ιδέα για την κατόπτη του σύμπαντος κάθε άλλο παρά είναι τωρινή.

Ο Λουκιανός μιλάει πρώτος για αυτήν. Φαίνεται, επίσης, ότι η ιδέα αυτή απασχόλησε τους σοφούς της Κίνας. Έπρόκειτο, βέβαια, για χιμαίρικά σχέδια, που δείχνουν, όμως, τον πόθο του ανθρώπου να ξεδύνη από το περιορισμένο πλαίσιο της Γης και να εξερευνησή το

σύμπαν, που τον περιβάλλει.

Το ίδιο χιμαίρικό ήταν τα σχέδια του Σουανν ντε Μπερζεράκ και του Βαρών Μυνχάουζεν.

Αλλά, σιγά - σιγά, οι άνθρωποι προσπάθησαν να μεταβάλουν τη χιμαίρα σε πραγματικότητα. Το βιβλίο του Μπερζεράκ ίδιος «Ταξίδι στη Σελήνη» (1649) είχε τεραστία απήχρησι στους συγχρόνους του. Έτσι, ο Άγγλος Ουίλκινς δημοσίευσε δυό τόμους για την δυνατότητα της εξερεύνησεως του σύμπαντος. Κι' αυτός ο μεγάλος Νεύτων υπέστη την επίδραση του Μπερζεράκ και έμελέτησε τη δυνατότητα της κατασκευής ενός διαστημόπλοιου, που θα έκινε το δώδεκα περίπου οι σημερινό πύραυλοι.

Λίγο αργότερα, ο Κίντερμαν πρότεινε την κατασκευή ενός γιγαντιαίου αεροστάτου, που θα ήταν γεμάτο με «κενόν», δηλαδή με τίποτα και που θα άπτεθειθερώνταν ευχερέστατα από την έλξη της Γης, για να κατευθυνθή προς τον 'Αρη.

Μιά αληθινή «κοσμική ψύχωση» είχε καταλάβει, όχι μόνο τους επιστήμονες, αλλά και το μεγάλο κοινόν. Ένα φανταστικό μυθιστόρημα που άφηγέτο μιά επίσκεψη κατοίκων του 'Ερμου πάνω σε διαστημόπλοιο κινούμενα με ηλεκτρισμό, είχε αναστατώσει τη φαντασία των ανθρώπων του 19ου αιώνα.

Ο Ουέλς, εξ άλλου, έπενεψε μιά ούσις, την «καθολίτιδα», που άπελευθέρωνε κάθε αντικείμενο που ήταν αλειμένο μ' αυτήν από την παγκόσμιο έλξη. Ο έφευρετικότατος Άγγλος συγγραφέας σκέφτηκε ένα διαστημόπλοιο με παράθυρα, που τα παραπετάσματά τους θα ήταν αλειμένα μ' αυτήν την ούσις. Άρκουσε, λοιπόν, να τραβήξη κανείς το παραπέτασμα ενός παραθύρου για να κάμει το διαστημόπλοιο ν' ακολουθήσει την επιθυμητή διεύθυνση.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, ο Ρώσος Κριζανόφσκ σοφίστηκε ν' άποσπώνετο και κατόπιν να επανασυνθέσει τα άτομα της ύλης με τη δύναμη της σκέψης. Ένας άλλος Ρώσος, ο Γκουτσαρόφ, έδωσε σε κονσέρβες τις ήλικες άκτινες και έδημιουργούσε έτσι μιά κινητήρι δύναμη τόσο σημαντική, που κανένα άλλο από τα έν χρήσιμα μέσα δε θα μπορούσε να προμηθεύσει.

Περισσότερο σύμφωνο με τα επιστημονικά δεδομένα της εποχής, αν και άπραγματικό, ήταν το κανόνι των 300 μέτρων του 'Ιουλιου Βέρν.

Όλα τα σχέδια, όσονδήποτε χιμαίρικά κι' αν φαίνονται, δείχνουν τη δίψα του ανθρώπου για την κατόπτη του διαστήματος.

Αλλά δεν έλειψαν και τα σοβαρά σχέδια κι' ένα από τα πιο σημαντικά ήταν του Ρώσου Κωνσταντίνου Έδουάρδοβιτς Τσιολκόφσκυ. Από το 1903 άκόμη παρουσίασε τον πρώτο διαπλανητικό πύραυλο και έπενεψε τα μίγματα από ύγρα καύσιμα, που άνοιγαν έναν καινούργιο όριζοντα στην άστροναυτική.

Ο Τσιολκόφσκυ έχρησιμοποίησε το υγρό όξυγόνο και το υγρό ύδωρο. Το 1914 έτροποποίησε τον πύραυλό του. Με διάφορες άλλες τροποποιήσεις (1915, — 1927), παρουσίασε, τέλος, το 1927 έναν πύραυλο, που άνταποκρινόταν σ' όλες τις άπαιτήσεις της επιστήμης και της τεχνικής.

Αλλ' η μόν τσαρική Ρωσία έθεωρούσε τον Τσιολκόφσκυ σαν όνειροπόλο και δεν έδινε προσοχή στα σχέδιά του, η δε σοβιετική, άπασχολομένη μ' άλλα έπείγοντα προβλήματα, δεν είχε τον καιρό ν' ασχοληθή μ' αυτά.

Κι' όμως, κάποιος έμελετούσε τα σχέδια του Τσιολκόφσκυ, που δημοσιεύονταν στίς επιστημονικές έπιθεωρήσεις και προσπαθούσε να πειραματισθ' πάνω σ' αυτά. Ήταν ένας Άμερικανός, ο Ρόμπερτ Χούτσινγκ Γκόντφριντ, που, έπειτα από έπανελλημένα πειράματα, πέισθηκε για την άκρίβεια των παρατηρήσεων του Τσιολκόφσκυ κι' έδημοσίευσε το πρώτο βιβλίο, όπου η δυνατότης των διαπλανητικών ταξιδιών άντιμετωπιζόταν με τρόπο άόλυτα επιστημονικό.

Από τη στιγμή αυτή, τα διαπλανητικά ταξίδια έπαυσαν ν' άποτέλουν όπτοπία. Ο όδεύτος παγκόσμιος πόλεμος άνέκοψε για λίγο τις σχετικές έρευνες. Αλλά μετά τον τερματισμό του, άρχισε ένας πραγματικός άγών δρόμου για την κατόπτη του διαστήματος. Οι πρώτοι σταθμοί έχουν διαυθνή ήδη κι' όλα δείχνουν ότι η ημέρα για το μεγάλο ταξίδι δεν θα δρασθύν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Οι έκπληξεις που περιμένουν τους άστροναύτες.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ είναι το μεγαλύτερο από τα θαλάσσια κήτη. Το μήκος της φθάνει τα 30 μέτρα και το βάρος της ξεπερνάει κάποτε τους 150 τόννους.

Αλλά να μερικοί αριθμοί, που θα σας δώσουν μιά ιδέα για το τι είναι η φαλαίνα:

Αν φαντασθούμε μιά τεραστία ζυγαριά και αν βάλουμε στον ένα της δίσκου μιά φαλαίνα, θα πρέπει στον άλλο, για να φέρουμε την ισορροπία, να βάλουμε 2100 — 2200 ανθρώπους ή 32—35 μεγάλους έλέφαντες!...

Το αίμα, που κυκλοφορεί στο

ταπί της φαλαίνης μπορεί να ταπ' αυτά.

Κατά την περίοδο από το Νοέμβριο ως τον 'Απρίλιο, που άντιστοιχεί στο καλοκαίρι του νοτίου πόλου, οι φαλαίνες συγκεντρώνονται σ' αυτή την περιοχή, όπου συρρέουν τεραστία κοπάδια από τις καλούμενες πελαγικές καραβίδες. Οι καραβίδες αυτές άναζητούν εκεί ώρισμένα μικροσκοπικά φύκια, που είναι γνωστά ως διατομώδη. Έτσι, έκδηλώνεται στην πιο άπλη μορφή του ο αιώνιος νόμος της θάλασσας. Οι καραβίδες τρώνε τα διατομώδη κι'

ΦΑΛΑΙΝΑ

σώμα της φαλαίνης έχει βάρος 8 περίπου τόννων.

Έναν τόννο ζυγίζουν οι πνεύμονές της, που φτάνουν ως την κοιλιά της. Μπορούν να χωρέσουν 3—4 κυβικά μέτρα άέρος, που περιέχει 600—700 λίτρα καυθαρού οξυγόνου.

600 κιλά ζυγίζει η καρδιά της. 50 τόννους αντιπροσωπεύουν οι μύς της.

Έπειτα από ένα πλήρες γεύμα, μπορούν να βρούμε μέσα στο στομάχι της φαλαίνης μιά μάζα τροφής βάρους άνω των 10 τόννων!

Η φαλαίνα δεν έχει καμιά άλλη σχέση με τα ψάρια, εκτός από το ότι ζή στη θάλασσα και ότι το σώμα της είναι έφωδισμένο με περυσίγια. Είναι ζωοθηλαστικό και άνήκει στην ίδια κατηγορία με το ρινόκερω, τον τάπιρο και το άλογο.

Η φαλαίνα, εξ άλλου, είναι η αιώνια περιηγήτρια των θαλάσσιων. Ταξιδεύει διαρκώς και στίς περιηγήσεις της αυτές φτάνει μέχρι των πόλων, ενώ, από τ' άλλο μέρος, κατέρχεται ως τις τροπικές θάλασσες. Ο οργανισμός της έχει την ικανότητα να προσαρμόζεται σ' όλες τις θάλασσες.

Το σώμα της φαλαίνης έχει υδροδυναμική κατασκευή, πράγμα, που της έπιτρέπει ν' άναπτύσσει πολύ μεγάλη ταχύτητα. Το τεράστιο αυτό κήτησ δεν έχει δόντια. Στη θέση τους βρίσκονται οι περίφημες μπαλένες, που το μήκος φθάνει τα 2 — 3 μέτρα. Αυτές οι μπαλένες είναι κεράτινα έλασματα, που, κατά την έπικρατέστερη γνώμη, προέρχονται από τη συγκόλλησι μεγάλου αριθμού τριχών. Σπρίζονται μόνο στην κάτω σιαγόνα κι' είναι έντελως έλευθερος σ' όλο το υπόλοιπο μήκος τους.

Όταν η φαλαίνα άνοιγνι το στόμα της, για να φάη, οι μπαλένες αυτές λυγίζουν, για να έπιτρέψουν το πέρασμα της τροφής και κατόπιν ξαναγυρίζουν στην προηγούμενη θέση τους, σε τρόπο, που έμποδίζουν τα διάφορα μαλακόστρακα, ψάρια κλπ. να βγούν. Παίζουν, δηλαδή, το ρόλο φίλτρου.

Η φαλαίνα δε μασάει την τροφή της. Την μεταβάλλει με τη βοήθεια της γλώσσας της σε σφαιροειδή μάζα και κατόπιν την καταπίνει. Κάθε φορά, που κάνει αυτή τη μικρή έπεξεργασία, κλείνει το στόμα της. Το άνοιγει κατόπιν, για να συνεχίση το φαγητό της.

Για να βρή την τροφή της, δεν της χρειάζεται να κών καμιά προσπαθία. Έξρει τα μάτια, όπου άφθονούν τα κοπάδια των μικρών ψαριών και των μαλακόστρακων. Δεν της χρειάζεται τότε παρά ν' άνοίξη το στόμα της, για να κα-

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

άπαραίτητο, γιατί το σώμα του νεογνού περιβάλλεται από πολύ λεπτό στρώμα λίπους, που δε μπορεί να το προστατεύει από τα πολικά ψύχη. (Η θερμοκρασία, κατά το καλοκαίρι του νοτίου πόλου, κυμαίνεται μεταξύ 2 και 3 βαθμών κάτω του μηδενός).

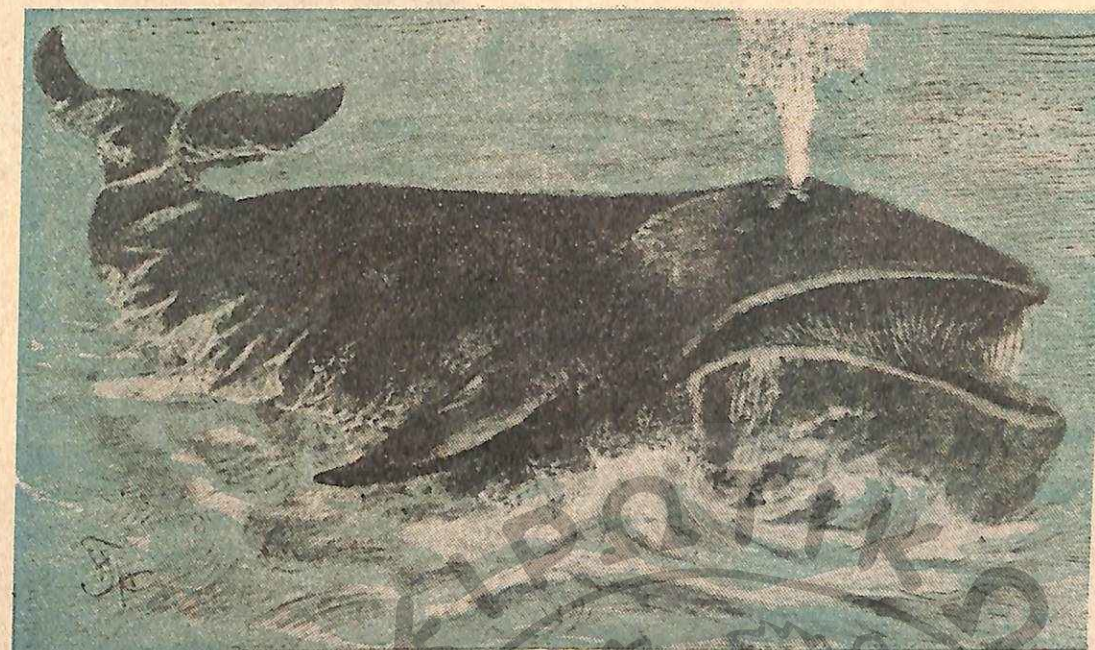
Το νεογνό της φαλαίνης έχει μήκος 4—7 μέτρων, ή μητέρα του δε το θηλάζει επί 6 μήνες με το παχύτατο γάλα της. Στο διάστημα αυτό, το μήκος του σώματος του υπερδιπλασιάζεται. Η αύξησι συνεχίζεται κατόπιν με τον ίδιο ρυθμό, σε τρόπο που, τον τρίτο χρόνο, όποτε είναι και σεξουαλικά ώριμο, έχει μήκος 23—24 μέτρων.

προέβαλλαν καμιά σχεδόν αντίστας.

Όπως προκύπτει από διάφορα στοιχεία, οι Βίκινγκς άσχολούνταν με το κυνήγι αυτών των κητών από τον 9ο αιώνα. Σήμερα το κυνήγι των γησιών φαλαινών άπαγορεύεται άπολύτως. Το μέτρο αυτό έλήφθη για να προστατευθή το είδος, που κινδύνευε να εξαφανισθή.

Η γαλαζία φαλαίνα δεν είναι μόνο ο γίγας των κητών, αλλά και το μεγαλύτερο ζωο, που βρίσκεται σήμερα στη γή. Το μήκος της φτάνει τα 30—35 μέτρα, το δε βάρος της ξεπερνάει τους 150 τόννους. Η γαλαζία φαλαίνα ζή μόνον στα μεγάλα βάθη. Όταν

Ο ΓΙΓΑΣ ΤΩΝ ΚΗΤΩΝ

Φάλαινα μήκους είκοσι μετρων, που βρίσκεται στα παράλια της Σπιτσεβέργης.

οι φαλαίνες καταβροχθίζουν κατά έκατομμύρια τις καραβίδες!

Όταν άρχίζει ο χειμώνας του νοτίου πόλου, δηλαδή κατά τα τέλη 'Απριλίου, οι φαλαίνες ανεβαίνουν προς τις εύκρατες ζώνες και φτάνουν ως τον τροπικό του Αιγόκερω και μάλιστα ως τον 'Ισημερινό. Κατά την περίοδο αυτή, τις απασχολεί κυρίως το πρόβλημα της άναπαραγωγής.

Είναι άξιοσημείωτο, ότι όλες οι φαλαίνες, που συλλαμβάνονται στίς τροπικές θάλασσες, έχουν το στομάχι άδειο. Φαίνεται, λοιπόν, ότι τα άναπαραγωγικά τους καθήκοντα τους κόβουν την όρεξη κι' ότι, κατά την περίοδο αυτή, τρέφονται με τα άποθέματα του λίπους, που συσσωρεύουν στον οργανισμό τους, κατά την παραμονή τους στίς νότιες θάλασσες.

Οι φαλαίνες είναι ζωα μονόγαμα. Τις συναντάει κανείς από τον 'Ιούλιο ως τον 'Οκτώβριο κατά ζεύγη, στα άνοικτά των ακτών της 'Αφρικής. Η κυοφορία διαρκεί 10—12 μήνες. Η θηλυκή θα φέρει στον κόσμο ένα μόνο παιδί τον έπόμενο χρόνο, στίς τροπικές θάλασσες και πάλι. Κι' αυτό είναι

συνθή να έξεοκείλη σ' ένα άδαθές μέρος, δεν κατορθώνει να μετακινήθη, λόγω του μεγάλου όγκου της, και πεθαίνει.

Τα δυό άλλα είδη είναι μικρότερα. Η κοινή φαλαινόπτερος δεν ξεπερνάει τα 25 μέτρα και η βόρειος τα 18.

Όλα αυτά τα είδη είναι μπαλενοφόρα, έχουν, δηλαδή, στο στόμα τους μπαλένες αντί για δόντια. Υπάρχουν όμως και φαλαίνες με δόντια. Στην κατηγορία αυτή άνήκει ο καλούμενος φουπτηρ, που, αντίθετα με τα άλλα είδη φαλαίνης, είναι πολυγάμος. Οι άρσενικοί σέρνουν συνήθως πίσω τους μεγάλα κοπάδια από θηλυκές, που άποτελούν το χαρμάνι τους.

Αυτό το χαρμάνι πρέπει να το προστατεύουν διαρκώς από τους νεότερους, που προσπαθούν ν' άποσπασουν μιά ή περισσότερες θηλυκές. Μέσα στο σώμα των φουπτηρών βρίσκεται ένα σπαστώδες ύγρο, που, όταν έλθει σ' έπαφή με τον άτμοσφαιρικόν άέρα, σκληρύνεται. Από το ύγρο αυτό κατασκευάζονται τα σπερματοσά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Σύγχρονο κυνήγι φαλαίνης.

ΤΟ ΦΡΑΞΙΜΟ τῆς Μεσογείου

Τί θα συμβῇ ἂν κλειστούν τὸ Γιβραλτάρ καὶ τὰ Δαρδανέλια

ΦΑΝΤΑΖΕΣΤΕ τὸν Πειραιᾶ νὰ ἀπὲξ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ θάλασσα; Τὴ Θεσσαλονίκη μεταμορφωμένη σὲ πόλι τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τὴν Ἑββοῖα ἐγομένη μετὰ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα; Ὅλη τὴ γεωγραφικὴ φυσιογνωμία τῆς Ἰταλίας ἀλλαγμένη οὐκ οὐκ;

Αὐτὰ θὰ εἶναι μερικά ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πραγματοποιήσεως ἑνὸς νέου τολμηροῦ σχεδίου τοῦ φράγματός τῆς Μεσογείου.

Νὰ περὶ τίνος πρόκειται; Ἡ Μεσόγειος μοιάζει μὲ μιὰ τεράστια λίμνη, πού δὲν ἐφοδιάζεται μὲ νερὸ ἀπὸ ποταμούς, ἀλλὰ ἀπὸ ὠκεανούς, μέσα ἀπὸ στενά. Ἀν

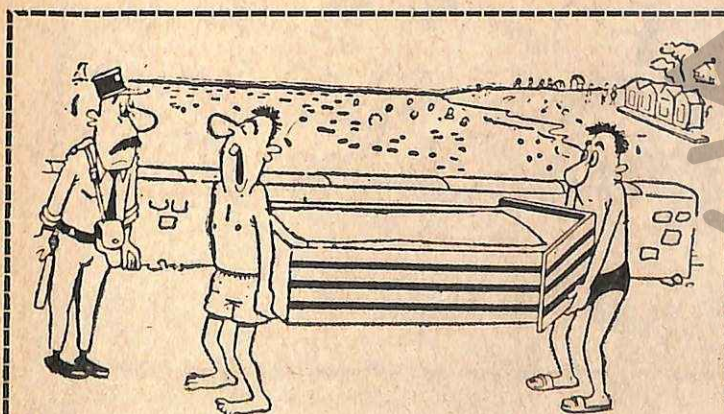
κλείσῃ ἡ διόδος τοῦ Γιβραλτάρ καὶ τὰ Δαρδανέλια, καθὼς καὶ ἡ διώρυγα τοῦ Σουέζ, δὲ θὰ μπορεῖ πᾶν νὰ φτάσῃ στὴ θάλασσα αὐτὴ ἄλλο νερὸ τοῦ ὠκεανοῦ. Καὶ τότε; Μὲ τὴ συνεχεῖ ἐξάτμιση, ἡ ἐπιφάνεια τῆς Μεσογείου θὰ χαμηλώνῃ κατὰ 1½ περίπου μέτρο καθε ἔτος. Ἐπομένως, ἔπειτα ἀπὸ λίγες δεκάδες χρόνια, θὰ βρισκεται 100 ἢ 200 μέτρα κάτω ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἡ συνέπεια αὐτὴ εἶναι ὅτι ἡ Εὐρώπη θὰ ἀποκτήσῃ σημαντικὰς νέας ἐκτάσεις ἡερᾶς.

Προσφιλὴ πρόκειται γιὰ ἓνα φανταστικὸν σχέδιο, πού δὲν στερεοῦται ὅμως στερεῶν τεχνικῶν ῥασιῶν. Μήπως καὶ ἡ διώρυγα τοῦ Σουέζ καὶ τοῦ Παναμᾶ δὲν ἀποτελοῦσαν καὶ αὐτὲς σχέδια φανταστικά ὡς ὅταν νὰ πραγματοποιηθοῦν; Κατόπιν, ἔχασαν τὸν οὐτοπιστικὸν χαρακτῆρα τους καὶ ἔγιναν μιὰ πρακτικὴ ἀνάγκη. Σήμερον κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν τεράστια χρησιμότητά τους.

Τὸ νέο σχέδιο προβλέπει τὴν κατασκευὴ ἑνὸς φράγματος μήκους 30 περίπου χιλιομέτρων, πού θὰ συνδέῃ τὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν Ἀφρικήν. Τὸ φράγμα αὐτὸ θὰ ἀρχίξῃ ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, θὰ περνᾷ πάνω ἀπὸ σκοπέλους, βάθους 330 μέτρων τὸ περισσότερον καὶ θὰ καταλήγῃ κοντὰ στὴν Ταγγέρη τοῦ Μαρόκου. Στὰ δύο τὸν ὅρον θὰ κατασκευαστοῦν δίοδοι, ἡ μιὰ γιὰ τὰ πλοία, πού βγαίνουν ἀπὸ τὴ Μεσόγειο καὶ ἡ ἄλλη γιὰ ἐκεῖνα, πού μπαίνουν. Τὰ πλοία αὐτὰ θὰ περνοῦν ἀπὸ σειρὰ δεξιαιμένων, ἀπὸ ἡψηλότερη σὲ χαμηλότερη ἢ ἀνάπαλιν, οὕτως ὥστε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἀτλαντικοῦ νὰ φτάνουν στὸ ὕψος τῆς Μεσογείου ἢ ἀντιθέτως.

Τὸ νέο σχέδιο προβλέπει τὴν κατασκευὴ ἑνὸς φράγματος μήκους 30 περίπου χιλιομέτρων, πού θὰ συνδέῃ τὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν Ἀφρικήν. Τὸ φράγμα αὐτὸ θὰ ἀρχίξῃ ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, θὰ περνᾷ πάνω ἀπὸ σκοπέλους, βάθους 330 μέτρων τὸ περισσότερον καὶ θὰ καταλήγῃ κοντὰ στὴν Ταγγέρη τοῦ Μαρόκου. Στὰ δύο τὸν ὅρον θὰ κατασκευαστοῦν δίοδοι, ἡ μιὰ γιὰ τὰ πλοία, πού βγαίνουν ἀπὸ τὴ Μεσόγειο καὶ ἡ ἄλλη γιὰ ἐκεῖνα, πού μπαίνουν. Τὰ πλοία αὐτὰ θὰ περνοῦν ἀπὸ σειρὰ δεξιαιμένων, ἀπὸ ἡψηλότερη σὲ χαμηλότερη ἢ ἀνάπαλιν, οὕτως ὥστε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ἀτλαντικοῦ νὰ φτάνουν στὸ ὕψος τῆς Μεσογείου ἢ ἀντιθέτως.

Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίδα, πού ἀναγράφει τὶς λεπτομέρειες τοῦ τεχνικοῦ αὐτοῦ σχεδίου, τονίζει ὅτι ἐξαιρετικὰ σημαντικὸς εἶναι ὁ μεταβολὴς στὴ διαμόρφωσι γυναικὸς τῆς Ἰταλίας καὶ τὸν νῆσον της, ἂν συμβῇ ἡ στήθην τῆς Μεσογείου νὰ χαμηλώσῃ κατὰ 200 μ.

— Πού μπορούμε νὰ βροῦμε καλὴν κλειδαρῆ;... Χάλασε ἡ κλειδαριὰ καὶ κλειστήκε μέσα ἡ γυναίκα μου...

τὰς θὰ ἐμποδίσῃ τὰ νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ νὰ χύνονται στὴ Μεσόγειο, ἐνῶ ἓνα ἄλλο πολὺ μικρότερον, θὰ ἀπομονώσῃ ἐντελῶς τὸν Εὐραϊκὸν Πόντον. Ὅσο δια τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ, τὸ σχέδιο προβλέπει καὶ ἐκεῖ ἓνα ἀνάλογο ἔργο.

Τώρα, κάθε λεπτόν τῆς ὥρας περνοῦν ἀπὸ τὸ στενὸ τοῦ Γιβραλτάρ 88 χιλιάδες κυβικά μέτρα νεροῦ, πού τροφοδοτεῖ τὴ Μεσόγειο. Ἀν ἡ θάλασσα αὐτὴ παύσῃ νὰ ἐφοδιάζεται, ἔτσι, ἡ ἐπιφάνειά της θὰ χαμηλώσῃ συνεχῶς, ὡς εἴπαμε. Ὅταν ἡ διαφορά ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν περάσῃ ἓνα ὁρισμένο ὄριο, π. χ. τὰ 200 μέτρα, θὰ ἀνοίγῃ ἓνα μέρος τοῦ φράγματος καὶ θὰ γίνετα μιὰ τροφοδοτῆσι μὲ νερὸ γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα.

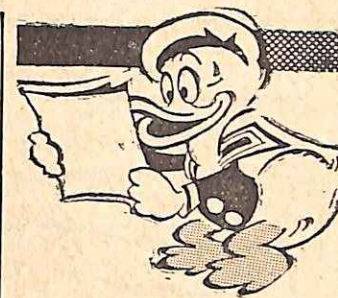
Μὲ τὰ δύο αὐτὰ φράγματα, ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἑλλάδος θὰ γίνῃ ἀρχετὰ μεγαλύτερα. Τὴν ἰδίαν ὥφελεια θὰ ἔχουν καὶ αἱ ὑπόλοιπες χώρες στὴ μεσογειακὴ ἀκτὴ, πού πολλὴν ὅμως ἀπὸ ἄλλες ἡ Ἰταλία, γιατί ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα θὰ γαθὴ σχεδὸν ἐντελῶς.

Ἐπίσης, καθὼς οἱ Ἀφρικανικὲς ἀκτὲς θὰ ἐπεκταθοῦν, θὰ σχηματίσῃ μὲ τὴ Σικελίαν, στὸ μέσον τῆς Μεσογείου, ἓνα ἄλλο στενὸ, σὰν τοῦ Γιβραλτάρ. Ὅλα τὰ σημερινὰ μικρὰ νησιά, θὰ ἐνοθεῖν μεταξὺ τους ἢ μὲ τὶς γειτονικὲς ἀκτὲς. Ἡ Μάλτα θὰ συνδεθῇ μὲ τὴ Σικελίαν.

Αὐτὸ καὶ ἄλλα ἀκόμη παραδείγματα δείχνουν ποῦς διεθνῆς πολιτικὸς θὰ δημιουργήσῃ ἑνὸς τέτοιου σχεδίου. Τὰ ὠφέλιμα ὅμως ἀποτέλεσματα τῆς πραγματοποιήσεώς του θὰ εἶναι ἀσύνγκριτα σημαντικά. Πρῶτον, ἀπὸ ὅλα θὰ ἐνωθῇ στενότερα ἡ Εὐρώπη μετὰ τὴν Ἀφρικήν, πρὸς ὅφελος τῆς λευκῆς φυλῆς, ἂν ἰδίως ἡ τελεσιτάα ἐξορῇ σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν χρῆνη.

Ἐπειτα, μποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν ηλεκτροπαραγωγικὰ ἔργα, ἱκανὰ νὰ τροφοδοτήσῃ μὲ ηλεκτρικὸ ρεῖμα τὴ μισὴ Ἀφρικήν, τὰ ὅποια θὰ κινῶνται μετὰ τὴν τεραστία ποσότητα ἐνεργείας ἀπὸ τὸ πέσιμο στὴ χαμηλὴ Μεσόγειο τὸν νερόν τοῦ ἡψηλότερου Ἀτλαντικοῦ. Ἐτσι, ἡ «μαύρη ἡπειρος» θὰ γίνῃ πολιτισμένη, ἡ καλλιέργεια τοῦ ἐδάφους της θὰ βιομηχανιοποιηθῇ καὶ θὰ δημιουργηθῇ ἓνα πικρὸ δίκτυο ηλεκτρικῶν σιδηροδρόμων.

Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίδα, πού ἀναγράφει τὶς λεπτομέρειες τοῦ τεχνικοῦ αὐτοῦ σχεδίου, τονίζει ὅτι ἐξαιρετικὰ σημαντικὸς εἶναι ὁ μεταβολὴς στὴ διαμόρφωσι γυναικὸς τῆς Ἰταλίας καὶ τὸν νῆσον της, ἂν συμβῇ ἡ στήθην τῆς Μεσογείου νὰ χαμηλώσῃ κατὰ 200 μ.

Τὸ ἠλεκτρικὸ σπίτι

ΘΥΜΟΥΜΑΙ μιὰ ἱστορία, πού μ' ἔκανε νὰ γελάσω μετὰ τὴν καρδιά μου. Τὴν ἀκούσα πέρυσιν στὸ σπίτι τοῦ Λουσιέν Μπαρμπάρου. Εἶχαμε μαζεστὴ ἐκεῖ μερικοὶ φίλοι καὶ φλυαρούσαμε, πίνοντας κοκτέιλ, πού μὰς ἐτοίμαζε μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιδειξιότητα ἡ χαριτωμένη γυναίκα τοῦ φίλου μας. Τὸ φθινόπωρο τότε ἦταν κρύο καὶ προμηνοῦσε ἀβέβαια χιόνια. Στὸ τῆ-

καί ἐκαίαν κούτσουρα, πού εὐωδίαζαν μὲ τὴ μυρωδιά τοῦ ἔλατου τὸ μεγάλο καὶ μισοσκότεινο δωμάτιο. Θὰ εἶπε κανεὶς πὼς βρισκόμαστε σὲ μακρινὴ ἐπαρχία κι' ὄχι στὸ πολυθρόνο Παρίσι.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φώναξε σὲ μιὰ στιγμή. Αὐτὸ τὸ σπίτι σου, φίλε μου Μπαρμπάρου, εἶναι τόσο συμπαθητικὸ!... Μὰ δὲ σοῦ κρύβω πὼς τὸ βρῖσκω λιγάκι παλιό... Νά, αὐτὸ τὸ παιδικαίό μου τῆς, αὐτὰ τὰ τριφύτα μὲ τὰ κεράκια στὸ τραπέζι, αὐτὰ τὰ γερά καὶ βαρὺ ἀρχοντικά ἐπιπλά, μού θυμίζουν τὰ παλιὰ σπίτια, πού βλέπουμε στὸ βέστρο... Ἀλήθεια, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ζῆς χωρὶς ἠλεκτρικὸ φῶς, χωρὶς καλοριφέρ, χωρὶς τὸ μοντέρνο «κουφόρ», μὲ δύο λόγια, πού μὰς εἶναι πιά ἀπαραίτητο. Ἐγώ, σοῦ ἐξομολογοῦμαι, δὲ θὰ μπορούσα νὰ ζήσω χωρὶς αὐτὸ οὔτε στιγμή...

Ὁ Μπαρμπάρου μὰς κύτταξε μὲ εἰρωνικὸ βλέμμα κι' εἶπετα γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὴ γυναίκα του. Μόλις συναντήθηκαν οἱ ματιές τους, ἐξέπασαν κι' οἱ δύο τους σὲ γέλιο, ἀτέλειωτο. Κατὰ γέλια, πού μὰς παραξένωναν.

— Πάει, πρελλάθηκαν οἱ κακόμοιροι... ψιθύρισα σαστισμένος.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Μπαρμπάρου, γελώντας ἀκόμη. Δὲν τρελλάστηκα... Ἀπλῶς, γελάμε, γιατί φαίνεται πὼς δὲν κάθισες ποτὲ σοῦ σὲ ἠλεκτρικὸ σπίτι!...

— Διότι;

— Ἐ, νά, δηλαδή, ἐγὼ κάθισα σὲ τέτοιο σπίτι, ὅταν εἶχα τὶς ιδέες πού ἔχεις τώρα κι' ἐσύ. Κι' ἐγώ, φίλοι μου, ἀγαποῦσα τότε τὸ μοντέρνο «κουφόρ»... Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο μου, ἀνοίξε, ἂν θυμάστε, ἐκεῖνη ἡ περίφημη ἠλεκτρονικὴ «Ἐκθεσις». Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς, ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ εἶδαμὲ τὸ ἠλεκτρικὸ σπίτι... Ἐνὰ μοντέρνο σπίτι, μὲ τὴν τελευταία λέξι τοῦ «κουφόρ»... Ἦταν κάτασπρον καὶ «λαδαιμπλ», σὰ μανηλάκι τῆς τοῦπης. Περίεργοι, κάναμε ἀμέσως ὅλο τὸ γύρο του, μαζί μὲ τὸν ἐφευρέτη του, ἓνα μεγαλοφυῆς ἀρχιτέκτονα, πού μὰς εἶδνε διαρκῶς ἐξηγήσεις.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ σαλόνι, μὰς εἶπε. Οἱ πολυθρόνες του, ὅπως βλέπετε, εἶναι οἱ πρῶτες ἀναπαυτικές! Μόλις πατήσετε αὐτὸ τὸ κουμπί, ἡ ταπετσαρία τοῦς ζεσταίνεται σιγά-σιγά καὶ τυλίγει τὸ πρόσωπο, πού κάθεται στὴν πολυθρόνα, μὲ γλυκεῖα κι' εὐχάριστη θερμότητα. Εἶναι πολὺ «κόμφο» γιὰ τὸ χειμῶνα. Τὸ καλοκαίρι ξεφορτώνονται τοὺς ὄχλους

ἐπισκέπτες: «Παρακαλῶ, καθίστε...», τοῦ λέω. Κι' εἶπειτα πατάω τὸ κουμπί... Σὲ τρία λεπτά τῆς ὥρας, ὁ ὄχλος ἐπισκέπτης ἀρχίζει νὰ ἰδρώνει, νὰ ξεφουσκᾷ καὶ, τέλος, φεύγει γιὰ μιὰ ὥρα ἀρχιτέρα...

» Ἡ γυναίκα μου, ἀκούγοντας τὶς πονηριὲς αὐτὲς τοῦ ἐφευρέτη, ἔσκαγε ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀπὸ τὸ σαλόνι κατόπιν περάσαμε στὴν τραπεζαρία. Τὸ φῶς ἐκεῖ ἦταν γλυκό, ἀναπαυτικὸ, ὀνειρώδες... Καὶ κανένα ἐπιπλο! Στὴ μέση μόνο ἓνα τραπέζι μὲ τέσσερες καρέκλες. Ὁ ἀρχιτέκτονας πάτησε πάλι ἓνα κουμπί καὶ τὸ τραπέζι χάθηκε ξαφνικά μέσα στὸ πάτωμα: «Πάει στὴν κουζίνα...» μὰς εἰρήγησε. «Μήπως ὑπάρχει φόβος νὰ πᾶνε κι' οἱ καλεσμένοι;...» τὸν ρωτήσαμε τότε ἀνήσυχτοι. «Ὁχι!...», μὰς ἀπάντησε. «Οἱ καρέκλες εἶναι βιδωμένες. Φτάνει νὰ μὴν πέσῃ κανεὶς ἀπ' τὴν καρέκλα...»

» Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τὸ τραπέζι εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν κουζίνα μ' ἑλκεκτὰ χαγιάτ. Ἡ γυναίκα μου τότε θέλησε νὰ δῇ τὴν κουζίνα καὶ κατεβήκαμε σ' αὐτήν. Ἦταν κάτασπρη, καθαρὴ καὶ κρύα ὡς κρύα σὰ χειρουργικὴ αἵθουσα.

— Μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ, μόνο μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε, μὰς εἰρήγησε ὁ ἀρχιτέκτονας. Τὰ πάντα μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ. Τὸ βραστό, τὸ κοκκινιστό, τὰ τηγανητά... Ἀκόμη καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ κοττόπουλο!...

— Διότι; ἀπάντησε ἡ γυναίκα μου, πού εἶναι πρῶτης τάξεως μαγειρίσας.

— Ὅα σὰς ἐξηγήσω... τὴν καθυσχέσε ὁ ἐφευρέτης. Ἐερετες; Μόνο μ' αὐτὴ τὴν τεχνικὴν κουζίνα μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ ἠλεκτρικὸ κοττόπουλο. Παίρνετε, λοιπόν, ἓνα τριφύρο καὶ παχὺ ζωντανὸ κοττόπουλο καὶ τὸ βάσκετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ μηχανήμα. Κατόπιν τοῦ δένετε ἐκεῖ τὰ πόδια σ' αὐτὰ τὰ καλωδία καὶ σπκόνετε αὐτὸν ἐδῶ τὸ μοχλὸ. Πρὶν περάσῃ ἓνα δευτερόλεπτο, τὸ κοττόπουλο σὰς εἶναι κεραυνοβοληθὲν ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῖμα... Καθὼς βλέπετε, εἶναι ἀπλοῦ, γρήγορο, πρακτικὸ, οἰκονομικόν... Ὅτι τὸ πρῶτο μοντέρνο!...

» Εἶναι δηλαδή ἓνα εἶδος ἠλεκτρικῆς καρέκλας γιὰ τὰ πουλερικά... παρατήρησα.

— Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ ἄλλος. Ἐφεύρεται ἀμερικανικῇ!...

» Ἀπὸ θαῦμα σὲ θαῦμα, λοιπόν, ὁ ἀρχιτέκτονας μὰς πῆγε καὶ στὴν κρεβατοκάμαρα. Τὸ ξύλο καὶ τὰ υφάσματα εἶχαν καταργηθῇ ἐκεῖ πέρα. Δὲ βλέπετε τίποτ' ἄλλο, παρὰ κρύσταλλα, μέταλλα καὶ πετρίδια.

— Κι' ἡ θερμότης; ρωτήσαμε ἐκπληκτοί.

— Δὲν τὴ βλέπετε κανεὶς, ἀλλὰ τὴν αἰσθάνεσαι... μὰς ἐξηγήσε χαμογελώντας ὁ ἐφευρέτης. Ἀκουμπήστε τὸ χεῖρ σας στὸν τοίχο...

» Ἀλήθεια, ὁ τοίχος ἦταν θερμὸς κι' εἶδμε σ' ὅλο τὸν κοίτωνά μιὰ γλυκεῖα ζεστασιά.

— Τὸ ἠλεκτρικὸ περνᾷ κι' ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ κρεβατιοῦ... πρόσθεσε ὁ ἀρχιτέκτονας.

» Διότι ἀπὸ τὸν κοίτωνά ἦταν τὸ «μυκοντούρα».

— Ἡ κυρία μπορεῖ νὰ ντυθῇ καὶ νὰ γδυθῇ χωρὶς τὴ βοήθεια κουσσοδέρας... μὰς ἐξηγήσε πάλι.

— Πώς; Έκανε ή γυναίκα μου.
— Περάστε μέσα και θα δι-
τε... Όρσας! Άνεσθη τώρα έχει
άπανά. Θαυμάσια. Πατήστε αυτό
το κουμπί... Βλέπετε;

— Μόλις πάτησε το κουμπί ή γυ-
ναίκα μου, τυλίχτηκε από ένα ά-
κίνδυνο ηλεκτρικό ρεύμα και τό
φόρεμά της, αυτόμάτως, έπεσε
στά πόδια της. Έγώ έκλεισα θυ-
μωμένος την πόρτα κι άφησα απ'
έξω τόν αρχιτέκτονα, που γελού-
σε σά βλάκας με τ' άνοστο ά-
στείο του...»

— Αυτό τό περιστατικό θα σάς
άπογοήτευσε... παρατήρησα.

— Κάθε άλλο! Φώναξε ό Μπαρ-
μπαρού. Τό ξεχάσαμε γρήγορα...
Ήμαστε τόσο ένθουσιασμένοι, ώ-
στε άγοράσαμε άμέσως τό ηλεκ-
τρικό στίτι... Μά την αλήθεια, ή-
ταν σωστός παράδεισος! Χαιρό-
σουν νά κάθεται εκεί μέσα.

— Έτσι, γιά μερικούς μήνες, όλα
πήγαιναν μιά χαρά. Φαντασθήτε,
ότι δέν είχαμε ούτε έναν υπηρέ-
τη. Οί υπηρέτες μας κι' οί κα-
μοιρές μας ήταν τά ηλεκτρικά
κουμπιά. Τί καθαριότης, τί υγεία!
Ή γυναίκα μου ήταν κατενθου-
σιασμένη. Όσο γιά τούς φίλους
μας, όλοι τούς μας μακάριζαν!...

— Μά, μιά όμορφη μέρα — ό-
μορφη ό λόγος τό λέει — άρχι-
σαν οί άναποδιές. Στην αρχή, μι-
κροπράγματα: Έννοιες, βραχυ-
κυκλώματα... Πατούσα ένα κουμ-
πί, γιά νά πάρω την έφημερίδα
και δέχομουν στό πρόσωπο μιά
σαπουνάδα. Ήθελα τό πρόγευμα,
κι' άρχισε νά παίζη τό ραδιόφωνο.
Σχηματίζα έναν αριθμό στό αύ-
τόματο τηλέφωνο, κι' άνοιγε τό
«ντούς»... Βέβαια, γελάτε, γιατί
δέν σάς είπα τά χειρότερα...

— Ένα βράδυ, σηκώθηκε δυνα-
τός άέρας. «Θύελλα!...» έγραφε
τό μετεωρολογικό δελτίο. Ή ά-
τμόσφαιρα ήταν «εκεορεσμένη»
από ηλεκτρισμό. Ή γυναίκα μου
άρχισε ν' άνησυχή. Τά κουμπιά
του σπιτιού μας είχαν... τρελλά-
θη. Έκάναν ό,τι ήθελαν. Καί,
ξαφνικά, ήρθε ή καταστροφή! Με
την πρώτη άστροπή, ό κεραυνός
έσκασε μέσα στην κουζίνα. Έμεις
τρομοκρατηθήκαμε. Άρπάξαμε
γρήγορα από μιά βαλίτσα κι' έξω
από τό σπίτι... Μόλις προφτάσα-
με, άλλωστε, νά βγούμε, γιατί έ-
νας δεύτερος κεραυνός έσκασε στό
χώλ... Σε λίγο τό ηλεκτρικό μας
σπίτι άρπάξε φωτιά και κάηκε....

— Όμολογώ, ότι δέν είχα καμμία
διάθεσι νά γελάσω.

— Βλέπετε; Νού έκανε τότε ό
Μπαρμπαρού. Μά γιατί ξαναγύ-
ρισα στό τζάκι και στά τριφω-
τα... Τό μοντέρνο «κομφόρ» στό
χαρίζω!...

— Εύχαριστώ πολύ, άς μένη!
είπα. Δέ συμπαθώ τούς κεραυ-
νούς!

Κι' από τότε, βλέπω πάντα με
υπόπτο μάτι κάθε στίτι με μοντέρ-
να ηλεκτρικά είδη και με μοντέρ-
νο «κομφόρ»!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

MENTIOYM ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών.
Άννομεν πάσης φύσεως ύποθεσεις.
Έπισκεφθήτε μας, Έσπερίδων 62α,
στάσεις Άγίων Πάντων, Χαροκόπου-
Καλλιθέα.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

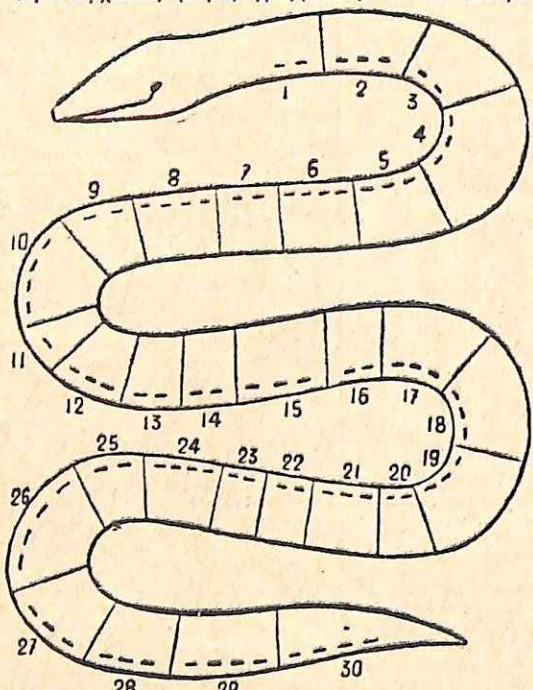
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τά ά-
πογεύματα μόνον επί συνεντεύξει
Καρυιάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ.
613.610. — Οίκια 710.752.

Γιά μικρούς

Φιδόλεξο

Συμπληρώστε τά 30 κομμάτια, στα όποια χωρίσα-
με τό φίλι αυτό, με λέξεις τών όποιων σάς δίνωμε πιο
κάτω τίς σημασίες.

Στό κάθε τμήμα θα δάξετε γράμματα Ισάριθμα με
τίς υπάρχουσες μικρές γραμμούλες. Τό δε δεύτερο

μέρος της κάθε λέξεως, που ολόκληρη αποτελείται πάν-
τα από τά γράμματα δυο συνεχόμενων τμημάτων, θα
είναι τό πρώτο μέρος της άμέσως επόμενης λέξεως.
Π.χ.: ΠΟΛ-ΤΟΣ, ΤΟΣ-ΚΑ, ΚΑ-ΜΑΡΙ, ΜΑΡΙ-
ΝΑ κ.ο.κ.

Τό πρώτο μέρος της πρώτης λέξεως είναι μόνο του
μιά μουσική νότα:

- 1) Μουσική νότα.
- 2) Υπόλοιπα.
- 3) Έλαχίστη ποσότης ύγρου.
- 4) Τανάλια, μασιά.
- 5) Ό μεγαλύτερος θεός του ίνδικού πανθέου.
- 6) Λουλούδια που άγαπούν τό νερό.
- 7) Συμβάλλει στό καθαρίσμα.
- 8) Ζεστός άνεμος της έρημου.
- 9) Δέν είναι στίλβνο.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

- 9-10) Δέρμα.
- 10-11) Γυναικείο όνομα.
- 11-12) Άποτελεί τό κέντρο μιάς πόλεως.
- 12-13) Πέννα διαρκείας.
- 13-14) Ίδιότητα, παραξενιά.
- 14-15) Άρρεσι στον τεμπέλη.
- 15-16) Μέρος του σώματος μας.
- 16-17) Μία τών Κυκλάδων.
- 17-18) Άνώμαλη λειτουργία του όργανισμού.
- 18-19) Όνομασία της τέως έπαρχίας Βεργίας.
- 19-20) Ήφαιστειογενές και εύφλεκτο χημικό στοιχείο.
- 20-21) Ζυμαρικό.
- 21-22) Στερούν την έλευθερία.
- 22-23) Όργανον αίσθησεως.
- 23-24) Διευθύνει.
- 24-25) Δέν έχουν προσωρινό χαρακτήρα (ούδ.).
- 25-26) Χαρακτηρίζουν τά θηλυκά.
- 26-27) Σειρές, γραμμές.
- 27-28) Άκάθαρτο ζώο.
- 28-29) Φαγητό με κρέας (άγγλ.).
- 29-30) Ψητή φέτα κρέατος (άγγλ.).

Δ.

Τρεις μηχανικές εικόνες χωρίς εικόνα

— Πρώτη μου φορά έλέπω τέτοια ιδιοτροπία. Άν
είναι δυνατόν νά τρώη κανείς μαζί με τό γάλα τσι-
ρους!...

— Μ' έμαθε κάποιος γείτονάς μου, στην Αθήνα.
— Και πού άκριδώς μένει;

— Μά τό είπες πού όλγαν μόνος σου.

— Μιά και ή Άννούλα τό έβαλε γινάτι νά πάη με
τό Μιχάλη, έγω θα έρθω μαζί σας τό Σεβδατοκύ-
ριακο.

— Και πού θα πάνε εκείνοι, Πέτρο;

— Μά νομίζω πως σάς τό είπα.

— Έσώ πού είσαι φίλος του χορού, Δράκο, έπρεπε
νάρθης μαζί μας τό Σεβδατοκύριακο. Θα χόρευες μέ-
χρι πρωίας.

— Και πού πήγατε, έρε παιδιά;

— Κάνεις πως δέν άκούς; Τώρα στό είπαμε.

7 ένόματα άστέρων

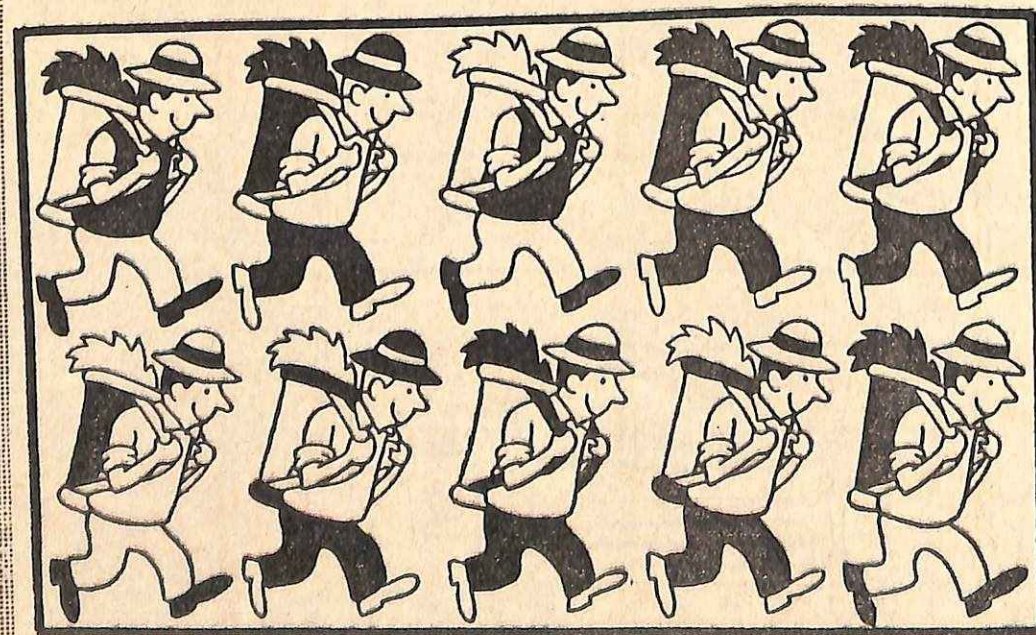
Προσπαθήστε νά συναρμολογήσετε τίς κάτωθι ομάδες
τών 3 γραμμάτων, έτσι ώστε νά σχηματίσετε τά άνό-
ματα 7 διασήμων άστέρων του κινηματογραφικού στε-
ρεώματος:

ΤΟΝ	—	ΛΩΡ	—	ΝΤΥ	—	ΜΑΡ
ΣΙΜ	—	ΡΙΤ	—	ΟΥΦ	—	ΚΡΙ
ΥΦΟ	—	ΣΑΡ	—	ΧΑΡ	—	ΙΝΑ
ΟΡΕ	—	ΣΤΙ	—	ΜΑΝ	—	ΚΕΡ
ΠΑΡ	—	ΛΑΣ	—	ΚΝΤ	—	ΝΤΜ
ΡΝΤ	—	ΤΖΟ	—	ΒΕ-Υ	—	ΕΝΣ
ΒΛΑ	—	ΑΝΚ	—	ΡΑΟ	—	ΝΚΑ
ΙΝΙ	—	ΑΓΚ	—	ΟΝΣ	—	

Δεξιόγριφος

Νότα, καλέ μου λύτη, τό ένα,
τ' άλλο χωρίο 'να ήρωικό.
Όσπριο και τά δυο μου ένωμένα,
και νόστιμο και θρεπτικό.

Οί δυο όμοιοι τρυπητάι

Άνάμεσα στους δέκα αυτούς τρυπητάς υπάρχουν μύ άνακαλύψετε μέσα σε δυο λεπτά, αν θέλετε νά ύπερ-
νο δυο, που είναι έντελώς όμοιοι και δε διαφέρουν ού-
τε στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Πρέπει νά τούς

Οί λύσεις στη σελίδα 78

ΤΙ ΚΑΙΡΟ ΘΑ ΚΑΝΗ ΑΥΡΙΟ;

Όλα τά μυστικά της μετεωρολογίας

ΚΑΘΕΝΑΣ με μιά άπλή ματιά είναι σε θέση
νά προβλέψη τόν καιρό, λιγώτερο έπιστημο-
νικά, βέβαια, από τούς ειδικούς της μετεωρολο-
γίας, που μας πληροφορούν από τό ραδιόφωνο
και τίς έφημερίδες, μά με μιά σιγουριά πραγμα-
τικά καταπληκτική, φάνει νά μάθη τά μικρά
και εύκολα μυστικά πού του μαθαίνουμε και πού
θα τού φανούν, άσφαλώς, πολύ χρήσιμα γιά νά
άποφασίση, αν θα πρέπει ή όχι νά βγη από την
πύλη — όταν ό καιρός είναι αμφίβολος — γιά
νά περάση τό «γουγκ-έντ» στην έξοχη ή στη θά-
λασσα ή και γιά νά κάνη έναν περίπατο.

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ

Άπό τίς πύλες μακρινές, εποχές οί βοσκοί και
οί ναυτικοί, πάνω στα σύννεφα, βάσιζαν πάντα
τίς «καιρικές» προβλέψεις τους.

Τά σύννεφα από εκατονταετηρίδες τώρα, ύπο-
διαιρούνται σε τέσσερις κατηγορίες, που χρησι-
μεύουν ακόμη και σήμερα στους συγχρόνους πα-
ρατηρητές. Οί τέσσερις αυτές κατηγορίες είναι
οί ακόλουθες: Σύννεφα, που βρίσκονται πολύ ψη-
λά και μοιάζουν με μπαμπάκια (βοστρυχοειδή).
β) σύννεφα μέσου ύψους με σχήμα στρουγγυλε-
μένο (ύψωσώρειτες). γ) Σύννεφα χαμηλά χωρίς ώ-
ρισμένο σχήμα, πολύ σκούρα και πολύ απλωμένα
(στρωματοειδείς). δ) Σύννεφα κατακόρυφα
και σαν σωριασμένα (σωρείτες).

Μπορούμε νά πούμε ότι τά «βοστρυχοειδή»
προαναγγέλλουν μιά άλλαγή καιρού μέσα στο εί-
κοσιτετράωρο, ότι οί «στρωματοειδείς» (σκού-
ρα χαμηλά σύννεφα) φέρουν τη βροχή ή τό χα-
λάκι και τά στρουγγυλά σύννεφα μέσου ύψους (ύ-
ψωσώρειτες) κρημασμένα από γαλάζιο τόν ούρα-
νού μιάς καλοκαιριάτικης ημέρας, δέν είναι, άν-
τίθετα απ' ό,τι πιστεύεται, σημάδια κακού και-
ρού.

Όταν παρουσιάζονται στον ούρανό ύψωσώρει-
τες και βοστρυχοειδή σύννεφα άνακατεμένα, είναι
σημάδι ότι ή κατεύθυνσι του ανέμου θα αλλάξη
και αν πιάσει βροχή, δέν θ' άργήση νά την δια-
δεχθή ή εσπερίδα.

Άλλες φορές ή ένωσι τών βοστρυχοειδών (ύ-
ψηλά σύννεφα) με τούς ύψωσώρειτες (σύννεφα
μέσου ύψους) δημιουργούν εκείνους τούς υποβλη-
τικούς «πύργους από σύννεφα», που, άσφαλώς,
θα έτυχε νά παρατηρήσετε και πού αναγγέλλουν
καταιγίδα γιά την επόμενη. Μά ή πρόβλεψη του
κακού καιρού είναι πού σίγουρη, αν δητε νά πλη-
σιάζη ένα χαμηλό σύννεφο, πού τό σχήμα του θυ-
μίζει σφύρι ή ρόμβο.

Ένα στοιχείο πολύ σημαντικό είναι ή κατεύ-
θυνσι, που ακολουθούν τά σύννεφα. Άν ακολου-
θούν την κατεύθυνσι του ανέμου, πού επικρατεί,
ό καλός καιρός είναι έξηραλισμένος.

Και νά ακόμη μερικές ένδείξεις, πάνω στις ό-
ποιες μπορείτε νά στηριχτήτε.

Ό καιρός μένει γενικά καλός, όταν ή πρωινή
συννεφιά διαλύεται κατά τό μεσημέρι, όταν τά
στρουγγυλά σύννεφα μέσου ύψους (ύψωσώρειτες)
υπάρχουν διάσπαρτα στον άπογευματινό ούρανό
και όταν ό άνεμος φυσά έλαφρά από τά δυτικά
ή από τά βορειοδυτικά.

Ό καιρός μπορεί νά είναι βροχερός, όταν τά
βοστρυχοειδή (ύψηλά σύννεφα) γίνονται πιο πυ-
κνά και ακολουθούνται από μικρά σύννεφα μέσου
ύψους (ύψωσώρειτες), που χάνουν τό στρουγγυλε-
μένο τους σχήμα και άρχίζουν νά μεγαλώνουν κά-
θετα, όταν ό ούρανος είναι σκεπτικός και άπει-
ρητικός πρós τά δυτικά, κι' όταν ό άνεμος, πού
προέρχεται από τά νότια, μεγαλώνει την ταχύ-
τητά του μαζί με τά από τά δυτικά σύννεφα.

Ό καιρός συνήθως γίνεται αίθριος, όταν τά
σύννεφα άπομακρύνονται και ό άνεμος (ιδιαίτε-
ρα εκείνος, πού προέρχεται από τά ανατολικά)
αλλάζει κατεύθυνσι και στρέφεται πρós τά δυ-
τικά.

Η ΟΨΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Οί λαϊκές παραδόσεις, οί σχετικές με την
προβλεψη του καιρού, είναι καρπός παρατηρήσεων
πολύ έμπειρικών, που έχουν διαστρευσθή άρκε-
τά από δυσειδαιμονίες. Παρ' όλα αυτά, οί μετε-
ωρολόγοι δέβαιναν ότι μερικές απ' αυτές τίς
παραδόσεις βρίσκουν επιβεβαίωσι στις έπιστη-
μονικές άνακαλύψεις και έπομένως, υπαρούν νά
χρησιμοποιηθούν σαν προγνωστικά άρκετά ακρι-
βή. Και νά μερικές από τίς πιο ένδιαφέρουσες
και επιβεβαιωμένες:

★ Τά χρώματα της δύσεως αναγγέλλουν τόν
καιρό, πού θα κάνη την επόμενη. Ένας ούρανος
κόκκινος είναι σημάδι καλού καιρού, ό γκριζωπός
είναι σημάδι έσχατης, ό ζυφρός κίτρινος προα-
ναγγέλλει άνεμο.

★ Ή έλκεψη δρόσου είναι σημάδι βροχής. Ό-
ταν ή δρόσος ύπάρχει άθρονη, ή μέρα θα είναι
καλή.

★ Όταν τά βουνά, οί άκτές της ξηράς και
τών νησιών φαίνονται λιγώτερο μακρινά από συ-
νήθως, ακόμη κι' αν ό ούρανος είναι αίθριος,
μπορείτε νά είστε βέβαιοι, ότι σε σαρνταστή
ώρες θα βρέξη.

★ Όταν πρόκειται νά βρέξη, οί θόρυβοι είναι
πιο δυνατοί. Τά χαμηλά σύννεφα δυναμώνουν τούς
μακρινούς θορύβους, όπως τό δόμβο ενός άερο-
πλάνου, τόν ρόγχο ενός τραίνου, πού φτάνει,
τους ήχους από τίς καμπάνες μιάς εκκλησίας,
τό γαυγισμό ενός σκύλου.

★ Όταν τό φεγγάρι και τά άστέρια έχουν
μιά όψι συγκεχυμένη είναι σημάδι ότι θα βρέξη.
Ή αίτια βρίσκεται στην άναταραχή, πού συμ-
βαίνει στά πιο ύψηλα στρώματα της ατμόσφαι-
ρας και πού έννοια άκριβώς τόν κακό καιρό.

★ Και τ' άστέρια πού λάμπουν πολύ είναι έν-
δείξεις ύγρου καιρού, ενώ αν δέν λάμπουν, αυτό
σημαίνει ότι ή ατμόσφαιρα είναι ξηρή και έπο-
μένως ό καιρός θα είναι καλός.

★ Όταν ό ήλιος ή τό φεγγάρι είναι τριγυρι-
σμένα από έναν κύκλο, είναι πιθανώτατο ότι θα
βρέξη. Ό κύκλος προκαλείται από ένα λεπτό νε-
φώδε- στρώμα, πού διαβλά τό φώς του ήλιου
ή της σεληνης στα μικρά κρύσταλλα πάγου, από
τά όποια αποτελείται. Όσο μεγαλύτερος είναι
ό κύκλος, τόσο πιο κοντινή θα είναι ή βροχή.

★ Ένας κοκκινωπός ήλιος, τριγυρισμένος
από μιά πυκνή συννεφιά χρώματος άσπρου λερω-
μένου, είναι, ιδιαίτερα τό βράδυ, μιά σχεδόν σί-
γουρη ένδειξι βροχής.

★ Τό κόκκινο φεγγάρι είναι σχεδόν πάντα ση-
μάδι ύγρου ανέμου και πιθανώτατα καταιγίδας.

★ Όταν τό φεγγάρι είναι γεμάτο (ή σχεδόν
γεμάτο) και έχει περίμετρο πολύ καθαρή, είναι
σημάδι άραιού καιρού.

★ Δέν έχει, αντίθετα, καμμία άπολύτως βάσι
ή λαϊκή γνώμη, σύμφωνα με την οποία οί περίο-
δοι του καλού και του κακού καιρού είναι συμπε-
δεμένες με τίς φάσεις της σεληνης. Πρόκειται
μόνο γιά άπλες συμπτώσεις, χωρίς καμμία έπι-
στημονική βάση.

Πρέπει, όμως, νά έχετε ύπ' όψι ότι οί παρα-
τηρήσεις πάνω στα σύννεφα, στον ήλιο, στο
φεγγάρι, στα άστέρια και στον ούρανό, είναι
δυνατόν νά παραποισθούν από τόν καπνό, πού
βαράνει πάντα πάνω στις βιομηχανικές πόλεις,

Πολλά ότωνα αντιλαμβάνονται τό φτάσιμο
του κακού καιρού από μερικούς ρευματικούς πό-
νους ή άλλες έλαφρές συνήθως ένδησεις. Μά
υπάρχουν ζώα, που έχουν μιά ικανότητα πολύ
μεγαλύτερη από τόν άνθρωπο νά προβλέπουν τίς
αλλαγές του καιρού και αυτές τίς προβλέψεις
τους τίς εκδηλώνουν με τόν ένα ή τόν άλλο
τρόπο.

★ Ή γάτα. — Όταν ή γάτα
σας περνά τό πόδι της πίσω
από τά αυτιά της ή όταν τρι-
βεται πάνω στα έπιπλα, είναι
σημάδι βροχής. Τό ζώο έντοχλεί-
ται από τόν ηλεκτρισμό, πού
συσσωρεύεται στην ατμόσφαιρα.
Την ένόχλησι αυτή την αισθα-
νεται πάνω στις τρίχες της
και ιδιαίτερα γύρω στο κεφάλι.

★ Τά πρόβατα. — Άν είστε στο βουνό και
διαπιστώσετε ότι τά πρόβατα βελάζουν τόσο
πολύ, ώστε νά άναγκάζουν τό βοσκό νά τά συγ-
κεντρώη και νά τά γυρίση από μαντρί, μπορεί-
τε νά είστε βέβαιοι ότι θα βρέξη. Και αν, ενώ
βρέχει, χωρίς νά ύπάρχη τό έλαχιστό σημά-
δι άλλαγής καιρού, τά πρόβατα δείχνουν ά-
νυπομονησία γιά νά βγούν από τό μαντρί και νά
γυρίσουν στη βοσκή, αυτό σημαίνει ότι οί μετε-
ωρολογικές συνθήκες βελτιώνονται και ότι σε λί-
γο ό καιρός θα είναι σταθερά καλός.

★ Τά χελιδόνια. — Άν
θα σάς τύχη νά παρατηρήσετε
χελιδόνια, πού πετούν σε μεγά-
λους κύκλους, περνώντας ευστά
από τό έδαφος, ή καταιγίδα
είναι κοντά. Τά χελιδόνια πε-
τούν ν' αυτόν τόν τρόπο, γιά-
τί μόνο έτσι μπορούν νά συλ-
λάβουν τά σφαιρικά έντομα, πού
άποτελούν την τροφή τους και πού πιεζόμενα ά-
πό την αύξησι τής υγρασίας, δέν έχουν την δύ-
ναμι νά πεταχούν πού ψηλά.

★ Οί πεταλούδες της νύχτας. —
Άν τό πρωί, θγαίνοντας από τό σπίτι ή από
τό ξενοδοχείο πού μένετε γιά τίς διακοπές σας,
τύχη νά προσέξετε πεταλούδες της νύχτας άκί-
νυτες πάνω στους κορμούς τών δέντρων ή πάνω
 στους θάμνους, μη δίνετε σημασία αν ό ού-
ρανός είναι συννεφισμένος. Σε λίγο τά σύν-
νεφα θα διαλυθούν και ό ούρανος θα καθαρίση.

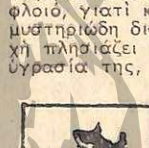
★ Οί πετεινός. — Ένώ
βρέχει από ώρες, σε κάποια
στιγμή ό πετεινός άφηνει μιά
κραυγή, ενώ ό όρλιζοντας είναι
ακόμη άρως και σκεπτικός.
Μιά ξεχωριστή ευαισθησία στο
φώς τόν είδοποιεί ότι ό ήλιος
θα προβάλλη σε λίγο, άνάμεσα
από τά σύννεφα, ότι ό καλός
καιρός είναι κοντά και σπεύδει νά εκδηλώση τη
χαρά του.

★ Ο δροσκοκόλαπτης. —
Άν θα σάς τύχη νά έίτε αυτό
τό συμπαθητικό πουλάκι νά
χτυπά με μανία τό ράμφος του
στον κορμό ενός δέντρου, μπο-
ρείτε νά θεωρήσετε βέβαιο, ότι
σε λίγο θα βρέξη, ακόμη κι' αν
ό ούρανος είναι αίθριος.

★ Ο δροσκοκόλαπτης, μεγάλος «κατα-
ρροχιστής» τών έντόμων πού ζουν στο έσωτε-
ρικό τών δέντρων, καταλαβαίνει με μιά «δεύτερη
όρασι», ότι ώριωμένα από αυτά τά έντομα με-
ταφέρονται από τό έσωτερικό πού ζυλο πρós τό
φλοιό, γιατί κι' αυτά με τη σειρά τους, με μιά
μυστηριώδη διάσθησι, καταλαβαίνουν ότι ή βρο-
χή πλησιάζει και έπειδή έχουν ανάγκη από την
υγρασία της, πράκωρουν νά την συναντήσουν.

★ Τά κοράκια. — Όταν
αυτά τά μούρα πουλάκι (πού
σύμφωνα με τη λαϊκή παράδοσι,
άποτελούν κακό σίγνο) πετούν
σε κοπάδι και ύστερα κατεβαί-
νουν όλα μαζί, πάνω στα δέν-
τρα, είναι σημάδι ότι ό καιρός
θα, χαλάση. Ένα κοράκι πού
πετά μόνι, τό πρωί, ακόμη κι

αν ό ούρανος είναι συννεφισμένος, προαναγγέ-
λει, αντίθετα, καλό καιρό.

★ Τά βατράχια. — Ένα
βατράχια, πού βρίσκεται μέσα
σε μιά γυάλα, στην οποία εί-
ναι τοποθετημένη μιά μικρή
σκάλα βυθισμένη στο κάτω μέ-
ρος της σε λίγο νερό, ανεβαί-
νει τη σκάλα, αντί νά μείνη
στο νερό, όταν ό καιρός πρό-
κειται νά «χλάση». Ο βατράχος

τό κάνει αυτό, γιατί «αισθάνεται» ότι ή ατμό-
σφαιρα γίνεται πιο ύγρη από έκείνη πού ύπά-
χει μέσα στη γυάλα. Νά γιατί τά βατράχια
βγαίνουν από τό νερό ή από τούς υπόγειους
κρυφώνες τους, όταν πρόκειται νά βρέξη. Τό
καλοκαίρι βγαίνουν κατά προτίμησι τό βράδυ,
ακόμη κι' αν ό καιρός είναι καλός, γιατί εκείνη
την ώρα ή ατμόσφαιρα είναι πιο πλούσια σε υ-
δατμούς απ' όση τό πρωί.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΜΑΣ

Υπό του Ευαγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Βρισκόμαστε κοντά στο χωριό της Βηθσάδα. Γειτνιάζει με τη λίμνη της Τιβεριάδας, ή της Γεννησαρέτ, ή της Γαλιλαίας. Ήταν γνωστή και με τα τρία αυτά ονόματα.

Ήταν ενώρις το πρωί. Δύο πλοία είχαν άραξει στην παραλία. Νά και ο Χριστός, περιτριγυρισμένος, όπως πάντα από πλήθος. Εύκαιρία βρήκε ο Χριστός, να διδάξη στους μαθητάς Του, μερικά βασικά μαθήματα για την άγρια ψυχών.

Αι μαθηταί του Χριστού, ψάρευαν όλη τη νύχτα. Χώρα μαζεύουν τα δίκτυα τους, τα πλένουν, τα φυλάγουν. Ήταν έτοιμοι να συνηκολογήσουν με την αποτυχία της προσπάθειας τους. Επεμβαίνει ο Χριστός. Την αποτυχία την ανθρώπινη Αιτία την βλέπει εύκαιρία δράσεως Ιδικής Του. Ο Θεός πολλές φορές μας αφήνει να φθάρουμε στο τέρας της αντοχής μας. Τότε αρχίζει να ενεργεί.

Αυτό συνέβη με τους υιούς του Ζεβεδαίου, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο και τ' άλλα δύο αδελφά, τον Πέτρο και τον Ανδρέα. Δεν έπιασαν τίποτε όλη τη νύχτα. Μπαίνει ο Χριστός στο πλοίο του Πέτρου. Έμπρός, του λέγει. Άνοιξε στα βάθη. Σανορίζε το δίκτυ σου, «Μά, Κύριε στα ίδια νερά πηγαίνουμε. Δεν έχει ψάρια η θάλασσα...» Άντίστασι δοκίμασε ο Χριστός από τον Πέτρο, αλλά τελικά ενέδωσε στην εξουσία Του. Κι' αυτό ακριβώς ήθελε να διδάξη ο Χριστός στους μαθητάς Του, ως το κυριότερο ψάρεμα—το ψάρεμα των ψυχών. Ύπακοη, τυφλή υπακοή στην γνώση στην απόλυτη γνώση του Θεού. «Επί τω ρήματι Σου χαλάσω το δίκτυον». Θά εξαρτηθώ, όχι από την πείρα μου, αλλά από τη γνώση Σου, Κύριε. Άσφαλεστερος είναι ο λόγος του Θεού από τη δική μας πείρα.

Ένας ναυαγός, κατάρωσε να φτάση στην στεριά. Ήταν μία έντελως άγρια και ακατοίκητη ήσος. Κατάρωσε με πολλά βάσανα να κτίση μία καλυβούσα όπου ετοποθέτησε ό,τι είχε περισώσει από το ναυάγιο. Προσηνύθη να τον ελευθερώση ο Θεός από την εξορία του αυτή με κάποιο δίκτυο Του τρόπο. Κάθε μέρα παρατηρούσε τον όριζοντα μήπως και δει κανένα καράδι περαστικό. Μία μέρα γυρίζοντας από το καθημερινό του κυνήγι για τροφή, βρήκε την καλύβα κατακαμένη. Κάπκε ό,τι κατάρωσε να δισώση από το ναυάγιο. Αυτό νόμισε πως θάταν και το τέλος της ζωής του. «Χάθηκε τώρα», είπε στον εαυτό του, κι' άρχισε να κλαίη απαρνήρητα. Αλλά την επομένη ημέρα, έμεινε κατάρωτος, όταν είδε ένα πλοίο να πλησιάζη την ακτή του. Ο καπετάνιος του λέγει: «Είδαμε τη φωτιά που άναψες και καταλάβαμε ότι υπήρχε ανάγκη και ήλθαμε να δούμε τί συμβαίνει». Είδαν την καλύβα του να καίεται.

Αλλά το καύσιμο των πολυτίμων αντικειμένων που διεσώθησαν από το ναυάγιο, υπήρξε, η μεγαλύτηρ εύλογία Τον έσωσε. Αυτό συμβαίνει και με μας πολλές φορές στη ζωή. Αποτυγχάνουμε οικτρά. Όχι γιατί είμεθα άκνηροί και νωβροί, αλλά αποτυγχάνουμε παρά την επιμέλεια κι' εργατικότητα μας. Οι μάστιγες του Χριστού, ελγασθήσαν σκληρά όλη τη νύχτα. Αλλά ο Χριστός διά της αποτυχίας των, ήθελε να τους διδάξη ότι υπάρχει κάποια επιτυχία που ακολουθεί την ανθρώπινη αποτυχία. Αυτή είναι Θείας έφευρσεως. Κατορθώνεται όχι με την σκληρότητα της εγασίας μας, όχι με τα πορίσματα... της πείρας μας, αλλά με την άπλη και άμεση υποταγή μας στην προσταγή του Θεού.

Ήταν κουρασμένοι οι ψαράδες μαθηταί του Χριστού. Έχουν μείνει στη θάλασσα όλη τη νύχτα. Και τώρα, να ξαναπάνε τα ήμερώματα; Θα μπορούσαν να πούν στο Χριστό: «Ας ξεκουραστούμε πρώτα από τον κόπο της αποτυχίας μείνης βραδυάς μας, κι' ύστερα ξαναδοκιμάσουμε. Τίποτε. Άμέσως ο Πέτρος και οι λοιποί υπήκουσαν.

Ω, να μαθαίναμε το μάθημα που ο Κύριος θέλει να μας διδάξη. Δουλεύουμε όλη την εβδομάδα σκληρά να βγάλουμε το ψωμί μας. Τί; την Κυριακή τώρα θα πάω στην εκκλησία, να καΐσω να διαβάσω το Λόγο του Θεού, ν' ασχοληθώ με κάτι που θα δοξάση τον Χριστό; Είμαι πολύ κουρασμένος. Όσο κουρασμένος κι' αν είσαι, αν δεν υπακούσης στον Λόγο του Θεού, θα μείνης μόνο με τον κόπο και την αποτυχία. Η διαταγή του Χριστού συνεπάγεται, επιπρόσθετο κόπο, αλλά και την βεβαιότητα της επιτυχίας του έργου και της μακαριότητος της προς τον Θεόν υπακοής.

Κι' επέτυχαν οι μαθηταί κατά θαυμαστών τρόπων. Έπιασαν τόσα ψάρια που το δίκτυο κόντευε να σπάση. Μά πως έγινε αυτό; Άραγε ο Χριστός είδε τα ψάρια; Είχε κάποια κρυφή πληροφορία, ότι σ' ένα ώρισμένο μέρος υπήρχαν πολλά; Έτσι ίσως προσπαθούν να εξηγήσουν το γεγονός οι όρθολογισταί που δεν αναγνωρίζουν εξέστητα στο Πρόσωπο του Χριστού. Το θαύμα αυτό του Χριστού, όπως και το παρόμοιο που περιγράφεται στο κα' κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Ιωάννου, θέλουν να μας δείξουν την εξουσία που ο Χριστός είχε πάνω στη φύση. Ήταν μία φανερή απόδειξις της δυνάμεως του Λόγου Του. Όταν ο Χριστός καθόταν στο πλοίο του Πέτρου και δίδασκε, έλεγε λόγια μόνο. Αλλά τώρα, αποδεικνύοντα ότι τα λόγια του Χριστού, είναι λόγια Θεού, του Δημιουργού. Και να μη υπήρχαν άκομη ψάρια εκεί που είπε στον Πέτρο να ρίξη το δίκτυ του, μπορούσε να τα δημιουργήση εκ του μηδενός.

Γιατί λοιπόν, άγαπητή ψυχή, διατάξεις να εξασκήσης και συ τίς στίνας εις τον Χριστόν; Θα κάρη και στην περίπτωση τη δικιά σου ένα θαύμα ο Χριστός. Θα σου δώση τη συγχώρησι και τη σωτηρία την μελική που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να σου δώση. Θα κάρη στη ζωή σου το θαύμα της αναγεννήσεως. Το δίκτυ σου, θα γεμίση με αφάνταστες, καινούργιες, άπροςδόκητες ευλογίες. Έχει ψάρια ο Χριστός που σύ όσο και να κοπιήσης δεν μπορείς να τα πιάσεις.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Επιστρέψαμε εις Αθήνας δέχεται ως και πρότερον επί της οδού Α' χαρνών 98. Αμφοιλογίς 1. — Τηλ. 810-760.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ

ΤΟΣΟ κατά το μεσαιώνα, όσο κι' αργότερα, το κυνήγι ήταν ή πιο άγαπητή διασκέδασι των βασιλέων και των φεουδαρχών.

Όλοι σχεδόν οι βασιλείς της Γαλλίας ήταν φανατικοί κυνηγοί. Κι' αυτός ακόμη ο Άγιος Λουδοβίκος, είχε τόσο πάθος με το κυνήγι, που, όταν ήταν αιχμάλωτος των Σαρακηνών στη Διαμέτιη, μέσα στις τόσες θλίψεις της αιχμαλωσίας του, ενδιαφέρθηκε κι' αγόρασε ένα κοπάδι κυνηγετικά σκυλιά της Συρίας, που, όταν ελευθερώθηκε, τα πήρε μαζί του στη Γαλλία. Οι απόγονοί τους ήταν το καμάρι των βασιλικών «κυνοστασίων», μέχρι της Έπαναστάσεως.

Επίσης ο βασιλιάς Φίλιππος ο Γ' Γράιος ήταν μανιώδης κυνηγός και μάλιστα σκοτώθηκε σ' ένα κυνηγετικό δυστύχημα.

Ο βασιλιάς Κάρολος περνούσε όλη την ημέρα του κυνηγώντας. Μία νύχτα, μάλιστα, ώνευρέθηκε πως κυνηγούσε καθάλλα πάνω σ' ένα φερωτό ελάφι, κι' από τότε πρόσθεσε στα οικόσημά του και τα κεφάλια δυο ελαφιών.

Ο Λουδοβίκος ΙΙος δεν ενδιαφερόταν ούτε για το κράτος του, ούτε για τίποτ' άλλο, παρ' μόνο για τη μεγαλοπρέπεια των κυνηγιών του! Έδδευε ασυλλόγιστα γι' αυτά τα χρήματα του δημοσίου θησαυρού και κάποτε ή σπατάλη του έφτασε σε τέτοιο σημείο, ώστε αγόρασε δυο τράνιμους από τη Δανία, αντί 12.000 χρυσών φιορινιών, για να τους άφισε ελεύθερους στο κυνήγι του και να τους σκοτώση!...

Ο «ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ»

Μά ή δόξα των βασιλικών κυνηγιών έφτασε στο ζενίθ της, την εποχή του Φραγκίσκου Α', που άνομασθηκε και «Πατέρας του κυνηγιού». Ο περίφημος αυτός γλεντζές βασιλιάς ήταν τόσο μανιώδης κυνηγός, που συνήθιζε να λέη:

— Άκόμη κι' όταν γεράσω και δε θα μπορώ να σέρνω τα πόδια μου, θα προστάζω να με πηγαίνουν στο κυνήγι με φορείο!... Κι' ίσως κι' απ' αυτό το φερετρό μου, όταν θάμαι νεκρός πιά, θα εξακολουθώ να κυνηγώ!

Η μανία του κυνηγιού κατέκτησε, την εποχή εκείνη, και τις γυναίκες! Όλες οι κυρίες της Αυλής και της άριστοκρατίας κυνηγούσαν όχι μόνο άθωα θηράματα, αλλά και άγριοχοίρους, ταύρους και λύκους, παρ' όλους τους κινδύνους, που διέτρεχαν.

Η Αικτερίνη των Μεδίκων, ή Μαρία των Βουρβόνων, ή Άρτεμις του Πουατιέ και ή Μαρία Στούαρτ διακρίθηκαν τόσο για την επιδεξιότητα τους στο κυνήγι,

όσο και για τη χάρι και την κομψότητα, που μ' αυτήν κυνηγούσαν.

ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ Β'

Ο Φραγκίσκος Α' έδδευε για τα κυνήγια του 100.000 σκούδα το χρόνο. Είχε ειδικό σώμα κυνηγών, με διοικητή το λοχαγό Ζαν ντ' Άννεμιάν, που άπέτελετο από

150 σκύλους, 50 άμάξια και 100 τόζοτες και που τοίχιζε 18.000 φράγκα χρυσά το μήνα.

Ο Έρρίκος Β' έδδευε πάλι για τα κυνήγια του άκόμη περισσότερα. Μά κι' αυτόν τον ξεπέρασε ο άσθενικός Φραγκίσκος Β', που κυνηγώντας διαρκώς, έέθετε τη λεπτή υγεία του, άσπου πέθανε νεώτατος.

Άλλος μανιώδης κυνηγός ήταν ο Κάρολος Θ', που περισσότερες από δέκα φορές κινδύνευσε να σκοτωθή κατά τη διάρκεια των κυνηγιών του. Στο γυρισμό του από το ταξίδι των γαμών του, καθώς περνούσε από το Βιλλερ-Κοττερέ, όπου ήταν τότε άφθονα ελάφια, διέταξε τη μεγαλοπρεπή πομπή, που τον συνόδευε, να σταθί για να κυνήγη, μολοντί το κρύο ήταν δριμύτατο και το μέρος εκείνο έντελως άκατοίκητο.

Έτσι, οι πολυάριθμες κυρίες της ακολουθίας του, άναγκάστηκαν να κοιμηθούν στ' άμάξια τους, ενώ το χιόνι έπεφτε αδιάκοπα! Ο βασιλιάς, ώστόσο, κυνήγησε δόλοκληρη τη νύχτα και σκότωσε μόνο του πολλά ελάφια, ενώ κανείς άλλος από τους εύγενείς άκολουθούς του δεν κατάρωσε να σκοτώση τίποτα!

Ο Κάρολος Θ' ήταν εξαιρετικά τολμηρός στα κυνήγια του. Πολλές φορές τ' έβαζε δλομόναχος με άγριοχοίρους και λύκους και τους νικούσε! Έγραψε, μάλιστα, κι' ένα σχετικό βιβλίο «Έχειρίδιο κυνηγών», που και σήμερα ακόμη θεωρείται όριστούργημα στο είδος του.

Επίσης ο Έρρίκος 4ος άγαπούσε πολύ το κυνήγι. Κι' όταν άκόμη πολεμούσε, δεν παραιμολούσε καθόλου τα κυνήγια του.

Η μανία του μάλιστα αυτή τον έξυμπερτεσε σε πολλές κρίσιμες στιγμές της ζωής του. Έτσι, την παραμονή της μεγάλης μάχης του Άρκ, καθώς κυνηγούσε ένα ελάφι, το είδε να κάρη έναν έλιγμό από ένα άγνωστο μονοπάτι του δάσους. Η κίνησι αυτή του ζωού του έδειξε, το δρόμο, απ' όπου άδήγησε τα στρατεύματά του κύκλωσε τους εχθρούς του και τους κατατρόπωσε.

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ ΚΥΝΗΓΙΑ

Επί Λουδοβίκου Ι4ου, τα βασιλικά κυνήγια γνώρισαν άκόμη μεγαλύτερη δόξα. Ο μεγάλος αυτός βασιλιάς, που ήταν και μεγάλος κυνηγός, έπέβαλε με νόμο στην Αυλή του δυο κυνήγια την έβδομάδα: ένα κυνήγι ελαφιών κι' ένα κυνήγι άγριοχοίρων.

Ποτέ σ' όλη του τη ζωή ο βασιλιάς «Ηλιος δεν άπουσίωσε από τα διεσδομαστικά αυτά κυνήγια. Άκόμη και την επομένη του θανάτου του γιου του, βγήκε στο κυνήγι, όπως επίσης κυνήγησε και την προπαραμονή του δικού του θανάτου.

Διάσημοι επίσης κυνηγός ήταν

δ γιός του Λουδοβίκου Ι4ου, ο μέγας Δελφίνος, όπως τον έλεγαν. Μέσα σ' ένα χειμώνα σκότωσε, εκτός των άλλων θηραμάτων, και 95 λύκους!

Φημισμένος επίσης κυνηγός ήταν και ο άτυχής βασιλεύς Λουδοβίκος Ι6ος, που συνήθιζε μάλιστα να κρατάει και ήμερολόγιο των κυνηγετικών του επιτυχιών. Έτσι, στις 4 Ιουλίου 1789, ενώ δ έπαναστατημένος λαός του Πα-

τσι θα μπορέσω να... κυνήγησω ελεύθερα!...

*

Ο ίδιος ο Καλινό ξεκίνησε ένα πρωί για το κυνήγι με το δίκαννο στον ώμο, μαζί μ' ένα σύντροφό του. Μά, χάρις σε μία από τις μοιραίες εκείνες άτυχίες, που δε συνέβαιναν παρ' μόνο σ' αυτόν, έχει εχάσει να πάρη τα φυσέκια του.

ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΤΟΥΣ

ρισίου κυριεύε τη Βαστίλλη, ο βασιλιάς, που είχε περάσει την ημέρα του κυνηγώντας, χωρίς επιτυχία, έγραφε στο ήμερολόγιό του: «Όταν ο λαός στις 10 Αυγούστου, παρεβίασε τα άνάκτορα των Βερσαλλιών και μπήκε σ' αυτά άπειλητικός, ο βασιλιάς, κατ' άνάγκην διέκοψε τα κυνήγια του».

Μαζί μ' αυτόν, τελείωσε ή σειρά των βασιλέων της Γαλλίας, που ήταν διάσημοι κυνηγοί.

Επίσης διάσημοι κυνηγός ήταν κι' ο βασιλιάς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ, που οι κυνηγετικές έκδρομές του, πολλές φορές, διαρκούσαν δλόκληρες έβδομάδες.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ο κόμης Τελέκυ, ένας πλούσιος Πολωνός, θέλοντας να κάρη ένα δώρο στον εφημέριο του χωριού, κοντά στον οποίο βρισκόταν ο πυργός του, αγόρασε από ένα κυνήγο, ένα υπέροχο παπαγάλο, που ήξερε να λή ένα σωρό λέξεις. Στο μικρό αυτό χωριό, ούτε είχαν δη, ούτε είχαν άκούσει ποτέ παπαγάλο και ο κόμης σκεφτόταν πόση κατάρπησι θα ένοιωθαν οι άπλοικοί χωρικοί, άκούοντας ένα πουλί να μιλάη!

Έκλεισε, λοιπόν, τον παπαγάλο μέσα σ' ένα ώραιότατο κλουβί και τον έστειλε στον προορισμό του.

Έπειτα από μερικές ημέρες, όμως, ο κόμης, βλέποντας, ότι ο εφημέριος δεν τον είχε ευχαριστήσει για το δώρο του, του έστειλε ένα γράμμα και τον ρωτούσε αν του άρεσε ο παπαγάλος του. Άμέσως τότε ο εφημέριος του άπάντησε:

«Η έξοχότης σας εξαπατήθηκε. Η... σουπά δεν ήταν και τόσο άσχημη, μα τό... κρέας ήταν τόσο σκληρό, ώστε, έπειδή δε μπορούσαμε να το φάμε, το πετάξαμε!...».

*

Ο Καλινό, ένας διάσημος κυνηγός, άλλα και παροιμιώδης άφηρημένος, κρατώντας ένα δίκαννο κάτω απ' τη μασχάλη του, περπατάει στο δρόμο. Ένας φίλος του τον συναντάει και τον ρωτάει:

— Έ, για πού τέβαλες με το δίκαννο σου;...

— Πάω να κυνήγησω πάπιες στο βάλτο. Μά, επειδή είμαι άπένταρος και πρέπει να πληρώσω την άδεία μου του κυνηγιού, θα περάσω προηγουμένως στο Ένευροδοσιεστήριο ν' άφισω το όπλο μου. Θα μου δώσουν καμιά διακοσασια φράγκα γι' αυτό κι' έ-

— Έσύ να σωπαίνης, ήλίθιε! του άπαντάει ο Καλινό. Έγώ δεν το έχασα, μα ο λαγός δεν τό... ξέρει!

*

Ο γιατρός Καρνά λατρεύει το κυνήγι, αν και σπανίως είναι τυχερός σ' αυτό. Έτσι, μία μέρα, που είχε πάει σε κάποιο μεγάλο κυνήγι, διωργανωμένο από ένα φίλο του πυργοδεσπότη, έβριξε ένα

Έπειτα από λίγη ώρα πάλι, μία πέρδικα περνάει μπροστά του και οι άλλοι κυνηγοί, του φωνάζουν:

— Πέρδικα! Πέρδικα! Χτύπησέ την!...

Ο γιατρός σκοπεύει, το όπλο πυροβολεί, μα και πάλι μδεν τό άποτέλεσμα!... Έπειτα από λίγο τέλος οι κυνηγοί ξεπυρνώνουν μέσα απ' τη λόχημ ένα φασιανό, που περνάει πετώντας μπροστά από το γιατρό. Τότε πιά, για να μνή άστοχήση κι' αυτή τη φορά, του φωνάζουν:

— Άρρωστος! Άρρωστος!... Σκότωσέ τον!...

Ο γιατρός σκοπεύει, πυροβολεί και — ώ του θαύματος! — σωριάζει κάτω σκοτωμένο το φασιανό!...

*

Ένας πάλι φανατικός κυνηγός διηγόταν σε κάποιο γεύμα κυνηγούσε σε μία έρημο της Άφρικής, σε άπόστασι είκοσιτεσσόνων ώρών από κάθε κατοικημένο μέρος, είδε έξάφνα πως, ενώ πεινούσε τρομερά, δεν είχε να φάη τίποτε. — Καί πως τα κατάρφες; τον ρώτησαν οι άλλοι συνδιαιτυμένες. — Έκομα την ούρα του στωχού μου σκύλου, την έκανα ψητή κι' έτσι φάγαμε...

— Πώς... φάγατε; Είχες κι' άλλους συντρόφους, λοιπόν;

— Όχι, μόνο με το σκύλο μου ήμουν. Έγώ έφαγα το κρέας της ούρας του κι' αυτός τα κόκκαλά της!...

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ο Μάριος διηγείται τα κατατληκτικά κυνήγια του στην Άφρική, σ' ένα συμπατριώτη του Μαρσεγιέζο.

Έξερεις, του λέει, στην άκτ ή του Γκαμπόν έξώντωσα έκατοντάδες μαιμούδες!

— Καί πως τό κατάρφωσες; — Άπλούστατα. Έξερεις, ότι οι μαιμούδες είναι μιμητικά ζώα... Τους έβαλα, λοιπόν, ν' αυτοκτονούν, μιμούμενες το παράδειγμά μου...

— Δέ σε καταλαβαίνω...

— Άκου και θά καταλάβης. Είχα πάντα μαζί μου δυο πιστόλια. Μόλις λοιπόν έβλεπα καμμία μαιμού, της έταγα το ένα απ' αυτά, που ήταν γεμάτα, ενώ το άλλο που κρατούσα έγώ ήταν άδειο... Πλησιάζα κατόπιν την κάρη του πιστολιού στον κρόταφό μου και τραβούσα...

— Καί τότε; — Καί τότε ή μαιμού, για να με μιμηθ ή έκανε το ίδιο με το άλλο πιστόλι και έτσι τίνιζε τα μυαλά της στον άέρα!...

*

Δυο Γασκάνοι κυνηγοί διηγούνται ο ένας στον άλλο τα κατορθώματά τους.

— Την παραμένη βδομάδα, λέει ο πρώτος, σκότωσα με μία μοντοουκεία ένα λαγό, δυο πέρδικες και μία μπρεκάσα...

— Πα!... κάνει ο άλλος περιφρονητός. Αυτό δεν είναι τίποτα. Έγώ, χτές, με μία τουφεκία, σκότωσα από χτήμα μου τόσες πέρδικες, που και τώρα, αν περάσεις από εκεί, θα τις δής άκόμη νά... πέφτουν κάτω!...

*

Κάθε φορά, που πηγαίνω στο κυνήγι, λέει ο Ταρταρίνος, γεμίζω το σάκκο μου με φρέσκα χόρτα...

— Γιατί; τον ρωτούν.

— Για να... τραβάω κοντά μου τους λαγούς!

Ο ΝΕΜΡΩΔ

Η Αικατερίνη των Μεδίκων διακρίθηκε πολλές φορές για την ικανότητά της σέ κυνήγι ελαφιών.

σωρό τουφεκίες χωρίς να σκοτώσ η ούτε ένα πουλάκι.

Σε μία στιγμή, που ένας λαγός περνάει από μπροστά του, οι άλλοι κυνηγοί του φωνάζουν:

— Λαγός! Λαγός! Χτύπησέ τον!

Ο γιατρός σκοπεύει, πυροβολεί, μα τό άποτέλεσμα... μδεν!

— Ναι, Πίπη, θάρχειαι πιό συχνά, με τὸ υπαυπᾶ του...

ΤΟ πρωινό εκείνο είχαν μαζευτή πολλά παιδιά στὸν ἐθνικὸ κήπο. Ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς, ὁ ἥλιος δὲν ἐκαίγε πολὺ, κι' ἕνα ἀεράκι πού περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κληριὰ τῶν δέντρων, ἐρχόταν μωσχουρισμένο καὶ δροσιζέει τὰ μικρὰ προσωπάκια, πού ἦταν ξαναμμένα ἀπὸ τὰ παιχνίδια.

Οἱ γκουβερνάντες δυο-δυο στὰ παγκάκια συζητοῦσαν τὰ δικά τους, ρίχνοντας πού καὶ πού μιά ματιά στὰ παιδιά, πού συνώδευαν, γιὰ νὰ τὰ φωνάζουν ἂν ἀπομακρύνονταν ἀπὸ κοντὰ τους.

Ὁ κήπος εἶχε γεμίσει ἀπὸ φωνούλες κι' ἀπὸ κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν, ἀπὸ φορεματάκια τῶν χρωμα, κι' ἀπὸ κάθε εἶδους λουλούδια, πού γέμιζαν τριγύρω τὰ παρτέρια.

Ἄλλα ἀπὸ τὰ παιδάκια πηδοῦσαν κι' ἄλλα ἐπαίξαν κυνηγητό, ἄλλα ἐπαίξαν τόπι κι' κούταζαν μονάχα, χτυπώντας τὰ χέρια τους ἀπὸ ἐνθουσιασμό κι' εὐχαρίστησι παρακολουθώντας ἀπὸ μακριὰ τὰ παιχνίδια τῶν ἄλλων.

Ὁ Πίπης κι' ἡ Μιμίκρα κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἀπὸ τὴ μεγάλη κούκλα. Ἐκεῖνο, ἕναν παλιόστο κι' ἐκείνη μιά παχουλή Ὀλλανδέζα.

Καὶ τὰ δυο εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία: ἦταν πέντε χρόνων. Τὸ ἀγοράκι ἦταν λεπτὸ, μελαχροινὸ, ὁμορφὸ καὶ τὸ κοριτσάκι, μιά ξανθούλα με μπουκλὲς καὶ ρὸς κορδελίτσες στὰ μαλλιά.

Εἶχαν ταιριάξει ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ, πού γνωρίστηκαν οἱ γκουβερνάντες τους καὶ δὲν χωρίζονταν κάθε φορὰ, πού ἐκείνες τ'ἄφηναν στὸν κήπο.

Τὸ ἕνα ἔδειχνε στὸ ἄλλο τὸ παιχνίδι του κι' ἡ κουβεντούλα τους ἦταν ὡς ἕνα τιτίδισμα πουλιού.

Ἐκείνο τὸ πρωὶ πέρασε ὅπως ὅλα τ' ἄλλα καὶ στὸ χωρισμό τους τὰ δυο παιδάκια ἐπίασαν ἀπὸ τὸ χεράκι τὴν κούκλα τους καὶ τοὺς ἔβαζαν νὰ χαιρετισθοῦν κι' αὐτοί.

— Μιμίκρα! φώναξε ἡ μιά γκουβερνάντα. Ἐλα, φεύγουμε.

— Πίπη! Πάμε, εἶναι ὥρα νὰ φύγουμε, εἶπε ἡ ἄλλη.

Θὰ χωρίζονταν, ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα, ἡ μιά γιὰ νὰ τρα-

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ἤδη ἀριστερά, ἡ ἄλλη δεξιά, κρατώντας τὸ παιδί της ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐτσι ἐγίνε κι' ἐκεῖνο τὸ πρωί. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πίπης δὲν φάνηκε με τὴ γκουβερνάντα του.

Ἡ Μιμίκρα ὅλο καὶ κούταζε πρὸς τὴν μεγάλη πόρτα. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ Πίπης δὲν φαινόταν. Ἡ γκουβερνάντα της, πού ἦταν ἀποσοχημένη μ' ἕνα κέντημα, δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀνσυχία της μικρούλας. Μὰ ὅταν γύρισε μιά στιγμή, τὸ κοριτσάκι, εἶδε τὰ μάτια της δακρυζόμενα.

— Τί ἔχεις, Μιμίκρα;
— Ὁ Πίπης δὲν ἦρθε σήμερα!
— Μπορεῖ νὰ τὸν κράτησε ἡ μάμα του.

Σὰν νὰ μὴ τὴν ἱκανοποίησε ὁ μὸς ἡ ἀπάντησι. Ἡ Μιμίκρα ἐξακολούθησε νὰ κούταζε πρὸς τὴν δειντροστοιχία.

Ὁ Πίπης δὲν ἦρθε οὔτε τὴν ἄλλη μέρα. Ἐλείψε ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

Ἡ Μιμίκρα μελαγχόλησε τόσο πολὺ, πού ἄρχισε νὰ μὴ τραβᾷ κι' ἡ γκουβερνάντα ἀνάφερε τὴν κατάστασι στὸν κύριό της, τὸν Μενέλαο Μελῶ.

Ἐκεῖνος, παρ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του, τὴν ἄκουσε με προσοχὴ καὶ ρώτησε κατόπιν τὴν κορούλα του:

— Γιατί δὲν τρῶς, Μιμίκρα; Τί ἔχεις;

Ἡ μικρούλα γύρισε, τὸν κούταζε μ' ἕνα θλιμμένο βλέμμα καὶ ρώτησε:

— Εἶναι ἀρρώστος ὁ Πίπης;
— Δὲν ξέρω, παιδί μου... Ποιὸς Πίπης;

Ἡ γκουβερνάντα ἐξήγησε, στὸν κύριό της τὶς σχέσεις τῶν δυο παι-

διῶν καὶ τὴ στενοχώρια τῆς Μιμίκρας γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Πίπης, ἀπὸ ἐδῶ καὶ μιά βδομάδα.

Ὁ Μενέλαος Μαλῶ, πού γιὰ μιά στιγμὴ φούθηκε γιὰ τὴν υγεία τῆς κοῖρας του, γύρισε καὶ ρώτησε τὴ γκουβερνάντα:

— Μήπως ἔξερεις πού κάθεται αὐτὸς ὁ Πίπης;

— Μάλιστα, κύριε... Μοῦ τὸ εἶπε ἡ γκουβερνάντα του: Ὁδὸς Ἀλκιτιάδου 150, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα.

— Πολὺ μακριά... Θὰ μπορέσης νὰ... Μὰ ἄφρη, αὐριο εἶναι Κυριακή καὶ θὰ πάρω τὴ Μιμίκρα νὰ κάνωμε ἕναν περίπατο ὡς ἐκεῖ...

Ἡ μικρούλα, πού τᾶκουσε, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ χεράκια της ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλία τοῦ μπαμπά της.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἔντεκα, ὅταν ὁ Μενέλαος Μαλῶς με τὴ Μιμίκρα κατέβηκε ἀπὸ ἕνα ταξὶ μπρὸς στὸ σπίτι.

Χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας μιάς πολυκατοικίας. Σὲ λίγο τοῦ ἀνοίξε μιά λεπτὴ κι' ὁμορφὴ νέα.

Ὁ Μενέλαος στάθηκε καὶ τὴν κούταξε σαστισμένος. Μὰ κι' ἐκείνη εἶχε μείνει κατὰληκτὴ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Μενέλαου.

— Σοφία!...

— Μενέλαε! Πῶς ἀπὸ ἐδῶ;

— Πές μου, Σοφία, κάθεται ἐδῶ κανένα παιδίκι πού τὸ λένε Πίπη;

— Εἶναι ὁ γυιὸς μου!

— Ὁ γυιὸς σου; Εἶσαι παντρεμένη;

Χαμήλωσε τὰ μάτια της ἡ Σοφία. Κούταξε ἔπειτα τὸ κοριτσάκι καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Μιμίκρα; Περά-

μαί....

Ἡ Μενέλαος Μαλῶς, με χαμηλωμένα μάτια, εἶπε πιάσει τὸ χέρι τῆς Σοφίας, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴ συμπίνοια του. Μιά στιγμὴ ἄκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ:

— Κι' ἐσύ;

— Ἐγώ; Ναι, παντρεύτηκα κι' ἐγώ, γιατί εἶχα ἀπελπιστὴ πῶς δὲν θὰ σ' εὑρίσκα πιά. Ἡ γυναίκα μου, ὅμως, πέθανε στὸν τοκετὸ καὶ μ' ἄφησε τὴ Μιμίκρα...

Τὰ χέρια τους εἶχαν σμίξει πιὸ πολὺ καὶ τὸ ἕνα ἐσφίγγε τὸ ἄλλο.

Ἄδραμα εἶχαν κυλήσει ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ μιά δαρεϊά, καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἐσφίγγε τὶς ψυχές τους.

— Μπαμπά!

— Μαμά!

Τοὺς ἔαφαισαν οἱ φωνές τῶν παιδιῶν.

— Θάρχειαι ἡ Μιμίκρα νὰ με διλέπῃ στὸ σπίτι ὅταν δὲν πηγαίνω στὸν κήπο; ρώτησε ὁ Πίπης.

Ὁ Μενέλαος κούταζε τὴ Σοφία κι' ἐκείνη εἶπε στὸ παιδί της:

— Ναι, Πίπη, θάρχειαι πιὸ συχνά, με τὸ μπαμπά της...

Ἡ παλιά ἀγάπη εἶχε ξαναφουρτώσει μέσα εἰς νεανικά τους στήθη καὶ ἡ εὐτυχία ξαναγύριζε στὴ ζωὴ τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΘΘ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἀληθινὰ ὡραία οἰκογένεια ἐκείνη τοῦ Κόνλεϋ Κλέμενς ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζέλως. Ἡ ἀστυνομία τὸν συνέλαβε, γιατί ὠδήγησε αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄδεια ὁδηγοῦ. Ὑστερὰ ἀπὸ μιά ὥρα φτάνει στὴν ἀστυνομία... ἡ θεία του γιὰ νὰ δῇ τί ἀπέγινε ὁ ἀνηψιὸς της καὶ συλλαμβάνεται κι' αὐτὴ, γιατί ἦταν μεθυσμένη. Ὑστερὰ φτάνει ἡ μητέρα του καὶ τὴ δάχνουν κι' αὐτὴν μέσα γιατί ἐξυβρίσε τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας. Τελευταίος κάνει τὴν ἐμφανισί του ὁ πατέρας του, πού, ὅπως ἀποκαλύπτεται, ὀδηγεῖ κι' αὐτὸς χωρὶς ἄδεια κυκλοφορίας. Μέσα κι' αὐτὸς. Ἡ εἰδησιὴ δὲν ἀναφέρει ἂν ἡ οἰκογένεια εἶχε καὶ ἄλλα μέλη περισσότερο νομοταγῇ ἢ πού ἀπολάττανται δὲν τόλμησαν νὰ παρουσιαστοῦν στὴν ἀστυνομία...

Ἡ Μιμίκρα μελαγχόλησε τόσο πολὺ, πού ἄρχισε νὰ μὴ τραβᾷ κι' ἡ γκουβερνάντα ἀνάφερε τὴν κατάστασι στὸν κύριό της, τὸν Μενέλαο Μελῶ.

Ἐκεῖνος, παρ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του, τὴν ἄκουσε με προσοχὴ καὶ ρώτησε κατόπιν τὴν κορούλα του:

— Γιατί δὲν τρῶς, Μιμίκρα; Τί ἔχεις;

Ἡ μικρούλα γύρισε, τὸν κούταζε μ' ἕνα θλιμμένο βλέμμα καὶ ρώτησε:

— Εἶναι ἀρρώστος ὁ Πίπης;
— Δὲν ξέρω, παιδί μου... Ποιὸς Πίπης;

Ἡ γκουβερνάντα ἐξήγησε, στὸν κύριό της τὶς σχέσεις τῶν δυο παι-

διῶν καὶ τὴ στενοχώρια τῆς Μιμίκρας γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Πίπης, ἀπὸ ἐδῶ καὶ μιά βδομάδα.

Ὁ Μενέλαος Μαλῶ, πού γιὰ μιά στιγμὴ φούθηκε γιὰ τὴν υγεία τῆς κοῖρας του, γύρισε καὶ ρώτησε τὴ γκουβερνάντα:

— Μήπως ἔξερεις πού κάθεται αὐτὸς ὁ Πίπης;

— Μάλιστα, κύριε... Μοῦ τὸ εἶπε ἡ γκουβερνάντα του: Ὁδὸς Ἀλκιτιάδου 150, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα.

— Πολὺ μακριά... Θὰ μπορέσης νὰ... Μὰ ἄφρη, αὐριο εἶναι Κυριακή καὶ θὰ πάρω τὴ Μιμίκρα νὰ κάνωμε ἕναν περίπατο ὡς ἐκεῖ...

Ἡ μικρούλα, πού τᾶκουσε, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ χεράκια της ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλία τοῦ μπαμπά της.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἔντεκα, ὅταν ὁ Μενέλαος Μαλῶς με τὴ Μιμίκρα κατέβηκε ἀπὸ ἕνα ταξὶ μπρὸς στὸ σπίτι.

Χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας μιάς πολυκατοικίας. Σὲ λίγο τοῦ ἀνοίξε μιά λεπτὴ κι' ὁμορφὴ νέα.

Ὁ Μενέλαος στάθηκε καὶ τὴν κούταξε σαστισμένος. Μὰ κι' ἐκείνη εἶχε μείνει κατὰληκτὴ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Μενέλαου.

— Σοφία!...

— Μενέλαε! Πῶς ἀπὸ ἐδῶ;

— Πές μου, Σοφία, κάθεται ἐδῶ κανένα παιδίκι πού τὸ λένε Πίπη;

— Εἶναι ὁ γυιὸς μου!

— Ὁ γυιὸς σου; Εἶσαι παντρεμένη;

Χαμήλωσε τὰ μάτια της ἡ Σοφία. Κούταξε ἔπειτα τὸ κοριτσάκι καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Μιμίκρα; Περά-

μαί....

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Κι' ὁ δικός μου ὁ πατέρας δὲν ἦταν καλύτερος. Κι' αὐτὸς εἶχε μυριστὴ κάτι καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Μὰ εὐ πῶς τὸ ἀποφάσισες; Πού πήγες; Γιατί δὲν με εἰδοποίησες;

— Πῶς νὰ σὲ εἰδοποιήσω, Μενέλαε, Που νὰ τούστελα τὸ γράμμα; Στὸ σπίτι σου; Εφύγα μ' ἕνα δεματάκι με κάτι ρουχα μου καὶ με πεντακόσιες δραχμές, τὶς οικονομίες μου. Ἐτρεχα σχεδὸν στοὺς ὁμοίους, σὲν ἤξερα πού πήγα. Σαφικὰ βρεθῆκα στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, μπρὸς στο πρακτορεῖο τῶν λεωφορείων. Εφύγε ἕνα τελευταῖο αὐτοκίνητο γιὰ τὴν Πάτρα. Πῆρα γρήγορα ἕνα εἰσιτήριο κι' ἐφύγα μαζί του. Ἀπὸ τότε χάθηκε γιὰ ὅλους... Εσφίξα τὴν καρδιά μου γιατί ἐπρεπε νὰ δουλέψω. Πῆγα κρυφὰ ὡς ὑπρέτρια σ' ἕνα μεγάλο σπίτι. Ὅταν εἶδαν ὡς ἤξερα γράμματα, ὁ κύριος με πήρε στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ἡ διαγωγή μου καὶ ἡ ἐργατικότητα μου ἔκανε ἐντύπωση σ' ἕναν εὐγενικό νέο, πού μοῦ πρότεινε γάμο. Δέχτηκα, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ, γιατί ἤμουν μόνη, χωρὶς προστάτη, χωρὶς συντροφιά. Με τὸν καιρὸ τὸν συμπάθησα, γιατί ἦταν πολὺ εὐγενικός μαζί μου. Δυὸ μῆνες πρὶν φέρω στὸν κόσμο τὸν Πίπη, πέθανε ἀπὸ μιά κακὴ ἀρρώστια... Ὁ προεσταμένος μου με ὑποστήριξε καὶ σὲ δυὸ χρόνια μ' ἐστειλε στὴν Ἀθήνα, σ' ἕνα ὑποκατάστημα, πού εἶχε ἀνοίξει, γιατί ἤξερα καλὰ τὴ δουλειά. Ἐτσι ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι....

Ἡ Μενέλαος Μαλῶς, με χαμηλωμένα μάτια, εἶπε πιάσει τὸ χέρι τῆς Σοφίας, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴ συμπίνοια του. Μιά στιγμὴ ἄκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ:

— Κι' ἐσύ;

— Ἐγώ; Ναι, παντρεύτηκα κι' ἐγώ, γιατί εἶχα ἀπελπιστὴ πῶς δὲν θὰ σ' εὑρίσκα πιά. Ἡ γυναίκα μου, ὅμως, πέθανε στὸν τοκετὸ καὶ μ' ἄφησε τὴ Μιμίκρα...

Τὰ χέρια τους εἶχαν σμίξει πιὸ πολὺ καὶ τὸ ἕνα ἐσφίγγε τὸ ἄλλο.

Ἄδραμα εἶχαν κυλήσει ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ μιά δαρεϊά, καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἐσφίγγε τὶς ψυχές τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΘΘ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἀληθινὰ ὡραία οἰκογένεια ἐκείνη τοῦ Κόνλεϋ Κλέμενς ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζέλως. Ἡ ἀστυνομία τὸν συνέλαβε, γιατί ὠδήγησε αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄδεια ὁδηγοῦ. Ὑστερὰ ἀπὸ μιά ὥρα φτάνει στὴν ἀστυνομία... ἡ θεία του γιὰ νὰ δῇ τί ἀπέγινε ὁ ἀνηψιὸς της καὶ συλλαμβάνεται κι' αὐτὴ, γιατί ἦταν μεθυσμένη. Ὑστερὰ φτάνει ἡ μητέρα του καὶ τὴ δάχνουν κι' αὐτὴν μέσα γιατί ἐξυβρίσε τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας. Τελευταίος κάνει τὴν ἐμφανισί του ὁ πατέρας του, πού, ὅπως ἀποκαλύπτεται, ὀδηγεῖ κι' αὐτὸς χωρὶς ἄδεια κυκλοφορίας. Μέσα κι' αὐτὸς. Ἡ εἰδησιὴ δὲν ἀναφέρει ἂν ἡ οἰκογένεια εἶχε καὶ ἄλλα μέλη περισσότερο νομοταγῇ ἢ πού ἀπολάττανται δὲν τόλμησαν νὰ παρουσιαστοῦν στὴν ἀστυνομία...

Ἡ Μιμίκρα μελαγχόλησε τόσο πολὺ, πού ἄρχισε νὰ μὴ τραβᾷ κι' ἡ γκουβερνάντα ἀνάφερε τὴν κατάστασι στὸν κύριό της, τὸν Μενέλαο Μελῶ.

Ἐκεῖνος, παρ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του, τὴν ἄκουσε με προσοχὴ καὶ ρώτησε κατόπιν τὴν κορούλα του:

— Γιατί δὲν τρῶς, Μιμίκρα; Τί ἔχεις;

Ἡ μικρούλα γύρισε, τὸν κούταζε μ' ἕνα θλιμμένο βλέμμα καὶ ρώτησε:

— Εἶναι ἀρρώστος ὁ Πίπης;
— Δὲν ξέρω, παιδί μου... Ποιὸς Πίπης;

Ἡ γκουβερνάντα ἐξήγησε, στὸν κύριό της τὶς σχέσεις τῶν δυο παι-

διῶν καὶ τὴ στενοχώρια τῆς Μιμίκρας γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Πίπης, ἀπὸ ἐδῶ καὶ μιά βδομάδα.

Ὁ Μενέλαος Μαλῶ, πού γιὰ μιά στιγμὴ φούθηκε γιὰ τὴν υγεία τῆς κοῖρας του, γύρισε καὶ ρώτησε τὴ γκουβερνάντα:

— Μήπως ἔξερεις πού κάθεται αὐτὸς ὁ Πίπης;

— Μάλιστα, κύριε... Μοῦ τὸ εἶπε ἡ γκουβερνάντα του: Ὁδὸς Ἀλκιτιάδου 150, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα.

— Πολὺ μακριά... Θὰ μπορέσης νὰ... Μὰ ἄφρη, αὐριο εἶναι Κυριακή καὶ θὰ πάρω τὴ Μιμίκρα νὰ κάνωμε ἕναν περίπατο ὡς ἐκεῖ...

Ἡ μικρούλα, πού τᾶκουσε, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ χεράκια της ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλία τοῦ μπαμπά της.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἔντεκα, ὅταν ὁ Μενέλαος Μαλῶς με τὴ Μιμίκρα κατέβηκε ἀπὸ ἕνα ταξὶ μπρὸς στὸ σπίτι.

Χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας μιάς πολυκατοικίας. Σὲ λίγο τοῦ ἀνοίξε μιά λεπτὴ κι' ὁμορφὴ νέα.

Ὁ Μενέλαος στάθηκε καὶ τὴν κούταξε σαστισμένος. Μὰ κι' ἐκείνη εἶχε μείνει κατὰληκτὴ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Μενέλαου.

— Σοφία!...

— Μενέλαε! Πῶς ἀπὸ ἐδῶ;

— Πές μου, Σοφία, κάθεται ἐδῶ κανένα παιδίκι πού τὸ λένε Πίπη;

— Εἶναι ὁ γυιὸς μου!

— Ὁ γυιὸς σου; Εἶσαι παντρεμένη;

Χαμήλωσε τὰ μάτια της ἡ Σοφία. Κούταξε ἔπειτα τὸ κοριτσάκι καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Μιμίκρα; Περά-

μαί....

Ἡ Μενέλαος Μαλῶς, με χαμηλωμένα μάτια, εἶπε πιάσει τὸ χέρι τῆς Σοφίας, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴ συμπίνοια του. Μιά στιγμὴ ἄκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ:

— Κι' ἐσύ;

— Ἐγώ; Ναι, παντρεύτηκα κι' ἐγώ, γιατί εἶχα ἀπελπιστὴ πῶς δὲν θὰ σ' εὑρίσκα πιά. Ἡ γυναίκα μου, ὅμως, πέθανε στὸν τοκετὸ καὶ μ' ἄφησε τὴ Μιμίκρα...

Τὰ χέρια τους εἶχαν σμίξει πιὸ πολὺ καὶ τὸ ἕνα ἐσφίγγε τὸ ἄλλο.

Ἄδραμα εἶχαν κυλήσει ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ μιά δαρεϊά, καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἐσφίγγε τὶς ψυχές τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΘΘ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἀληθινὰ ὡραία οἰκογένεια ἐκείνη τοῦ Κόνλεϋ Κλέμενς ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζέλως. Ἡ ἀστυνομία τὸν συνέλαβε, γιατί ὠδήγησε αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄδεια ὁδηγοῦ. Ὑστερὰ ἀπὸ μιά ὥρα φτάνει στὴν ἀστυνομία... ἡ θεία του γιὰ νὰ δῇ τί ἀπέγινε ὁ ἀνηψιὸς της καὶ συλλαμβάνεται κι' αὐτὴ, γιατί ἦταν μεθυσμένη. Ὑστερὰ φτάνει ἡ μητέρα του καὶ τὴ δάχνουν κι' αὐτὴν μέσα γιατί ἐξυβρί

Αριστέρα: Φθινοπωρινό σύνολο της μόδας: εφαρμοστό, μα άνετο φόρεμα και «ζακέττα-κάπα».

νούργια επινόησι της μόδας για μακριές εσάρπες.

Κ α σ μ ί ρ : 'Η λέξι αυτή χρησιμοποιείται για το ζεστό ύφασμα με τα χαρακτηριστικά σχέδια σε ανατολίτικο στυλ, για καζάκες και φορέματα—θήκες. «Κασμίρ» ονομάζονται, επίσης, τα μαλακά υφάσματα, που έρχονται από τας 'Ινδίας, σε σχέδια ριγωτά, ρομβοειδή και καντριγιέ, που απ' αυτά γίνονται διάφορα ρούχα για το σπορ ντύσιμο.

Κ α μ η λ ό : 'Η τελευταία λέξι της μόδας. Έκτος από τα κλασσικά σπορ έπανωφόρια, λανσάρεται έφετος και για πολύ κομψά ταγιέρ, καθώς και για απογευματινά, σε συνδυασμό με μεταξωτό.

Κ α ν τ ύ : 'Από μεταξωτό ή από μαλλί. Για το φθινόπωρο προτιμάται παραδόξως το μεταξωτό. Πολύ μαλακό, γυαλιστερό ύφασμα, κατάλληλο για φορέματα με τίεττες ή με ντραπάρισμα, γιατί «στεκέται» καλά.

Κ ρ έ π : Τόσο αυτό, όσο και το πιδ έλαφρο «κρεπέλλα», από μεταξωτό ή μαλλί, που μοιάζει με το καντύ, νοσησιμοποιούνται κυρίως για φορέματα όχι πολύ εφαρμοστά, που θα φορεαριστούν με άλλο φιλό ύφασμα.

Σ ι ρ έ : Λανσάρεται στο Παρίσι και στην Φλωρεντία, όπου βρίσκονται, άλλωστε τα σπου-

Φθινοπωρινό μοντέλο από γκρι τεκνυλ, με «νεβέρ» στη φούστα.

δαιότερα έργοστάσια που φτιάχνουν τα ύφα-
σματα αυτά. Είναι από μαλλί σε συνδυασμό με
νύλλον, άσεατ ή άλλη συνθετική ύλη. Γίνονται
με λεία ή ανώμαλη επιφάνεια και λανσάρεται κυ-
ρίως έφετος για βραδυνά «κάς—πουσιέρ» (μι-
κρά μαντώ σε σπορ γραμμή) φοδραρισμένε με
δέρμα. Τα σιρέ είναι γυαλιστερά ή ματ σαν το
μαλλί.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

'Η νέα γραμμή για τα πρώτα ταγιέρ μοιάζει
πολύ μ' εκείνη των σεμιζιέ. Πολλά μοντέλα για
την ενταμί—σαιζόν φοριούνται χωρίς μπλουζα.
Για το ντε—πιές με κοντά μανίκια από φαρύ
πιέ—ντε πούλ με μικρό στραγγυλό ντεκολτέ
λανσάρεται μία ιδιότροπη γραμμή: το μπροστι-
νο κορσάς της καζάκας είναι λίγο πιδ μακρύ ά-
πό τα πλαϊνά μέρη και από την πλάτη. Έχει
σαν μικρό τετράγωνο και γαρνίρεται με τρία
κουμπιά.

Τα ταγιέρ, αν δεν έχουν «πικύο» στις τσέ-
πες, στο γιακά και στον ποδόγυρο, γαρνίρονται
με φαρδειά φάσα από δέρμα. Σ' ένα πολύ όμορφο
μοντέλο, από «λόντεν», οι φάσες αυτές είναι
λίγο πιδ ανοιχτόχρωμες από το ύφασμα.

Πολλά Ιταλικά μοντέλα παρουσιάζουν μία ά-
συνήθιστη καινοτομία: την «εβαζέ» πλάτη της
ζακέττας. Το ταγιέρ κουμπώνεται μπροστά μέ-
χρι τον μικρό μυτερό νιακά και είναι λίγο έφαρ-
μοστό. Στην πλάτη, όμως, παρουσιάζει πολύ
φάρδος από τις μασχάλες και κάτω, όχι σε στυλ
«κλός», μα με κάποιο «σκληρό» τρόπο: το ύφα-
σμα στέκει (χάρη σε ειδικό φοδράρισμα) στον
αέρα. Το κάτω μέρος της ζακέττας απέχει του-
λάχιστον 10—15 π. από τη γραμμή της λίγο
εβαζέ πρὸς τα κάτω φούστα. Η φούστα αυτή
έχει τσέπες πανταλονιού. Είναι στα πλάγια, λο-
ξά ή κάθετα, χανευτές, με μικρό ραμπά, όπως
στα ανδρικά πανταλόνια.

ΣΥΝΟΛΑ ΜΕ ΚΑΠΕΣ

'Η κάπα αποτελεί έφετος συχνά το συμπλήρω-
μα του φορέματος, του ταγιέρ και του έπανω-
φοριού.

Το σύνολο φόρεμα—κάπα από μαλλί—φαγται-
ζι χρώματος γκρι άνθρακίτη, με ανώμαλη ύφαν-
σι, αποτελείται από ένα ίσιο μονοκόμματο φό-
ρεμα με κοντά μανίκια, στραγγυλό μικρό νεκολτέ
χωρίς γιακά και με πένσες στο στήθος, ραμένες
ως τη μέση και έλεύθερες έπειτα, κάτω από την
φαρδειά δερμάτινη ζώνη. Συμπληρώνεται με κον-
τή ως τη μέση ή λίγο πιδ κάτω «ζακέττα—κάπα

Ταγιέρ από «λόντεν» με φάσες από δέρμα, που φοριέται χωρίς μπλουζα. Σεμιζιέ σπορ-
τιφ, με πικύο και «ουμπιά».

'Η νέα έφετεινή δημιουργία:
μαντώ από καφέ «κρυλό» γκρι
κροκέ», με ρελίεσσα από δέρμα
στο ίδιο χρώμα.

με μικρό γιακά, δυο κουμπιά και τρουά—κάρ
μανίκια, που είτε συνεχίζουν σαν «κάπα» άπλως
την πλάτη, είτε είναι κομμένα χωριστά σε σχή-
μα καμπάνας και στο ίδιο μακρος με τη ζακέτ-
τα—κάπα. Το άσσορτί μικρό καπέλλο από δέρμα
είναι δίχρωμο.

'Η κάπα αποτελεί, όπως είπαμε, επίσης, συμ-
πλήρωμα για το ταγιέρ και γίνεται με τον έξης
τρόπο: Από μαλλί ντούμπλ—φας (κατά προτί-
μησι σε συνδυασμό σκούρου χρώματος «έ σκω-
τσέζικο») θα ράψετε τη φούστα από τη μονόχρω-
μη σκούρα πλευρά του ύφασματος. 'Η ζακέττα
ράβεται σε ίσια κούπ, όχι πολύ μακριά, με
σταυρωτό κουμπωια (που φτάνει μόνο ως κάτω
από το στήθος, γιατί το υπόλοιπο της ζακέττας
είναι έλεύθερο). Τα μανίκια είναι τρουά—κάρ.
'Η ζακέττα αυτή είναι ραμμένη από τη σκωτσέ-
ζικη πλευρά του ύφασματος κι' έχει το ακόλουθο
πρωτότυπο χαρακτηριστικό: πάνω στους ώμους
και λίγο στα μανίκια είναι ραμμένη μία μιση
«κάπα», που, όταν πέφτη μπροστά σαν «κάπα»,
δείννει το σκούρο ύφασμα κι' όταν πέφτη πρὸς
τα πίσω, αποτελεί δυο πανά, που σκεπάζουν σε
γραμμή κλός την ίσια πλάτη. Το σύνολο είναι
έξαιρετικά κομψό, κυρίως όταν γίνεται στα ά-
κόλουθα χρώματα: μαρόν—γκλασέ και σκωτσέ-
ζικο σε άσπρο — μαύρο χρώμα. 'Η πρωτότυπη
ζακέττα έχει ένα μικρό, λίγο έχειλο μυτερό
γιακαδάκι σε σκούρο χρώ. Σκούρα είναι, επί-
σης τα κουμπιά.

ΝΕΑ ΣΥΝΟΛΑ ΑΠΟ ΚΑΜΗΛΟ

Όπως σάς αναφέρω— πιδ πάνω, θα φορεθί

Αριστέρα: 'Η τελευταία λέξι της μόδας: το κομψό ρομπ-μαντώ
από τουίντ, με καπέλλο άσσορτί. Μ έ σ ο ν : Δυο κομψά σύνολα για τις
πρώτες θροενές μέρες. Ντε—πιές από φαρύ πιδ—ντε—πιές κι' ένα μό-
λις εφαρμοστό ταγιέρ χωρίς μπλουζα, με πικύο.

έφετος, πολύ το ύφασμα και το χρώμα «καμυλό»
κι' αυτό, σε διάφορους συνδυασμούς.

Πρωτότυπια για τις πρώτες φθινοπωρινές μέ-
ρες αποτελεί ή «ζακέττα—όόστα από καμυλό»,
που συμπληρώνεται με μία ίσια φούστα από
ντρα μαύρο και μία ανδρική μπλουζα από «έξ-
φόρ σιέλ». 'Η πρωτότυπη αυτή βέστα ράβεται
με τον έξης τρόπο: έχει μητερό άνοιγμα στο
ντεκολτέ σε στοσυγυλεμένη γραμμή, είναι χωρίς
γιακά κι' έχει 5/6 μανίκια, που κουμπώνουν
(χωρίς μανικέτια) με δυο κουμπιά. Έχει, επί-
σης, χανευτές τσέπες και πολλές «πικύο». Συ-
πληρώνεται με μικρή έσάρπα δεμένη στο λαιμό
από το ύφασμα της φούστας και με γάντια και
καπέλλο με μικρό μπέρ, σε σκούρο μπλε χρώμα,
άσσορτί στον τόνο με την σιέλ μπλουζα.

Το καμυλό, σε συνδυασμό με μαύρο. Από κα-
μυλό καμυρί είναι το ντε—πιές (άντη φούστα
με δυο έλεύθερες πιετιούλες—πένσες στη μέση
και κοντή καζάκα με μανίκια ραγκλάν) του Λού-
κα, που το συμπληρώνει μία μακριά ζακέττα
από σέτλαντ μαύρο με μικρό όρθιο γιακαδάκι
και μανίκια «ουμπλάν». Είναι φοδραρισμένο με με-
ταξωτό, που «είται» δέρμα τίγρεως.

'Αν είστε «κροκαμωμέν» αποφύγετε δπωσδή-
ποτε τις μακριές ζακέττες και προτιμήστε τα
ταγιέρ με κοντή «ζακέττα», είτε από τουίντ—μο-
χαίρ, είτε από μάλλινο καμυλό. Το τουίντ λαν-
σάρεται τώρα, έκτος από τα κλασσικά γρώμα-
τα, και σε άνοιχτούς τόνους ποστέλ (γκρί και
ρόζ π.χ.).

Νέες λεπτομέρειες στα Ιταλικά μοντέλα:
στενός, μα μακρύς γιακάς, που φτάνει λίγο πιδ
πάνω από το στήθος, κουμπιά «μπομπέ» (τέσ-
σερα) δυο στο στήθος και δυο στη μέση.

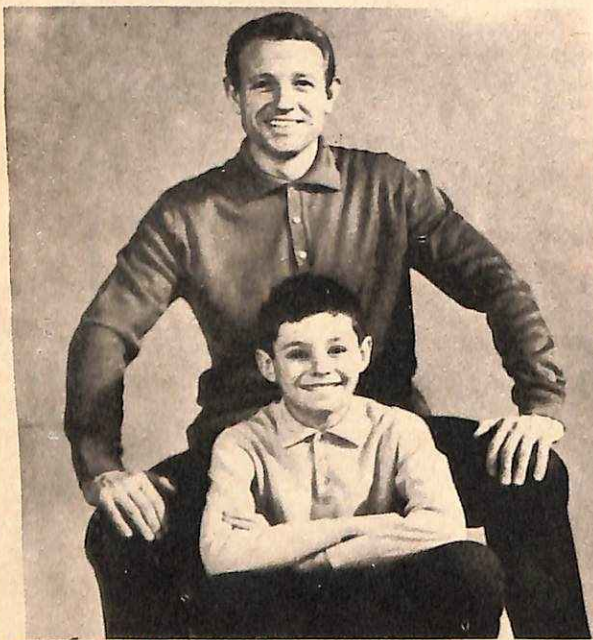
Το κοντό ταγιέρ από καμυλό συνδυάζεται συ-
χνά και με μπλουζα—καζάκα χρώματος μαρόν.
Μπορεί να έχη άντι του γιακά, που σάς περιγρά-
ψαμε και μικρό «στρατιωτικό» γιακά, διπλές
πικύο (στο κορσά, στο γιακά, στα «ανί» και
στις τσέπες) και μία μόνο σειρά από τέσσερα
κουμπιά, από πάνω μέχρι κάτω.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

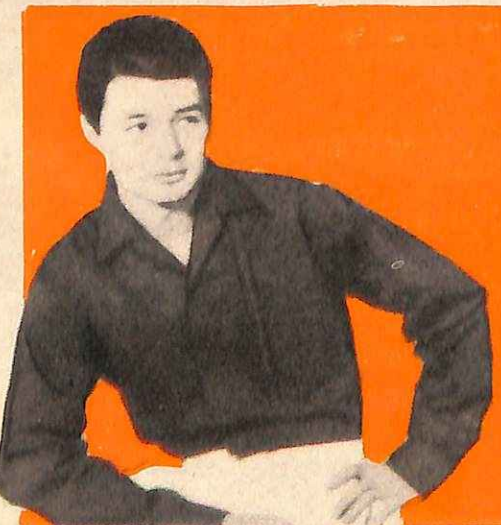
Π λ ε χ τ ά γ ι ά μ ε γ ά λ α ά γ ό

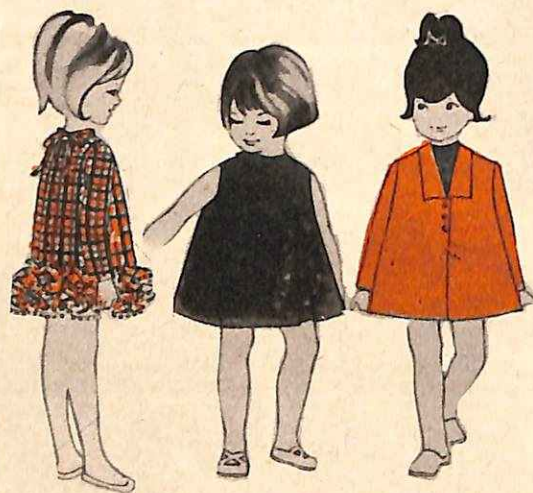
Δύο κοντομάνικα μάλλινα πουλοδεράκια για μικρά κορίτσια, με δριζώντιες ρίγες.

«Πολό» (πουλοδέρι-πουκάμισο) για μεγάλους και μικρούς: δύο απλά, με κομμάτι μοντέλα από κυκλώ, σε κόκκινο για τον άνδρα, και σε μπλε-πράσινο για το παιδί.

Το νέο πουκάμισο με τη μονόπλευρη ρίγα.

Χαριτωμένα φθινοπωρινά σύνολα για μικρά κοριτσάκια.

ρ ι α : 'Η «τελευταία λέξη» σχετικά με το χρώμα, είναι: «μπλε ντε σίν». Το καινούριο αυτό χρώμα χρησιμοποιείται τόσο στα πλεκτά, όσο και στα πουκάμισα, που γι' αυτά θα σάς μιλήσουμε πιο κάτω. Στα πλεκτά, σε πλέξι κάλτσας, άρεσε πολύ ένα γαλλικό μοντέλο «μαρινιέρ» με μπλε φόντο και δριζώντιες ρίγες σε κόκκινο (μια φαρδιά και μια πολύ στενή) και άσπρο. Το νέο αυτό μοντέλο έχει ίσιες μασχάλες, πολύ πιο κάτω από τους ώμους και κλειστό ντεκολτέ.

Νέα πουκάμισα για μεγάλα αγόρια: Στο Παρίσι, επίσης, λανσάρονται για παιδιά και για νεαρούς πουκάμισα με «πλαστρόν» (τέσσερις πιετιούλες σε κάθε πλευρά) και κουμπωτό στις μύτες (πάνω στο πουκάμισο) γιακά. Το κλασικό πουκάμισο στο χρώμα της «όδας» δηλαδή στο μπλε, έχει πρωτότυπο γανιρίσμο από τρεις κόκκινες και μία άσπρη πικύρ, σε κάθετη γραμμή. 'Η «ρίγα» αυτή ξεκινάει, μόνο από τον αριστερό ώμο, κοντά στο λαιμό, κάτω από τον άνω «εταλικό» σπόρ γιακά.

Μερικές ιδέες για πλεκτά για αγόρια: Γανιρίστε τα μπλεζέρ πάνω στην τσέπη του στήθους μ' ένα κεντητό έμβλημα σε πολύχρωμο συνδυασμό. Το ντεκολτέ στο «σαντάιγ» του αγοριού σας θα έινε μεγάλο μυτερό ντεκολτέ. Πρέπει να φαίνεται όχι μόνο ο γιακάς, αλλά και ένα μεγάλο μέρος από τη γραβάτα του, που θα συμπληρώσει την περιποιημένη εμφάνισή του. 'Ακόμη και για τ' αγόρια, η μόδα απαιτεί κάποια «αυστηρότητα» στην εμφάνιση.

Το «ορστούμι σπένσερ» για μικρά αγόρια: Το άσπρο κλειστό πουλοδεράκι και το κόκκινο κοντό πανταλόνι σε ίσια γραμμή συμπληρώνει ένα κόκκινο «σπένσερ πλαστρόν» χωρίς μανίκια.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Παπούτσια αδιάβροχα

Για ν' αδιάβροχοποιήσετε τα παπούτσια σας, λιώνετε 250 γραμ. λινέλαιο (λάδι της μπογιάς), 120 γραμ. ξύγκι προβάτου και 10 γραμ. ρετινί. Το ξύγκι και το ρετινί πρέπει να λυώσουν μαζί. Τ' ανακατεύετε ύστερα καλά και προσθέτετε το λινέλαιο. Κατεβάτε απ' τη φωτιά, εξακολουθώντας το ανακάτεμα. Καί, με μία δούρτσα αλείφετε τα παπούτσια.

Μελάνι για στυλό

Σας χρειάζεται καλό μελάνι για στυλό; 'Αγοράστε απ' το φαρμακείο 4 γραμμάρια μπλε γτε μετελάν και διαλύστε το σε 1 κιλό καθαρό νερό. Θάχετε έτσι ένα μπλε μελάνι πρώτης ποιότητος.

Με λίγες γραμμές

'Ανακατέψτε ψυλοκοπανιμένο ρυζι με νερό κρύο, ώστε να σχηματιστεί μία μαλακή ζύμη. Προσθέστε βραστό νερό, ως στου αποχτήση κάποια σύστασι. 'Υστερα βράζετε επί 2 λεπτά της ώρας. Θά έχετε έτσι μία κόλλα πολύ δυνατή.

Μία απλούστατη και αποτελεσματική μέθοδος κατά του πονόλαιμου είναι η έξης: Μόλις αισθανθήτε τις πρώτες ενόχλησεις, κάνετε γαργάρες μ' ένα φλυτζάνι ζεστό τσάι, που περιέχει 4-5 σταγόνες βάμμα λωδίου.

★

'Ενα μίγμα από 5 μέρη οινόπνευμα και 15 μέρη αιθέρα ξερραίνει τα σπειράκια του έκζεματος.

Το λούσιμό σας

Οι μελαγχρινές δεν πρέπει να λούζουν το κεφάλι τους περισσότερο από μία φορά το μήνα, γιατί, με το συχνό λούσιμο, ξεθωριάζουν τα σκούρα μαλλιά.

Οι ξανθές πάλι, που θέλουν να διατηρήσουν και ν' αυξήσουν τις στυλινές αντανάκλασεις των μαλλιών τους, δεν πρέπει να χρησιμοποιούν λάδι ως θρεπτική των τριχών, γιατί σκουραίνει τα μαλλιά.

Για τα άσπρα μαλλιά, προσθέστε στο νερό του λουσιματος λίγο λουλάκι, για να μην πάρουν το τόσο άσχημο εκείνο κιτρινωπό χρώμα.

Οι βούρτσες

Οι δούρτσες των μαλλιών πρέπει να διατηρούνται καθαρώτατες. Φρόνιμο είναι δε να έχη κάθε μέλος της οικογένειας τη δική του, που δε θα τη μεταχειρίζεται άλλος.

Τις πλένετε, τουλάχιστον μία φορά τη εβδομάδα, με ζεστή σαπουνάδα, στην οποία έχετε προσθέσει λίγη αμμωνία. 'Υστερα τις δουτάτε μερικά λεπτά σε κρύο νερό, για να μη μαλακώσουν πολύ.

Οι καουτσουκένιες όμως δούρτσες δεν επιτρέπεται να δουτηχτούν στο νερό. Τις πλένετε με πετρέλαιο και τις ξεπλένετε με άλλο πετρέλαιο, καθαρό.

Για να διατηρηθούν τα λουλούδια

Νά ένας τρόπος, για να διατηρηθούν επί εβδομάδες φρέσκα και δροσερά τα λουλούδια που στολίζουν το σπίτι σας:

Ραντίστε ελαφρά το μπουκέτο σας με νερό. 'Υστερα βάλτε το μέσα σ' ένα βάζο με σαπουνάδα. Κάθε πρωί, το θγάζετε, το δουτάτε σε καθαρό νερό και τ' αφήνετε εκεί 2 λεπτά της ώρας. 'Επειτα το ραντίζετε με δροσερό νερό και το ξαναβάζετε στη σαπουνάδα — την οποία αλλάζετε κάθε 3 ημέρες.

'Επίσης συντελεί πολύ στη διατήρησι των λουλουδιών, αν ρίξετε μέσα στο νερό του βάζου μία άσπρινη ή ένα κομμάτι ζάχαρη.

Πρώτη σε όλα

'Ακόμα και στα έντελως ανέπιστα γεύματα, η οικοδόποινα πρέπει να δίνει πρώτη το σύνθημα σε όλα: Κάθεται πρώτη στο τραπέζι αρχίζει να τρώει πρώτη — φροντίζοντας ωστόσο να μην αφήσει τους καλεσμένους της να περιμένουν πολύ — πίνει πρώτη, κλπ.

Ο κακόνος αυτός όμως πρέπει να τηρήται με άφελεια και φυσικότητα, έτσι ώστε να μη βίγη την έντύπωσι επίδεικτικού θεατρισμού.

Δε σάς άρέσει το φαγητό;

'Αν, σ' ένα γεύμα, σερβιριστή κάποιο φαγητό που δε σάς άρέσει, το σωστότερο είναι να θέλατε στο πιάτο σας μικρή ποσότητα απ' αυτό. Είναι άγνεια να άρνηστε να το δοκιμάσετε, είτε να άφίστετε μέσα στο πιάτο σας ένα «έσος άπ' αυτό που πήρατε.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕ'Ι'ΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Η Μέγκ, πρίν τρία χρόνια, ήταν σερβιτόρα, όταν γνώρισε τον Χόγκαν, που τότε είχε χάσει τον τίτλο του πρωταθλητού μεσαίων βαρών. Τόν έρωτεύθηκε από την πρώτη στιγμή κι' έκεινος την έβγαλε στο πεζοδρόμιο. 'Αργότερα, η Μέγκ πήγε φυλακή για την κλοπή μιας τσάντας κι' όταν βγήκε έξω, δεν μπόρεσε να ξαναβρεί το Χόγκαν. Γνώρισε τότε τον Φίλ Μπάρλοου και τόν παντρεύθηκε. Μά ο Χόγκαν παρουσιάστηκε πάλι στη ζωή της και ξανάρχισαν τις παλιές σχέσεις τους. Για να δρουν λεφτά, άποφασίζουν ν' ασφαλίσουν τη ζωή του Μπάρλοου και να τόν σκοτώσουν.

Ο Μπάρλοου, όμως, είναι ένας άνθρωπος με διπλή ζωή. Μία νύχτα, που παρακολουθεί ένα ζευγαράκι, σκοτώνει τόν άντρα και κακοποιεί το κορίτσι. Το έγκλημα αυτό κάνει έντύπωσι κι' ο 'Ανσον θέλει να έ-πωφεληθί απ' αυτό. Πείθει, λοιπόν, τη Μέγκ να παρασύρη τόν άντρα της στόν τόπο του έγκλήματος. Εκεί ο 'Ανσον θα τόν σκοτώσει και θα τήν κακοποιήσ ηψεύτικα, για ν' αποδώσ η άστυνομία και το δεύτερο έγκλημα στο μυστηριώδη σάδι-στη...

Καλημέρα... της είπε εκείνη. Μονή σου;

— Περιμένω κάποιον. 'Απάντησε ξέρο η Φέυ. Πώς πάει η δουλειά... Θά πής κάτι;

— Δε μπορώ να μείνω. Περνι μένω το Τζος.

Η Μέγκ κούταξε τη Φέυ με τα μεγάλα μενεξελιά μάτια της.

— Δε σε βλέπω πια με το Τζόννι 'Ανσον, είπε. Τά χαλάσατε;

Η Φέυ έκανε μία γκριμάτσα.

— Τι να τόν κάνω, τόν απένταρο; 'Απάντησε άνασφρόνως τούς ώμους της. Δε μπορεί να κεράσει ούτε ένα ποτήρι το κορίτσι τού!

Η Μέγκ κούταξε, εκπληκτική.

— Μά τί είν' αυτά που λές; φώναξε. Αυτός είναι γεμάτος λεφτά! Σάφηνος δσα χοροδοίσε στο Τζος... πάνω από 1000 δολάρια!

Γιατί τόν λες άπένταρο... Μά τ' σως να βρήκε καμιά άλλη φίλη!

— Έγώ, η Μέγκ.

— Α, ναι! Τού άνοδοίμου... είπε. Καί θέλω θέλω να τη δώ άμέσως. Τη διαβάσατε σεις;

— Θά σάς άδιαφέρει, δέδοίκα σε η Πάττυ, άφινοντας το φάκελό μου πάλι στο γραφείο. Για τή νύχτα σου...

— Τι γράφει για τη νύχτα;

— Θά τή δώτε μόνος σας, άπάντησε η Πάττυ θυμώντας άπ' το γραφείο.

Ο Μαντόξ άναψε άλλο τσιγάρο, έσπρωξε πάλι την καρέλα του κι' άρχισε να διαβάη τη διατελει γραφημένη έξωθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Την Τρίτη το πρωί, ο 'Ανσον άφηνε σ' ένα ηλεκτρολογικό κατάστημα του Λάιπολ κι' άγόρασε ένα ηλεκτρικό χρονοδιακόπτη.

Ζήτησε άπ' τόν κατασκευαστή να τού έξηγήσ η λειτουργία του.

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

ένα ούισιν, στο μπρά «Τσά-Τσά». Κανείς δεν της είχε κάνει άκόμα τά γλυκά μάτια, μία ώρα που βρισκόταν εκεί...

Γυρίζοντας κάποια στιγμή το κεφάλι της προς τήν πόρτα, έκανε μία γκριμάτσα. Είχε δη ν' απάτηνη η Μπέρνι Χόρρεϊ, φορώντας μια γοϊννη ζακέτα από βίζον και διαμαντένια σκουλαρίκια.

Η νεοφερμένη έσφιξε μία ματιά γύρω, είδε τη Φέυ, της έγνεψε φιλικά με το χέρι και πήγε κοντά της.

Η Μπέρνι ήταν η φίλενάδα του Τζος Ντάγκαν. Κι' η Φέυ τήν ήξερε έδώ και πολλά χρόνια.

— Καλημέρα... της είπε εκείνη. Μονή σου;

— Περιμένω κάποιον. 'Απάντησε ξέρο η Φέυ. Πώς πάει η δουλειά... Θά πής κάτι;

— Δε μπορώ να μείνω. Περνι μένω το Τζος.

Η Μέγκ κούταξε τη Φέυ με τα μεγάλα μενεξελιά μάτια της.

— Δε σε βλέπω πια με το Τζόννι 'Ανσον, είπε. Τά χαλάσατε;

Η Φέυ έκανε μία γκριμάτσα.

— Τι να τόν κάνω, τόν απένταρο; 'Απάντησε άνασφρόνως τούς ώμους της. Δε μπορεί να κεράσει ούτε ένα ποτήρι το κορίτσι τού!

Η Μέγκ κούταξε, εκπληκτική.

— Μά τί είν' αυτά που λές; φώναξε. Αυτός είναι γεμάτος λεφτά! Σάφηνος δσα χοροδοίσε στο Τζος... πάνω από 1000 δολάρια!

Γιατί τόν λες άπένταρο... Μά τ' σως να βρήκε καμιά άλλη φίλη!

— Έγώ, η Μέγκ.

— Α, ναι! Τού άνοδοίμου... είπε. Καί θέλω θέλω να τη δώ άμέσως. Τη διαβάσατε σεις;

— Θά σάς άδιαφέρει, δέδοίκα σε η Πάττυ, άφινοντας το φάκελό μου πάλι στο γραφείο. Για τή νύχτα σου...

— Τι γράφει για τη νύχτα;

— Θά τή δώτε μόνος σας, άπάντησε η Πάττυ θυμώντας άπ' το γραφείο.

Ο Μαντόξ άναψε άλλο τσιγάρο, έσπρωξε πάλι την καρέλα του κι' άρχισε να διαβάη τη διατελει γραφημένη έξωθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Την Τρίτη το πρωί, ο 'Ανσον άφηνε σ' ένα ηλεκτρολογικό κατάστημα του Λάιπολ κι' άγόρασε ένα ηλεκτρικό χρονοδιακόπτη.

Ζήτησε άπ' τόν κατασκευαστή να τού έξηγήσ η λειτουργία του.

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

νάδα... Με συγχωρείς τώρα, πρέπει να φύγω.

Χάθηκε η γούνα της, χαμογέλασε με συγκατάβασι κι' άπομα κούνησε.

Η Φέυ κούταξε το άδειαν ποτήρι της, δαγκώνοντας τά χείλη της με λύσσα.

Χίλια δολάρια!... Πού είχε βρή ο 'Ανσον ένα τέτοιο ποσόν; Αυτός είχε πάντα άδειαν το πορτοφόλι τού...

Μά, άφού είχε τώρα λεφτά, έπρεπε να έπωφεληθί κι' αυτή! Για να μη της δώση πιά σημεία ζωής, θά πή πώς είχε μπλέξει με άλλη!

Σηκώθηκε, βγήκε από το υπάρο και προχώρησε προς τόν κοντινό σταθμό ταξί.

'Ενας άντρας χοιτόρς και με σόκοπος της είπε, κλείνοντας το μάτι.

— Γιαί σου μωρό μου. 'Ερχεσαι παρόλα μου;

Η Φέυ δίστασε λίγο κι' ύστερα χαμογέλασε. Δέν ύπηρχε βία να κανονισή τώρα άμέσως τούς λογαριασμούς της με κείνο τόν άπατεώνα, τόν 'Ανσον. Μπορούσε να τ' αναβάλη για λίγο...

— Ναι, χονδρά μου, άπάντησε προκλητικά. Νομίζω πως ταιριάζουμε έμεις οί δυο...

Ο Σέλιο Χόγκαν έστνισε άπότομα άπ' το χουδονήματα του τηλεφώνου τού. Βλαστήθηκε, άνακάθισε στο κρεβάτι τού και πήρε το άκουστικό.

— Άν έχετε δουλειά, νάρθω άλλη ώρα, τού είπε.

Ο Μαντόξ άφισε το συνδύλο πάνω στο γραφείο τού και πήρε ένα τσιγάρο.

— Τι τρέχει; ρώτησε.

— 'Ηθελ η έσθεσι τού ντάτε κτιβ που άνέλαβε την υπόθεσι Μπάρλοου. Θέλετε να τη δώτε άμέσως;

Ο Μαντόξ ζάφωσε τά φρύδια τού. 'Επειτα το πρόσωπο τού φωτίσθηκε.

— Α, ναι! Τού άνοδοίμου... είπε. Καί θέλω θέλω να τη δώ άμέσως. Τη διαβάσατε σεις;

— Θά σάς άδιαφέρει, δέδοίκα σε η Πάττυ, άφινοντας το φάκελό μου πάλι στο γραφείο. Για τή νύχτα σου...

— Τι γράφει για τη νύχτα;

— Θά τή δώτε μόνος σας, άπάντησε η Πάττυ θυμώντας άπ' το γραφείο.

Ο Μαντόξ άναψε άλλο τσιγάρο, έσπρωξε πάλι την καρέλα του κι' άρχισε να διαβάη τη διατελει γραφημένη έξωθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Την Τρίτη το πρωί, ο 'Ανσον άφηνε σ' ένα ηλεκτρολογικό κατάστημα του Λάιπολ κι' άγόρασε ένα ηλεκτρικό χρονοδιακόπτη.

Ζήτησε άπ' τόν κατασκευαστή να τού έξηγήσ η λειτουργία του.

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

— Μ' αυτό το μηχάνημα, τού

— Κρύψου, έρχεται ένα αυτοκίνητο!...

είπε ο ηλεκτρολόγος, μπορείτε να βάλετε μπροστά ή να σταματήσετε μια οποιαδήποτε ηλεκτρική συσκευή, στην ώρα που θέλετε. — Ας πούμε πως επιθυμείτε γ' άκουστε ένα πρόγραμμα του ραδιοφώνου, που αρχίζει στις 10. Βάζετε το δείκτη στον αριθμό 10, και το ραδιόφωνο θ' άρχισι μόλις το γάχο του να λειτουργή αὐτή την ώρα.

— Ο "Ανσον, του ξέληγε πως χρειάζονταν το χρονοδιακόπτη, για να του ετοιμάζει κάθε πρωί τον καφέ του.

— Είναι, τι πρόβλημα! τὸν δειλάσε εκείνος. "Έχω κι' εγώ ένα τέτοιο, στο σπίτι μου, κι' έμεινα πολύ ευχαριστισμένος.

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ὁ "Ανσον πήγε στο ρεστοράν του Μάρλο-μπος. Μπαίνοντας στο μπαρ, έπεσε πάνω στο Τζέφ Φοίσιμπ, ἑνα ρεπόρτερ τῆς «Εφημερίδας τοῦ Πριου Τάουν».

— Γεια σου, Τζόν, του έλεγε εκείνος. Τι θα πῆς;

— Ένα ούσαν, ἀπάντησε ὁ "Ανσον.

Κι' ὥσπου νὰ τὸν σεορίση τὸ γκαρσόν, ρώτησε τὸ δημοσιογράφου πὸς πῆγαινε ἡ δουλειά του.

— Πιγύομαι! ἀπάντησε εκείνος. "Έχω νὰ γράφω γιὰ δυὸ ἐνζήματα. Πρόκειται νὰ βρῶσκω κάθε μέρα καινούργιες εἰδήσεις γι' αὐτά!

— Φαίνεται πως ἡ ἀστυνομία τεμπελιάζει! έλεγε ὁ "Ανσον. Σίγγορα, δὲ θ' ἀνακάλυψε ἀκόμα τὸ σαδιστῆ.

— Όχι. Μὰ ὁ ἀστυνόμος εἶναι κατεργαράκος! "Ισως δὲ λέει ὅτι ξέρει... Μοῦ έλεγε πως ὁ ληστής τοῦ πρατηρίου δενζίνης δὲν εἶναι ντόπιος, γιὰ τὸ σαδιστῆ ὡς αὐ-στείνει τὸ ἀντίθετο.

— Α! Ποῦ βασίζεται; ρώτησε ὁ "Ανσον.

— Λέει πως πρέπει νάγαι κα-γιε ντόπιος, γιὰ νὰ ξέρη τὸ Γιλν Χιλ. Τὸ μέρος αὐτὸ βοῦ-σεται πολὺ παρῆμερα ἀπ' τοὺς πε-ρασμένους δρόμους.

— Μὰ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βρεθῇ ἑνας ἄνθρωπος φαλακρὸς σάν αὐγὸ;

— Όχι, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος σκέ-πτεται πως μπορεῖ νάκανε λάθος ἡ κοπέλλα. "Ισως γάγε ἄσπρα μα-λιά ὁ δρόστης, ἡ πολὺ ἀνοιχτὸ ξανθὰ, καὶ πάνω στὴν ταραχὴ τῆς νὰ τὸν πέρασε ἐκείνη γιὰ φαλα-κρὸ, ὅπως τὸν εἶδε, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Ε, κι' εἶται ἀν ἔχη τὸ προ-γμα, μπορεῖ ὁ ἀστυνομία νὰ εἰ-σημάνη ὅσους ἔχουν, τέτοια πα-λιά καὶ νὰ ἐξακριβώση ποῦ βοῦ-σονται τὴν ὥρα τοῦ ἐγγλήματος.

— Ο Φοίσιμπ, ποῦ εἶχε μαλλιά κατωμένα, κῆταξε τὸ ξανθὸ κε-φάλι τοῦ "Ανσον καὶ χαμογέλασε.

— Ας κάνουμε ἀρχὴ ἀπὸ σέ-να! έλεγε. Ποῦ ἴσουν, ἐκείνη τὴν ὥρα;

— "Ανσον προσπάθησε νὰ χα-μογέλαση.

— Στὸν παράδεισο, μαζὶ με-μὰ μικρὴ! ἀπάντησε κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι.

— Ὅσοδηποτε, ἀν πιστέψου-με τὴν κοπέλλα, ὁ σαδιστῆς ἦταν κοντὸς στὸ πρόσωπο καὶ πενή-ταρος. Σ' αὐτὸ δὲ σοῦ μοιάζει καθόλου...

— Ὅταν ἔφυγε ὁ Φοίσιμπ, ὁ "Αν-σον πέρασε στὸ ρεστοράν.

— Ὅστε λοιπὸν, δὲν εἶχαν ἀνα-καλύψει ἀκόμα τὸ σαδιστῆ. Μὰ, ὡς τὴν Παρασκευή, μπόρεσε νὰ τὸν πιάσουν δέκα φρέζες...

Μετά τὸ φαγητὸ, ὁ "Ανσον συ-νέχισε τὴ δουλειά του. Κατὰ τίς 7½, πῆγε ἀπὸ σπίτι τὸν Μάρλο-λοου. "Εβαλε τ' αὐτοκίνητό του στὸ γκαράζ καὶ χῆτισε τὴν ἐξώ-πορτα. Ἡ Μέγκ τὸ ἀνοίξε ἀμέ-σως.

Τὴν ἀκολούθησε στὸ λιβινγκ-ρούμ. Πρόσεξε πως ἦταν χλωμή, με τὰ μάτια κομμένα, σάν νάχε κοιμηθῇ ἄσχημα.

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὴ ρώτη-σε παίροντάς τὴν στὴν ἀγκυλιά του. Φαίνεται κουρασμένη. Γιατί;

— Ἐκείνη τοῦ ξέφυγε κι' ἀπάντησε κακόκερα:

— Ρωτᾷς τί μοῦ συμβαίνει! Δὲν ἔκλεισα μάτι, ὅλη τὴ νύχτα! Νομίζεις πως μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ ἴσωνα ἀπὸ τὴν ἰδια-στέγη με τὸν ἄνθρωπο ποῦ σκο-πεῖ νὰ σκοτώσῃ;... Μὰ τὴν πισ-τι-μον, εἶσαι ἐντελὸς ἀντιστῆς!

— Ο "Ανσον ἀνσώρησε τοὺς ὤ-μους του.

— Ἀπόφρασις ἡ ὄχι, νὰ φτά-σης ὡς τὸ τέλος! έλεγε. Δὲν εἶναι λοιπὸν καιρὸς τώρα νὰ μετανοή-σης...

— Ἐκείνη κάθησε στὸν καναπέ, με τίς γροθιές τῆς σφιγμένες ἀ-νάμεσα στὰ γόνατά της.

— Δὲ μπορῶ νὰ πιστένω πως εἶναι γι' αὐριο βράδυ... μουμου-ρίζει.

— Ο "Ανσον κάθησε δίπλα της.

— Ὅλα κρέμονται ἀπὸ σένα, τῆς έλεγε. Θὰ μπορέσης νὰ τὸν φέ-ρης στὸ Βάλ ντε Ζάσον;... Οἱ μετεωρολογικὲς προβλέψεις εἶναι καλές. Δὲ θὰ βρέξῃ. "Αν κατα-φῆρς γρήγορ, τελείωσε ἡ δου-λειά!

— Ναι, θάρθωμε. Θὰ πάμε νὰ φάμε κάπου κι' ὕστερα θὰ τὸν φέρω ἐκεῖ...

— Πῆγα καὶ μελέτησα τὰ κα-

τατόπια, γὰς τὸ βράδυ "Ἰπάρ-χει ἑνας τηλεφωνικὸς θάλαμος στὸ δρόμο, 800 μέτρα πρὸ πέρα. Θὰ περιμένω ἐκεῖ νὰ μοῦ τηλεφωνή-σης, γιὰ νὰ μοῦ ἐπιβεβαιώσης πως θάρθῃτε. "Αν παρουσιάστῃ κανένα ἐμπόδιο... ἀν ἔχη ἀντιρροήσεις ὁ ἀντὶς σου, πρόκειται νὰ τὸ ξέρω.

— Ἐβγαλε ἑνα χαρτὶ ἀπ' τὸ πορ-τοφόλι του.

— Νὰ ὁ ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ θαλάμου, πρόσθεσε. Θὰ βρισκομαι ἐκεῖ ἀπ' τίς 10.

— Ἡ Μέγκ φύλαξε τὸ χαρτὶ στὴ τσάντα της.

— Ὅταν ἔροθε, συνέχισε ὁ "Ανσον, θὰ μείνῃ μέσα σ' αὐ-τὸν κοντίντο, ἀλλὰ θὰ κατεβάσης τὰ τζάνια.

— Ἡ Μέγκ ἀνατρίχιασε.

— Καταλαβαίνω!... μουμου-ρίζει.

— Ὅταν τελειώσω μ' αὐτόν, θ' ἀσχοληθῶ με σένα, έλεγε ὁ "Αν-σον κατὰζώντας τὴ φωτιά τοῦ τζακιού.

— Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ δι-κό της.

— Στὴν ἐπαφὴ αὐτῆ, ἡ Μέγκ ἔ-κλεισε τὰ μάτια της...

— Πρόκειται νὰ σε κακομεταχει-ριστῶ, Μέγκ. Δὲ γίνεται ἄλλοιως. Πρόκειται νὰ τὸ ἀνθῆξῃ, νὰ κάνῃς κουράγιο...

— Καταλαβαίνεις; Νὰ θυμώσης μαζὶ μου! Εἶναι ἀπαρά-τηρο νὰ γίνῃ αὐτό, γιὰ νὰ πεισθῇ ἀπὸλυτὰ ἡ ἀστυνομία κι' ὁ Μάν-τοξ πως δὲν πρόκειται γιὰ σκη-νοθετημένη ἐπιθέσι.

— Ἡ νέα γυναίκα ἐνοιωσε μὰ ἀ-νατριχίλα στὸ σκαλοκαλιὰ της. Σκέφθηκε ὅμως τὸ Σέλλου Χόν-καν καὶ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση...

— Ναι, συμφωνοῖ... έλεγε. Κα-ταλαβαίνω!

— Ἀπ' τὸ Βάλ ὡς τὸ δρόμο, ἡ ἀπόστασι εἶναι σχεδὸν 400 μέτρα, συνέχισε ὁ "Ανσον. Πρόκειται νὰ πᾶς ὡς τὸ δρόμο, με τὰ πόδια... γιὰ-τί δὲ θὰ εἶσαι σὲ κατὰστασι νὰ σωφάρες. Θὰ περιμένῃς ἴσως ἑνα-δυὸ λεπτὰ, ὥσπου νὰ περάσῃ ἑν' αὐτοκίνητο. Θὰ κάνῃς τότε τὴ λι-ποθυσιμένη...

— Πρόσεξε δέ! Μὴ πῆς τίποτα, πρὶν σοῦ σταίλω τὰ λουλούδια. "Αν εἶναι γαρύφαλα, θὰ ξέρῃς πως πιάσανε τὸ μαπαζό. "Αν εἶναι τριαντάφυλλα, θὰ σημαίνῃ πως εἶναι ἀκόμα ἐλεύθερος.

— Ἐβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του ἑνα χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσε-ρα.

— Ἐδῶ σοῦ ἔχω γράφει μὲν ἄλλη περιγραφή τοῦ δρόστῃ τῆς ἐπιθέσεως, πρόσθεσε. Θὰ μεταγι-ριστῇ αὐτήν, ἀν ἔχη πιστῇ ὁ σαδιστῆς... Τὰ κατάλαβες δὲ;

— Ναι.

— Μὴ τοῦς ἀρίσης νὰ σ' ἀνα-κρίνουν, πρὶν πᾶρῃς τὰ λουλού-δια μου. "Ο γιὰτὸς δὲ θὰ ἐπι-τρέψῃ νὰ σ' ἐνοχλήσῃ ἡ ἀστυνο-μία, πρὶν νοιώσης πως εἶσαι καλὴ-λίτερα.

— Τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ φοβι-σιμένη.

— Εἶσαι σίγουρος πως θὰ πε-τύχῃ τὸ κόλπο; τὸν ρώτησε. Εἶ-σαι σίγουρος πως θὰ πάρουμε τὰ λεφτά;

— Θὰ τὰ πάρουμε! δήλωσε με-πεποιθῆσι ὁ "Ανσον. "Εστὶ καλὰ ποὺ τὰ κανονίσαιμε ὅλα, εἰν' ἀδύ-νατο νὰ ἀποτύχουμε... Θὰ κερδί-σῃς τὴ γενική συμπάθεια, με τὸ πάθημά σου, κι' ὁ Μάντοξ θὰ κα-ταλάβῃ πως, ἀν ἀρνηθῇ νὰ σε πληρώσῃ, θὰ κάνῃ πολὺ κακὴ ρε-κλάμα στὴν ἐταιρεία του. Κι' αὐ-τὸ δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου!

— "Εγὼ θὰ ἀναλάβω τοὺς δημο-σιογράφους... Ναι, θὰ πάρουμε τὰ λεφτά, δίχως πολλὲς δυσκολίες!

— Δὲ μπορῶ ἀκόμα νὰ τὸ πρ-σέψω! δήλωσε ἡ Μέγκ, με τὴ σκέψῃ τῆς διαρκῶς στὸ Χόγκαν.

— Σὲ δεκαπέντε μέρες, θάρθῃ-εἰσπραξῇ 50 χιλιάδες δολάρια! Θὰ φύγουμε τότε μαζὶ...

— Τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸν ὦμο καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ τόσο γενιὸ πορτοφόλι, θὰ περάσουμε δνειρευμένα, ἐσὺ κι' ἐγὼ.

— Ναι, βέβαια...

— Ἡ Μέγκ πληρώσε στὴ φωτιά. "Ο "Ανσον σπρόκλινε.

— Νὰ μὴν ξεχάσω τὸ ρεβόλ-βερ... έλεγε.

— Ἀνοίξε τὸ συρτάρι τοῦ μπου-φέ, ἔβγαλε τὴν ξύλινη κασετίνα καὶ πήρε ἀπὸ μέσα τὸ ρεβόλβερο καὶ ἔξη σφαίρες. Ἡ Μέγκ τὸν κῆταξε με φρίκη.

— Ἀφῆσε με τώρα, Τζόν, πρόσθεσε.

— Ἐνοιωσε πως δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνεγθῇ περισσότερο τὴν παρου-σία αὐτοῦ τοῦ συνεχόζου, πρὶν προ-ετοιμάσῃ με τὴν ψυχραιμία μιὰ δολοφονία.

— Θὰ γυρίσῃ ὁ Φίλ, ὅπου καὶ νάγαι, πρόσθεσε. Εἶπε πως θάρθῃ-κατὰ τίς 9.

— Ὁ "Ανσον γύρισε καὶ τὴν κῆ-ταξε στὰ μάτια, με θυμὸ καὶ ἀ-πογοήτευσιν.

— Νομίζα πως θὰ περνούσα-με μαζὶ τὴ νύχτα, έλεγε. Γιατί θὰ γυρίσῃς ἀπὸψε ὁ ἀντὶς σου;

— Σταμάτησε τὰ βραδυνὰ μα-θηματα, τώρα πρὶν πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Φλόριντα, έλεγε πρὸ-ματὰ ἡ Μέγκ. Θὰ δῇ αὐτὸν ποῦ κλείσανε μαζὶ τὴ συμφωνία, κι' ὕστερα θὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι...

— Εἰν' ὥρα πιά νὰ φύγῃς, Τζόν.

Δὲν πρότεινε νὰ σὲ βοῇ ἐδῶ.

— Μήπως τυχὸν δὲ μ' ἀγαπά-ς; ρώτησε ὁ "Ανσον φιλήτο-πι.

— Όχι, δὲν εἶν' αὐτό... Μὰ εἶ-σαι τόσο ἥρεμος! "Εγὼ φοβάμαι. Δὲν ἔχω τὴ δική σου ψυχραιμία.

— Ὁ ἀντὶς σου εἶναι γιὰ μένα ἑνα μνηστὴρ. Ἐνῶ, με τίς 50 χιλιάδες δολάρια, ὁ κόσμος θὰ εἶναι δικὸς μας. Δὲν εἶμαι κανεὶς ἀναίσθητος... ἀλλὰ θέλω αὐτὰ τὰ λεφτά.

— Φεύγα τώρα! Πέρασε ἡ ὥρα.

— Θὰ περιμένω τηλεφωνικὰ σου, έλεγε ὁ "Ανσον. Μὴ ξεχά-σῃς σου εἶπα... Ἐννοια σου, ὅλα θὰ πάνε καλὰ.

— Πῆρε τὸ ρεβόλβερο καὶ τόβαλε στὴν τρέπη του.

— Ἐλα δὲ, Μέγκ... έλεγε.

— Ἐκείνη πῆγε κοντὰ του, ὑπερ-νιζώντας τὴν ἀποστοφῇ της. Τὰ φιλιὰ του τὴν ἀνδίασαν. Τὸ ἀγ-γίγμα τὸν χειρὶν τοῦ στὸ κομμὶ της τῆς ἔφερε ναντία.

— Τὸν ἄρισε ὥστόσο νὰ τὴ φιλή-σῃ. "Τότερα ἀποτοαβήχτηκε.

— Τώρα φύγε γρήγορα! έλεγε.

— Τὴν κῆταξε στὰ μάτια, κοί-νησε τὸ κεφάλι του καὶ τραβήξε-ρος τ' αὐτοκίνητό του. Ἐκείνη ἔπεσε σ' ἑνα καναπέ, τρέμοντας δολόληρη, κι' ἔκρινε τὸ πρόσωπο της στὰ χέρια της.

— Ὁ Σέλλου Χόγκαν βγήκε ἀπ' τὴν κοιλία, ἀπ' ὅπου εἶχε παρὰ-κολουθήσει ὅλη τὴν νύχτα.

— Λίγο ἔλειψε νὰ τὰ χαλῶσης ὅλα! έλεγε στὴ Μέγκ. Τί σ' ἐπα-σε!... Γιατί δὲν τοῦζανες τὸ γα-τῆρι, μιὰ κι' ἐπέμενε τόσο;... "Ε-σαι ποὺ τὸν ἐδιώξες, θὰ μποῦνε ψύλλοι σ' αὐτὰ του!

— Τὸν μισὸ! φώναξε ἡ νέα γυναίκα... Μὲ φοβίσει!

— Μὰ γιατί!... Εἶναι πονηρὸς, ἔχει κουράγιο γιὰ ὅλα. "Εγὼ ἔχω ἀρρίσει νὰ τὸν συμπαθῶ.

— Ἡ Μέγκ πλῆθος βόθια ἀγκά-λισσε τὸ Χόγκαν καὶ τὸν τραβή-ξε πρὸς τὸν καναπέ. Ἐκείνος ἔ-κανε μιὰ γρημιάσα καὶ προσπά-θησε νὰ φανῇ θεομὸς μαζὶ της.

— Τὴν Παρασκευή τὸ ἀπόγεμα, στὶς 5½, ἡ "Αννα Γκάρδιν σέ-πασε τὴ γραφομηχανή της με τὸ κἀλνιμα της, μάζεψε τὰ χαρτὰ ποῦ βρισκόνταν πάνω στὸ γραφεῖο της καὶ τὰ φύλαξε σ' ἑνα συρ-τάρι.

— Ὁρα νὰ σχολάσουμε, κύριε "Ανσον, έλεγε.

— Ὁ "Ανσον τὴν κῆταξε κι' ἔ-γερσε πρὶν στὴν πολυθρόνα του. Τὸ γραφεῖο του ἦταν σχεματισμένο με χαρτὰ. Τὰ εἶχε ἀπλώσει ἐπι-τῆδες, γιὰ νὰ φαίνεται πως πι-γυταν στὴ δουλειά.

— Φύγετε σεις, "Αννα, τῆς εἶ-πε. "Εγὼ ἔχω νὰ κανονίσω ἀπὸ-μὰ κατὰ μικροπράγματα.

— Μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω; — Όχι, δὲν εἶναι τίποτα ἐπείγον. Μὰ δὲ διάζομαι καθόλου νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

— Ἀπὸ ἔφυγε ἡ "Αννα, ὁ "Αν-σον μάζεψε ὅλα τὰ χαρτὰ, τὰ ἀπλωμένα στὸ γραφεῖο του, καὶ τὰ βάλε στὴ θέσι τους. Πῆρε ὕ-στερα ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ τὸν χρο-νοδιακόπτη ποῦ εἶχε ἀγοράσει τὴν προηγούμενη μέρα. Σαναδιάβασε προσεχτικὰ τίς ὁδηγίες καὶ συνέ-δρεσε τὸ μηχανήμα με τὸ μαγνη-τὸφωνο καὶ με τὴ λάμπα τοῦ γρα-φεῖο του.

— Εἰπετα κανόνισε τὸ δείκτη του ἔτσι ποὺ ν' ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ σὲ πέντε λεπτά.

— Ἀκούμπησε στὴ ράχη τῆς πολυ-θρόνας του, ἀναψε ἑνα τσιγάρο καὶ περιμένε.

— Μόλις πέρασαν τὰ πέντε λεπτά, ἄναψε τὸ φῶς καὶ στὸ μαγνητὸ-φωνο ἄρχισε ν' ἀκούγεται ὁ θορύ-γιος τῆς γραφομηχανῆς. πρὶν εἰ-στυπωθεῖ ὁ "Ανσον. Κανόνισε-στε τὴν ἔντασι τοῦ ἡχου, εἶπε

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΜΠΟΣΣΑ ΝΟΒΑ

— Ὁ Βραζιλιανὸς τραγουδιστῆς Γισάο Τζιλμπέρτο βρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν στὸ Βιαρέτζιο, ὅπου παρουσιάζει μαζὶ με τὸν Τζόννυ Ντορέλλι ἑνα ἐνδιαφέρον μουσικο-χορευτικὸ πρόγραμμα, ποὺ ἀναμεταδίδεται καὶ ἀπὸ τὴν τηλεόρασι. Ἡ ὥραια σύζυγος τοῦ Τζιλμπέρτο, ποὺ ποζάρει μαζὶ του στὴ φωτογραφία, ἐξελέγη πρὸ ἡμερῶν στὸ Βιαρέτζιο «Βα-σιλισσα τῆς Μπόσσα Νόβας». Τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι γνωρίστηκε στὸ Ρίο κατὰ τὸ καρναβάλι τοῦ 1958, ἔχει δὲ σήμερα ἑνα κοριτωμένο ἀγο-ράκι δυὸ χρόνων: τὸν Μαρτσελίνο.

ποὺ ν' ἀκούγεται ἀπ' τὸ διάδρο-μο.

— Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά ἀκό-μα, τὸ φῶς ἔσβησε καὶ τὸ μαγνη-τὸφωνο σταμάτησε.

— Ὁ "Ανσον ρῆθιωσε τότε στὸ χρονοδιακόπτη τὸ ξεκίνημα στὶς 9½ καὶ τὸ σταμάτημα στὶς 11. Βεβαιώθηκε πως ἦταν ὅλα ἐν τὰ-ξῇ, κλείδωσε τὸ γραφεῖο του καὶ κατέβηκε με τὸ ἀσανσέρ.

— Βοήκῃ τὸ Τζόννι Τζόνες στὸν θρωφεοῖ, νὰ διαβάξῃ μιὰ βραδὺ-νὴ ἐμφανείδα.

— Θὰ δουλέψω ἀπὸψε ὡς ἀρ-γά, Τζόννι, τοῦ έλεγε. Μὴ νομί-σεις πως εἶναι κανένας λοποδύ-της στὸ γραφεῖο μου!

— Ὁ νυχτοφύλακας χαμογέλασε καὶ τοῦλάσε τὸ μάτι.

— Ὁ κῆ, κύριε "Ανσον, ἀπάν-τησε. Δὲ θὰ σὰς ἐνοχλήσω.

— Ἐχω δουλειά, Τζόννι. Μὴ δάξῃς ἄλλα πράγματα στὸ νοῦ σου... έλεγε ὁ "Ανσον μ' ἑνα χα-μογελο. Πᾶω νὰ φάω τώρα καὶ θὰ ξαναρθῶ ἔπειτα ἀμέσως.

— Ἐν τάξει, κύριε "Ανσον. "Ε-χετε τὸ κλειδί σας;

— Ναι, βέβαια.

— Ὁ "Ανσον ἔφαγε ἐλαφρὰ καὶ πῆγε ὕστερα στὸ διαμέρισμά του. Καθόρισε καὶ γέμισε τὸ ρεβόλβε-ρο τοῦ Μπάρλοου, τόβαλε στὴν τρέ-πη τοῦ παλτοῦ του καὶ ξαναγύρι-σε σ' αὐτοκίνητό του.

ΘΕΛΕΤΕ ΕΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ (ΧΟΜΠΥ); ΘΕΛΕΤΕ ΕΝΑ ΕΠΙΚΕΡΔΕΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ; ΜΑΘΕΤΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

— Ἡ Πρότυπος Σχολὴ Κινηματογράφου, ἀνεγνωρισμένη ἀπὸ τὸ Κράτος, ἵδρυσε

ΤΜΗΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
— Ἐπιστημονικῆς Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαίδευσως
ΦΩΤΟΓΡΑΦΩΝ

Εξασφαλίστε τὸ μέλλον σας, ὅπου καὶ ἀν κατοικήτε, ὅποια ἡλικία ἡ γραμματικὴ γνώσεις καὶ ἀν ἔχετε, με ἐλάχιστο ἐξόδα.

Γράψατε νὰ σὰς σταίλωμεν ἐντελὸς ΔΩΡΕΑΝ τὸ κατατοπιστικὸν τεύχος ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΧΟΛΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ: Χολκοκονδύλη 35Α, α' Ὁροφος, — Τηλ. 531-892 Ὁμόνοια, Τ.Τ. 102, Ἀθήνα.

στὴν τρέπη τοῦ, τοῦ ἔδινε ἑνα συναίσθημα σιγουρίας...

— Στὶς 10 πρὸς 10½, βγήκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ πῆγε ὡς τὸν τη-λεφωνικὸ θάλαμο Κάθησε κατα-γῆς, πρὶν του, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἀπ' τὸ δρόμο, καὶ πε-ρὶμενε ἀσκήτῃ ὥρα ἀκόμα...

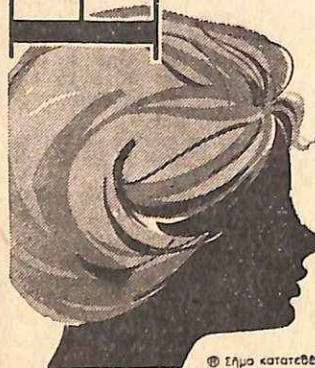
— Ἀογίσε πιά νὰ φοβάται πως ἡ Μέγκ δὲν εἶχε καταφέρει νὰ πεί-σῃ τὸν ἀντὶο της, ὅταν ξαναγὰ-ζοντοῦναι τὸ τηλεφώνο, μέσα στὸ θάλαμο!

ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ
C T B A

Binafix

Τέλειο
χτένισμα
χάρη στην
ιδεώδη
ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΣΠΡΕΪ-ΛΑΚ
ΜΠΙΝΑΦΙΞ

ΑΦΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΥ
Κ. ΓΕΩΡΓ. ΑΓΓ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Επιστρέψαν εξ Εξωτερικών ο Αισθητικός-Προσωπολόγος Κ. Γεώργιος Αγγ. Καστριώτης. Δέχεται πάλι 9-1.30' και 4.30' - 8 μ.μ. τηλ. 612.010. Ως γνωστόν το επί της όδοι 'Ηρακλείου 6 (Κολωνάκι) ΙΝ-ΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ, φημιζέται ως μοναδικό εις τα Βαλκάνια δια την καταπληκτικής δεξιοτεχνίας ΡΙΖΙΚΗ 100% ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΑΝΩΔΥΝΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ καθώς και δια τις άσυνανγνίστες θεραπείες άναγεννήσεως και ξελεκίσματος άφύστων έμφανών επιδερμίδων προσώπου με «PLACENTA», έν συνδυασμό ειδικών λαοπολούτρων ΒΙΟΔΙΕΓΕΡΤΙΚΩΝ άποκλειστικότητος του 'Ινστιτούτου.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. 614.620

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως). Δέχεται καθ' έκαστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. 88ος Μετσόβου 25 Α' όδου. (στασίς Μουσείου). Τηλέφωνον 810.975.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. 'Αγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. - Τηλ. 525.387

νη. Προσάντων όμως, βαρέθηκα πιά να ξο σαν καλόγορα... "Ελα, πάμε!

Ο Μπάρολου κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, θέλω να γνωρίσουμε στο σπίτι.

Σκεπτότανε το έλόμενο βράδυ... Κι' ιδρωσε απ' την έξωρη. — Είπ' ένα μέρος για έρωτην μέγους, όχι για ανθρώπους όπως εσύ κι' εγώ! παρατήρησε.

Έξεϊνη σάιγτηκε πάνω του. Ή άνάσα της μύριζε ποτό.

— Σε συμβουλεύω ναόθης μαζι μου, είπε. Άλλοιώς, θα πάω μόνη μου. Κάποιον θα βρώ εκεί πέρα...

— Δεν πάω! έπέμεινε ο Μπάρολου, παρατηρώντας πως ο μανρός υπάκουαν τους άκουγε, με γοργολομένα τα μάτια.

Χαμήλωσε τη φωνή του και πρόσθεσε:

— Βαρέθηκα πιά. Θα γνωρίσω στο σπίτι.

— Θα πάω τότε τ' αυτοζίνητο και συ θα γυρίσης με τα πόδια, άπάντησε η Μέγκ. Φεύγω λοιπόν! Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις!

Ο Μπάρολου δίσταζε.

«Στο κάτω-κάτω — σκέφθηκε — δεν είναι άσχημη ιδέα να πάμε ως εκεί». Είχε μίγες να έπισκεφθί το Βάλ ντε Ζάσον. Πηγαίνοντας άπόψε, θα μπορούσε να μελετήσει τα κατάρτια, να δη άν ύπήρχαν εκεί πολλά αυτοζίνητα...

— Καλά, όπως θέλεις, άπάντησε άνασχνώνοντας τους ώμιους του. Πάμε!

— Να πάω πρώτα το παλτό μου απ' τη γκαρνταρόμπα, είπε η Μέγκ.

Κατέβηκε στίς «τουαλέτες». Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Άνάσανε με δυσκολία.

Στάθηκε ένα λεπτό μπροστά στην πόρτα ενός τηλεφωνικού θαλάμου, άνιχναν να πάει μια άπόφασι... Τότε, πιέζοντας τόν έαυτό της, μίληε άπότομα στο θάλαμο και πήρε στο τηλέφωνο τόν άοριθο έξείνο που είχε πιά άποστηθίσει.

— Ποιός είπ' εκεί; είπε ο Άνσον, με τ' άκουστικό κολλημένο στ' αυτί του. Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, μια γυναικεία φωνή είπε: «Όμιλείτε!»

— Άλλά! πρόφερε η Μέγκ.

— Άλλά! είπε κι' ο Άνσον, άναγχνώνοντας τη φωνή της.

— Σεινάμε άμέσως.

— Απ' το στοιγνό τόνο της φωνής της, ο Άνσον κατάλαβε σε ποιά νευρική κατάσταση βρισκότανε.

— Όλα θα πάνε καλά, τη βεβαίωσε.

Κι' έβλεψε το τηλέφωνο. Σηγαγόνισε στ' αυτοζίνητο του και πήρε το δοάμο για το Βάλ ντε Ζάσον. Ήταν άνησυχος. Άν ύπήρχαν κι' άλλα ζευγάρια εκεί, δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα...

Έρτάσε στην κορυφή ενός άνήφορου και προχώρησε σ' ένα γυμνό όροπέδιο, απ' όπου έβλεπε κανείς το χωματώ θέμα της κατάρτις πόλεως. Σηνήως, ύπήρχαν εκεί δεκάδες αυτοζίνητα, τέτοια όσα. Μα άπόψε δε φαινόταν ούτε γάτι... Λες και φουδόνταν όλα τα ζώα πως θα έμφανιστή ο σινδιστής!

Ο Άνσον άφισε τ' αυτοζίνητο του άνάμεσα σε δύο πεζονούς και ψηλούς θάμνους. Έσθινσε τα φύτα και κατέβηκε. Έξέτασε την περιοχή και διάλεξε μια διάδρα από δέντροζα, που διέ του προσφέρανε μια καλή κορυφή. Γλίστησε άνάμεσα τους και κάθισε γάμο, στο άμμουδερό χώμα. Έδγαζε απ' την τσέπη του το πιστόλι και τράβηξε την ασφάλεια.

Περιμένοντας, συλλογιζόταν πώς ίκανοποιήσει το χρονοδιάγραμμα που είχε έγκυριαστήσει στο νοαφείο

του, και πού θα το έξασφάλιζε ένα γερό άλλοθι. Κάνοντας το γύρο του κτιρίου, ο Τζόννι Τζόνες θάβλεπε φώς, απ' το θολό τζάμι της πόρτας του και θ' άκουγε το θόρυβο της γραφομηχανής, απ' το μαγνητόφωνο...

Ο Μπάρολου κι' η Μέγκ θα γάνανε άποσπώποτε μισή ώρα, για να φτάσουνε στο Βάλ ντε Ζάσον. Δεν έπαρετε να τους περιμένη πριν απ' τις 10½.

Για να περάση την ώρα του, έξετάζε το ρεθόλθεο και φανταζόταν τη στιγμή που το δάχτυλό του θα πατούσε τη σκανδάλη κι' ο Μπάρολου θάπερτε μπροστά, γερανιδοβλημένος απ' τη σφαίρα.

Άπορούσε κι' ο ίδιος με την ήρεμία και την άδιαφορία του. Ένωσθε την ίδια έντίπωση, άπως άταν είχε σκοτώσει τόν τροχονόμο.

Η σκέψη της καινοτομίας δολοφονίας που θάκανε, τόν άφινε τόσο ψυχρό, σαν να έπρόκειτο να ζυγήση κουνέλια...

Τέλος, λίγο μετά τις 10½, άκουσε ν' άνεβαίνει έν' αυτοζίνητο! Τα δάχτυλά του σφίξανε τη λαβή του όπλου. Άνασχνόθηκε λίγο και γλίστησε άνάμεσα στους θάμνους, τεντώνοντας τ' αυτί του.

Είθε σε λίγο τους προβολείς του αυτοζίνητου, που έρχόταν προς το μέρος του.

Η παλιά Λίνκολν σταμάτησε χαμηλά δεκαοία μέτρα μαζονά απ' την κορτή του. Πριν σβύσουν τα φανάρια της, ο Άνσον πρόλαβε να διακρίνη τις σκιές απ' τα κεφάλια της Μέγκ και του Μπάρολου.

Άκουσε ύστερα το Μπάρολου να λέη, μέσα στη σιωπή:

— Φτάσαμε... Δεν είναι κανείς έδω...

Γλίστησε άθόρυβα έξω απ' την κορυφή του και πλησίασε τ' αυτοζίνητο.

— Είσαι ευχαριστημένη λοιπόν; πρόσθεσε ο Μπάρολου κντίζοντας γύρω.

Παρατήρησε πως δεν ύπήρχε άλλο αυτοζίνητο απ' το δικό του. Μία φωνική σκέψη πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό του... Γιατί να μην ξεφορτωθί τη Μέγκ; Ήταν μόνοι οι δύο τους; Μπορούσε να την κάνει ό,τι ήθελε, σ' αυτή την έρημιά...

Μα ύστερα έπιζοάτησε η λογική. Άν έκανε ένα τέτοιο πράγμα, δε θ' άφγοιζε να το άνακαλύψη η άστυνομία, και τότε θα μινιότανε συγγρόνως και τ' άλλο έγκλήματό του...

Ο Άνσον είχε φτάσει τώρα κοντά στ' αυτοζίνητο. Το τζάμι της πόρτας ήταν κατεβαμένο, προς το μέρος του σωφρό. Έβλεπε καθαρά το Μπάρολου, στο φώς του φεγγαριού.

— Δε θέλεις να με χαϊδέψης;.. έλε η Μέγκ στόν άντρα της, με

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ** 'Η ύπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ Είμαστε άσυναγνίστοι, μοναδικοί στ' Βαλκάνια. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ-ΠΑΛΑΔΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΔΡ. ΓΕΩΡΓ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ ΤΗΛ. 612010

Κ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ

φωνή λίγο τρομευλιαστή.

Τότερα τα νεύρα της σπάσανε ξαφνικά. Σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της και ούλιασε: — Όχι! Μή το κάνει αυτό, Τζόννι... Όχι, όχι!...

Ο Μπάρολου γύρισε και την άπτάξε, σαστισμένος. Την ίδια στιγμή, ο Άνσον σηκωσε το όπλο του και πάτησε μολάα τη σκανδάλη.

Η Μέγκ έξακολουθούσε να φωνάζη ύστερικά, όταν έφηνε η σφαίρα. Ο Μπάρολου έγειρε πάνω στο βολάν. Το αίμα του πισίλισε το παρ-μοζί...

Ο Άνσον άγίαζε στην τσέπη του το ρεθόλθεο, έκανε το γύρο του αυτοζίνητου και άνοιξε τη δεξιά πόρτα. Η Μέγκ τέκτωσε τα χέρια της μπροστά, για να τόν άποαφή.

Ουόλιαζε άκόμη σαν τρελή, όταν ο Άνσον την τράβηξε βάνωσα έξω απ' το αυτοζίνητο...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Στήβ Χάρμας μπήκε στο γραφείο του, κορμέας το καπέλλο του πίσω απ' την πόρτα και κάθισε στην πολυθρόνα του.

Το περασμένο βράδυ είχε γλεντήσει, με τη γυναίκα του και με μια φιλική συντροφιά, και τώρα πονούσε το κεφάλι του.

Πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του, έκανε μια γκριμάτσα και κνττάξε κακόκερα την άληλογραφία που τόν περιέμενε πάνω στο σφ-μαίν του.

Δε φαινόταν να ύπασχη τίποτα επείγον. Έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του κι' έβλεψε τα μάτια του. Ζήληνε τη γυναίκα του, που κοιμόταν άκόμα...

Ένα ξαφνικό βουητό του έσωτεριζού τηλεφώνων τόν έκανε ν' άνασχνιστή. Πάτησε ένα ζωνηπλ και είπε:

— Έδώ Χάρμας. Άκούω.

— Έλάτε άμέσως. Σας χρειάζομαι.

Ήταν η φωνή του Μάντοξ.

— Έρχομαι, είπε ο Χάρμας κορμώντας το άκουστικό. Σηκώθηκε με μνή προσπάθεια και βγήκε στο μαζού διάδρομο, που οδηγούσε στον γραφείο του Μάντοξ.

Η Πάτν τόν ύποδέχτηκε μ' ένα φωτεινό χαμόγελο.

— Τι με θέλεις; τη ρώτησε.

— Δεν έξω... Τούθωσα την έφημερίδα, πνν από πέντε λεπτά. Τόν άκουσα να φωνάζ ξαφνικά, να χτυπάη τη γροθιά του. Κι' άμέσως σάς κάλεσε με το τηλέφωνο.

— Κάτι μου λέει πως δεν θα καλοπεράσουμε σήμερα... μονομύρισε ο Χάρμας.

Και μπήκε στο γραφείο του Μάντοξ.

Έκεινος κάπνιζε σαν φονγάρο έργοστασίον. Μολοντί ήταν 9 και τέταρτο, η κατάσταση του γραφείου του και του πατώματος έδειχνε σαν ναχε δουλέψει όλη τη νύχτα...

— Διαβάστε αυτό, έδω! είπε, δίνοντας την έφημερίδα στο Χάρμας.

Έκεινος κάθισε σε μια πολυθρόνα και διάβασε τόν τεράστιο τίτλο της πρώτης σελίδας: «Νέον έγκλημα του σινδιστού».

Ερρίξε μια ματιά στο Μάντοξ, που τόν άπτάξε, έπειτα άρχισε να διαβάη το κείμενο. Ξαφνικά άνασάστηκε.

— Φίλ Μπάρολου; είπε. Είναι πελάτης μας, νομίζω... Δεν είναι έκείνος πού...;

— Ήταν πελάτης μας! διόρθωσε ο Μάντοξ. Είχε ασφαλίστη για 50 χιλιάδες δολάρια... και τώρα πεθανε!

— Μία σφαίρα στο στήθος... κι' η γυναίκα του κακοποιήθηκε... υπομνήσανε ο Χάρμας, έξακολου

θώντας το διάβασμα.

— Άκουσε, Στήβ! γκρίνιασε ο Μάντοξ. Δε ν' άρέσει καθόλου αυτή η ιστορία. Βρωμίες από μαζονά!... Δεν είναι δέκα μέρες που ασφάλισε τη ζωή του αυτός ο τύπος. Και τώρα τόν σκοτώσανε...

— Όχι, δε ν' άρέσει καθόλου!

— Ούτε και σ' αυτόν πιστεύω ν' άρεσε! παρατήρησε ο Χάρμας με κάποια άναπομονή, κντίζοντας στα μάτια τόν Μάντοξ. Ή μήπως φαντάζεστε πως έβαλε να τόν σκοτώσουνε, για να πληρώση την άσφάλεια ή έταρεία;

— Δεν έξω τίποτα... Μα όταν ένας ύπάλληλος ασφαλίζει τη ζωή του για 50 χιλιάδες δολάρια και πεθαίνει πριν άκόμα, στεγνώση το μελάνι στο ασφαλίστηριο, μού φαίνεται ύποκτη δουλειά!

— Ή έφημερίδα γράφει πως η γυναίκα κακοποιήθηκε κτηνωδώς και πως της βγάλανε τη μασέλα. Μή μου πητε πως δεν έχει το δικαίωμα να πάρη την άποζημίωση...

— Για 50 χιλιάδες δολάρια, θα δεχόμουν κι' εγώ ευχαρίστως να με κακοποιήσουνε και να μου βγάλουνε τη μασέλα! γκρίνιασε ο Μάντοξ. Δεν είδατε άκόμα το φακέλλο με τις πληροφορίες, που μίς έστειλε το άστυνομικό πρακτορείο κι' αυτή τη γυναίκα. Έγώ όυως τόν διάβασα. Άξίζει τόν κόπο...

Μία τέτοια γυναίκα είναι ίκανή για όλα!

— Πού είπ' αυτός ο φάκελλος; Δώστε μου τόν.

— Δεν έχει σημασία τώρα ο φάκελλος. Πρέπει να κάνουμε γρήγορα! Πηγαίνετε άμέσως στο Μπρέντ, να δητε τόν άστυνομικό Τζένσον. Πέστε του πως δε ν' άρέσει καθόλου ο τρόπος που παρουσιάζεται αυτή η ύπόθεσι και πως θάθελα να συνεργαστήτε μαζί του. Ο εγχαριστήστη πολύ που θα τόν βοηθήσετε.

«Θάθελα νάσαστε μπροστά, στην άνακρια αυτής της γυναίκας. Νάχετε άνοιξη τα μάτια σας και τ' αυτιά σας... Να δητε έπιση: τόν Άνσον και να τόν προειδοποιήσετε πως δεν πρόκειται να πληρώσουμε, όταν η χήρα ζητήσει άποζημίωση».

Ας προσπαθήση να μη γράφουν τίποτα οι έφημερίδες... Κάνετε ύστερα το γύρο στο μέρος του έν κλήματος και μελετήστε τα κατάρτια.

— Άναψε άλλο τσιγάρο και συνέχισε: — Έπειτα, Στήβ, μια και βοήσεται στο γοσοκομείο η γυναίκα, κάνετε μια έπίσκεψη στο σπίτι της, χωρίς να το μάθη ο Τζένσον... Ίσως να βοηθε κάτι!

— Ο κέρ, είπε ο Χάρμας. Θα δώ πρώτα τόν άστυνομό.

— Ζητήστε του την ιατρική έκθεση γι' αυτή τη γυναίκα. Θέλω να βεβαιωθώ πως κακοποιήθηκε πραγματικά.

— Μα άφου το γράφει η έφημερίδα... παρατήρησε ο Χάρμας.

— Πιστεύετε σείς όσα γράφουν νε οι έφημερίδες... Ζητήστε την ιατρική έκθεση, σάς λέω!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

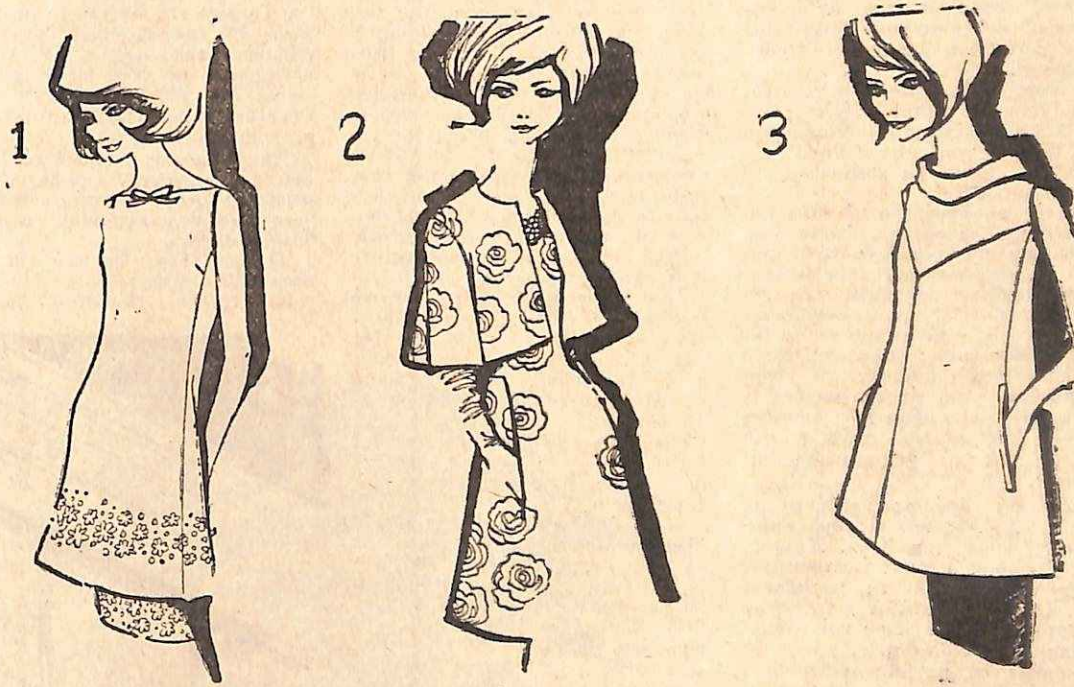
Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9-12 π.μ. - Τηλ. 810-807 Οίκια 'Αγ' Άλεξάνδρου 10 Παλ. Φάληρον. - Τηλ. 99-746.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΣ

Πατησίων και Σκουφάρρα 28 (παρο την 'Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΔΑ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΛΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

1 Νά μια ιδέα για ένα λινό ύφασμα χρώματος ρόζ, που είναι κεντημένο στην άκρη. Φτιάξτε μια τουνίκ απλή και κομψή, χρησιμοποιώντας το ύφασμα στο ύψος του. Μπορείτε να το φορέσετε με λευκά άκαστέλ τόνους.

2 Για μια έπίσημη τελετή, γάμο κλπ. το μοντέλο αυτό είναι το ιδεωδέστερο. Ή φούστα είναι έθαζε και η ζακέττα κοντή. Προτιμήστε ένα ύφασμα μεταξωτό έμπριμέ σε παστέλ τόνους.

3 Αυτή η τουνίκ είναι ειδική για τις μέλλουσες μητέρες. Ένας νομίτης σε σχήμα τριγώνου κι' ένας γυριστός γιακάς της δίνουν κάποια χάρι. Μπορείτε να τη φορέσετε άκόμη σαν καζάκα, φτιάχνοντάς την πιο κοντή, πάνω από μια ίσια φούστα.

4 Για μετά τη γαμήλιο τελετή σας συνιστούμε αυτό το άραιο μαντέλο από κρέπ. Το ρόζ πάλ και το θαλασσινό είναι προτιμότερα από το λευκό. Άν δε φορτάτε κντέλλο, το φτιάχνετε σ' ένα τόνο σκουρότερο.

5 Για να έκμοντερνίσετε το φόρεμά σας, από όργάντζα μπλέ με λευκά λουλούδια, σάς συμβουλεύουμε να τού προσθέσετε ένα μεγάλο λευκό γιακά από όργάντζα. Άφαιρέστε τα μανίκια και τα ντεπαρισίματα και μετατρέψτε το σε μια απλή ίσια τουνίκ.

6 Για να συνδυάσετε τα παντελόνια σας το Σαπέτμπερ, φτιάξτε μια καζάκα με δυο μεγάλες τσέπες και στολίστε την μ' ένα γυριστό πλεχτό γιακά. Άν είστε ξανθείά, προτιμήστε το τουρκουάζ και το κίτρινο.

ΒΙΑΣΤΙΚΕΣ υποθέσεις με καλούσαν πάλι στο Παρίσι κι' έφυγα από τη Μπαγιόν με το έσπρες 13, που ξεκίνησε από το σταθμό μεσημέρι και 13'.

Η άμαξοστοιχία είχε δεκατρία βαγόνια: Ένα για τις άπορχνές, ένα για έμπορεύματα κι' έντεκα βαγόνια επιβατών. Μπήκα στο δεκάτο τρίτο βαγόνι. Μετόρησα εκεί μέσα δώδεκα ταξιδιώτες, ώστε ήμουν ο δέκατος τρίτος. Όσο κι αν δεν ήμια προληπτικός, άναρνητίμα, ώστόσο σήμερα, αν ή επιμονή αυτή του αριθμού «δεκατρία» δεν άποτειλούσε μία μοιραία προειδοποίηση.

Ένας 'Αμερικανός γνωστός μου, ο κ. 'Εγχοτον Σήλντε είχε κρατήσει το τελευταίο διαιμέριό μου με τις δύο τελευταίες θηγατέρες του. Με κάλεσε να καθήσω κοντά του.

Στο προηγούμενο διαιμέριό μου ήμια με οικογένεια 'Ισπανών: ή μητέρα και τρία ώρωτάτα παιδιά. Πρόσθετα επίσης τους άλλους συνταξιδιώτες μου: ένα γεροντό κι με φαβορίτες, που δεν έβγαζε το πόνο από το στόμα του κι' ένας πατάς, με μεγαλοεμπέστατο παρουσιαστικό, διάβαζε το ευχολόγιό του. Από τις εφημερίδες έμαθα την άλλη μέρα πως λεγόταν άδβας Λαργιέ και πήγαινε στο Παρίσι για να χειροτονηθεί επίσκοπος.

Έπιασα άμέσως κοντέντα με τον κ. Σήλντε και τις δύο χαριτωμένες κόρες του. Ο κ. Σήλντε, αφού κέρδισε μερικά εκατομμύρια στην 'Αμερική με τα μεταλλεία του, έορσε από πολλά χρόνια τώρα στο Μπαρσί, όπου και γγορίστηκαμε. Κα από τότε, χωρίς να φτάσουμε σε μεγάλη οίκευότητα, συνδεθήκαμε με πολλή συμπάθεια και φίλια.

Αισθανόμουν, μάλιστα, για τη μεγαλύτερη κόρη του, την Σαθβα Μπέζυ, μία ζωηρή κίση, που μονάχα ή διαφορά της ήλικίας και ή δυσαναλογία της περιουσίας, μ' έμποδίζαν να φανερώσω.

Οι χαρακτηριστές μας συμφωνούσαν τόσο πολύ! Ήταν ή ειλικρινέστερη, ή πιο άδολη καρδιά, που είχα γνωρίσει σε όλη μου τη ζωή. Δέχτηκα, λοιπόν, με χαρά να ταξιδέψω μαζί με τη γοητευτική Μπέζυ για το Παρίσι.

Μίλησαμε σίς άρχές για διάφορα μικροπερίσσοδια στη λουτρόπολη. Χαρούμουν τον πικάντιζο τροστό, που ή Μπέζυ κι' ή αδελφή της μου διηγόταν τις ήρωικές περιπέτειες μιας εξηντάρας δεσποινίδας, όταν μετά το Ντάξ, πρόσθετα τις νενοικές χειρονομίες, με τις όποιες ο ήλικιωμένος κύριος με τις φαβορίτες, έδειχνε στον παλιό κάποιον σημείο του όριζοντα, άορατο από τη θέσι μου. Περίεργος, σηκώθηκα να δω τί έτορξε.

Έκείνη τη στιγμή μπήκαμε σε μία δασώδη περιοχή. Η γοαμική προχωρούσε προς τα βόρεια, άναμεσα σ' ένα πυκνό δάσος από πεύκα.

Κάλεσα κοντά μου τον κ. Σήλντε. — Τι συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε με άπορία ο 'Αμερικανός. Ο ήλιος δίνει πόν από την ώρα του; Έορξε μία ματιά στη μικρή πιέδα, που κορυβόταν από το ορολόι του. Αν και ή ήλιος βοισκόταν άκόμη ψηλά, ή ώρα ήταν 1 και 10', όλος ο όριζοντας σία δυτικά είχε τα ώρωτα πορφυρά χρώματα της δύσεως. Δε μπορούσαμε να καταλάβουμε τί συνέβαινε.

Κάιγεται το δάσος έχει κό-το, μιά εξέληγχε ο ήλικιωμένος κύριος. Η άμαξοστοιχία μας τρέχει σαν άστορτή, έτοιμη-τό κέντρο της φωτιάς. Έτοιμη-σθίτε για το μεγαλοεμπέστατο

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΣΤΙΣ

αυτό θέαμα, που υπερβαίνει κάθε φαντασία!...

Οι ταξιδιώτες κιντάχθηκαν με άπορία. Τα λόγια και το φέρομό τους διέφεραν, άνάλογα της ήλικίας, του φύλου και του χαρακτήρα του καθενός. Η σενιόρα ήταν έτοιμη να λογοβήση και έσπινγε στην άγκαλιά της τα τρία της άγοράκια. Ο άδβας έβλεπε το ευχολόγιό του και σταύρωσε τα χέρια. Η Μπέζυ κι' ή αδελφή της έβγαλαν απ' τη βαλίτσα τους μία μικρή φωτογραφική μηχανή και με ρωτούσαν αν θα προφθάναν να πάρουν ένα ένοστανέ, καθώς θα περνούσε το τραίνο μέσ' από τις φλόγες.

Άκούσαμε τότε να τρύνουν τα φρένα του έσπρες, που στήθηκε λίγα δευτερόλεπτα μέσα στο δάσος. Οι ύπάλιηλοι παρακάλεσαν τους ταξιδιώτες να κρατήσουν κλειστά πόρτες και παράθωρα. Από την όμιλία ενός απ' αυτούς με το φύλακα της γοαμής, μάθαμε ότι ή ζώνη της φωτιάς είχε βάθος τριών ή τεσσάρων χιλιομέτρων...

— Η άμαξοστοιχία μας, είπε ο ήλικιωμένος κύριος Ξαναβόντας το πόνο του, θα βάλει όλη της την ταχύτητα, για να περάσει από το μέρος που καίγεται. — Και δεν κινδυνεύουμε, ρώτησα όσο μπορούσα πιο ψύχαμα, να καούμε ή να πάθουμε άσφυξία; — Διόλου, άποκρίθηκε εκείνος. Θα έκτοπίσουμε τόσο πολύ τον άέρα με την ταχύτητα, που θα περάσουμε, ώστε, ούτε θα έρθουμε σ' επαφή με τις φλόγες. Το ποσικό της έταορίας είναι συνθημένο σ' αυτά. Δεν είναι τόσο επικίνδυνο, όσο μπορεί κανείς να ήποθέσει. Έγώ, έχω περάσει τρείς φορές ως τώρα μ' αυτό τον τροστό μέσ' από τις φλόγες. Το θέαμα είναι ύπεροχο!...

Το τραίνο ξεκίνησε πάλι, με όλη του την ταχύτητα. Τα πεύκα ήταν άκόμη ανέπαφα όλόγυρά μας. Κατόπιν φτάσαμε σ' ένα μέρος, όπου είδα τα πόρτα να φεύγουν τρομαγμένα.

Η κρίση στιγμή πλησίαζε. 'Αξαφνα, οι φλόγες φωτίσαν τα παραθύρα...

Η 'Ισπανίδα κροία έμπεξε μία κροακή τράχυν κι' έβλεπε τα μάτια της, ενώ τα τρία της άγοράκια έβλαγαν από το φόβο τους και χόθησαν κάτω απ' τη μαγνήτλη της. Για να σκεπάσει τους άπαισίους κρότους της φωτιάς ή για να έμποδίσουν την μετάδοσή τοι πανικού από τα βαγόνια στο άλλο, ο μηχανοδηγός τραβούσε ή διακοπή την άλυσίδα της μεγάλης σφυρίχτρας της άτμομηχανής. Ο συνταξιδιώτης μας είχε δίκιο: Η φαντασμαγορία ήταν άσπινγκή τη, άνώτερη από κάθε περιγγορή και κάθε φαντασία.

— Πολλό όμορφο!.. είπε τη γνώμη του ο λογόλογος, κ. Σήλντε. Καί κατόπιν, με άφάνταστη ψυχραιμία, μου πρόσφερε ένα τσιγάρο.

Η Μπέζυ κι' ή αδελφή της, για να μη χάσουν τίποτα από το θέαμα, πλησίασαν στο τέταμο του παρθέου τα χαριτωμένα τους κι φαλάκια, και τα χουά μάλι τους έτασαν μόνες όνειροντέ άπογοώσε μπροστά στις φλόγες, που διασχίζαμε.

Άνάμεσα από τους καπνούς, που έσπινγε ή μηχανή, διακρίνα

με καθαρά τα φλογισμένα πεύκα, σαν πελώριους πυρούς, να σπαθολούν.

Πλησίασα από ένστικτο τη Μπέζυ. Το χέρι της άγγιξε το στήθος μου. Θα πρόσθεσε τους δυνατούς παλμούς της καρδιάς μου, γιατί με κιντάξε με ύπος λιγάκι έρωτικό... Ν' άπέδωσε, άραγε, την ψυχολογική μου εκείνη κατάστασι σε λοβηφία;

Κάπου-κάπου, ένα από τα δένδρα που καίγονταν έσπασε κι' έπεφτε άνάμεσα στους φλογισμένους θάμνους, πετώντας άναρίθμητες σπίνες.

Η σφυρίχτρα Ξαφνικά της άτμομηχανής σήπασε.

Μία τρελή, τρομακτική σκέψη,

πέρασε τότε απ' το μυαλό μου: "Αν ένα απ' αυτά τα δένδρα, έπεφτε πάνω στη γοαμή κι' έκανε να έκτροχιασθή το τραίνο;.. Καί, σαν μέσα σε μία έγκεφαλική παράκρουσι, είδα την τραγωδία, που θα έπακολοιούσε.

Η φωνή της Μπέζυ μ' έβγαλε απ' αυτόν τον έφιάλη.

— Τί σκέπτεστε; με ρώτησε.

Δέχοντα μέσα στη φωνή της μία έρωτική συμπάθεια. Μπορσα και της άποκρίθηκα με σταθερή φωνή:

— Σκέπτομαι, μίς Μπέζυ, πως μονάχα ή δική σας παρουσία κάνει ποικιλική αυτή τη φρίκη και ή άνάγκη του φλογισμένου αυτού δάσους θα είναι πάντα στην ψυχή

ΦΛΟΓΕΣ

μου ένωμένη με την όλόφωτη όμορφιά σας.

Έβλεπε για τη φιλοφρόνησι και, κλείνοντας τη δευτάγία της, με χτύπησε έλαφρά στα δάκτυλα. Όστόσο, ο κ. Σήλντε, παρακολούθουσε με μεγάλο ενδιαφέρον το χρονόμετρο του κι' έβγαζε συμπεράσματα.

— Προχωρούμε με ταχύτητα έκατό χιλιομέτρων την ώρα, είπε. Άν, λοιπόν, υπολογίσουμε τέσσερα χιλιομέτρα την έπαφάνεια, που καίγεται, θα μιά χροιστόν έχατόν σαράντα δευτερόλεπτα.

Και μέσα στη σιωπή του βαγονιού, που την διεκοπταν μόνο τα

μπροστά μας, έβγαλα το κεφάλι μου έξω.

Πώς να έκφρασώ εκείνο που είδα και αισθάνθηκα εκείνη τη στιγμή; Ο τρόμος που έσφιξε το λαμό μου, σταμάτησε τους παλμούς της καρδιάς μου και μ' έορξε πίσω κατακείμενο, στη θέσι μου, πάλι στη Μπέζυ.

Πόρνες γλώσσες έτορχαν μέσα στον άέρα μαζί με τον καπνό της άτμομηχανής. Τα δύο βαγόνια των άποσπών και των έμπορευμάτων καίγονταν όλόκληρα κι' άποτειούσαν μία πελώρια φλόγα.

Τί συνέβαινε στη μηχανή;.. Για-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

στοιχή άπάθεια στο βάθος των μεγάλων ματιών της. Καταλάβαινα πως μ' έννομονούσε, που σκεπτόμουν αυτήν μονάχα σ' εκείνη τη στιγμή της φρίκης. Η αδελφή της ήταν σκεπτική, αλλά λιγώτερο ψύχαμα.

Μονάχα ο κ. Σήλντε ήταν ο ήλιος, άπόλυτα άτάραχος, που όταν Ξαναβήκαμα το μακρινό εκείνο δρόμο, άναρωτιέμα πως είναι δυνατό να φθάσει σε τέτοιο σημείο ή περιφρόνησι του θανάτου.

— Θα συγκροισθούμε, είπε ήσυχ, με το τραίνο 48 που έπρεπε να το συναντήσουμε στη διασταύρωσι του Λαμιά.

Συμβουλήθηκε πάλι το χρονόμετρο του, έκανε μ' όλη του την

έγώ, άρχετα σπηνά, με μερικά στορμπολίνια, χωρίς σοβαρές συνέπειες. Σε λίγες μέρες θα ήμουν καλά.

Όταν άκουσα πως ή Μπέζυ είχε σωθή, έννοιωσα να μου Ξαναχεται ή ζωή και τα μάτια μου ένχαρίστησαν τον κ. Σήλντε για την είδησι αυτή. Φανόταν να μαντεύη τί έννοιωθα εκείνη τη στιγμή στα κατάθλα της ψυχής μου και μού κλεισε το ματι πατρικά, κουνώντας γελαστός το ώρωα κεφάλι του.

— Τότερ' από όχτο μέρες είχα σηκωθεί και άνάγγειλα τους άοραδόνες μου με τη Μπέζυ. Οι τρομικές εκείνες συνηνέσεις είχαν προδώσει το μυστικό μου, που ή πό λειπότητα, δε θα το λημορσα. Άφου κι' οι δύο μας σωθήκαμε από μία τέτοια καταστροφή, δεν ήτανε φανερό πως ή Θεία Πρόνοια μιά προφύξε τον ένα για τον άλλον;

Βοήκα σ' αυτή την έννοια την ιδεώδη κι' άνέφελη ευτυχία.

Από την άνάγκη κατόπιν άποδείχτηκε πως το έσπρες 13 κήκε από άσπινχόρη λάθη της ήπηρεσίας. Πρόσθεσαν, παρά την άπαγορεύσι του κανονισμού, τα κατακομένα εκείνα βαγόνια των έμπορευμάτων, φορτωμένα με εύφλεκτα ήλικα, χωρίς άλιστα ούτε να τα κλείσουν όπως έπρεπε. Μία σπίν, λοιπόν, έφτασε για να μεταδώσει τη φωτιά. Οι μηχανοδηγοί πέθαναν από άσφυξία και το τραίνο έξικολούθησε άκινδύνου τον τρελλό δρόμο του...

Το περασμένο καλοκαίρι, στην 'Αμερική, διέσχισα πάλι, μαζί με τη Μπέζυ ένα άλλο δάσος, που καίγοταν. Μιά βοισκούαστε μακρινά απ' τη Γαλλία, μακρινά από τα μέρη που είδαν το τρελλό τρέξιμο του έσπρες 13.

Κι' ή Μπέζυ, διαβάοντας στο βάθος των ματιών μου την άνάγκη της τραγικής εκείνης ώρας, δε πρόσθεσε να συνηντήση κι' όταν περάσε ο κίνδυνος, μου μύθωσε στο αυτί:

— Πέρασαν από τότε, άγαπημένε μου, δεκατρία χρόνια! Όπως βλέπεις, λοιπόν, άδίκι θεοορών τον παλιό 13 τροσούζικο. Πέρασαμε δεκατρία χρόνια, έντυχιμένοι, μαζί!...

Α. ΦΟΤΡΝΙΕ

ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ «ΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Έπαρουν στην 'Αγγλία κάτι σκαθαρά, που έχουν όνομαστή «ρολόγια του θανάτου». Που όσβίλιστα ή μακάβρια όνομασία τους; Τα έτομα αυτά φοιλάσκον στα έβλινα μέρη των σπιτιών (όπως και το γνωστό σαράκι) και δημουγγούν κάτι παράξενους κρότους μέσα στις φωλιές τους, σαν χτυπήματα, που ή λαϊκή δεισιδαιμονία τα θεωρεί προμηνύματα θανάτου. Τώρα όμως οι έντομολόγοι άνακαλύπουν ότι τα χτυπήματα αυτά είναι έρωτικά καλέσματα των σκαθαριών.

Πάντως, το είδος αυτό των έντομων κιντεύει να λείψη πιά, πώτον γιατί έξοντώνεται απ' τα καινούργια έντομοκτόνα και δεύτερο γιατί στα σπιρινά σπία άπαρχει έλάχιστη έβλια, κατάλληλη για τις φωλιές του.

κλάματα των τριών μικρών, μετρούσε:

— Έκατόν είκοσι... έκατόν τριάντα...

Θα βγαίναμε απ' εκείνη την κόλασι; Η έσθη μέσα στα βαγόνια καταντούσε άνυπόφορη... Δεν ήταν δυνατό να ήποφέρουμε περισσότερο από τρία-τέσσερα λεπτά τη έσθη εκείνη. Ένοιωθα φωτιές στους κροτάφους μου και το μετόπι μου. Ο άδβας πάντα με τα χέρια σταυρωμένα, ψιθύριζε σιγανά τις προσευχές του...

— Έκατόν σαράντα!..

Ο ήπολογισμός του κ. Σήλντε ήταν καταπληκτικό άνυποψία. Άμέσως Ξαναβήκαμε στον έλευθερο άέρα. Δεν βλέπαμε πιά σπίνες... Το δάσος, με μίρια καλοκαιρινά άνθη κι' όλοπράσινο θάμνο, μιά χαράτρεσε από τις δύο μεριές της γοαμής.

Δεν μπόρεσα να γούφω έναν βαθύ άναστεναγμό άνακουφίσεως, που μου σπείριζε τα έρωτικά πλά χαμόγελα της Μπέζυ και της αδελφής της.

Το τραίνο όμως, δεν μετρίασε την ταχύτητά του.

— Λίγο άέρα! είπα κατεβάζοντας το τέταμο ενός παραθύρου.

Και για ν' άνασάνω έλεύθερα, αλλά και για να δειωωθώ πως δεν είχαμε πιά κανένα κίνδυνο

τί δεν σταματούσε; Γιατί δεν φρέναρα;.. Η φωτιά τώρα έπιασε και στα πρώτα βαγόνια των ταξιδιωτών, απ' όπου έφθαναν στ' αυτιά μου άελεπτικά τρομερές κροαγές.

Όλοι γύρω μου κατάλαβαν την ίδια στιγμή τον κίνδυνο και την τρομερή του σοβαρότητα. Η σενιόρα, αφού κοιμάστηκε μία στιγμή στον κρόνο του κινδύνου, έχασε τις αισθήσεις της. Ο ήλικιωμένος πηναινοερόχταν σαν το έλλος στο διάδρομο. Η θέσι μας ήταν φοικη! Άν δεν γινόταν κάτι να σταματήση το τραίνο στο τρελλό του εκείνο τρέξιμο, ή φωτιά θα έφθανε ως εμάς και όλοι, χωρίς να γλυτώση κανένας, θα ψηνόμαστε πάνω στα καθίσματά μας!..

Καταλαβαίναμε πως οι μηχανοδηγοί είχαν και το τραίνο προχωρούσε με την καταπληκτική εκείνη ταχύτητα άναβέρονη.

Περάσαμε μία πόλη κατόπιν ένα σταθμό: Το Μορσά, όπου το έσπρες έπρεπε να σταθή. Οι άνθρωποι, εκεί, βλέποντας το τραίνο φάντασμα, με τη χαίτη από φλόγες, έκαναν τρολικά νομιατα με τα χέρια τους...

Και ή φανταστική βολίδα έξικολούθησε το δρόμο της προς τον δειθρο!

— Μπέζυ! Μπέζυ!.. ψιθύρισα. Έκείνη γύρσε και με είδε με

Πώς να έκφρασώ εκείνο που είδα κι' αισθάνθηκα εκείνη τη στιγμή;

ήσυχια μερικούς ήπολογισμούς με το χροσά μολόδι του και πρόσθεσε:

— Πόσα στοιχηματίζετε, φίλε μου, πως θα συγκροισθούμε με το τραίνο 48;

Δεν είχα τη δύναμη ν' άπαντήσω σ' αυτή την πρότασι. Όστόσο έννοιωσα κάποια έλπίδα με την πιθανότητα αυτή. Σε μία συγκροισή, όσο και αν είναι καταστροφική, πάραυτον και μερικοί, που βγαίνουν μόνο πληγωμένοι. Ο κ. Σήλντε, που τα πρόσθετε όλα, μιά συμβούλεψε ν' άπλοώσουμε τα πόδια μας μπροστά. Αυτή είναι, μίς, ή καλύτερη άποψη σία σε μία τέτοια περίπτωση. Μπροστά, το τραίνο έξικολούθησε να οδολιεί. Ένοιωσα ένα απότομο τραντάγμα. Άκουσα κατόπιν συνηνέσεις κρότους, φωνές, σπασίματα. Έλειπα έχασα τις αισθήσεις μου...

Όταν Ξαναβήκα τα μάτια μου, ήμουν πλαγιασμένος πάνω σε άχυρα, μέσα σε μία άποθήκη. Είχα έπαδσει στο κεφάλι και στα χέρια. Δίπλα μου είδα κι' άλλους πληγωμένους. Ο κ. Σήλντε, με το χέρι δαιμόνιο, κορυφολατούσε τότε να συνέλθω και με ήσυχασε άμέσως για την κατάσταση μου. Με είχε έξέτασει ένας γιατρός.

Όπως οι κόρες του, γλυτώσα και

Η δειλία του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ' Ο ΑΕΤΟΣ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσε στο Ίσαχάν ένας καλός και δίκαιος βασιλιάς, που δεν είχε παιδιά. Μέρα και νύχτα αυτός κι' η βασίλισσα παρακαλούσαν ν' αποκτήσουν ένα παιδί, για να γίνει μια μέρα διάδοχος του θρόνου. Απ' τα πολλά η βασίλισσα έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι, πουχε πρόσωπο διορφο σαν το φεγγάρι, μα είχε μαλλιά κατάσπρα σαν γέρον.

Όταν ο βασιλιάς πρωτοείδε το παιδί με τα γέροντα μαλλιά, στενοχωρήθηκε κατάκαρδα. Έχασε κάθε αγάπη για τη γυναίκα του, γιατί του μίλησε στο μυαλό η ιδέα ότι η βασίλισσα είχε σχέσεις μ' ένα διάβολο. Πρόσταξε, λοιπόν, να πάνε και να παρατήσουν αυτό το γεροντό-παιδί, αυτόν τον Ίσαλ, όπως τον έλεγαν, πάνω στην κορυφή του βουνού, κοντά στα σύννεφα και μακριά απ' τους ανθρώπους.

Το παιδάκι άπομεινε εκεί στην έρημια μια μέρα και μια νύχτα. Άλλοτε δούσαν το δάχτυλό του κι' άλλοτε έβλαψε μ' όλη τη δύναμη, πουχε ένα μωρό. Στο τέλος, άκουσε το κλάμα του ενός αετός, ο Σιμόργκ. Αυτό το μυθικό πουλί είχε κατέβει χαμηλά για να βοηθήσει για τα αετοπούλα του. Όταν είδε, λοιπόν, το δύστυχο όρφανό με το πεντάμορφο πρόσωπο και τ' άσπρα μαλλιά σαν τα ποτιονία του, οργίστηκε η καρδιά του από τη λύπη του. Κι' άπαλά-παλά το πήρε με τα νύχια του και τ' ανέβασε πάνω στη φωλιά του. Τ' αετοπούλα με τέσσερα κι' ολόγυρο λαμό χύθηκαν στο μωρό για να του βγάλουνε τα μάτια. Μα ο Σιμόργκ τα έσπρωξε πέρα και τα έβανε να λυγίσουν εκείνο το όρφανό, γιατί τους έζηγγιζε ότι δεν έπρεπε να του φερθούν άσχημα κι' άσπλαχνα, όπως του φερθήσαν κάποι οι κακοί άνθρωποι. Τα αετοπούλα δοήσαν σωστά και δίκαια τα λόγια του πατέρα τους και από την ημέρα εκείνη αγάπησαν τον Ίσαλ σαν αδελφό τους.

Τότε από λίγον καιρό, ο βασιλιάς είδε στον ύπνο του ένα όνειρο. Κάποιος τον μάλωσε που έβλεπε κακό στο μυαλό του για τη γυναίκα του και ότι έπρεπε να την αγαπάει όπως και πρώτα και να της έχει εμπιστοσύνη, γιατί ήταν σύζυγος πιστή και αφοσιωμένη...

Το παιδί σου το έχει στη φωλιά του ένα μυθικό πουλί! του είπε στο τέλος μια φωνή. Πήγαινε να το πάρεις, γιατί μια μέρα θα σε δοξάσει με τα κατορθωμά του!...

Την άλλη μέρα το πρωί, ο βασιλιάς ξεκίνησε με τη συνοδεία του κι' ανέβηκε στην κορυφή του βουνού. Έπειτα γονάτισε μπροστά στον αετό και του ζήτησε ταπεινά να του δώσει πίσω το παιδί του με τα κατάσπρα μαλλιά.

Ο Σιμόργκ, λυτήθηκε αφάνταστα, γιατί αγαπούσε τον Ίσαλ πιο πολύ κι' απ' τα παιδιά του! Μα ήξερε ότι της μοίρας τα γραμμένα δεν ξεγράφονται κι' έτσι βοήθησε τον Ίσαλ να κατέβει απ' τη φωλιά του. Μα ο Ίσαλ άρχισε να κλάει κι' αγάλλασε μ' αγάπη το λαμό του αετού.

Με βοήθησε πιά, μπάριμα Σιμόργκ και θέλεις να με διώξεις; του παραπονέθηκε. Κ' όμως, για μένα, η φωλιά σου είναι πιο διορφη κι' απ' τον πιο λαμπρό θρόνο κι' οι δυο φτερούγες σου πιο δοξασμένες κι' από τις καλύτερες κορόνες.

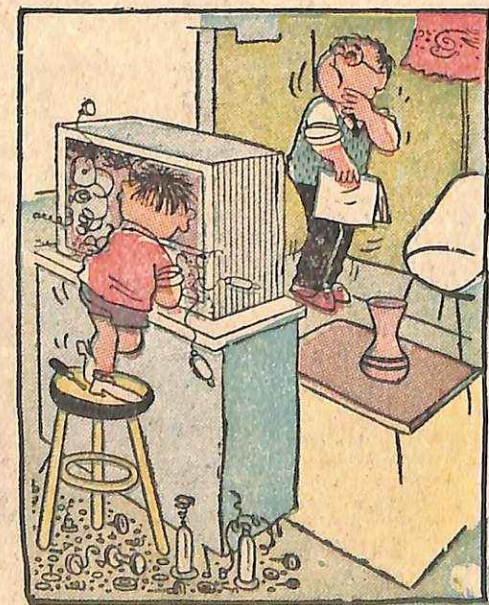
Ο Σιμόργκ, όμως του αποκοιμήθηκε: — Παιδί μου, όταν θα καθίσεις πάνω σ' έναν αληθινό θρόνο κι' όταν θα φορέσεις στο κεφάλι σου χρυσή κορώνα, δε θάχης πιά το νου σου στη φωλιά μου. Πήγαινε, Ίσαλ, να γνωρίσεις τους ανθρώπους, να γνωρίσεις την ευτυχία και τη δυστυχία, την καλοσύνη και την κακία, το κόσμο, μα και την αγάπη! Να, πάρε μαζί σου αυτό το άσπρο φτερό μου κι' αν με χρειαστής καμιά φορά τρύψε το μέσα στα δάχτυλά σου...

Ο Σιμόργκ πήρε απαλά το δύστυχο όρφανό με τα νύχια του και το ανέβασε ψηλά...

Το μικρό βασιλόπουλο, λοιπόν, παράτησε την αετοφωλιά κι' ανέβηκε στ' αλόγο μαζί με τον πατέρα του. Μα κάθε τόσο γύριζε πίσω το κεφάλι του και κίτταζε με δάκρυα στα μάτια το μπάριμα Σιμόργκ και τ' αετοπούλα...

Ο Ίσαλ, έπειτα από χρόνια, μεγάλωσε στο παλάτι του Ίσαχάν κι' έγινε ένα έξαινο και γενναίο βασιλόπουλο. Έπειτα στις μάχες σαν

— Τρέχα να δής, Μαρία!... Ο γιος μας εμφανίζεται άποψε στην τηλεόραση!

λιοντάρι κι' ο κόσμος τον καίφαυσε κι' έβλεπε τα κάπιασμα μαλλιά του σαν να ήταν μαύρα, σαν τοι χοράκι. Τ' όνομά του, λοιπόν, έγινε τοισένδοξο και μια μέρα η φήμη του έφτασε ως το βασίλειο του Καμπούλσταλ.

Στο βασίλειο αυτό βασίλευε ένας καλός βασιλιάς, που είχε μια πεντάμορφη κόρη, την Ρουμπιντέ. Το πρόσωπό της έλαμπε σαν τον ήλιο κι' οι δυο πλεξούδες των χειρσφάνων μαλλιών της ήταν τόσο μακροειές και βαριές, που ήθελε εφτά σκλάβες, για να τις κρατάνε και κάθε πρωί μια σκλαβιά μύσχυε για να τις αφοματίζει.

Μια μέρα, ο πρίγκιπας Ίσαλ έφτασε στο βασίλειο του Καμπούλσταλ. Ο βασιλιάς προστάξε να στήσουν ένα χρυσό κιόσκι στους άνθι-μένονες κήπους του παλατιού και τον περιποιή-θηκε όπως του άξιζε. Σ' όλη τη χώρα ο κόσμος μιλούσε γι' αυτόν και θαύμαζε τα κατορ-θωμάτά του.

Η βασιλοπούλα, ακούγοντας από τις δούλες της όλες αυτές τις ιστορίες για τον Ίσαλ, τον αγάπησε. Και μια μέρα, την ώρα που οι σκλάβες περιποιούνταν τις μακροειές πλεξούδες της, τους είπε:

— Αγαπώ το βασιλόπουλο και θάθελα να τον παντρευτώ!...

Οι σκλάβες προσπάθησαν τότε να την κά-νουν να λογικευθή.

Μια πεντάμορφη βασιλοπούλα σαν κι' ε-σένα, της είπαν, δε μπορεί ν' αγαπήσει έναν άνθρωπο, που μεγάλωσε σε φωλιά αετού κι' έχει κατάσπρα μαλλιά, σαν γέρος...

— Μα γι' αυτό κι' έχω τον αγαπώ! τους είπε η βασιλοπούλα.

Και χωρίς να σκεφτή τίποτα, τις έστειλε στο βασιλόπουλο να τον ειδοποιήσουν για νύφη το βράδυ στον κήπο να του μιλήσει.

Τη νύχτα, όταν γύρω είχε απλωθή το σκο-τάδι κι' όλοι είχαν αποκοιμηθή στο παλάτι, η Ρουμπιντέ βγήκε στο μπαλκόνι της. Κι' είδε πως κάτω από αυτό περίμενε ο Ίσαλ.

Πεντάμορφη βασιλοπούλα, της είπε εκεί-νος, μια κοπέλλα σαν κι' εσένα όνειροδόνα να έχω σύντροφο στη ζωή μου! Μα πώς θα σε δω για να μιλήσουμε; Γιατί εσύ να βολέψαι τόσο ψηλά κι' εγώ να περιμένω εδώ κάτω, στον άνοιχτο κήπο;

Η Ρουμπιντέ τότε του έφερε μια πλεξού-δα της που έφτασε ως κάτω, ενώ οι κατά σκλάβες έπιασαν γερά την άλλη, για να κρα-τήσουν σε ισορροπία τη βασιλοπούλα. Ο Ί-σαλ αφού φίλησε την πλεξούδα της αγαπημέ-νης του, άρχισε ν' ανεβαίνει στο μπαλκόνι, χρη-σιμοποιώντας την πλεξούδα για σκαμνί. Μα για να μην κινή τη βασιλοπούλα να πονέσει, έτοι-ψε μέσα στα δάχτυλά του το φτερό, που του είχε δώσει ο Σιμόργκ. Κι' ο αετός τότε έ-φτασε εύθις, πέρασε κάτω από το βασιλόπου-λο κι' απαλά-απαλά τον ανέβασε στο μπαλκόνι της βασιλοπούλας, χωρίς εκείνη να κοινα-στή και να πονέσει.

Τότε οι δυο νέοι καθίσαν και μίλησαν. Οι ιστορίες του Ίσαλ και τα κατορθωμά του έκαναν τη βασιλοπούλα να τον αγαπήσει πιο πολύ. Κοινοβιάζοντας όμως τους πήρε η αυ-γή. Κι' ο Ίσαλ έτρεξε να κατέβει στον κήπο με τον ίδιο τρόπο, που είχε ανέβει, δίνοντας το λόγο του στην αγαπημένη του Ρουμπιντέ να την ξαναβιαντήσει το άλλο βράδυ.

Οι δούλοι όμως του βασιλιά, που τον είδαν να κατεβαίνει, έτρεξαν άμέσως και ειδοποίη-σαν τον αφέντη τους. Κι' ο βασιλιάς του Καμ-πούλσταλ κούφτηκε την άλλη νύχτα μέσα στις τριανταφυλιές του κήπου κι' όταν είδε τον Ίσαλ ν' ανεβαίνει στη ράχη του μυθικού πουλιού, κατάλαβε ποιά ήταν η τοισένδοξη τί-χη της θυγατέρας του και γύρασε γρήγορα τους γάμους της με τον αγαπημένο της.

Έτσι ο Ίσαλ κι' η Ρουμπιντέ ενώθηκαν για πάντα κι' αποκτήσαν ένα παιδί, τον Ρο-στειν, που έγινε ο έθνικός ήρωας της Περσίας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριρήν ευδικείται

— Ριρή, σου φέρνω τον ήλιο μέσα στο σπίτι σου...

— Δέ μου χρειάζεται!...

— Περίμενε πρώτα να δής και ύστερα μι-λάς...

— Ξέρω τι μούχουν στοιχίσει οι εφευρέσεις σου και τέ παρελ-θόν έγγυάται για το παρόν!...

— Με την καταπληκτική, τη μαγική αυτή λάμπα θα μπο-ρείς να κάνης ήλιοθεραπεία, άκρη και μέσα στην καρδιά τοι χειμώνα!...

— Κάνει ξέστη... Θά με λυώσει!...

— Έχεις δίκιο, η λάμπα αυτή είναι πολύ δυνατή και χρειά-ζεται μια προσοικετική αλοιφή. Τρέχω να τη φέρω... Την έχασο στί σπίτι.

— Γρήγορα γιατί ΨΗΝΟΜΑΙ!...

— Αυτός ο Άντωνης με τις εφευρέσεις του μ' έχει πα-ρασκοτίσει και στο τέλος θά μου κάνει καμιά ζημιά... Ας του δώσω λοιπόν ένα καλό μάθημα!...

— Με λίγη μαρμελάδα από βερού-κοκο, νομίζω πως θά επιτύχω αυτό που θέλω...

— Έφτασα, Ριρή!...

ΡΙΡΗ!... Κατακαυμένη Ριρή!...

— Συλλάβετέ με!... Πρέπει να με συλλάβετε, εσ' λέω... ΈΛΤΩΣΕ, εξ αιτίας μου, ο καλύτερός μου φίλος!...

ΤΣΕ!... ΤΣΕ!... ΤΣΕ!...

Στά 1877 ο Βέρνι άρχισε νά γράφει ένα μεγάλο έργο για την ίδρυση ενός Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου...

Ο κήρυκας της ειρήνης και της απελευθέρωσης των μαυρών

Η εκπληκτική ζωή του Αμερικανού Ήλια Βέρνι

ΕΝΑΣ από τους λίγους ανθρώπους, που αποτελούν πραγματικά φαινόμενα ακαταπρόληπτης εργατικότητας, θελήσεως κι αξιοδοξίας για την εξύψωση του ανθρώπου ήταν άναμφισβήτητο ο Αμερικανός Ήλιος Βέρνι. Ο Βέρνι ήταν ένας από τους πιο διαπρεπείς διανοούμενους. Γεννήθηκε στην Νέα Βρετανία της Κονεκτικού της των Ήνωμένων Πολιτειών το Δεκέμβριο του 1813 και πέθανε σε ηλικία 68 χρόνων το Μάρτιο του 1878. Ο πατέρας του, που ήταν μπαλωματής, είχε αποκτήσει δέκα παιδιά, από τα οποία το μικρότερο ήταν ο Ήλιος.

Όταν ο μικρός Ήλιος έφτασε σε ηλικία για να πάει στο σχολείο, η οικογένειά του δρισκετόν σε μεγάλη δυστυχία. Έτσι, αφού τον άφησαν και πήγε μόνο τρεις μήνες στο δημοτικό σχολείο, τον πήραν και τον έβαλαν μαθητευόμενο στο σιδηρουργείο του χωριού τους. Μά τέτοια ήταν ή δίψη της μαθησεως του Ήλια, ώστε ευρίσκε καιρό να διαβάσει και ν' αποστηθίζει τα βιβλία που κατέφερε να τα δανείζεται από τη βιβλιοθήκη του χωριού του, το Γουάρσεστερ.

Όταν ο μικρός σιδηρουργός έμαθε αρκετά την τέχνη του και κατόρθωσε να μαζέψει ένα μικρό ποσό χρημάτων, έφυγε από το χωριό του και πήγε στον άδελφό του Έλντς, που ήταν δάσκαλος σ' ένα μικρό χωριό και δρισκετόν λίγα χιλιόμετρα μακριά από το δικό τους. Κοντά στον άδελφό του ο Ήλιος έμεινε έξη μήνες περίπου και μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα έμαθε απ' αυτόν τα πρώτα στοιχεία των μαθηματικών και τις αρχές της λατινικής και γαλλικής γλώσσας. Έπειτα, ευχαριστημένος από τις γνώσεις, που απέκτησε, γύρισε στο χωριό του και ξανάπιασε δουλειά στο σιδηρουργείο. Μά, παρ' όλο που εργαζόταν δεκατέσσερις ώρες την ημέρα, ποτέ δεν έπαψε να μελετάει. Διάβασμα μέρα και νύχτα και δεν άφησε αδιάβαστο βιβλίο, που τύχαινε να πέσει στα χέρια του. Εκείνο, όμως, που του άρεσε ιδιαίτερα, ήταν να μαθαίνει ξένες γλώσσες. Έτσι, μέσα σε τέσσερα χρόνια, εκτός από τη μητρική του γλώσσα, ήξερε πολύ καλά τα λατινικά, τα αρχαία ελληνικά, τα σκανδαυικά, τα έβραικά, τα ισπανικά, τα γαλλικά, τα ισπανικά, τα δανικά και τα ουγγρικά. Για να πάρει μια ιδέα της χαλδωνικής θελήσεως και της ακαταπρόληπτης εργατικότητας του Ήλια Βέρνι, σάς δίνουμε ένα απόσπασμα από το ημερολόγιό του:

«Έχω ποнокόφαλο. Διάβασα, ώστόσο, σαράντα σελίδες από το βιβλίο του Κυβιέ «Γήνες θεωρίες», έζηνα τέσσερις σελίδες γαλλικού

κειμένου, δούλεψα έντεκα ώρες στο σιδηρουργείο. «ΤΡΙΤΗ. — Διάβασα έξηνα πέντε γραμμές από το έβραϊκό μου βιβλίο, τριάντα σελίδες γαλλικού κειμένου, δέκα σελίδες από τις θεωρίες του Κυβιέ, όχτώ γραμμές ουριακού κειμένου, δέκα δανικού, δέκα δομικού, έννα πολωνικού, έμβα δεκαπέντε όνόματα άστέρων κι' εργάστηκα δέκα ώρες στο σιδηρουργείο.

«ΤΕΤΑΡΤΗ. — Διάβασα είκοσι πέντε γραμμές έβραϊκό κείμενο, πενήντα σελίδες άστρονομίας και δούλεψα έντεκα ώρες στο σιδηρουργείο. «ΠΕΜΠΤΗ. — Διάβασα πενήντα πέντε γραμμές από έβραϊκό κείμενο, όχτώ από ουριακό και δούλεψα έντεκα ώρες στο σιδηρουργείο.

«ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. — Είμαι αδιάθετος. Διάβασα πενήντα σελίδες Φυσικού Δικαίου, και δούλεψα δέκα ώρες στο σιδηρουργείο. «ΚΥΡΙΑΚΗ. — Μαθήμα από τις Γραφές».

Τα αποτελέσματα αυτού του συνδυασμού της διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας είναι προκαλέσει το θαυμασμό του κόσμου και ο κυβερνήτης της Κονεκτικού της, όταν του μίλησαν για την έξαιρετική εξυπνάδα και τις γνώσεις του νεαρού σιδηρουργού, του έστειλε μια πρόσκληση να έπισκεφθή τη Βοστώνη.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο μεγαλύτερος παραλογισμός του κράτους είναι το να πιστεύει ότι οι πολίτες του έχουν υποχρέωση να το συντηρούν.

Μη λές τη λέξη, που άνεβαίνει στα χείλη σου, εκτός αν είσαι βέβαιος πως αξίζει περισσότερο από τη σιωπή.

Αραδική παροιμία
Μη λές τη λέξη, που άνεβαίνει στα χείλη σου, εκτός αν είσαι βέβαιος πως αξίζει περισσότερο από τη σιωπή.

Όσο πίνει ή πεθερά μας, τόσο καλοχαιρετάει.

Ελληνική παροιμία
Σαν σκλάβος δουλεύει και σαν αφέντης τρώει.

Ελληνική παροιμία
Η λαίμαργια σκοτώνει περισσότερους παρά τα βόλια.

Γαλλική παροιμία
Στο ξερό ψωμί αρκείται μόνο εκείνος που δεν το έχει.

Χεμινουαίη
Η Θεία Πρόνοια μας έδωσε την έλπίδα και τον ύπνο σαν αποζημίωση για τις σκοτούρες της ζωής.

Βολταίρος
Μέσα σ' αυτό το γλυκύτατο έπιπλο, που είναι το κρεβάτι, ξεχνάμε κατά τη διάρκεια της μισής μας ζωής τις λύπες της άλλης μισής.

Ξαδύ ντε Μαίτρ
Ξαδύ ντε Μαίτρ

«Έκει έγινε λαμπρή ύποδοξη στον Ήλιο Βέρνι. Τού έκαναν ένα πλήθος από τιμητικές πρότασεις και μεταξύ άλλων του πρότειναν να σπουδάσει και να διδάσκει συγχρόνως στο περίφημο Κολλέγιο του Χάρβαρντ. Μά ο Βέρνι δεν δέχτηκε και γύρισε στο Γουάρσεστερ, όπου έξηκολούθησε να εργάζεται όπως και πριν.

Στά 1842 ο Ήλιος Βέρνι δημοσίευσε στην «Αμερικανική Εκκλησιαστική Έπιθεώρηση» πολλά και διάφορα κείμενα, που μετέφρασε από τα ισπανικά, αραβικά, σαρμαριτικά και έβραϊκά. Μά δεν περιορίστηκε μόνο σ' αυτό. Το χειμώνα του ίδιου χρόνου, έδωσε έξηνα όχτώ λόγους και κατά την άνοιξη άρχισε να μαθαίνει και άλλες γλώσσες: αθιοπικά, περσικά και τουρκικά.

Μια νύχτα του 1843 ο Ήλιος Βέρνι άρχισε την έβραϊκή Βίβλο, που διάβασε κι' έπεσε σε έδρες στοχασμούς. Μια φράση είχε κυριαρχήσει στη σκέψη του και είχε συγκλονίσει την εύαισθητή ψυχή του. Είχε διαβάσει εκείνη τη στιγμή ακριβώς, όποτε ο Θεός έποίησε εκ μιας σαρκός πάντα τα έθνη». Αυτό τον έκανε να σκεφθή τις φοβερές μάστιγες της ανθρωπότητας: τον πόλεμο και τη δουλεία. Τα έζημερώματα, ο μεγάλος αυτός ανθρωπιστής, σηκώθηκε για να πάει στο σιδηρουργείο του. Μά πριν φύγει από το σπίτι του άρκεισε να γράψει με όλες τις δυνατότητες του για την ειρηνική συμβίωση των λαών και την ελευθερία των μαυρών της Αμερικής.

Το πρόγραμμα του Ήλια Βέρνι συγκλόνισε τις Ήνωμένες Πολιτείες. Το πρώτο μέρος του, το σχετικό με την συναδέλφωση των λαών, δλοιο το έπιδοκίμασαν, μά το δεύτερο μέρος του δέχθηκε την πιο σκληρή πολεμική. Η απελευθέρωση των μαυρών δεν συνέφερε στους Αμερικανούς. Μά ο ένθουσιασμός και ακάματος σιδηρουργός - διανοούμενος έξακολούθησε τον ώραιο άγώνα του και στά 1844 κατόρθωσε - διαδίδοντας όλες τις οικονομίες του - να εκδώσει δική του εφημερίδα, με τον τίτλο «Ο Χριστιανός Πολίτης».

Η φήμη του Βέρνι άνοιξε να ξεπερνάει τα σύνορα της πατρίδας του. Ος κήρυκας της εγκράτειας και εισηγητής πολλών κοινωνικών μεταρρυθμίσεων, έγινε γνωστός στην Ευρώπη και κυρίως στην Αγγλία.

Στά 1848 ο Βέρνι, μαζί με τον Ιωσήφ Στούρτζε και μερικούς άλλους θερμούς ειρηνόφιλους, ίδρυσε το «Δεσμό της Αδελφότητας», ένα να ειρηνικό σωματείο, που θα λάτρευαν αρχιόντουςσαν ότι δεν θα δαίναν ποτέ μέρος σε πόλεμο και άργότερα πρωτοστάτησε στα διεθνή συνέδρια της Ειρήνης, που έγιναν στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στις Βρυξέλλες και στην Φραγκφούρτη.

Σ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα, ο Βέρνι, όχι μόνο έξακολούθησε την έκδοση της εφημερίδας του, αλλά και έγραψε πολλά βιβλία και φυλλάδια, από τα όποια οι «Σπινθήρες από το άμύδι» (1848) και τα «Φύλλα της Ελπίδας» (1853) σημείωσαν πολλές εκδόσεις και μεταφράστηκαν στις κυριότερες γλώσσες του κόσμου.

Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Βέρνι δέχτηκε την πρόταση του φίλου του Αβραάμ Λίνκολν και πήγε στο Μπίρμινγκχαμ της Αγγλίας, ως πρόξενος των Ήνωμένων Πολιτειών.

Κατά το διάστημα αυτό περιηγήθηκε πεζός τις περισσότερές επαρχίες της Αγγλίας και δημοσίευσε τις έντυπώσεις του σε δυό τόμους γεμάτων χάρη, φρεσκάδα και φιλοσοφικό πνεύμα.

Στά 1877, ο Βέρνι άρχισε να συγγράφει ένα μεγάλο έργο, σχετικό με το μεγαλύτερο όχθιο του, την ίδρυση Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου, που να λυή τις διαφορές μεταξύ των κρατών. Δυστυχώς, δεν κατόρθωσε να το τελειώσει, γιατί άρρώσθηκε από υπερκόπωση και πέθανε μέσα σε λίγες μέρες!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Φινδόλεξο

1) ΡΕ, 1-2) ΡΕΣΤΑ, 2-3) ΣΤΑΛΑ, 3-4) ΛΑΒΙΣ, 4-5) ΒΙΣ-ΝΟΥ, 5-6) ΝΟΥΦΑΡΑ, 6-7) ΦΑΡΑΣΙ, 7-8) ΣΙΜΟΥΝ, 8-9) ΜΟΥΝΤΟ, 9-10) ΤΟΜΑΡΙ, 10-11) ΜΑΡΙΑ, 11-12) ΑΣΤΥ, 12-13) ΣΤΥΛΟ, 13-14) ΛΟΞΑ, 14-15) ΕΛΠΑ, 15-16) ΠΛΑΤΗ, 16-17) ΤΗΝΟΣ, 17-18) ΝΟΣΗΜΑ, 18-19) ΗΜΑΘΙΑ, 19-20) ΘΙΑΦΙ, 20-21) ΦΙΔΕΣ, 21-22) ΔΕΣΜΑ, 22-23) ΜΑΤΙ, 23-24) ΤΙΜΟΝΙ, 24-25) ΜΟΝΙΜΑ, 25-26) ΜΑΣΤΟΙ, 26-27) ΣΤΟΙΧΟΙ, 27-28) ΧΟΙΡΟΣ, 28-29) ΡΟΣΜΠΟ, 29-30) ΜΠΙΤΕΚΙ.

Τρεις μηχανές εικόνες χωρίς εικόνες

1) ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ (τό ΓΑΛΑ ΤΣΙρου).
2) ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ (έβαλε ΓΙΝΑ-ΤΙ).
3) ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ (χοροΥ ΔΡΑκο...)

Λεξιγραφές
ΦΛΟΥΛΙ - (ΦΑ - ΣΟΛΙ).

7 ένόματα άστέρων
1) Κριστίν Κόουφον, 2) ΡΙ-ΤΑΡΝΤ Μπάρτον, 3) Κέρκ Ντάγκλας, 4) Σιμόν Σινιόρε, 5) Λωρενς Χάρντε, 6) Τζόαν Κράουφορντ, 7) Μαρίνα Βλαντί.

Οί δυό όμοιοι τρυηται
Είναι ο τελευταίος της πρώτης σειράς και ο τρίτος της δεύτερας.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 971 σταυρολέξου

Οριζοντίως:
1) ΑΣ - ΕΚΑΛΗ, 2) ΔΕΚΑΤΙ-ΖΩ - ΚΡΑΝΗ, 3) ΑΝΑΛΟΝ - Η-ΛΕΙΑ - ΣΣ, 4) ΝΟΜΙΜΑ - ΑΑΡ - ΑΝΙΑΤΑ, 5) ΟΧΗΜΑ - ΣΙΡΑΝ - ΑΣΚΟΙ, 6) ΣΑΛΑ - ΜΑΟΝΙ - ΘΟΛΑ, 7) ΦΑΤΝΙΑ - ΡΗΝΟΣ, 8) ΝΙΚΑΙΑ - ΠΩΣΙΣ, 9) ΑΚΑΡΙ - ΚΡΑΣΙ, 10) ΑΠΝΟΙΑ - ΑΝΙΑ-ΡΑ, 11) ΑΛΛΟΣ - ΦΡΑΣΙ, 12) ΑΛΩΝ - ΑΤΜΟΣ - ΑΔΑΜ, 13) ΙΣΤΑΡ - ΩΡΙΩΝ - ΑΓΑΜΑ, 14) ΜΙΑΡΑΙ - ΣΑΜ - ΑΠΑΛΟΝ, 15) ΟΣ - ΧΙΛΙΑ - ΚΑΝΟΝΙ, 16) ΤΗΝΟΣ - ΣΑΡΑΗΝΙΑ, 17) ΠΟΣΣ - ΑΔ.

Καθέτως:
1) ΔΑΝΟΣ - ΑΛΙΜΟΣ, 2) Ε-ΝΟΧΑ - ΛΥΣΙΣ, 3) ΚΑΜΗΛΟΙ - ΠΛΑΤΑ - ΤΟ, 4) ΑΛΙΜΑ - ΚΑ-ΝΟΝΑΡΧΗΣ, 5) ΑΤΟΜΑ - ΦΑ-ΚΟΣ - ΡΑΙΝΟ, 6) ΣΙΝΑ - ΜΑΙΑΙ - ΙΑΟΣ, 7) ΣΑΤΑΡΑ - ΙΣ, 8) ΩΡΑΙΟΝ - ΦΑΡΣΑ, 9) ΑΡΝΙΑ - ΑΡΤΙΑ, 10) ΗΡΑΙΑ - ΑΜΩΜΟΣ, 11) ΚΑ - ΠΡΑΟΣΝ, 12) ΕΡΕΑ - ΤΑΝΙΣ - ΑΚΡΑ, 13) ΚΑΙΝΑ - ΡΩΣΙΣ - ΑΚΡΑ, 14) ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ - ΑΠΑ-ΝΗ, 15) ΑΗ - ΑΚΟΝΙ - ΡΟΔΑ-ΛΟΝ, 16) ΣΤΟΛΟΣ - ΑΜΟΝΙ, 17) ΗΣΑΪΑΣ - ΜΑΝΙΑ.

ΤΟ ΤΟΥΪΣΤ ΣΕ ΚΡΙΣΙ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Γυρίζουν στη μόδα οι παλιοί τραγουδιστές! Σεβαλιέ, Μοντάν, Μπεκά, Τίνα Ρόσι.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα μιας έρευνας, που έγινε στη Γαλλία, οι μοντέρνοι τραγουδιστές (με έπικεφαλής τον Τζόννυ Χολλυντάι) θα θρεθούν σε λίγο σε κρίσι, το κοινό άρχισε να κουράζεται από την ανούθε-έθραγκ των τραγουδιών, δειχνοντας και πάλι προτίμηση για τους τραγουδιστές της παλαιάς σχολής, τον άγέρτατο Μωρίς Σεβαλιέ, τον Μπεκά, τον Ύβ Μοντάν, τον Τίνα Ρόσι. Τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας, που έγινε από το γαλλικό ινστιτούτο κοινής γνώμης αναστάτωσαν κυριολεκτικά τους οικους παραγωγής δίσκων, που είχαν σχεδόν εγκαταλείψει τους παλιούς μύθους του γαλλικού τραγουδιού και είχαν στρέψει όλο τους το ένδιαφέρον στους νεαρούς «ήρωες» του τούτου. Πριν από μερικές εβδομάδες, άλλωστε, ο Τζόννυ Χολλυντάι, στο διάστημα ενός «ρεσιτάλ» του, δέχτηκε μια παραγματική έβραξη από ντομάτες!

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς στις Κατίνα Κουρκούλου, Γυθειον, Φανία Πατάζογλου, Θεσσαλονίκη, και Σοφίαν Μαυροπούλου, Κέρκυρα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Μαρία Φιλίππου και η Άννα Κωνσταντίνου, Σταδίου 57, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ—ποστάλ από ήθοποιους. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Σούλα και ή Ρούλα 'Ι-ακωβίδου (18 χρόνων), Γραβιάς Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η Ρένα Χριστοδούλου, (18 χρόνων), ΡΟΣΤΕ RESTANTE, Μόρφου, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Νίκη Πλατρίτου, (16 χρόνων), Φωτίου 10, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερας από την Αθήνα, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Νίκη Μιχαηλίδου, (17 χρόνων), 28ης Οκτωβρίου 18, Μόρφου, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες κατά προτίμηση με μαθητές από την Ελλάδα την Κύπρο και τα νησιά του Αιγαίου με σκοπό την ανταλλαγή σκέφων και την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Νίτσα Χριστίδου, 156 έναντι 'Ελληνικής Διοικήσεως, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ—ποστάλ. Το ίδιο θέλει και ή Νία Γεωργιάδου, Καθεδρικός Ναός 'Αγίας Νάπας, Λεμεσός, Κύπρος.

Η Νανά Βασιλειάδου, 'Αγίας Μαρίας 8, 'Αγιος Μένων, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερας από την Αθήνα και τα νησιά, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν να έσκαλείσουν στο γράμμα τους μερικά γραμματόσημα.

Η Έλενίτσα και ή Άντι Ν. Αϊδωνάτου, 171 'Ανεξαρτησίας, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέφων και κάρτ—ποστάλ. Το ίδιο έπιθυμεί και ή Νίτσα Νικολαΐδου, 'Ανεξαρτησίας 158, Λεμεσός, Κύπρος.

Η Άλίκη Κυριακίδου και ή Χρ. 'Αλεξανδράτου, Π. Πλάτες, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Όλγα Θεοδώρου, Κάτω Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, ιδιαίτερας από την Αγγλία, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας άγνης και σταθερής φιλίας.

Η Σούλα Καδάξη, 8 'Ελευθερίας 'Αγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Κυριάκος Σάββα, 'Αρχιμήδους 18, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας καθώς έπίσης και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Γιώργος Δημητρίου, Φαλήρου 30, 'Αγιος Παύλος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15—16 χρόνων, από την Ελλάδα, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. Γεωργίου, 'Αγία Νάτα, 'Αμχωστός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε έπακολουθήσει.

Ο Πρόδρομος Πουμπουρή, Μαραθόβουνος, 'Αμχωστός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κων/πολη, 'Αλεξάνδρεια και την Γερμανία. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη όχι όμως και άπαραίτητη.

Ο Τ. Παπαδόπουλος, Σινά Όρος, Σολέας, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—21 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Δυό φίλοι ο 'Ακωβός Μιχαήλ και ο Κωστάκης Παναγιώτου, Μακεδονίτισσες Λευκωσίας, Κύπρος, Τ. Κ. 1100, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας 17—20 χρόνων, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Άκης Οικονομίδης, Κάτω Βαράσια, 53Α, 'Αμχωστός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Δυό φίλοι ο Μάρκος και ο Γ. Παπαμιχαήλ, Τ. Κ. 1100, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο 'Αλέκος Θ. 'Ηρακλείδης, Διογένους Νο 1, 'Αγιος 'Ιωάννης, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν'

αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και αραβική γλώσσα, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ανδρέας Βασιλείου, (17 χρόνων), Κύκου 17, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας 15—19 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Λεωνίδας Τσίτουρας, ΡΟΣΤΕ RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε έπακολουθήσει.

Ο Πρόδρομος Πουμπουρή, Μαραθόβουνος, 'Αμχωστός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κων/πολη, 'Αλεξάνδρεια και την Γερμανία. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη όχι όμως και άπαραίτητη.

Ο 'Ερωτόκριτος Παναγιώδης, Χαρίον 'Επισκοπή, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Παναγιώτης Δ. Τιτάν, Ριζοκαρπάσιον, 'Αμχωστός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Νίκος Κυριακού, (18 χρόνων), 'Επισκοπή, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, Αίγυπτο και Κύπρο.

Ο Γιάγκος Κ. Γιαγκουλάη, (20 χρόνων), Κανάρη 8, Κτήμα Παφός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14—20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Έάνθος Γεωργίου, 'Ηλεκτρικής Νο 11, Λάρνακα, Κί-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησια	Δρχ. 300
Έξάμηνος	» 150
Τρίμηνος	» 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησια	Λίρες 'Αγγλίας 7
.....	Δολάρια 20
.....	Φρ. Βελγ 1000
.....	Φρ. Γαλλ, νέα 100
.....	Φρ. Ελβ 90
.....	Μάρκα Γερμ. 90

Έμεάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής έπίταγης και 'Εξωτερικού διά τραπεζιτικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ», Άραγας, τσανίου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής-Διαχειριστής και ύπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Έκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Διτητής και ύπεύθυνος τυπογραφείου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Νατάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

προς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση με μαθητρίες ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών καθώς έπίσης και την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Γ. Λιώσης, Σταματέικα, Λιγυριό, Ναύπλιο, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Ν. Γεωργίου, Μισούλη Νο 7, Νέα Ερυθραία, Αθήνα, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14—22 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αμερική και την Γερμανία, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ—ποστάλ, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. Τζούρας, ΡΟΣΤΕ RESTANTE, Κεντρικόν, Αθήναι, GRECE, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων.

Ο Ανδρέας Θεοχάρης, Δ. Σολωμού 4, Ν. Χαλκηδόνα, Αθήναι, GRECE, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—21 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. Τζούρας, ΡΟΣΤΕ RESTANTE, Κεντρικόν, Αθήναι, GRECE, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων.

Ο Ανδρέας Θεοχάρης, Δ. Σολωμού 4, Ν. Χαλκηδόνα, Αθήναι, GRECE, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—21 χρόνων, με σκοπό την συναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Νανά Χ., (18 χρόνων), Μητροπόλεως 28, Μαρούσι, GRECE, εύπαρουσίαστη και μορφωμένη, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νεώτερους και εύκαταστάτους νέους από το έξωτερικό, ιδιαίτερας από την Αμερική και τον Καναδά, με σκοπό την συναψι μιας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με φωτογραφία τους.

Ο Βασίλειος 'Αντωνιάδης, (28 χρόνων), Ψαράν 3, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναψι μιας καλής γνωριμίας.

Η Τ. ΙΟΑΝΝΟΥ, 109 WILSON ST. WEST BRUNSWICK ICTORIA, VICTORIA, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει μ' ένα σοβαρό ζώο, ελληνικής καταγωγής, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, από την Ελλάδα, Μέση Ανατολή ή Αμερική.

Η DORA COSTA, 33 DE AUMONT RISE, LONDON N. 19., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με ευγενικούς νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19—21 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η CONSTANTINA DANNA, (18 χρόνων) και η ROULA SPANAKIDOU, (16 χρόνων), CHEKIS ALT ELLESSI No 14, ATTARIN, ALEXANDRIE, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 18—28 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και, τι άλλο ήθελε προζήτει.

Η ALEXANDRA YIASEMIDOU, (22 χρόνων) και η VASO NIKOLAIDOU, (24 χρόνων), HAMALBAZI KILIC ASLAN SOK. No 9/4, BEYOGLU ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARIZA MANIATI, (21 χρόνων), 6950 STUART AP. 6., MONTREAL, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας φιλικής γνωριμίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο NICOLOS KOSMADAKIS, BERG GLADBACH PAFRATH GROSSER KURFURST GERMANT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ATHANASIOS ZAROTIS, FRIDRICHSDORFER ST. No 80, 4812 BRACKWEDE, GERMANT, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο SPIOUS APOSTOLAKIS, HAMBURG LOHBURGGE GEWERKSCHAFTLWEG No 4., GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο D. KALLITSIS, 7032 SINDELFINGEN AMSELWEG 8., BEI HUBLEIN, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία μαθήτριά Γυναίκας στην ελληνική, γερμανική και ιταλική γλώσσα.

Ο PETER PAVLAKOS, (28 χρόνων) και ο SEM PLATIS, (26 χρόνων), 875 LOGAN AVE. TORONTO 6., ONT. CANADA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με

νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο έχτος από τον Καναδά και την Αμερική, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία υποχρεωτική όχι όμως και απαραίτητη.

Ο K. SARIYANNIS, MONHEIM (R. H. L. D.), 4019 FUHR STR. 16., GERMANY, που είναι από τοις τρεις γκατεστημένος στην Α. Γερμανία με α-ποδοτική ενοχασία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 30—32 χρόνων, με σκοπό το εσωτερικό και το γάμο και την μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο LOUIS L. SFIKAS, Co NEW NELCO I., HALIBUT COVE VIA HOMER ALASKA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη τη μέση της Ελλάδας, ηλικίας 18—22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ότι ή ήθελε επαχολογήσει.

Ο K. ANTONIADIS, 562 VELBERT LOSENBERGERG 10., GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 20—24 χρόνων, με σκοπό ότι ή ήθελε προζήτει.

ΝΑΥΤΙΚΟ!

Ο SPIOUS VELOUDIS και ο CHRISTOS DIMOS S/S SOUTHERN EAGLE Co NOR. SHIPPING CORP., 29 BROADWAT 6., N. Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο D. POLITOPOULOS, S/S DIONE, Co CARRAS STONE HOUSE BISHOPGATE, LONDON E. C. 2., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο IOANNIS DOUMARAKIS, (17 χρόνων), S/T LARGO C. M. LEMOS, CO. L. T. O., 92 FENCH. ST. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, ηλικίας κάτω των 19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο E. PAPADAKIS, S/T KIMO Co ANDREADIS (U. K.) LTD., 52 LIME STREET LONDON, E. C. 3., ENGLAND, επιθυμεί ν' γνωριστεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25—32 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICK SALIS, S/S MATHEOS C.M. LOS (LONDON) LTD., 52 LIME STREET LONDON, E. C. 3., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό την γνωριμία. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο M. HATZOPOULOS, ο E. PETRIDES και ο ST. VRETOS, S/S PAROS, ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY 29., 6., N. T. NEW YORK USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας κάτω των 21 χρόνων, από την Αθήνα και τον Πειραιά.

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

"ΤΕΜΠΑ,,

Η ΓΕΜΠΑ (Αγ. Μάργου—Αϊόλου και Εδουάρδου 14 Α', δροφος) παρέλαβε μεγάλες φορτίσεις ιματισμού Αμερικής (χειμερινά) σε μεγάλη ποσότητα και πολύ εκλεκτή ποιότητα.

ΟΡΛΟΝ — ΦΩΤΕΣΤΕΣ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΛΤΑ — ΤΠΟΚΑΜΙΣΑ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ. ΕΚΑΕΚΤΑ ΕΙΔΗ.

Στην ΓΕΜΠΑ θα βρείτε και σεις κάτι εκλεκτό με λίγες δραχμές.

Τὰ ἐγκλήματα τιμῆς στὴν Ἰταλία

Η ΙΤΑΛΙΚΗ Βουλή πρόκειται να καταργήσει από τον ποινικό κώδικα το περίφημο άρθρο «587», που προβλέπει ποινές απίστευτα επιεικείς για τα «εγκλήματα τιμής».

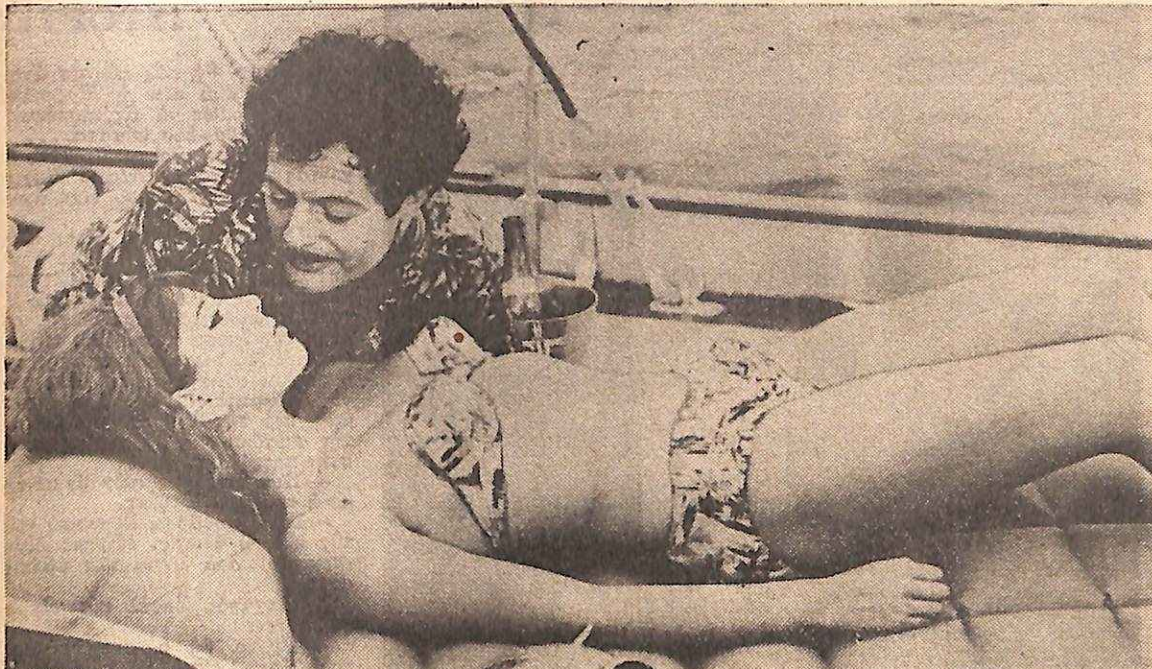
Το άρθρο «587», με τη συνεργασία ικανών δικηγόρων, επέτρεψε στο παρελθόν καταπληκτικές αθωώσεις. Αναφέρουμε, λοιπόν, μερικές από τις δίκες, που θα ήταν διασκεδαστικές, αν δεν αναφερόντουσαν σε πραγματικές τραγωδίες...

«Πυροβόλησε τον άνθρωπο, που την κατάρρεψε», «Σκότωσε την αδελφή του, που είχε παραστρήσει», «Μαχαίρωσε την άπιστη σύζυγό του». Είναι φράσεις, που παρουσιάζονται σχεδόν κάθε μέρα ανάμεσα στους τίτλους των Ιταλικών εφημερίδων. Γιατί στην Ιταλία υπάρχει ακόμα η φοβερή πεποίθηση, ότι «η τιμή ξεπλένεται μόνο με αίμα». Πρόκειται για το λεγόμενο «εγκλημα τιμής», για το οποίο ο γερασμένος πιά ποινικός κώδικας επιφυλάσσει μια

στις τελευταίες δεκαετίες, για να μπορέσει κανείς να κρίνει την τερατώδη κατάσταση, που έχει δημιουργηθεί εξ αιτίας του νόμου 587 για τα εγκλήματα τιμής.

Δεκέμβριος 1925, στο Μιλάνο. Είναι η εποχή των δικηγόρων-τενόνων, που ξέρουν να βιομηχανοποιούν λόγια και δάκρυα.

Μιά δίκη έχει τραβήξει την προσοχή του κοινού. Κατηγορούμενος είναι ένας αξιωματικός, ο λοχαγός Βιρτζίνιο Ντέ Φαμπρίτις, που σκότωσε τη γυναίκα του με το ρεβόλβερ του, στην πλατεία της Σκάλας, χωρίς να είναι βέβαιος για την άπιστία της. Τό έφτασε μια απλή υποψία. Το θύμα, η Έστερ Ντέ Φαμπρίτις, ήταν μία γυναίκα «δμορφή, κομψή και κοσμική» — όπως την περιγράφει ένα περιοδικό της εποχής. Μα ήταν, άραγε, αυτοί οι χαρακτηρισμοί, που δημιούργησαν μια εντύπωση επιπολαιότητας — μια «μορφή, κομψή και κοσμική κυρία, δημιουργεί συχνά γύρω της την, έστω και αδικαιολόγητη, υποψία, ότι είναι λίγο επιπόλαιη — η η-

Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι και η Στεφανία Σαν τρέλλι στο φιλμ «Διαζύγιο αλά ιταλικά», που εκφράζει ένα από τα χειρότερα πιθανά επακόλουθα του ιταλικού νόμου 587.

ΕΡΩΤΑΣ

ΜΕ ΩΠΛΙΣΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Η ΛΩΩΣΗ ΜΙΑΣ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΥ

Με τον ίδιο τρόπο, πίσω από το βασικό άρθρο 587, ένας μάγος του λόγου κατάρρεψε να παρουσιάσει σε ένα θύμα μία μητέρα, που σκότωσε το παράνομο παιδί της. Αυτό το έπεισόδιο αναφέρεται στα 1910 και πάλι στο Μιλάνο! Πρωταγωνιστής και πάλι ο δικηγόρος Μπρεντίνι. Μια κοπέλα πλούσιας οικογένειας, από το Μιλάνο, απέκτησε ένα παράνομο παιδί και το σκότωσε άμεσα μετά τον τοκετό, «για να οδήσει τη ντροπή».

Στην υπεράσπιση του δικηγόρου, το εγκλημα αυτό παρουσιάζεται σαν κάτι ολόκληρα φυσικό, σαν μια ενστικτώδη πράξη αυτοσυνηρήσεως. «Η παιδοκτονία περιγράφεται σαν ένα εύλογο αποτέλεσμα του πλάσματος. Και να το φαντάζεστε τον ρητορικό κατασκευασμένο του Μπρεντίνι: «Όπως το νερό, που κατεβαίνει από το βουνό και τρέχει και τραγουδάει αφρισμένο και άγριο και κάποια μέρα συναντάει το έλος, που το αχμαλωτίζει και το καταπίνει και βρίσκει εκεί αθλιότητα και μίσση, έτσι κι' εσύ πλάσμα θαρραλέο και πιστό, είχες το όνειρό σου κι' έτρεχες να το συναντήσεις...»

Κύριον, μία μικρή αχτίδα, που θα κατέβαινε στο σκοτάδι, θα μπορούσε να το αναστήση αυτό το όνειρο! Είναι η αχτίδα, που βλέπω να λάμπει στα δάκρυά σου! Σώθηκε! Σώθηκε! Πώς μπορείς να της ανιχνεύεις τη δυνατότητα ενός ονείρου;»

Και, φυσικά, όταν μία δολοφονία γίνεται όνειρο, η καταδίκη γίνεται απαλλαγή. Και η παιδοκτονία αθωώθηκε!

ΦΤΑΝΕΙ ΜΙΑ ΥΠΟΨΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΒΑΛΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΕΝΟΣ ΑΝΤΡΑ

Τό πιο περίφημο «εγκλημα τιμής» γίνεται στις νότιες περιοχές της Ιταλίας. Το Μάιο του

1928, ένας Καλαβρέζος μετανάστης, στην Αμερική, ο Ανιμπαλέ Ματζόνε, γύρισε ξαφνικά στο χωριό του, για να σκοτώσει τη γυναίκα του. Κάποιοι πληροφοριοδότες του είχαν γράψει για να τον πληροφορήσουν πως, στο διαστήμα της απουσίας του, η σύζυγός του έδειχνε μια «υπερβολική ευθυμία». Κανείς δεν είπε, ότι είχε απατήσει τον άντρα της, μα έφτασαν μερικές κακογλωσσίες γύρω από κάποια φιλέρεσκα χαμόγελά της, για να πείσουν τον άντρα της, ότι η τιμή του είχε προσβληθεί και ότι έπρεπε να τη σκοτώσει.

Κι' ο δικηγόρος Τζιουζέππε Καζαλινούδο, ένας άλλος μάγος του λόγου, υπεστήριξε την ανήκουστη άποψη, ότι, για ένα εγκλημα τιμής, είναι αρκετή η υποψία. Ο δικηγόρος παραδέχτηκε την αθωότητα της γυναίκας, μα κατάρρεψε, με μία υπεράσπιση στην οποία οι πομπώδεις και πολύ χρωματισμένες φράσεις, έκρυβαν τον παραλογισμό των ισχυρισμών, να παρουσιάσει το Ματζόνε σαν ένα ηρωικό υπερασπιστή της τιμής. Και, για να συγκινήσει περισσότερο τους δικαστές, έπαιξε το ίδιο χαρτί, που είχε χρησιμοποιήσει και ο Μπρεντίνι στη δική του Ντέ Φαμπρίτις. Αναφέρθηκε δηλαδή με μελοδραματικές εκφράσεις στη μικρή κόρη του ζευγαριού.

«Και εκείνη, τραγούδησε ο δικηγόρος, θα σκαρφαλώσει στα γόνατά του πατέρα της, δίπλα στο τζάκι, και θα του πη, ότι η μαμά της ήταν αθώα. Κι' αυτός, που δεν πίστευε σε κανένα, θα πιστέψει στην κόρη του. Και μαζί, οι δύο τους, σε κάποια από εκείνα τα χειμωνιάτικα θερινά, που μοιάζουν ανοιξιάτικα, θα πάνε να γονατίσουν, να κλάψουν και να προσευχηθούν πάνω στον τάφο εκείνης...»

Αυτά είναι τρία χαρακτηριστικά έπεισόδια, διαλεγμένα από τα χρονικά της εποχής, που θριαμβεύσαν οι δικηγόροι-τενόνες. Σήμερα, οι δικηγόρικές συνή-

θειες έχουν, βέβαια, βελτιωθεί. Αλλά ακόμα στους δικηγόρους της μεταπολεμικής γενιάς προέχουν οι σοβαροί νομικοί. Μά, δυστυχώς, ο σπόρος, που έπεσε τότε, εξακολουθεί να δίνει τους κακούς καρπούς του. Ακόμα και σήμερα, τα «εγκλήματα τιμής» στην Ιταλία, είναι κατά μέσον όρο 1500 το χρόνο. Τα δικαστήρια έχουν γίνει λίγο πιο αυστηρά, αλλά ο περίφημος νόμος 587 επιτρέπει ακόμα επιεικείς, που καταλήγουν να ενθαρρύνουν νέα εγκλήματα.

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΑΙΝΤΙΑ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ

Η υπόθεση του «εγκλήματος τιμής» της Λίντια Τσιρίλλο συνέβη πριν από δεκαπέντε χρόνια, μετά το τέλος του πολέμου. Η Λίντια παρουσιάστηκε από τους δικηγόρους της σαν ηρωική εκδικητριά της προσβεβλημένης τιμής της. Είχε σκοτώσει έναν Άγγλο αξιωματικό, που την είχε κάνει να πιστέψει πως ήταν ανύπαντρη. Τα πρόσωπα της τραγωδίας, που για μία φορά ακόμη παρουσιάστηκαν στη φαντασία του κοινού, σαν μία συναρπαστική ιστορία έρωτα και θανάτου, ήταν δυο άτομα μάλλον θλιβερά.

Εκείνος, ο Σίντνεϊ Λιούς, αξιωματικός του αγγλικού στρατού, ένας γυναικακατακτητής της δεκαετίας, έρωστής και ελεφάντης. Εκείνη, η Λίντια Τσιρίλλο, 35 χρόνων, μία μεγαλοκόπελλα ώριμη και φαντασιόπληκτη.

Ο δεσμός άρχισε το 1943. Εκείνος την εγγέλωσε, κι' αυτή τον άφησε να την εξαπατήσει. Δύο χρόνια αργότερα, εκείνος κουράστηκε. «Αρχισαν ανάμεσα τους καυγάδες και κλάματα, μα περισσότερο από θυμό παρά από πάθος. Ο έρωτας είχε τελειώσει κι' ο δεσμός τους ήταν μοιραίο να διαλυθεί».

Ξαφνικά, τον Οκτώβριο του 1945, η Λίντια Τσιρίλλο πήγε στο γραφείο του Λιούς, στη Ρώμη, και άδειασε πάνω του όλες

τις σφαίρες του πιστολιού, που κρατούσε. Είχε πάρει το πιστόλι μαζί της, κι' αυτό έπρεπε να φτάσει στους δικαστές, για να χαρακτηρίσουν την πράξη της σαν εγκλημα εκ προμελέτης. Μα, εντελώς αδικαιολόγητα, η υπεράσπιση αυτή τη επέβαρνε. «Η Λίντια — είπαν οι δικηγόροι της — είχε πάει στο γραφείο του Λιούς, ώπλισμένη, επειδή ήθελε να υπερασπιστεί τον εαυτό της στην περίπτωση, που ο τώος φίλος της θα της επέτιθετο». Επρόκειτο για έναν ισχυρισμό, που βρισκόταν σε απόλυτη αντίθεση με τη λογική. Μά, όπως είδαμε και πιο πριν, σ' αυτές τις δίκες είναι δύσκολο να αναζητήσει κανείς ίχνη λογικής. Στο τέλος, το δικαστήριο επέβαλε στην Τσιρίλλο μία ποινή υπερβολικά επιεική: πέντε χρόνια φυλάκιση.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΑΘΩΟ ΘΥΜΑ

Οι ύποπτοι της «εγκλήματος τιμής» ένοχοι πάντα την «εμμή» όχι σαν την πραγματική και ατομική ήθικη αγνότητα, αλλά μάλλον σαν τη φήμη, το καλό όνομα, «αυτό που θα πη ο κόσμος». Παρουσιάζονται σαν προστάτες και ύποπτοι της γυναικείας, ενώ, στην πραγματικότητα, είναι οι χειρότεροι έχθροί της!

Ας εξηγηθούμε καλύτερα: Ο άντρας, που εξαπατά μία κοπέλα, μπορεί να είναι ήθικα άξιος, κατάκριτος, μπορεί να είναι ένα πλάσμα χυδαίο. Μά, αν ποιαδήποτε, ότι αξίζει, να τιμωρηθεί με μία σφαίρα στην καρδιά, είναι σ' ένα θεώρημα τη γυναίκα σαν ένα πλάσμα, που συνειδητό και όχι λογικό, άδικα να αντιστάσει.

Αντίθετα, όμως, εκτός βέβαια από ώριμες περιπτώσεις κακοποίησης, (για τις οποίες ο ποινικός κώδικς, προβλέπει αυστηρότερες ποινές), μία γήινη και λογική γυναίκα, εγκαταλείπει στον άντρα μόνο όταν το «θέλει», κι' αυτή. Είναι σωστό, λοιπόν, να της αποδώσουμε την ευθύνη των πράξεών της.

Στα τελευταία χρόνια, η πιο περίφημη περίπτωση «εγκλήματος τιμής», είχε για πρωταγωνίστρια της Πάολα Γκαρσόνιο, και αυτή τη φορά (απόδειξη, ότι οι καιροί ωριμάζουν) το δικαστήριο άφηκε αυτήν.

Τό Μάιο του 1960, η Γκαρσόνιο έφυγε από τη Σικελία, για να σκοτώσει τον πρώην άρραβωνιαστικό της, που άνοιξαν να την παρευτεί. Τό εγκλημα της κρίθηκε «εκ προμελέτης» και το δικαστήριο την καταδίκασε σε 25 χρόνια φυλάκιση.

Θά έφταναν τέσσερες-πέντε τέτοιες δικαστικές αποφάσεις, όπως αυτή του κακουροδικείου της Φλωρεντίας, για να μην το μνηστού κανείς πια να πυροβολήσει, για «λόγους τιμής».

Πριν από είκοσι χρόνια ακόμη, μία τέτοια καταδίκη θα προκαλούσε παθολογικό ενδιαφέρον. Μα κι' ύστερα από τη δική της Φλωρεντίας, μερικές αντιδράσεις, δεν έλειψαν. Ήταν όμως πολλοί περισσότεροι εκείνοι, που χειροκροτούσαν αυτή την απόφαση.

Ανάμεσα στους δικαστές, που αγωνίζονται για να καταπολεμήσουν, επιπλέον, το «εγκλημα τιμής», ένας από τους πιο επίμονους, είναι ο Άντονιο Γκαλάνε Γκαρσόνε.

«Η καταργήση του εγκλήματος τιμής» εγινε τελευταία, θά μάς βοηθούσε να πληρώσουμε σε μία άποψη πιο σθεναρά, λιγότερο ζωώδη, της οικογενειακής της σεξουαλικής ζωής και της θέσεως της γυναικείας στην κοινωνία.

—Αγαπητέ μου φίλε, βρίσκομαι πέντε χρόνια στο Μαρόκο κι όμως δεν έχω καταλάβει την παρξενή ψυχή των ιθαγενών. Γι' αυτό σου συνιστώ να προσέχεις. Δεν θα ήθελα να μπλέξεις σε άσχημη ιστορία. Αξοχή σου τονίζω να φοβάσαι τις γυναίκες. Είναι άμορφες μιά και πολύ επικίνδυνες. Ξέρουν χίλιους τρόπους να σε κάνουν σκλάβο τους...

—Καίμενε Πάολ, του είπε ο συνομιλητής του. Έφτασαν πέντε χρόνια στην Αφρική για να σε κάνουν άγνωστο;

Ο Πάολ Ζαρέλ ήταν διοικητής του τρίτου λόχου των λεγεωναρίων. Βρισκόταν μ' άδεια στο Φέζ. Όλος άρρωστος είχε συναντήσει στη βεράντα του ξενοδοχείου τον παλιό φίλο του από το Παρίσι Μορίς Λεμπόν. Ο Λεμπόν γιος του τραπέζιτη Ζωρζ Λεμπόν είχε πάει στο Μαρόκο, συνοδεύοντας μία χαριτωμένη τουφεκή φίλη του, που αγαπούσε τα ταξίδια και τις περιπέτειες. Με τον Ζαρέλ τον είχε συνδέσει ένα παρελθόν από εύθιμες διασκέδασεις στη Μονακό.

Ξαφνικά όμως, ο Πάολ εξαφανίστηκε από το Παρίσι. Κανείς δεν έβλεπε τίποτα γι' αυτόν και δεν άρχισαν, φυσικά, να τον ξεχάσουν. Και να τώρα, έπειτα από χρόνια, ο Λεμπόν τον είχε συναντήσει στην πρωτεύουσα του Μαρόκου Αζουμάζο! Ο Μορίς δεν του μίλησε για το παρελθόν τους. Η συζήτηση τους περιορίστηκε στις περιπέτειες του Ζαρέλ στην Αφρική και στη ζωή του Μαρόκου.

Είχαν πη το τρίτο κοκταίλ, όταν στην είσοδο της βεράντας άρχισε μία γοητευτική γυναίκα. Ο Ζαρέλ άρραψε το βλέμμα του από τον της. Έπειτα έτοιμάστηκε να στήσει τον Μορίς αν την ήθελε. Μά ο Λεμπόν, ζητώντας του συγγνώμη, έστρεψε προς το μέρος της. Σε λίγο κι οι δυο τους διενθνήσαν στο τραπέζι του Ζαρέλ.

—Νά σου συστήνω τη «φράον» Λένι Στόλτε, του είπε ο Μορίς. Θέλει να σε γνωρίσει. Της άρεσαν οι αινιγματικοί και μυστηριώδεις άνθρωποι...

Ο Πάολ της φίλησε αδέξια το χέρι. Θέε μου! πόσο καιρό είχε να φερθεί μ' ευγένεια σε γυναίκα! Τόσα χρόνια τώρα στις διάφορες όψεις της έρημου, όταν επιθυμούσε μία συντροφιά, διάταζε τον υπηρέτη του να του φέρει μία ιθαγενή. Κι εκείνη με λίγα νομίσματα δεχόταν να του τραγουδήσει, να χορεύει και να τον διασκεδάσει. Έπειτα, χωρίς να της πη ούτε ένα τουφεκόλογο, την άφησε να φύγει από τη σκηνή του και την ξεχνούσε.

Η Λένι Στόλτε κάθισε κοντά του κοιτάζοντάς τον κατάματα. Έπειτα είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της.

—Είσαιτε πράγματι ένα παιδί της έρημου! Το πρόσωπό σας είναι ήλιοκαμένο, το βλέμμα σας άγριο κι' ασφαλώς θα έχετε τρομερή δύναμη. Σας φοβάμαι!

Ο Μορίς γέλασε με τα λόγια της φίλης του. Ο Πάολ, χωρίς να πη τίποτα, λήγισε μέσα στα μαχιά δάχτυλά του την πίπα του και την έσπασε.

—Είνα σωστές οι παρατηρήσεις σας, «φράον» Στόλτε, της είπε. Έμεινε φοβισμένη όλο τον κόσμο. Κάθε φορά, που ξενιτεύομαι για μάχη, είμαστε δέσμιοι πως θα μείνουμε στην έρημο. Μά και μιά φορά ο θάνατος διασκεδάει μαζί μας. Έτσι ξαναγυρίζουμε στο Φέζ για να ξενοιαστούμε...

—Μά γιατί θέλετε να πεθάνετε; διαμαρτυρήθηκε η φίλη του Μορίς. Μήπως και εδώ κανείς δεν μπορεί να διασκεδάσει. Όταν θέ-

—Σέχασα να σου πω ότι είχα μεταφράσει όπως ήθελα τα λόγια της Μαροκινής, είπε ο Ζαρέλ στο φίλο του.

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΜΟΙΡΑ

λη, βρίσκει μία ώρα περιπέτεια! —Ξεγνάτε, «φράον» Στόλτε, το «καφάρ», την τρομαχτική νοσταλγία της πατρίδας...

Ο Μορίς έκανε νόημα στη φίλη του ν' αλλάξει συζήτηση. Φοβόταν μήπως να τον φανταστεί της έμοιαζε και ότι στο Φέζ θα σκότωνε έναν άνθρωπο με μεγάλη θέα.

Ο Ζαρέλ μετέφρασε λέει πως λέει τα λόγια της, ενώ ο Μορίς κοκκινίζει από την στενοχώρια του. —Όταν τελείωσε η Ζαρέλ τις προφητείες της, η «φράον» Στόλτε της έκανε νόημα να της οίξει κι' αυτής τα χροιά. Η Μαροκινή αδιάφορη, ξανάρχισε να λέει, ότι φανέρωναν τα χροιά της. Ο Ζαρέλ όμως αυτή τη φορά δυσκολεύεται να μιλήσει...

—Σύμφωνοι! του απάντησε ο Λεμπόν. —Θέλω κι' εγώ να μάθω την τύχη μου, είπε η Λένι. Η δύσκολη ιθαγενής είχε τώρα πλησιάσει στο τραπέζι.

—Πώς σε λένε; την ρώτησε ο Ζαρέλ. —Ζαρέλ, του απάντησε και τον κοίταζε σαν υπνωτισμένη. —Ευχαριστώ, Ζαρέλ, οίσει τα χροιά στο «ίλο μου Μορίς. Πόσο σε έρω να πη την αλήθεια, γιατί θα διατάξω να σε μαστιγώσουν.

Η Ζαρέλ του δωρίστηκε ότι είχε μάθει τη μυστηριώδη τέχνη των χαρτιών από τη γριά μάνα της μάνας της, που ήταν ξακου-

σμένη σ' όλο το Φέζ σαν μάγισσα. —Έπειτα έβγαλε από τη τσέπη της κάτι δοκίμια τραπουλόχαρτα. Κι' αφού τ' ανακάτεψε, άρχισε να λέει την τύχη στο Μορίς. Μάντεψε ότι ήταν πλούσιος, ότι είχε μία μουσική ξαγνή, που δεν τον αγαπούσε και ότι στο Φέζ θα σκότωνε έναν άνθρωπο με μεγάλη θέα.

Ο Ζαρέλ μετέφρασε λέει πως λέει τα λόγια της, ενώ ο Μορίς κοκκινίζει από την στενοχώρια του. —Όταν τελείωσε η Ζαρέλ τις προφητείες της, η «φράον» Στόλτε της έκανε νόημα να της οίξει κι' αυτής τα χροιά. Η Μαροκινή αδιάφορη, ξανάρχισε να λέει, ότι φανέρωναν τα χροιά της. Ο Ζαρέλ όμως αυτή τη φορά δυσκολεύεται να μιλήσει...

—Σύμφωνοι! του απάντησε ο Λεμπόν. —Θέλω κι' εγώ να μάθω την τύχη μου, είπε η Λένι. Η δύσκολη ιθαγενής είχε τώρα πλησιάσει στο τραπέζι.

—Πώς σε λένε; την ρώτησε ο Ζαρέλ. —Ζαρέλ, του απάντησε και τον κοίταζε σαν υπνωτισμένη. —Ευχαριστώ, Ζαρέλ, οίσει τα χροιά στο «ίλο μου Μορίς. Πόσο σε έρω να πη την αλήθεια, γιατί θα διατάξω να σε μαστιγώσουν.

Η Ζαρέλ του δωρίστηκε ότι είχε μάθει τη μυστηριώδη τέχνη των χαρτιών από τη γριά μάνα της μάνας της, που ήταν ξακου-

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Έστω, θα σας πω τις άνοησίες, που μου είπε η Μαροκινή. Δεν θέλω όμως να τις πιστέψετε. Ξέρω ότι είναι όλα ψέματα...

Κατόπιν, έδιωξε τη Ζαρέλ, δίνοντάς της ένα νόμισμα κι' άρχισε να τους διηγείται, όσα είχε ακούσει:

—Η Λένι Στόλτε είναι εικοσιπέντε χρόνων. Της άρεσει η πολυτέλεια. Γι' αυτό διάλεξε ένα πλούσιο φίλο, για να ικανοποιήσει τις τρελές επιθυμίες της. Μέχρι σήμερα του έμεινε πιστή από ευγνωμοσύνη. Μά τώρα η μοίρα της την σπρώχνει στην αγγαρία άλλου, ενός αξιοματιού. Ο φίλος της, όμως, που την αγαπάει τρελά, θα την σκοτώσει και θα γυρίσει μόνος στην πατρίδα του...

—Σοπάστε! του φώναξε με τρόμο η «φράον» Στόλτε.

—Γιατί φοβάσαι, αγαπητή μου, της είπε ο Μορίς. Μήπως δίνεις σημασία στα λόγια της μάντισσας;

Ο λοχαγός Ζαρέλ κοίταζε το ρολόι του.

—Εμένα θα με συγχωρήσετε, τους είπε. Πρέπει να πάω να δω τον διοικητή...

Κι' έφυγε, αφού φίλησε πάλι το χέρι της Λένι Στόλτε, που έτοιμασε από το σάβλο.

Οι Λένι κι' ο Μορίς έμειναν μόνοι. Σηλίσαν λίγο τις «άνοησίες» της Μαροκινής κι' έπειτα άποσώθηκαν στο διαμέρισμά τους. Η «φράον» από κείνη την ώρα έλασε την ησυχία της. Καταλάβαινε ότι δεν θα γλίτωνε από το ισοριό. Ναί, είχε αναφέρει τον παρξένο Ζαρέλ. Και νομίζοντας, ότι ήταν τυχερό να γίνει διχί του, την άλλη μέρα του έγραψε ένα τουφεκό γράμμα και του έστειλε ένα ραντεβού. Ο Πάολ Ζαρέλ, πήγε, φυσικά, σ' αυτό χωρίς καθόλου να παρασκευαστεί. Κι' από τότε, όσες μέρες έμεινε άζοιμο στο Φέζ, σιναν τούσε κοντά την «φράον» Στόλτε, περνώντας μαζί της άεχαστες ώρες.

Όσο για τον Μορίς, που είχε καταλάβει τις σκέψεις του, μέσα με την ημέρα ανέβαινε να δώσει τέλος στο ειδύλλιο τους. Δεν ήθελε να σκοτώσει την δυσκολη Λένι γιατί την αγαπούσε παράφορα. Έτσι, πέρασαν πολλές εβδομάδες. Έν βαράν, όμως ο Ζαρέλ, που φορούσε συνήθως πολιτικά, τους δήλωσε ξαφνικά, ότι ήταν υποχρεωμένος να φύγει την άλλη μέρα για την άση του Τας έλ Άρεμ.

Η «φράον» Λένι τον αποχαρήθηκε με δάκρυα στα μάτια, ενώ ο Μορίς του έσφιξε με ψυχρότητα το χέρι. Μά ο Ζαρέλ χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο, του είπε παρξέμερα.

—Σέχασα να σου πω ότι είχα μεταφράσει όπως ήθελα τα λόγια της Μαροκινής, για να διασκεδάσω με τη στενοχώρια σου.

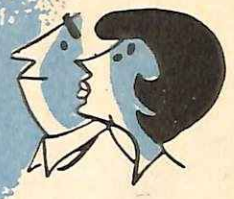
Ο Μορίς ένοιωσε ένα βάρος να φεύγει από την καρδιά του. Είχε γλιτώσει από την υποχρέωση να σκοτώσει την αγαπημένη του, για να πραγματοποιήσει τη θέληση της μοίρας. —Όσο για το λοχαγό Ζαρέλ, έφυγε ευχαριστημένος, για την έρημο. Γιατί μ' αυτό τ' άθωο τέχνασμα είχε κατορθώσει να κατακτήσει μία αληθινή μουσική γυναίκα. Κι' αυτή η περιπέτεια μέσα στην έρημο ήταν η πιο όμορφη της ζωής του, της ζωής ενός αξιοματιού λεγεωναρίου, που υποφέρει από το «καφάρ», την ελαφιστική νοσταλγία της πατρίδας...

ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΤΑ

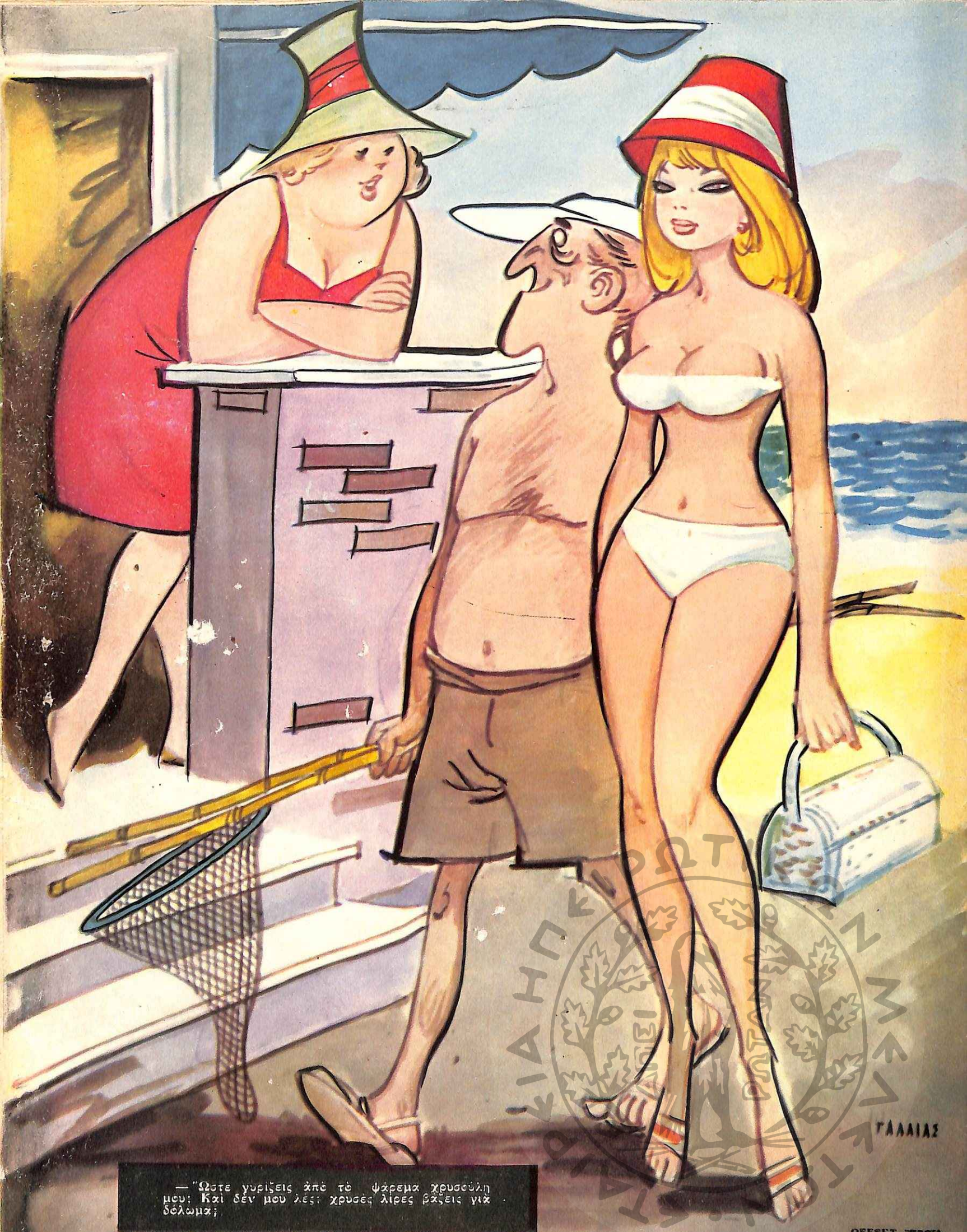
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 19 — 25 Σεπτεμβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Τα οικονομικά επηρεάζονται ενοχικά από τα άστρα. ★ Θα κατορθώσετε, με σχετική ευχέρεια, να βελτιώσετε την επαγγελματική και κοινωνική σας θέση. ★ Αποφύγετε συζητήσεις, που θα σας έκαναν να χάσετε πολύτιμο χρόνο.	★ Νέφη παρουσιάζονται στον ορίζοντα της αισθηματικής σας ζωής. Την κατάσταση θα χειροτερέψει η νευρική άγαστημένη προσώπου. ★ Συγχωρήστε τα μικροπαράπονα και δείξτε διαλλακτικότητα και διπλωματία.	★ Αν δεν πήρατε ακόμα την άδειά σας, ή στιγμή είναι κατάλληλη για να την ζητήσετε και να περάσετε στην έρημη μία περίοδο ξεγνοιασιάς, που θα ωφέληση πολύ την υγεία. ★ Έχετε ανάγκη από καθαρό αέρα.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Ακολουθήστε το δρόμο που χαράξατε, χωρίς να δίνετε καμιά σημασία στα σχόλια και στις ειρωνείες προσώπου που περιβάλλονται. ★ Πάμε να σχολάσετε τις ενέργειες και ιδιαίτερα την ιδιωτική ζωή προετοιμασμένοι σας.	★ Η Αφροδίτη εξομαλύνει το έδαφος για συμβιβασμούς και συμβιβασμούς και κάνει τις αισθηματικές σχέσεις πιο εύχρηστες, προσδίδοντας τους συγκρόνως ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. ★ Περίοδος άκρας ενοχίας για άρραβώνες.	★ Περίοδος γεμάτη κινδύνους, γι' αυτό και απαιτείται αυστηρή των προφυλάξεων. Εκείνοι που εργάζονται κοντά σε μηχανές ή ηλεκτρικές συσκευές πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερα. ★ Η υγεία, κατά τα άλλα, παραμένει καλή.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Σχέδια, που θα βάλετε σ' εφαρμογή, χωρίς να τα μελετήσετε προσεκτικά προηγουμένως, θα επιφέρουν αναστάτωση στον οικονομικό τομέα και θα σας κάνουν να χάσετε την αισιοδοξία σας. ★ Πάμε να πετάτε στα σύννεφα.	★ Άκουστε τη φωνή της καρδιάς σας παραμερίζοντας τα συμφέροντα και αδιαφορώντας, για τις συμβουλές δήθεν φιλικών προσώπων, που κατά βάθος θέλουν να σας βλάψουν και θα χαρούν να ναυαγήσουν τα σχέδιά σας.	★ Οι αλλαγές του καιρού επηρεάζουν δυσμενώς τον οργανισμό σας και προκαλούν διάφορες μικροδιαβροχές, χωρίς δυσάρεστα επακόλουθα, που θα σας χάλουν εν τούτοις το κέφι. ★ Πάμε να ανησυχίτε με το παραμικρό.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Πρόβλημα, που σας απασχολεί από καιρό θα λυθεί κατά τις ημέρες αυτές και μάλιστα με τρόπο άπρόοπτο και εξαιρετικά ενοχικό. ★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και διευκολύνει την πραγματοποίηση φλογερής επιθυμίας.	★ Προσέξτε τις αντιδράσεις σας και φροντίστε να μη πληγώσετε αγαπημένο πρόσωπο με λόγια, που θα πητε σε ώρα έκευρισμού. ★ Θ' απογοητευθείτε αν δώσετε σε πρόσκληση γνωριμία μεγαλύτερη σημασία απ' ότι πρέπει.	★ Το σκώτι παρουσιάζει τις ημέρες αυτές μία ξεχωριστή ευαισθησία. Αποφύγετε γι' αυτό τα οινόπνευμα και τα ηγανιτά. ★ Μία περίοδος φρουτοφαγίας θα σας εξασφαλίσει μία σωτηρία αποτοξίνωσης του οργανισμού.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς την χαλακία στενυό συνεργάτου και αυτό θα έχει δυσμενή αντίκτυπο στην εργασία και στη μελλοντική συνεργασία σας. ★ Μη διατάξετε να ζητήσετε τη συμβουλή προσώπου με πείρα.	★ Οι άστροις έπηρεάζονται από ενοχικές και οι σχέσεις με το άλλο φύλο βελτιώνονται αισθητά. ★ Πάμε να παίξετε με τα αισθηματικά πρόσωπα, που σας αγαπά και που έσεις θέλετε μόνο να φλερτάρετε.	★ Προσέξτε πολύ το φαγητό και φροντίστε ότι τρώτε να είναι φρέσκο και καθαρό. ★ Τα άστρα επηρεάζουν ενοχικά την υγεία και επιταχύνουν την ανάρρωση των ασθενών. ★ Αφιερώστε περισσότερες ώρες στον ύπνο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Σκορπίζετε τις προσπάθειες προς διάφορες κατευθύνσεις και αυτό σας επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις στο προεχές μέλλον, γιατί καμιά επιδίωξη δε θα καταλήξει σε θετικό αποτέλεσμα. ★ Ό 'Αρης αυξάνει τη δραστηριότητα.	★ Φιλικό πρόσωπο θα σας δώσει μία συγκινητική απόδειξη της αγάπης και της αφοσίωσης του. ★ Πάμε να συμπεριφέρεστε εγωιστικά και μη διατάξετε να κάνετε μία θυσία, που θα έκτιμη από αγαπημένο πρόσωπο.	★ Σας απειλεί κρυολόγημα με δυσάρεστες περιπλοκές. Μη πίνετε παγωμένα ποτά και μη θγαίνετε με μαλλιά βρεγμένα. ★ Πόνοι στις αρθρώσεις και στην πλάτη, που πρέπει να καταπολεμηθούν πριν πάρουν χρονία μορφή.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Τα άστρα σας εξασφαλίζουν ώριμες ιδέες και έμπνευσεις, ή δέ τύχη υποσπείρει την πραγματοποίηση πολλών επιθυμιών. ★ Μη δημιουργήτε χρέη και μη καταστρέψετε την πληρομή λογαριασμών. ★ Θά σας χρειαστούν πολλά χρήματα.	★ Χάρις και γοητεία φτάνουν κατά τις ημέρες αυτές στο κατακόρυφο. Υπάρχει εν τούτοις κίνδυνος να πληγώσετε αγαπημένο πρόσωπο με τους διαταγμούς και τις αμφιβολίες σας. ★ Φροντίστε να μη δυσχεράσετε φιλικό πρόσωπο.	★ Η υγεία παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία, γι' αυτό αποφύγετε ότι απαιτεί μεγάλες προσπάθειες και συνεχή έργα. Αυτό ισχύει τόσο για την έργασία, όσο και για τις διασκέδασεις. ★ Έχετε ανάγκη από περισσότερο ύπνο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η φαντασία θα παίξει κατά την περίοδο αυτή σπουδαίο ρόλο και θα σας βοηθήσει να βελτιώσετε ή τουλάχιστον να σταθεροποιήσετε την επαγγελματική σας θέση. ★ Πρέπει να εργαστήτε με αυστηρά, θάρρος και έπιμονη.	★ Περίοδος κατάλληλη για άρραβώνες και έρωτικές εξομολογήσεις. ★ Μία διαφορά ηλικίας, έστω και σημαντική, δεν πρέπει να σας κάνει να διατάξετε. ★ Αγαπημένο πρόσωπο περιμένει από σας τρυφερότητα και στοργή.	★ Αποφύγετε τα πολλά υγρά και ιδίως τα παγωμένα ποτά. ★ Τα φρούτα, οι σαλάτες και μία περίοδος χορτοφαγίας θα ωφεληθούν πολύ την υγεία σας. ★ Άρης και Ποσειδών αυξάνουν τη ζωτικότητα σας. ★ Τυχερό το 9.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Θα δρεθήτε τις ημέρες αυτές στην ανάγκη να πάρετε μία σοβαρή απόφαση. ★ Αν πρόκειται να ζητήσετε βοήθεια, προτιμήστε πρόσωπο του Κριού, γιατί μόνο αυτό θα σας βοηθήσει και με άφιλοκέρδεια. ★ Μη διατάξετε.	★ Οι τελειώς αδέσμευτοι θα κάνουν μία νέα εξαιρετικά ενδιαφέρουσα γνωριμία. ★ Για τους σύζυγους τα νέα διαλύονται και ανατέλλουν νέες ευτυχισμένες μέρες. ★ Αποφύγετε να πληγώσετε με άπειστες λόγια.	★ Ανωμαλίες στο αναπνευστικό σύστημα, που είναι μάλλον αλλεργικής φύσεως. ★ Μετριάστε τη νευρική της, που έποτελει το μεγαλύτερο έγκρητο της υγείας σας. ★ Αποφύγετε τις παντός είδους καταχρήσεις και την υπέρταση.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Περίοδος κατά την οποία θα δοκιμάσετε πολλές φορές και ικανοποιήσεις. Μη βασιστείτε όμως πολύ στις υποσχώσεις που σας δίνουν, γιατί δε θα τις κρατήσουν. ★ Ένα γράμμα θα σας φέρη από μακριά ευχάριστη είδηση.	★ Τα άστρα σας βοηθούν να επαναφέρετε την ημερομηνία και τη γαλήνη στις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Το έρθου της Δευτέρας θα έχετε μία εξαιρετικά ευχάριστη συνάντηση με έτεροφύλο πρόσωπο. Έχεμύθεια.	★ Παραδοξές ανωμαλίες, υπέρ της οποίας είδατε άλλωστε ο μόνος υπεύθυνος, θα σας χάλασουν το κέφι. ★ Όσοι οδηγούν αυτοκίνητο ως προσέχουν πολύ, ιδίως και το Σάββατοκυριακό. ★ Προσέχτε επίσης στο χειρισμό κοφτερών όργανων.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Η τύχη θα ενοήση όλες σας τις προσπάθειες και θα έχετε σπουδαίες έμπνευσεις. Θά κάνετε μερικά άπειστες έξοδα, που θα έπρεπε ν' αποφύγετε. ★ Υποστηρίξτε καλού φίλου που υποδοθήση την πραγματοποίηση σκοπού.	★ Είναι πολύ δύσκολο να νοιώσετε τον εαυτό σας ικανοποιημένο, γιατί κατά βάθος δεν έχετε κι' εσεις τί ακριβώς θέλετε. Αφίνετε πάντα τη φαντασία σας να όργιέται και διατάξετε ν' αντιμετώπιστε την πραγματικότητα.	★ Πόνοι νευραλγίες και άλλες ανωμαλίες κάνουν την περίοδο αυτή πολύ δυσάρεστη από άψεως υγείας. Για όλα αυτά υπάρχει μόνο ένα φάρμακο: Αδηναις των ώρων ύπνου και άναπαύσεως. ★ Ό, τι τρώτε να είναι φρέσκο και καθαρό.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η εργασία θα παρουσιάζει ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον και τα κέρδη θ' αυξηθούν σημαντικά. ★ Φροντίστε μόνο να μη έμπιστεύετε τον πρώτο τυχόντα. ★ Ενήμερώστε την αλληλογραφία και πεοιορίστε τα έξοδα στο ελάχιστο.	★ Τα άστρα σας κάνουν, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, διασκεδω για έρωτικές περιπέτειες. ★ Μη αφήστε τις επιθυμίες να σας σπρώξουν σ' ένα επικίνδυνο κατήφορο. ★ Θά δοκιμάσετε πολλές εκπλήξεις, μάλλον ευχάριστες.	★ Μία κοίρα αποτοξίνωσης θα σας βοηθήσει να περάσετε ένα πολύ εύχρηστο φθινόπωρο, άλλως δεν θα πάθουν να σας βασανίζουν διάφορες μικρονοηλίες. ★ Αν τα νεφρά σας ένοχλούν έπισκεφθείτε ένα ειδικό γιατρό.

— "Ωστε γυρίζεις από το ψάρεμα χρυσούλη μου; Και δεν μου λες: χρυσές λίρες βάζεις για δόλωμα;